

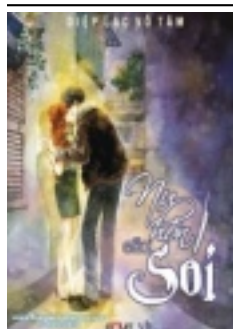
Nụ Hôn Của Sói

Contents

Nụ Hôn Của Sói	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Không Thể Quay Đầu Lại	5
3. Chương 3: Mối Thù Giết Cha (đầu)	8
4. Chương 4: Mối Thù Giết Cha (kết)	11
5. Chương 5: Nhân Duyên Nghiệp Chướng (đầu)	14
6. Chương 6: Nhân Duyên Nghiệp Chướng (kết)	15
7. Chương 7: Hoa Không Kết Quả (đầu)	17
8. Chương 8: Hoa Không Kết Quả (kết)	20
9. Chương 9: Tình Yêu Giấu Kín	23
10. Chương 10: Phòng Thảm Ván	25
11. Chương 11: Nụ Hôn Đầu Đời (đầu)	29
12. Chương 12: Nụ Hôn Đầu Đời (kết)	31
13. Chương 13: Trốn Chạy (đầu)	33
14. Chương 14: Trốn Chạy	36
15. Chương 15: Nắm Chặt Bàn Tay (đầu)	39
16. Chương 16: Nắm Chặt Bàn Tay (tiếp Theo)	42
17. Chương 17: Nắm Chặt Bàn Tay (kết)	45
18. Chương 18: Cầu Vòng Trong Đêm	47
19. Chương 19: Cầu Vòng Trong Đêm (kết)	49
20. Chương 20: Đói Đầu (đầu)	52
21. Chương 21: Đói Đầu (kết)	54
22. Chương 22: An Di Phong (đầu)	57
23. Chương 23: An Di Phong (tiếp Theo)	59
24. Chương 24: An Di Phong (kết)	61
25. Chương 25: Đàm Phán (đầu)	62
26. Chương 26: Đàm Phán (tiếp Theo)	65
27. Chương 27: Đàm Phán (kết)	67
28. Chương 28: Người Tình Của Anh (đầu)	69
29. Chương 29: Người Tình Của Anh (kết)	71
30. Chương 30: Bùa Yêu (đầu)	73
31. Chương 31: Bùa Yêu (kết)	75
32. Chương 32: Lục Soát (đầu)	77
33. Chương 33: Lục Soát (kết)	80
34. Chương 34: Hẹn Hò (đầu)	82
35. Chương 35: Hẹn Hò (kết)	84
36. Chương 36: Vết Cứa Ở Cổ Tay (đầu)	86
37. Chương 37: Vết Cứa Ở Cổ Tay (kết)	89
38. Chương 38: Trả Thù (đầu)	91
39. Chương 39: Trả Thù (kết)	94
40. Chương 40: Tình Yêu Không Có Tội (đầu)	96

41. Chương 41: Tình Yêu Không Có Tội (kết)	98
42. Chương 42: Hãy Tin Em (đầu)	100
43. Chương 43: Hãy Tin Em (kết)	103
44. Chương 44: Từ Bỏ	105
45. Chương 45: Dư Vị Của Nỗi Đau (đầu)	108
46. Chương 46: Dư Vị Của Nỗi Đau (tiếp Theo)	110
47. Chương 47: Dư Vị Của Nỗi Đau (kết)	111
48. Chương 48: Mười Lăm Năm (đầu)	114
49. Chương 49: Mười Lăm Năm (kết)	117
50. Chương 50: Gặp Lại (đầu)	119
51. Chương 51: Gặp Lại (kết)	122
52. Chương 52: Đón Đau Và Thù Hận (đầu)	124
53. Chương 53: Đón Đau Và Thù Hận (kết)	127
54. Chương 54: Waiting (đầu)	129
55. Chương 55: Waiting (kết)	132
56. Chương 56: Ôn Lại Chuyện Cũ	134
57. Chương 57: Lựa Chọn (đầu)	137
58. Chương 58: Lựa Chọn (kết)	139
59. Chương 59: Những Bức Thư Bất Tận (đầu)	142
60. Chương 60: Những Bức Thư Bất Tận (kết)	145
61. Chương 61: Em Là Của Anh (đầu)	147
62. Chương 62: Em Là Của Anh (kết)	150
63. Chương 63: Tiểu An	153
64. Chương 64: Phần Kết	157
65. Chương 65: Ngoại Truyện 1: An Dĩ Phong Vẫn Mãi Là An Dĩ Phong	158
66. Chương 66: Ngoại Truyện 2: Sự Quyến Rũ Của Cảnh Phục (đầu)	159
67. Chương 67: Ngoại Truyện 2: Sự Quyến Rũ Của Cảnh Phục (kết)	161

Nụ Hôn Của Sói

Giới thiệu

Nếu An Dĩ Phong không tính là đàn ông, trên thế giới này không ai dám nói chính mình là đàn ông!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cua-soi>

1. Chương 1: Mở Đầu

Nếu ai muốn gia nhập xã hội đen, hãy nhớ kĩ ba chữ: An Dĩ Phong!

Bởi vì hắn đã là ông trùm xã hội đen mười lăm năm, nổi tiếng hoành hành bá đạo, ngang tàng, độc ác.

Nếu ai muốn bảo toàn tính mạng, hãy nhớ một quy tắc “bất thành văn”: An Dĩ Phong nói một, đừng bao giờ nói hai!

Bởi vì bất kỳ ai dám phản đối ý kiến của hắn, sau này đừng nghĩ đến chuyện được mở miệng nói nữa.

Nếu ai muốn có đường sống trong giới xã hội đen, hãy nhớ vài bí quyết sau...

Điều 1:

Người anh em tốt nhất của An Dĩ Phong là Hàn Trạc Thần, hai kẻ ngang sức ngang tài, vừa có có tiền vừa có thể!

Điều 2:

Ám sát An Dĩ Phong, có thể vẫn được toàn thân.

Muốn ám sát Hàn Trạc Thần, nhất định sẽ “họa vô đơn chí”!

Điều 3:

An Dĩ Phong lúc nào cũng cười – một kiểu cười bốn cột. Nếu bạn khiến hắn không cười được nữa, hãy chuẩn bị sẵn quan tài ỳnh.

Hàn Trạc Thần lúc nào cũng lạnh lùng như “núi băng vạn năm”, chẳng bao giờ biết hai từ “tan chảy”. Nếu ai khiến hắn cười thì ngay cả quan tài cũng không kịp chuẩn bị.

Điều 4:

So với Hàn Trạc Thần, An Dĩ Phong càng là loại đàn ông không thể yêu.

Hàn Trạc Thần có phong lưu hơn nữa thì nhiều lắm mỗi ngày cũng chỉ đổi phụ nữ một lần.

Còn An Dĩ Phong, tốc độ thay người yêu của hắn còn nhanh hơn cả chớp mắt.

Điều 5:

Điều quan trọng nhất! Trước mặt An Dĩ Phong, đừng bao giờ nhắc đến ba chữ: Tư Đồ Thuần!

Cứ nghe đến ba chữ này là An Dĩ Phong thấy bức bối khó chịu đến nửa tháng trời, gặp ai cũng chửi.

Vì thế, nếu ai không cần mạng sống của mình thì cũng đừng làm liên lụy đến những người vô tội khác...

Nghe đến đây, mọi người nhất định không vội nghe điều thứ sáu mà muốn biết Tư Đồ Thuần là ai?

Đó là một cô gái, người duy nhất mà An Dĩ Phong theo đuổi. Hắn mất rất nhiều công sức, rất chân thành, nhưng cuối cùng thì... không được gì!

Nếu rảnh rỗi, bạn hãy pha một tách cà phê, ngồi xuống và nghe tôi kể một đoạn “tình sử” thấm đẫm máu và nước mắt của một ông trùm xã hội đen...

Đừng sợ, là hài, đây là một vở hài kịch, rất hài, vô cùng hài!

Thiên đường của đàn ông là ở đâu?

Đương nhiên là hộp đêm rồi! Ánh sáng mờ ảo, rượu mạnh, nhạc xập xình, đám mỹ nữ quyến rũ lả lơi vây quanh.

Đó là những mê hoặc mà không một người đàn ông nào có thể cưỡng lại được...

An Dĩ Phong lim dim nhìn Hàn Trạc Thần đang hút thuốc ở phía đối diện, nhắm nghiền mắt, tựa lưng trên chiếc sofa, những lọn tóc đen nhánh rơi trên chiếc ghế da màu đen, lấp lánh hơn cả ngọc bội.

Thời gian lặng lẽ trôi như khói thuốc trên tay hắn, từng làn khói vằng vắt bay lên, chỉ còn sót lại tro tàn rơi trên mặt đất.

Trong căn phòng đáng lẽ đầy kích động ấy lại chất chứa nỗi âu sầu của hắn, ngày càng dồn nén, ớn lạnh.

An Dĩ Phong lắc đầu không hiểu.

Lạ thật! Trong cái thiên đường nhân gian này sao lại có người đàn ông mất hồn thế kia...

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

An Dĩ Phong nằm dài trên chiếc sofa, thả lỏng người. Dưới ánh đèn đỏ, đôi mắt đen lấp lánh của hắn bị nhuộm đến mê hoặc, đôi môi đỏ mỏng cũng trở nên hấp dẫn đến kỳ lạ.

Cô gái lả lơi với thân hình nóng bỏng ngồi cạnh ngay tức khắc bị nụ cười của hắn hấp hồn. Đôi tay cô ta đặt lên bờ vai dài rộng, nhẹ nhàng mơn trớn những bắp thịt vừa săn chắc vừa dẻo dai, rồi ôm ờ ngả người về phía hắn, khoe vòng một đầy đặn, quyến rũ...

Nhưng thật tiếc, ánh mắt của An Dĩ Phong bỏ qua cơ thể quyến rũ ấy, chăm chú nhìn Hàn Trạc Thần.

“Phong...” Hàn Trạc Thần nhả một làn khói dày đặc, sau ba tiếng đồng hồ im lặng cuối cùng cũng mở miệng. “Chú đã thử ham muốn một cô gái chưa?”

“Mẹ kiếp! Anh kể chuyện cười càng ngày càng nhạt.”

“Ý anh là vì yêu... mà chiếm hữu một cô gái ấy.”

“...”

An Dĩ Phong với tay lấy một điều thuốc, cô gái ngồi bên cạnh châm lửa cho hắn.

Hắn hít một hơi, cười nhạt. Mẹ kiếp... thuốc lá đúng là một thứ hữu dụng, nó có sức hấp dẫn với cả những gã đàn ông đang sầu cảm.

Hàn Trạc Thần mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên những ánh đèn xanh đỏ nhảy nhót trong hộp đêm.

“Tất cả những thứ kích thích anh đã đều thử qua, chỉ có duy nhất một điều chưa bao giờ thử, đó là lên giường với người phụ nữ mà anh yêu.”

“Em thử một lần rồi...”

Nhớ lại cái đêm cơ thể mảnh mai ấy run rẩy trong vòng tay hắn, cứ mặc cho hắn chiếm hữu, hắn bỗng có cảm giác như dòng máu nóng trong cơ thể mình lại trào lên, cổ họng cứ khô rát không nói nên lời. Phải cố hắng giọng hai lần hắn mới nói được: “Cô ấy ôm em và nói: Em yêu anh! Lúc ấy... mẹ kiếp... có chết vì cô ấy em cũng cam lòng.”

“Vậy à? Thế sao chú lại từ bỏ?”

An Dĩ Phong gượng cười, chuyển sang chủ đề khác: “Sợi dây thần kinh nào của anh bị đặt nhầm chỗ à? Sao hôm nay lại hỏi câu chán ngắt đó?”

“Anh cũng chẳng hiểu nữa, cảm giác này thật đặc biệt... rõ ràng biết là mình nên làm gì, không nên làm gì, nhưng cứ nhìn thấy cô ấy là lại chẳng biết gì nữa, mà cũng không muốn biết nữa!”

“Anh Thần... cảm giác chết tiệt này chính là tình yêu!”

Hàn Trạc Thần không tỏ vẻ ngạc nhiên, như đã biết trước câu trả lời này.

“Chuyện tình cảm, anh em mình không thể dính vào!” An Dĩ Phong nói. Đây là câu mà trước kia Hàn Trạc Thần từng nói với hắn.

“An Dĩ Phong, khả năng hình dung sự vật của chú thật kém, cái chết tiệt ấy khác hoàn toàn với ma túy...”

“Đúng là không hề giống nhau, ma túy bỏ là bỏ, đã bỏ rồi thì không muốn thử lại nữa...”

An Dĩ Phong không muốn nói tiếp, kỳ thực, chất độc trong thuốc phiện dù có làm ta đau đến chết cũng chỉ là tức thời, còn “chất độc” của tình cảm thì ngấm vào tận xương tủy, cả cuộc đời không thoát khỏi nỗi nhớ mong và hối hận.

Điều thuốc cháy đến kề tay An Dĩ Phong từ bao giờ, ngón tay nhói đau khiến hắn quay về với thực tại. Hắn ngồi thẳng dậy, dụi tắt điều thuốc rồi lại cười bốn cợt trên Hàn Trạc Thần: “Khi nào rảnh đưa em đi xem cô gái ba đầu sáu tay có thể khiến núi băng ngàn năm này thành nước nhé!”

“Chú từng gặp rồi.” Hàn Trạc Thần nói, nhìn xuống, ánh mắt tràn đầy yêu thương, sự cương nghị lạnh lùng trong hần như tan biến.

“Một năm trước, chú đã gặp cô ấy...”

“Cái gì?” An Dĩ Phong nhảy bật dậy. “Anh đừng nói với em đó là cô gái chưa đến tuổi vị thành niên ấy nhé!”

“Đúng đấy!”

“Anh! Anh... không phải là bị biến thái đấy chứ?”

“...”

Hàn Trạc Thần nhìn hần với ánh mắt như muốn nói: “Chú nói lại lần nữa xem.”

“Anh Thần, nó chỉ đáng tuổi con gái anh thôi.”

“Nó chính là con gái anh đấy!”

“Như thế mà được à?!”

An Dĩ Phong nhìn Hàn Trạc Thần, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

“Mẹ kiếp! Ngày ấy chú nên lấy Tư Đồ Thuần!”

“Có phải muốn lấy là được đâu!”

Đúng vậy! Cô ấy sẽ không lấy hần...

Cho dù cả đời hần không lấy ai ngoài cô ấy đi chăng nữa thì cô ấy cũng sẽ không lấy hần.

Vì vậy hần chỉ có thể chọn cách từ bỏ.

Lúc từ bỏ, hần nghĩ rằng nó rất dễ dàng.

Lúc nhớ nhung, hần nghĩ rằng sẽ nhanh quên lãng.

Lúc nhìn thấy cô ấy hạnh phúc, hần nghĩ rằng tất cả đã kết thúc rồi.

Đã nhiều năm trôi qua, nhưng mỗi lần thấy bóng dáng của một nữ cảnh sát là hần lại chăm chú nhìn theo, rồi tưởng tượng Tư Đồ Thuần đang ở trước mắt...

“Trên đời này thiếu gì phụ nữ, tại sao lại đi yêu một nữ cảnh sát chứ?” Hần không nhớ là ai đã hỏi hần câu này.

Lúc đó hần đã trả lời: “Thú vị!”

Đúng thế, vô cùng thú vị, bây giờ nghĩ đến, dù tim nhói đau nhưng hần vẫn mỉm cười, nhớ lại một tình yêu ngọt ngào đến say đắm lòng người...

Câu chuyện này bắt đầu từ cách đây rất lâu rồi, khi ấy An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần chưa tròn mười tám tuổi...

2. Chương 2: Không Thể Quay Đầu Lại

Câu chuyện này bắt đầu từ cách đây rất lâu rồi, khi ấy An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần chưa tròn mười tám tuổi...

Trong sòng bạc ồn ào, khói thuốc nghi ngút khắp nơi, mùi mồ hôi của đàn ông hòa lẫn mùi nước hoa sực nức của phụ nữ. Hàn Trạc Thần trong bộ đồ sơ mi trắng và quần bò đen, nhúu mày, tay nặn từng quân bài. Quân Át cơ như giọt máu đỏ tươi từ đôi mắt lấp lánh của hần trượt xuống. Hần nhếch lông mày, liếc nhìn

anh cả Lôi đang rất hưng phấn ngồi đối diện, kiểm chế bức xúc muốn xé nát tất cả quân bài, rồi mở bài của mình ra...

Trong tiếng la hét chói tai, một xấp tiền hôi hám được đẩy đến trước mặt hắn, cô gái ngồi bên cạnh cười tít mắt, cọ sát bộ ngực mềm mại vào cánh tay hắn. Hàn Trạc Thần thậm chí còn không thèm đưa mắt nhìn, mùi nước hoa rẻ tiền của cô ta làm hắn thấy buồn nôn. Hắn đẩy xấp tiền về phía cô ta, cô ta lập tức buông tay hắn ra, tươi cười vơ lấy tiền bỏ vào túi.

Đây chính là xã hội đen, tội ác và dục vọng trần trụi, khiến người ta không thể chịu đựng nổi!!!

Tay Hàn Trạc Thần đặt dưới bàn nắm chặt lại. Hắn không thể giấu được nỗi buồn bực trong lòng nữa, vừa định đứng dậy rời đi thì vài tên tay chân dẫn một thanh niên đi vào.

Chàng thanh niên ấy mặc áo sơ mi trắng trong rất sạch sẽ và chiếc quần bò xanh đã bạc màu. Trong bầu không gian u ám, bộ quần áo sáng sủa, sạch sẽ của cậu ta ngay lập tức thu hút sự chú ý của Hàn Trạc Thần. Hắn quan sát từ đầu đến chân chàng thanh niên, nhìn nước da nhẵn nhụi và ngũ quan sáng sủa thì có thể đoán cậu ta chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Nhưng với chiều cao 1m85, cơ bắp săn chắc và cái vẻ cao ngạo, không ai có thể phủ nhận cậu ta trông rất chừng chặc!

“Đại ca!” Một tên đưa cậu ta đến trước mặt anh cả Lôi, cúi người xuống và nói: “Người mà đại ca cần đã đến rồi, hắn tên là An Dĩ Phong.”

Anh cả Lôi liếc mắt nhìn, tỏ vẻ hài lòng. Hắn vứt bộ bài xuống và đứng lên, nhìn chàng thanh niên tên An Dĩ Phong ấy một lúc. An Dĩ Phong nhìn anh cả Lôi rồi đưa mắt nhìn đám tay chân vây quanh mình, ánh mắt không chút sợ hãi.

“Anh tìm tôi có việc gì?”

Anh cả Lôi không trả lời, vuốt vuốt ống tay áo khoác màu xám, nhìn bọn tay chân. Bảy, tám tên lập tức hiểu ý, xông vào đánh An Dĩ Phong.

Sự việc bất ngờ khiến Hàn Trạc Thần giật mình. Theo phản xạ, hắn bật dậy định ngăn lại, không ngờ An Dĩ Phong không hề sợ hãi, nhanh chóng ra quyền đánh trả. Quyền pháp của cậu ta có tính toán trước sau, lực rất mạnh, xuất chiêu có tiến có lùi, rất nhịp nhàng, khác hẳn với kiểu đánh bạt mạng của dân xã hội đen bình thường. Đương nhiên, bảy, tám tên kia không phải đối thủ của cậu ta. Trong chớp mắt, chúng đã nằm rạp dưới đất, không gượng dậy nổi.

“Khá lắm!” Anh cả Lôi vỗ tay tán thưởng. “Những cú đánh chuyên nghiệp như thế mà để đánh thuê cho bọn chủ sòng bạc vô nhân tính kia thì thật lãng phí!”

An Dĩ Phong đan mười ngón tay lại xoay xoay, không nói gì.

Anh cả Lôi lấy một chiếc túi du lịch từ dưới gầm bàn ra, vứt trước mặt An Dĩ Phong, nói: “Đây là mười nghìn tệ, sau này hết tiền thì cứ đến tìm anh.”

An Dĩ Phong cúi xuống nhìn túi tiền, cầm lên và hỏi: “Anh muốn tôi giúp việc gì?”

“Đi theo anh, anh sẽ không đối xử tệ với chú mày đâu.”

“Tôi không giúp anh giết người!!!”

Anh cả Lôi không giấu được vẻ thích thú, nhìn An Dĩ Phong.

“Chú em yên tâm, những việc chú em không thích làm anh tuyệt đối không ép.”

An Dĩ Phong nhướn mày.

“Dù anh có ép thì tôi cũng không làm.”

Vì câu nói này mà Hàn Trạc Thần bắt đầu thấy quý mến cậu ta, khá dũng cảm và thẳng thắn!

Anh cả Lôi vỗ vai cậu ta, nói với đám đệ tử của hắn trong sòng bạc: “Sau này tất cả chúng mày phải gọi nó là anh Phong.”

“Anh Phong!” Lũ tay chân của hắn đồng thanh hô to, kể cả mấy tên vừa bị An Dĩ Phong đánh cho nằm sóng soài ra đất.

Anh cả Lôi nhìn sang Hàn Trạc Thần từ nãy đến giờ im lặng không nói gì, ngập ngừng giây lát rồi hỏi: “Thần, mày bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám!”

Thực tế, còn ba tháng nữa hắn mới tròn mười tám tuổi. An Dĩ Phong nhìn hắn, chớp chớp mắt, cười rồi đưa tay ra: “Anh Thần!”

Hàn Trạc Thần nắm chặt bàn tay mạnh mẽ của cậu ta. Hắn không nói gì, lại nhìn An Dĩ Phong một lượt từ đầu đến chân, một chàng trai chưa đến mười tám tuổi mà có tài như vậy, thẳng thắn và nhanh nhạy như vậy, nếu gia nhập xã hội đen thì tiền đồ thật rộng mở!

Tối hôm đó, An Dĩ Phong ngồi xem bọn họ đánh bài. Lúc bọn họ chìm đắm trong khát vọng tiền bạc, cậu ta khẽ bước đến bên cạnh Hàn Trạc Thần, nhếch miệng: “Anh Thần, em mời anh đi uống vài chén nhé!”

Hàn Trạc Thần đưa mắt nhìn An Dĩ Phong, nụ cười của cậu ta khiến người khác thấy dễ chịu, ánh mắt quảng đại như chứa đựng cả bầu trời, tuyệt đối không phải là hạng hèn hạ tầm thường.

“Được!”

An Dĩ Phong không nói thêm gì nữa, khoác túi du lịch trên lưng và đi ra. Hàn Trạc Thần chào anh cả Lôi một tiếng rồi ra theo. Gió đêm thổi đi mùi hôi hám trên cơ thể, hắn bỗng cảm thấy người nhẹ bẫng, khoan khoái hít thở.

Hắn đuổi theo An Dĩ Phong, hỏi: “Sao lại mời anh uống rượu?”

“Vì anh đẹp trai, nhìn vừa mắt.”

Hàn Trạc Thần không nói gì. Quá ba tuần rượu, An Dĩ Phong mới nói thật với hắn: “Vì lúc em bị bọn chúng bao vây, chỉ có mình anh đứng dậy.”

Hàn Trạc Thần nâng cốc, rượu đang sôi lên trong từng mạch máu, từng dòng nóng bỏng chảy vào khoang ngực cô đơn của hắn.

Đêm đó, Hàn Trạc Thần uống rất nhiều, kể cho An Dĩ Phong nghe rất nhiều chuyện trong giới giang hồ. Khi ấy, xã hội đen đang cực kì hỗn loạn, băng đảng có thế lực lớn nhất là Kỳ Dã. Chúng bá chiếm địa bàn bến tàu, chủ yếu là kinh doanh thuốc phiện và vũ khí quân sự. Đại ca trên danh nghĩa của Kỳ Dã là Trác Cửu. Hắn lẩn lộn trong giới xã hội đen đã hơn bốn mươi năm, mọi người thường gọi hắn bằng cái tên kính trọng là Cửu thúc. Vài năm gần đây, hắn không quan tâm quá nhiều đến việc trong bang, mà người quản lý là con trai độc nhất của hắn – Trác Diệu. Trác Diệu là một tên rất hung ác, nham hiểm, kẻ không thể đắc tội nhất trong giới giang hồ.

Ngoài Kỳ Dã, thế lực của anh cả Lôi và đại ca Hoắc Đông cũng rất mạnh. Nhưng vì bọn họ có chút mâu thuẫn về địa bàn hoạt động nên vài tháng nay như nước với lửa, các anh em trong băng đảng động một tí là đánh nhau, chết rất thảm. Vì thế anh cả Lôi đang rất cần người...

An Dĩ Phong chăm chú lắng nghe, ghi nhớ từng câu từng chữ.

“Có người nói với em, tiền dưới lưỡi dao rất dễ kiếm nhưng không dễ tiêu.”

“Một khi dao đã chém xuống, ắt để lại sẹo.” Hàn Trạc Thần thở dài. “Xã hội đen cũng giống như một vùng bùn, một khi dính bẩn rồi rất khó rửa.”

An Dĩ Phong rót đầy một cốc, uống cạn một hơi rồi nói, giọng khàn khàn: “Hôm nay, bạn em bị người ta đánh chết trên sàn đấu... Trước khi lên sàn, nó đã ký giấy sinh tử, đến khi nó chết không được một đồng bồi thường nào. Mẹ nó đau lòng quá mà ngã bệnh, đang nằm trong viện, con trai nó mới được hai tuổi...”

Hàn Trạc Thần nhìn chiếc túi du lịch trong lòng An Dĩ Phong, tay trái cậu ta cầm chặt dây túi. Đây là lần đầu tiên và cũng lần cuối cùng Hàn Trạc Thần thấy túi tiền đó.

“Em không muốn đi đánh quyền thuê nữa, em không muốn lúc gần chết rồi vẫn có người ném đồ lên người mình, chửi là đồ rác rưởi!!!” An Dĩ Phong nói.

“Chọn con đường này thì liệu có tốt hơn không?”

An Dĩ Phong cười nói: “Ít nhất thì cũng được sống phong lưu, chết anh hùng.”

Có lẽ vì tuổi ngang nhau, tính cách tương đồng nên từ hôm đó trở đi, tình cảm giữa họ ngày càng thân thiết. Nửa tháng sau, họ dọn đến ở cùng nhau, cùng học cách hút thuốc, cùng học cách luyện dao, cùng uống rượu và nói chuyện đến tận khuya, gần bó với nhau như hình với bóng.

3. Chương 3: Mối Thù Giết Cha (đầu)

Hộp đêm, nghe nói đó là thiên đường của đám đàn ông.

An Dĩ Phong cứ nghĩ đến nơi đó lại thấy đau đầu. Những ánh đèn mờ càng chuyển động càng khiến người ta chóng mặt. Mùi son phấn nồng nặc của những cô gái trộn lẫn với mùi cơ thể của đàn ông, ngửi mà buồn nôn. Đáng sợ nhất là khi những cô gái ấy lại nhìn thấy hắn là bỏ nhào đến, sờ mó khắp người, rồi những thân hình đầy thịt đó đè lên người hắn, còn kinh khủng hơn cả bị người ta chém.

Cái “thiên đường” này có lẽ không phải dành cho những anh chàng đẹp trai, một khi phụ nữ đã “háo sắc” thì còn đáng sợ hơn cả đàn ông.

Một hôm, khi trời nhá nhem, họ nhận được điện thoại của anh cả Lôi và nhanh chóng đến hộp đêm. An Dĩ Phong vừa mới thích nghi với ánh đèn trong đó thì có vài vũ nữ đi đến. Theo phản xạ, hắn định chạy ngay ra ngoài, nhưng hắn tự nhủ, dù sao cũng là một thằng đàn ông, phải bình tĩnh! Thế là hắn nhanh nhẹn đứng nấp đằng sau Hàn Trạc Thần, nói nhỏ: “Cô gái kia trông cũng được, em không tranh với anh đâu!”

Nói xong, hắn liền đẩy Hàn Trạc Thần lên trước rồi nhanh chóng chạy vào phòng. Năm phút sau, Hàn Trạc Thần chỉnh lại quần áo và bước vào phòng, vẫn giữ nét mặt ấy, chỉ có điều trán đầm mồ hôi.

Anh cả Lôi nhìn hai người họ, cười sảng khoái: “Hai đứa mày thật là xấu mặt, để mấy đứa con gái đó làm cho toát hết cả mồ hôi hột thế kia.”

Hàn Trạc Thần ngồi xuống bên cạnh An Dĩ Phong, mặt tỉnh bơ, đá vào chân hắn. Lực đá không mạnh, chỉ là muốn thể hiện sự không vừa ý mà thôi.

Anh cả Lôi vừa cười vừa chỉ vào hai cô gái bên cạnh: “Trình độ lên giường của hai đứa này cũng khá đấy, tí nữa tao sẽ bảo hai đứa nó dạy cho chúng mày biết thế nào là cực lạc chốn nhân gian.”

Hai cô gái nghe thấy vậy thì cười tươi như hoa.

An Dĩ Phong đổ mồ hôi lạnh!

“Đại ca, anh tha cho em!” An Dĩ Phong lắc đầu dứt khoát, liếc nhìn Hàn Trạc Thần, hắn đang mân mê điều thuốc, mặc dù không từ chối, nhưng vẻ mặt không giấu được sự bất mãn.

Thời gian quen biết Hàn Trạc Thần cũng không phải là ngắn, nhưng An Dĩ Phong không thể hiểu tại sao Hàn Trạc Thần luôn phải che giấu sự bất mãn của mình. Không thích hút thuốc, không thích đàn bà, ghét đánh bạc và rượu mạnh, ghét việc chém giết, nhưng điều này không có gì to tát, cũng chẳng có ai bắt ép, nhưng tại sao Hàn Trạc Thần cứ phải giả vờ là thích?

“Phong...” Anh cả Lôi cười to, đùa hắn. “Tao thấy thường ngày mày rất đàn ông, sao gặp phụ nữ lại kém cỏi thế?”

“Đám người ấy cũng gọi là phụ nữ sao?” An Dĩ Phong than thở. “Cô nào cũng như sói dữ ấy, chỉ muốn xông vào ăn thịt em!”

Đám tay chân xung quanh cười phá lên. An Dĩ Phong hoàn toàn không để ý, thản nhiên nói: “Cười cái gì? Làm sao bọn mày hiểu được nỗi khổ của những anh chàng đẹp trai chứ...” Nói rồi hắn huých huých khuỷu tay vào Hàn Trạc Thần đang trầm tư bên cạnh. “Đúng không, anh Thần?”

Hàn Trạc Thần lắc đầu, trả lời rất nghiêm túc: “Anh không đẹp trai, không hiểu được!”

Mọi người lại cười phá lên.

Một tên đàn em bỗng hét lên như ngộ ra điều gì: “À, em biết rồi... anh Phong thích kiểu con gái như nai tơ cơ, tốt nhất là cứ để anh ấy “thú tính bộc phát”, tự vồ lấy và chén người ta!”

“Ấy! Nói có lý đấy!” An Dĩ Phong dựa vào chiếc sofa và tưởng tượng một cô gái có mái tóc dài mượt mà, khuôn mặt xinh xắn, thuần khiết, cười thẹn thùng, nghe thấy hắn nói hơi quá đáng một chút là mặt đỏ bừng như trái đào mật... Chỉ mới nghĩ đến thôi hắn đã muốn “phạm tội” rồi.

“Anh Phong, anh đang nghĩ gì thế? Nghĩ gì mà cười ngây ngất thế?”

“Con gái nhà lành!”

Tiếng cười lại vang khắp phòng, vọng ra cả hành lang.

Họ đang cười vui vẻ thì bỗng cửa mở toang, một người đàn ông hơi thấp, nặng nề bước vào.

Vừa bước vào hắn liền nở nụ cười: “Anh cả Lôi, lâu lắm không gặp”

“Anh Báo... lâu rồi không gặp!” Anh cả Lôi đứng dậy nghênh tiếp.

Báo vừa cười vừa bước đến, ôm cả anh Lôi rất thân mật.

“Nghe nói là anh phát tài rồi?”

“Đâu có! Đủ nuôi sống anh em thôi!”

Họ cùng ngồi xuống. Báo liếc mắt nhìn An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần, nói mát: “Ồ! Ở đâu ra hai trai đẹp thế này... Lẽ nào anh cũng theo trào lưu nuôi trai bao sao?”

“Hai người anh em đặc lực của tôi đấy...”

Nghe thấy thế, tay An Dĩ Phong đang cầm chai rượu bỗng nắm chặt, Hàn Trạc Thần lập tức nắm lấy tay hắn, ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Muốn ra tay, đợi lát nữa tìm chỗ không có người.”

“Không ai nhìn thấy thì em đánh hắn có ý nghĩa gì chứ?”

Hàn Trạc Thần buông tay, kéo vai An Dĩ Phong, cười nói: “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.”

“Trí nhớ của em không tốt!”

“Không sao.” Khóe miệng Hàn Trạc Thần cong lên. “Trí nhớ của anh tốt!”

An Dĩ Phong buông chai rượu. Một tên thuộc hạ của Báo chỉ vào Hàn Trạc Thần, nói: “Anh Báo, anh nhìn thằng kia xem, có phải là hơi giống Tiểu Hàn không?”

Báo ngẩng lên nhìn, vẻ mặt dừng dừng, rõ ràng đã quên mất Tiểu Hàn là ai. Anh cả Lôi cũng liếc nhìn, sắc mặt không hề biến đổi, khoác vai Báo, nói: “Nào, anh em mình lâu lắm mới có dịp hội ngộ, tối nay phải uống thật say. Mọi người cứ uống thoải mái, tôi mời...”

Rượu càng uống càng hưng phấn, người đẹp hát càng lúc càng say lòng người... Hàn Trạc Thần đến ngồi cạnh tên thuộc hạ chừng ngoài bốn mươi vừa lên tiếng lúc nãy, vui vẻ bắt chuyện: “Chào! Xưng hô thế nào nhỉ?”

“Anh Cường.”

“Anh chính là anh Cường?” Hàn Trạc Thần rót một cốc rượu đưa cho hắn ta. “Em nghe tên anh đã lâu rồi, nghe nói anh gia nhập xã hội đen đã hơn hai mươi năm, mọi người đều nói anh là người có nghĩa khí nhất.”

“Vậy sao?”

“Vâng! Chẳng ai là không biết chuyện anh Cường.”

“Tao đây chẳng có ưu điểm gì, chỉ có mỗi nghĩa khí thôi...” Cường đã ngà ngà say, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể về quá khứ huy hoàng của hắn ta.

Hàn Trạc Thần nhẩn nại nghe hắn ta kể chuyện hơn một tiếng đồng hồ, uống với hắn ta đến nửa chai rượu, rồi vờ hỏi vu vơ: “Vừa rồi anh nói em giống một người, em và người ấy rất giống nhau sao?”

“Mày rất giống một người anh em trước kia của tao.”

“Khi nào rảnh rồi cho em gặp mặt cái nhé!”

“Mẹ kiếp, nó đi gặp Diêm Vương từ lâu rồi.” Cường đã chhuizen choáng, tiếp tục cặn chén.

“Người đó... sao lại chết?”

“Ôi!” Hắn thở dài và nhớ lại. “Tiểu Hàn rất có nghĩa khí, cũng là người tốt, chỉ mỗi cái thích đánh bạc, một khi đã đánh thì không để ý tới bất cứ cái gì, vay tiền lãi suất cao cũng chơi, suốt ngày bị người ta đến đòi tiền, anh Báo đứng ra giúp nó hai lần, sau đó cũng chẳng quan tâm nữa.”

“Rồi sao?”

“Mẹ kiếp, dù sao lúc chết nó vẫn còn được vui vẻ một chút... Hôm đó, nó thắng nhà cái rất đậm, nói với tao rằng có tiền rồi, vợ nó không phải chạy theo người ta nữa, con trai nó cũng không coi thường nó nữa, nó phải kinh doanh để vợ con nó có cuộc sống tốt hơn. Nó vừa mới nghĩ thế thì đến hôm sau, có người phát hiện ra thi thể nó bị người ta đâm mười mấy nhát dao...”

Hàn Trạc Thần cúi xuống nhìn cốc rượu, ánh đèn đỏ vàng đan xen chiếu vào mặt hắn lúc sáng lúc tối.

Anh cả Lôi liếc mắt nhìn hắn rất nhanh, rồi lại quay ra uống rượu với Báo...

An Dĩ Phong vẫn nhìn hắn.

Một lúc lâu sau Hàn Trạc Thần mới ngẩng lên, cười hỏi: “Người của sòng bạc giết phải không?”

“Cái đó còn phải hỏi!”

“Ra tay đã man như thế, có vẻ giống với cách của Kỳ Dã.”

“Còn gì nữa, chính là Ông Tấn, người của Kỳ Dã.”

Hàn Trạc Thần nắm chặt cốc rượu, khe khẽ giọng.

Ngoài An Dĩ Phong, không ai nghe rõ, đó là: Ông Tấn.

Tối hôm đó Hàn Trạc Thần uống rượu đến bất tỉnh nhân sự, miệng cứ lẩm bẩm hai từ đó.

Từng từ đầy nỗi căm hận!

Đến nửa đêm thì hơi cồn bớt đi, cơn đau đầu bắt đầu hành hạ. Hắn nằm trên giường, trần trọc, ra sức dấm mạnh vào đầu, trong đầu hắn cứ hiện lên cảnh tượng đó...

Hôm hắn cùng mẹ đi nhận xác, khuôn mặt cha hắn bị chém bẽ bết máu, tay vẫn nắm chặt một bức ảnh – bức ảnh cả gia đình hắn. Mẹ sợ hắn bị ám ảnh nên đưa hắn ra khỏi đó. Hắn cứ cầm tay cha không chịu buông, vì hắn biết, nếu buông tay ra, hắn sẽ không bao giờ được nhìn thấy cha nữa...

“Cha ơi... con không coi thường cha đâu! Con chưa bao giờ coi thường cha...”

Cho dù hắn có nói bao nhiêu lần thì cha hắn cũng không thể nghe thấy nữa rồi.

Không biết lúc đó là mấy giờ, Hàn Trạc Thần bỗng nghe thấy tiếng mở cửa, rồi lại nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm. Tiếng nước chảy như xối mạnh vào tri giác nhạy cảm của hắn, kéo đứt tất cả dây thần kinh của hắn, giằng xé cơn đau đầu đang hành hạ hắn... nhưng hắn thà chịu đau đớn như thế còn hơn là phải nhớ lại hồi ức với hình ảnh khuôn mặt dính đầy máu của cha.

Cuối cùng Hàn Trạc Thần cũng chịu đựng được đến khi trời sáng. Hắn mệt mỏi bước ra khỏi phòng, gõ cửa phòng tắm và nói với An Dĩ Phong: “Phong, anh có chút việc phải ra ngoài một lát.”

An Dĩ Phong quần khăn tắm đi ra, làn da màu đồng của hắn đỏ ửng lên, mắt cũng đỏ hoe, đáng vẻ còn “hồn bay phách lạc” hơn cả Hàn Trạc Thần.

“Chú không sao chứ?” Hàn Trạc Thần lo lắng hỏi.

An Dĩ Phong không trả lời, ngồi trên sofa, nói giọng yếu ớt: “Em không muốn đi ra ngoài, anh mua giúp em một túi sữa đậu nành Vu Ký được không?”

“Được!” Hàn Trạc Thần cầm chiếc áo khoác đi ra. Mua xong đậu nành ở quán Vu Ký, vừa định bước ra khỏi quán thì hắn nghe thấy một tin cực sốc: Tối qua Ông Tấn bị giết. Sát thủ rất chuyên nghiệp, ra tay gọn nhẹ, một đao chí mạng, không để lại dấu vết gì. Điều kỳ lạ duy nhất là sát thủ không dùng súng mà... dùng dao, đây không phải là thói quen của một sát thủ chuyên nghiệp!

Hàn Trạc Thần trở về nhà, lúc mở cửa vẫn thấy An Dĩ Phong ngồi trên ghế, tư thế không hề thay đổi. Nước trên mái tóc hắn nhỏ xuống từng giọt, ướt đầm cả một khoảng sofa màu trắng.

4. Chương 4: Mối Thù Giết Cha (kết)

Hắn bước từng bước đến bên An Dĩ Phong, càng tiến lại gần hắn càng thấy không khí trong căn phòng lạnh lẽo, lạnh đến mức toàn thân hắn phát run.

Ngay cả giọng của hắn cũng run lên: “Anh nghe nói Ông Tấn bị giết rồi... là chú ra tay?”

An Dĩ Phong bỗng ngẩng đầu, đôi mắt bất thần pha chút sợ hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Biểu hiện đó của An Dĩ Phong đã cho hắn biết câu trả lời.

Hàn Trạc Thần lùi lại phía sau, run rẩy dựa lưng vào tường để đứng vững, túi đậu nành trong tay rơi xuống đất, chất lỏng màu trắng ngà lenh lảng khắp nhà.

“Đúng là chú đã ra tay?” Hàn Trạc Thần tròn mắt nhìn An Dĩ Phong. “Tại sao? Chú có biết là giết người sẽ phải đền mạng không?”

An Dĩ Phong hít vào một hơi, cố tỏ ra bình tĩnh nói: “Đại ca bảo em nói với anh, không cần biết là anh có coi anh ấy là đại ca không, nhưng anh ấy luôn coi anh như anh em... Bây giờ, anh ấy đã giúp anh báo mối thù giết cha, anh không muốn dẫn thân vào xã hội đen thì cũng đừng miễn cưỡng, giờ quay đầu vẫn còn kịp.”

“Việc của anh để tự anh giải quyết, không cần chú giúp.”

An Dĩ Phong cúi xuống nhìn tay mình, nhếch mép cười chua xót: “Đại ca cho em nhiều tiền như thế, che chở cho em như thế, không phải là để em đứng trông coi hộp đêm rồi thu tiền. Em đã nhận tiền của đại ca, sớm muộn gì thì em cũng phải đi con đường này. Anh Thần, em biết anh không muốn dẫn thân vào xã hội đen, giờ vẫn còn kịp, đừng vì thù hận mà bước vào con đường không lối thoát này...”

Hàn Trạc Thần xông đến trước mặt hắn, lo lắng nắm chặt tay hắn.

“Phong, quay lại đi, con đường này không có kết cục tốt đẹp đâu...”

An Dĩ Phong nhắm mắt, lắc đầu: “Quay lại ư? Anh phải hiểu đại ca hơn em chứ! Liệu đại ca có dễ dàng bỏ qua cho em không?”

“Anh có thể xin anh ấy tha cho chú.”

“Không cần đâu!” An Dĩ Phong kiên định nói: “Anh Thần, em đã suy nghĩ rất kỹ rồi, đại ca là một người tham vọng, anh ấy không chỉ muốn có địa bàn của Hoắc Đông mà là thôn tính cả giới giang hồ. Bây giờ anh ấy đang rất cần một người có thể tin tưởng, đây là cơ hội tốt nhất cho em.”

“Anh ấy tin tưởng chú, trọng dụng chú thì sao nào? Chú phải bỏ cả mạng sống của mình đây! Chú không nhìn thấy anh Vu chết thảm thế nào sao? Cả những người anh em khác nữa... Sớm muộn gì chú cũng sẽ như họ thôi!”

Anh Vu là một tay chân được anh cả Lôi rất trọng dụng, vài ngày trước vừa bị bắn chết thảm thương trên phố.

“Em nhìn thấy rồi. Em đã nghĩ kỹ, khi lựa chọn xã hội đen, nhất định em sẽ phải để lại tiếng tăm... Em muốn trở thành ông trùm của giới xã hội đen!”

“Phong!” Hàn Trạc Thần nhìn hấn với ánh mắt đầy kinh ngạc, không dám tin người đứng trước mặt mình mới cách đây hai tháng vẫn chỉ là một thanh niên vô tư, trong sáng.

“Anh Thần, giới giang hồ sắp hỗn loạn rồi, anh đừng dẫn thân thêm nữa, nhân lúc còn kịp, hãy thoát ra đi.”

Hàn Trạc Thần ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc, lòng hấn rối bời. Hấn thực sự không muốn dẫn thân vào con đường này, không muốn sống cuộc sống phải giết người và bị người ta giết.

Nhưng nếu bây giờ thoát ra, hấn thật có lỗi với anh cả Lôi, càng có lỗi hơn với An Dĩ Phong...

Hấn dùng đầu ngón tay dập tắt điếu thuốc, cơn bồng rất từ đầu ngón tay lan ra khắp người, rồi ngưng tụ nơi ngực hấn. Chỉ có sự đau đớn thể xác mới giúp hấn tỉnh táo.

“Giúp anh cả Lôi trừ bỏ Hoắc Đông xong, anh sẽ rút khỏi giới giang hồ.”

An Dĩ Phong gật gù đầu... Từ đó về sau, không bao giờ thấy hấn mặc quần áo màu trắng nữa, tất cả những thứ hấn dùng đều màu đen.

Màu đen u ám.

Đúng như An Dĩ Phong tính toán, với dã tâm rất lớn của mình, ông trùm Lôi đã nhanh chóng châm ngòi cuộc chiến đẫm máu trong giới xã hội đen. Qua mấy lần giao chiến ác liệt, cả quân của ông trùm Lôi và Hoắc Đông đều bị thiệt hại nặng nề, huynh đệ thương vong thê thảm. Để bảo toàn lực lượng, ông trùm Lôi đành chọn cách “hoạt động ngầm”, cử An Dĩ Phong đi thực hiện việc ám sát. Nào ngờ có kẻ tiết lộ thông tin, Hoắc Đông đã nhanh chóng biết được và bỏ trốn, lại còn phái rất nhiều người truy sát An Dĩ Phong.

Bề ngoài, giới giang hồ có vẻ như sóng yên biển lặng, nhưng kỳ thực bên trong lại có những đợt sóng ngầm điên cuồng chảy xiết, có thể nhấn chìm con người bất cứ lúc nào...

Một buổi sáng sớm, An Dĩ Phong vẫn đang trốn trong nhà kho bỗng nhận được điện thoại. Là Hàn Trạc Thần gọi, giọng gấp gáp.

“Phong, mau đưa người đến tầng hầm tòa nhà B số 130 phố Miên Đức...”

An Dĩ Phong còn chưa kịp hỏi thêm gì thì Hàn Trạc Thần đã tắt máy.

An Dĩ Phong nhíu mày nhìn một tên đàn em của Hàn Trạc Thần, hỏi: “Mày có biết chuyện gì không?”

“Em cũng không rõ lắm. Tối qua em thấy anh Thần cứu một cô bé học sinh bị ức hiếp ở cửa hộp đêm, rồi anh Thần đưa cô bé ấy về trường...”

“Cô bé?”

An Dĩ Phong càng ngạc nhiên. Từ trước tới giờ, Hàn Trạc Thần không thích dây dưa đến phụ nữ, tại sao đang ở thời điểm có thể bị giết bất cứ lúc nào như thế này hấn lại một mình qua đêm với một cô gái, trừ phi...

An Dĩ Phong linh cảm là có chuyện, hấn không có thời gian triệu tập đàn em, lập tức mang theo mấy tên bảo vệ hấn, chạy đến tầng hầm Hàn Trạc Thần đã nói.

Hấn vĩnh viễn không bao giờ quên cảnh tượng nhìn thấy khi cùng bọn đàn em bí mật xông vào nơi trú ẩn ẩm ướt của Hoắc Đông. Ở đó có khoảng mười mấy người, một cô gái mặc áo đồng phục trắng tinh nằm trên vũng máu, cơ thể đẹp đẽ của cô ta đã cứng lại, mắt vẫn mở to.

Còn Hàn Trạc Thần nằm co rúm, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nửa người phía trên bê bết máu. Trên mặt đất, ngoài sợi dây thừng và một chiếc dùi cui đã gãy còn có một ống kim tiêm, vết máu chưa kịp khô...

Hoắc Đông túm tóc hắn, lớn tiếng quát: “Nói, An Dĩ Phong đang ở đâu?”

“Tao không biết...” Hàn Trạc Thần nói không thành tiếng, động mạnh ở cổ nổi lên xanh tím, rõ ràng bọn chúng đã tiêm quá nhiều thuốc kích thích.

“Mẹ kiếp, tiêm cho nó một liều nữa. Tao không tin là nó không chịu nói ra.”

An Dĩ Phong điên cuồng lao vào. Trong cơn phẫn nộ, từng tên ngã xuống trước mũi súng của hắn, từng mạng sống kết thúc giữa những vũng máu đỏ tươi, lý trí của hắn bị nổi hận thù tột độ làm cho tê liệt...

“Anh Thần!” Hắn lao đến kéo Hàn Trạc Thần đứng lên. Ánh mắt Hàn Trạc Thần yếu ớt, hắn nôn thốc nôn tháo. Trong cơn mê sảng, hắn vẫn lẩm bẩm: “Tao không biết...”

An Dĩ Phong liền công Hàn Trạc Thần chạy đến bệnh viện gần đó. Trên đường đi, hắn mới thấy thấm thía câu nói: Là huynh đệ - chỉ có kiếp này, không có kiếp sau!

Đứng ngoài phòng cấp cứu, An Dĩ Phong mới biết thực hư mọi chuyện. Hóa ra cô gái mà Hàn Trạc Thần cứu là một trong những người tình của Hoắc Đông. Cô ta cố tình hóa trang thành một nữ sinh để lừa Hàn Trạc Thần. Cả đêm, cô ta nghĩ cách quấy rối Hàn Trạc Thần để moi thông tin An Dĩ Phong đang trốn ở đâu. Cô ta không ngờ rằng ngoài sự chăm sóc hết lòng, Hàn Trạc Thần không hề có ý nghĩ xấu xa. Đến sáng thứ hai, vài phút trước khi Hoắc Đông xuất hiện, cô ta thực sự không nhẫn tâm làm tổn thương một người thật thà, lương thiện như hắn, nên nói rõ chân tướng sự việc với hắn, bảo hắn mau chạy trốn. Hàn Trạc Thần đã hỏi nơi ẩn náu của Hoắc Đông.

Hàn Trạc Thần vội vã chạy xuống tầng hầm gọi điện cho An Dĩ Phong. An Dĩ Phong vừa nhắc máy thì Hoắc Đông tóm được hắn, cô gái ấy cũng bị Hoắc Đông đánh chết...

Khi biết rõ chân tướng sự việc, An Dĩ Phong vô cùng đau khổ. Hắn úp hai bàn tay vấy đầy máu lên mặt, bên tai vẫn văng vẳng giọng nói như tuyệt vọng của Hàn Trạc Thần: “Tao không biết... Tao thực sự không biết.”

Hàn Trạc Thần không biết nơi hắn trốn? Hàn Trạc Thần không biết thì ai biết? Bởi kho hàng nơi hắn trốn chính là Hàn Trạc Thần sắp xếp!

Cũng may là Hàn Trạc Thần vẫn còn trẻ, sức khỏe tốt, lại được cấp cứu kịp thời, nên sau hai giờ cấp cứu, bác sĩ đã mang được hắn từ địa ngục trở về.

Ba ngày sau, Hàn Trạc Thần qua được cơn nguy hiểm. Lúc tỉnh dậy, nhìn thấy An Dĩ Phong, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, rồi hỏi: “Tên khốn nạn đó chết chưa?”

An Dĩ Phong mở miệng nhưng không nói được, đành gật gật đầu.

“Có chém thêm mấy nhát dao giúp anh nữa không?”

“Ừ, có!” An Dĩ Phong xoa xoa mặt, gượng cười. “Em giúp anh băm chúng thành từng mảnh, nặn thành nhân bánh bao rồi. Tính ra chỗ đó đó cũng đủ cho anh ăn trong một tháng.”

“Được!”

Hắn nhìn toàn thân bị băng bó của Hàn Trạc Thần, hỏi: “Anh Thần, sao anh không nói?”

Hàn Trạc Thần cười đau khổ: “Nói thì cũng chết.”

“Ít nhất thì cũng chết tử tế hơn chút!”

“Anh tin là chú sẽ đến!”

Trong phòng bệnh u ám lạnh lẽo, họ lại cất lên tiếng cười như thường ngày. “Anh em” – từ này đối với họ đã sớm không chỉ là một danh từ.

Sau nửa tháng nghỉ ngơi, những vết thương trên người Hàn Trạc Thần đã lành, nhưng có những thứ đã ngấm sâu vào máu hắn, làm tổn thương tâm hồn hắn. Hắn bắt đầu mê muội và căm ghét hai thứ, đó là

thuốc phiện và phụ nữ...

5. Chương 5: Nhân Duyên Nghiệp Chương (đầu)

Hai năm sau.

Năm ấy họ chưa tròn hai mươi.

Vụ ám sát Hoắc Đông làm kinh động cả giới giang hồ, cũng từ đó An Dĩ Phong trở thành đệ nhất sát thủ. Kết quả có lẽ rất huy hoàng, nhưng quá trình có bao nhiêu thảm khốc thì không phải ai cũng biết.

Anh cả Lôi không ngừng thôn tính các băng đảng khác, mở rộng thế lực. An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần cũng không còn là những tên tiểu tốt mới gia nhập giang hồ nữa. Họ cũng có đàn em, thế lực riêng. Lúc An Dĩ Phong đang hừng hực khí thế muốn tranh đua cao thấp với Kỳ Dã thì anh cả Lôi cũng không còn khí thế như hồi đầu. Hắn lấy vợ, yên phận với cuộc sống hiện tại, chỉ cầu được sống yên bình đến hết đời. Hắn chia cho Hàn Trạc Thần và An Dĩ Phong hai hộp đêm, hai sông bạc, nói với bọn họ là có thời gian thì tranh thủ kiếm tiền, đừng kết oán với người khác, đặc biệt đừng đối đầu với người của Kỳ Dã.

Đối với một vài người, được sống những ngày tháng mộng mị là đủ lắm rồi, chẳng cầu mong gì nữa. Nhưng đối với An Dĩ Phong, giấc mộng làm ông trùm xã hội đen càng ngày càng xa vời. Thỉnh thoảng mới có chút việc để làm, còn lại, ngày nào hắn cũng ngủ đến trưa, rồi đến hộp đêm, bữa sáng của hắn đồng thời là bữa trưa, sau đó cùng với Hàn Trạc Thần đến trung tâm thể hình để tập đấm bốc, cuối cùng trở về hộp đêm uống rượu với bọn đàn em đến tận khuya, có lúc ngủ luôn trên sofa ở hộp đêm, có lúc lại về căn phòng vốn chỉ để ngủ chứ không ở đó bao giờ.

Cứ nghĩ đến cuộc sống chán ngắt chẳng có chút màu sắc nào, An Dĩ Phong lại thấy buồn bực. Hắn dừng xe ở ven đường, mua một cây thuốc lá mà Hàn Trạc Thần thích. Ngồi trong xe, hắn chậm rãi bóc cây thuốc và nhét mười bao vào trong hộp rồi đến phòng tập thể hình.

Dừng ở ngã tư đèn đỏ, An Dĩ Phong mở cửa sổ xe. Bầu trời sau cơn mưa trong lành, thoáng đãng như vừa được nước mưa gột rửa sạch. Qua gương chiếu hậu, hắn thấy một cô gái đang chạy băng băng trên đường, mái tóc dài đen nhánh và chiếc váy màu vàng bay bay trong gió, giống như chiếc lá thu đang rơi vậy...

Hắn kéo vạt áo, với tay lau lớp bụi mờ và những hạt nước mưa lấm tấm trên chiếc gương, nhìn cô gái đang chạy càng lúc càng gần về phía hắn, dáng người mảnh mai ấy khiến hắn không khỏi lo rằng cô sẽ bị gió thổi bay đi mất...

Cho đến khi tiếng còi inh ỏi phát ra từ phía sau, hắn mới nhận ra đã chuyển sang đèn xanh, vừa định nổ máy thì thấy cô gái đứng ngay trước mũi xe, ôm bụng thở hổn hển.

Gương mặt cô gái nhễ nhại mồ hôi, mái tóc đen dài hơi rối che đôi mắt long lanh và tươi mát như suối nguồn.

Hắn đã ôm rất nhiều cô gái, nhưng thực sự chưa bao giờ gặp cô gái nào đuổi theo hắn đến thở không ra hơi như vậy.

Để đáp lại, hắn quyết định xuống xe thể hiện chút “quan tâm”.

“Em muốn chết à?” Hắn lớn tiếng quát.

Cô gái ôm bụng thở hổn hển chừng ba phút mới đưa ví tiền cầm trên tay cho hắn: “Ví tiền của anh...”

“...”

Hắn im bật không cười nữa. Hóa ra lúc mua thuốc, hắn làm rơi ví. Hắn cầm lấy ví tiền, nhìn cô gái bên lên cần đôi môi đỏ mọng vì vừa phải chạy đuổi theo hắn, ngón tay nhè nhẹ vén mái tóc ra sau tai.

Vẻ đẹp “liều yếu đào tơ” của cô gái làm hắn bỗng thấy mềm lòng, hắn muốn vuốt lại mái tóc cho cô.

Hắn lại trêu cô: “Đuổi nhiệt tình như vậy, anh cứ tưởng em là cảnh sát cơ!”

“Dạ?” Cô có vẻ sững sốt như không hiểu hắn đang nói đùa.

“Đùa một chút thôi!”

Cô gượng cười. “Câu đùa thật buồn cười!”

Hắn đùa nhếch nhẽ thế sao? Thật mất hết cả tự tin!

Cô quay người bước đi, không một chút lưu luyến.

An Dĩ Phong nhìn theo bóng dáng cô. Gió thổi tung mái tóc dài mượt mà của cô, chiếc váy màu vàng nhạt khẽ bay trong gió...

An Dĩ Phong vừa xuống xe thì nhận được điện thoại của Hàn Trạc Thần. Hắn nói có chút việc nên không đến phòng tập được. Thế là An Dĩ Phong đành một mình trở về hộp đêm uống rượu cho qua ngày.

“Cái cuộc đời này!” Khi đã uống ngà ngà, An Dĩ Phong than thở. “Mẹ kiếp, sao mà nhàm chán thế!!!”

Cuộc sống tối tăm thế nào cũng không vấn đề gì, không rục rở tươi đẹp cũng chẳng sao, chỉ cần người ta có việc gì đó cho hắn làm là tốt rồi!

Tô, đệ tử của hắn, tỏ ra rất hiếu ý liền đến bên hắn hỏi: “Anh Phong, có cần em tìm giúp anh một người đẹp không?”

“Người đẹp?” Hắn lia mắt một lượt khắp hộp đêm đang “ầm ầm cuộn sóng.”

“Chả có hứng!”

Hắn cũng từng muốn tìm một cô gái để khóa lấp những lúc cô đơn. Có lần, hắn gặp một cô gái rất xinh xắn, trông có vẻ thuần khiết. Thế là hắn gọi cô ta đến tâm sự, ai ngờ khi hắn còn chưa nghĩ ra màn mở đầu thế nào, thậm chí chưa kịp hỏi tên thì cô ta đã tựa vào vai hắn, đặt tay lên đùi hắn nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt chài màu phấn hồng của cô ta cứ nhìn chăm chăm vào cổ áo để mở cửa hắn...

Nếu không phải là đàn ông, nhất định hắn sẽ nói: “Tâm sự tình cảm trước không được sao? Cô không thấy là tôi cũng có tâm hồn à?”

Tô nhìn vẻ mặt ảo não của hắn, rồi ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Hộp đêm mới tuyển vài anh chàng trông cũng được lắm!”

“Anh chàng?” Vì quá ngạc nhiên nên hắn nói hơi to. Khi nhận ra là bọn đàn em đang nhìn mình với ánh mắt khác thường, hắn liền đánh vào đầu Tô: “Biến đi! Mắt mày thế nào mà lại bảo tao thích đàn ông hả?”

Tô xoa xoa đầu ngồi sang một bên, lơ mơ nhìn mọi người, vẻ mặt như đang muốn nói: “Anh không thích ông, chả lẽ thích phụ nữ?”

6. Chương 6: Nhân Duyên Nghiệp Chương (kết)

Đến chiều tối, An Dĩ Phong thực sự không chịu nổi ánh đèn màu trong hộp đêm, hắn lái xe về nhà. Vừa bước xuống xe, hắn bất ngờ gặp lại cô gái buổi trưa đã chạy đuổi theo hắn mấy con phố liền. Tay trái cô đang kéo một va li rất to, tay phải xách một chiếc túi du lịch, trên lưng còn đeo một cái ba lô to hơn cả lưng, trông thật tội nghiệp...

Lúc hắn định thể hiện sự “ga lăng” để cảm ơn cô vì “hành động vĩ đại” đuổi theo hắn qua năm con phố lúc ban trưa thì một thằng bé chừng mười ba, mười bốn tuổi chạy đến, nhanh như cắt móc ví tiền trong túi của cô rồi cầm cổ bỏ chạy.

Cô sững người một giây, không hoảng hốt như những cô gái khác, cũng không la lối mà vút đồng đồ xuống đất rồi đuổi theo. Cô chạy nhanh như sóc, chưa đầy hai trăm bước đã tóm được thằng bé kia.

“Này...” Cô vừa thở hổn hển vừa lấy tay quạt mồ hôi lấm tấm trên trán. “Cậu bao nhiêu tuổi?”

An Dĩ Phong nghe thấy vậy liền bật cười, câu hỏi thật đáng yêu.

“Bỏ tay ra!” Thằng bé cố gắng thoát ra, nhưng cổ đến mấy cũng không thoát được. Nó đành vút ví tiền xuống đất, khó chịu quát lên: “Trả đây!”

“Bé tí tuổi thế mà đã dám cướp đồ của người khác, đi cùng tôi đến đồn cảnh sát...”

Thằng bé tròn xoe mắt sợ hãi, vội quỳ xuống đất, giọng đáng thương: “Em mới mười một tuổi, mẹ em bị bệnh, em muốn mua thuốc ẹ. Em biết sai rồi, em không dám làm thế nữa đâu.”

“Đừng có lừa tôi.”

“Em nói thật mà, chị tha cho em đi.” Nó vừa nói vừa khóc.

Đúng lúc ấy, một người phụ nữ đầu tóc rối bù khập khiễng bước đến trước mặt cô, ôm lấy chân cô khóc: “Nó mới có mười một tuổi, đến đồn cảnh sát thì sau này nó làm người thế nào được nữa. Cô đưa tôi đi thay nó, tất cả là vì tôi bị bệnh... tất cả là do lỗi của tôi...”

Tư Đồ Thuần nhìn cậu bé tội nghiệp, rồi lại nhìn người phụ nữ gầy gò, ánh mắt phần nộ chuyển sang thương hại, cô từ từ buông tay ra.

“Chị ở đâu?”

Người phụ nữ chỉ tay sang đồng lộn xộn trông như bãi rác bên kia đường. “Tôi sống ở đó.”

Ở một góc khuất bên kia đường trải toàn báo cũ, trên đó đặt một chiếc chăn mỏng bẩn thiu, bên cạnh là bát đĩa vừa sử vừa bẩn, và một vài đồ vật khác mà cô không nhìn ra là cái gì.

Một người sống ở nơi như thế thì có làm điều gì xấu xa cũng có thể tha thứ được. Tư Đồ Thuần cúi người nhặt chiếc ví lên, lấy hết số tiền mấy trăm đồng trong đó ra và nói: “Số tiền này để chị đi mua thuốc, ngày mai tôi sẽ giúp chị liên hệ với hội chữ thập đỏ để họ đến đưa chị đi chữa bệnh.”

“Cảm ơn! Cô thật tốt!”

“Đây là việc tôi nên làm. Sau này có gì khó khăn, chị cứ đến tìm tôi. Tôi ở phòng 501 tòa nhà A của khu này.”

Lời cảm ơn rối rít của người phụ nữ và cậu bé không khiến Tư Đồ Thuần cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại, bước chân của cô càng thêm nặng nề. Cô bước đến trước cửa khu nhà, cầm túi hành lý lên, quay lại nhìn góc khuất trải đầy báo cũ bên kia đường, buông tiếng thở dài...

Tư Đồ Thuần không hề biết rằng, sau khi cô vừa bước vào nhà thì người phụ nữ ăn xin liền quay ra tranh nhau với thằng bé số tiền mà cô đã bố thí.

Chứng kiến từ đầu đến cuối sự việc vừa diễn ra, An Dĩ Phong lắc đầu ái ngại: “Cô gái gốc gác như vậy mà đến đây sống thì sớm muộn cũng sẽ bị người ta bán mất!”

Thế nào là duyên phận? Đó là “nhân sinh trùng phùng”.

Cũng ngày hôm đó, lúc mười hai giờ đêm...

An Dĩ Phong xuống cửa hàng dưới nhà để mua thuốc lá, lúc định trả tiền thì hần nhìn thấy Tư Đồ Thuần ở góc cửa hàng, cô đang cầm thỏi son mẫu thoa lên đôi môi mềm mại của mình, sắc mặt nhợt nhạt bỗng hồng lên một chút, cô mím mím môi, hất hất cằm dưới, nói: “Xấu chết đi được!” Rồi đặt thỏi son xuống, cô ôm mấy thùng mì tôm ra quầy thu ngân thanh toán.

Lần đầu tiên An Dĩ Phong có cảm giác như mình không hề tồn tại, suýt nữa thì họ đâm vào nhau, cô hoàn toàn không nhìn thấy hần.

Hần hỏi cô: “Em sống ở toà nhà đối diện kia à?”

Cô đưa mắt nhìn quanh, không thấy ai khác nữa, cô mới chắc chắn là hần đang nói chuyện với mình.

“Đúng, có chuyện gì vậy?”

“Quanh đây toàn người xấu thôi, tốt nhất là em đừng tin bất cứ ai!”

“Nói như thế thì anh cũng là người xấu phải không? Vậy tôi có nên tin lời anh không?”

“Em?” Hấn tiến lại gần, mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra trên người cô khác hẳn với những mùi nước hoa mà hấn từng biết, mùi hương ấy đặc biệt đến khó tả.

“Ahh là kẻ xấu nhất đấy... buổi tối mà gặp anh thì phải cẩn thận, tốt nhất là tránh xa một chút.”

Cô nhìn hấn một chút, rồi gật gật đầu: “Câu đùa rất buồn cười!”

“Anh nói thật đấy!”

Cô sắp xếp lại mấy thùng mì tôm rồi đi ra. Đi đến cửa, cô quay lại mỉm cười với hấn.

“Nếu anh thực sự là kẻ xấu, thì nhìn thấy tôi cũng phải cẩn thận, tốt nhất là hãy tránh đi!”

An Dĩ Phong nhìn cô đi vào bóng đêm, rút một điều thuốc ra.

“Cô gái này thật thú vị!”

Một tên đàn em trong cửa hàng liền lấy bật lửa châm thuốc giúp hấn.

“Anh Phong, cô gái này nhìn là biết gái nhà lành!”

“Thế à?” An Dĩ Phong nhếch mép, rít một hơi thật mạnh rồi nhả khói ra.

“Tao thích nhất là gái nhà lành.”

7. Chương 7: Hoa Không Kết Quả (đầu)

Có người nói tình yêu bắt đầu trong im lặng.

Vì vậy, có những thứ ngẫu nhiên, nhưng trong cái ngẫu nhiên luôn tồn tại cái tất nhiên.

Ví như chàng thanh niên lông bông An Dĩ Phong lại gặp cô gái thông minh, đáng yêu và giàu tình cảm Tư Đồ Thuần.

An Dĩ Phong ngậm điều thuốc đi ra khỏi cửa hàng, đúng lúc nhìn thấy Tư Đồ Thuần bị mấy tên say rượu liêu xiêu vây quanh. Hấn xoa xoa trán, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn trêu ghẹo gái nhà lành chứ.

Nhưng biểu hiện của Tư Đồ Thuần khiến hấn hơi ngạc nhiên. Bình thường thì những cô gái bị bọn say rượu vây quanh, nếu không hoảng hốt kêu “cứu tôi với” thì cũng sợ hãi bỏ chạy. Còn Tư Đồ Thuần vẫn rất bình tĩnh, quan sát đám đàn ông đang tiến từng bước về phía cô.

“Em gái!” Một tên cao chưa đến mét rưỡi tiến đến, giọng lẽ nhè. “Từ trước tới giờ anh trai này chưa bao giờ nhìn thấy em, mới đến à?”

Trong bóng đêm, An Dĩ Phong không nhìn rõ mặt tên đó, nhưng nghe giọng nói hấn nhận ra ngay là ai. Đó là một người anh em của anh cả Lôi, giới giang hồ gọi hấn là anh Dương. Tên này cái gì cũng tốt, có nghĩa khí, có thể kết huynh đệ được, chỉ có duy nhất một khuyết điểm là háo sắc. Đối với đàn ông, háo sắc cũng chẳng có gì to tát, nhưng cái kiểu cứ gặp gái đẹp là thề sẽ phải lôi lên giường bằng được như hấn thì thực sự hơi quá.

An Dĩ Phong dập điều thuốc và bước đến. Hấn chẳng rảnh rỗi mà làm “anh hùng cứu mỹ nhân”, nhưng vì người ta nhặt được ví tiền của hấn, rồi lại chạy qua năm con phố để trả lại cho nên hấn không thể đứng ngoài làm ngơ được.

Đầu gối hấn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy một tiếng “bốp”.

Nếu không tận mắt nhìn, An Dĩ Phong không thể tin rằng cô gái bề ngoài có vẻ yếu ớt mà đánh người thì mạnh và ra đòn nhanh đến thế. Chẳng cần nói đến anh Dương đang say rượu kia, ngay cả An Dĩ Phong cũng không chắc là mình tránh kịp.

“Ái chà!” Anh Dương nổi giận, túm lấy tóc của Tư Đồ Thuần. Cô quay phắt lại, ném thùng mì tôm đang cầm trên tay vào hắn ta, hắn ta vội né người để tránh. Tư Đồ Thuần liền bỏ chạy.

Thật không may là cô lại đâm sầm vào An Dĩ Phong.

Một mùi hương nhẹ nhàng, một chút ấm áp, và một sự mềm mại đặc biệt... Mặc dù người ta chủ động sà vào lòng mình, nhưng hắn cũng phải thể hiện phong độ quân tử một chút, liền ôm gọn cô trong vòng tay. Tư Đồ Thuần nhìn thấy hắn hết sức ngạc nhiên, rồi vội vàng vùng vẫy thoát ra.

Hắn ho nhẹ một tiếng rồi, cười nói: “Cưng, đừng sợ! Anh Dương đùa với cưng thôi mà.”

“Anh...”

Hắn ngắt lời cô: “Không mau xin lỗi anh Dương đi.”

Anh Dương nhìn thấy hắn, vẻ mặt đang tức giận liền trở nên tươi cười.

“Ồ! Thảo nào mà cô gái xinh đẹp này lại nóng tính như vậy, hóa ra là người phụ nữ của em!”

“Xin lỗi anh, anh đừng chấp cô ấy! Hôm nào em mời anh ăn lẩu cho bớt nóng nhé!”

“Ha ha! Thế sao được!” Anh Dương lắc đầu, liếc nhìn khuôn mặt ửng hồng của Tư Đồ Thuần.

“Hai người cứ vui vẻ, anh đi trước đây!”

Đợi lúc anh Dương cùng lũ đệ tử đi xa, Tư Đồ Thuần mới đứng thẳng người, liếc nhìn hắn, rồi khi bắt gặp ánh mắt của hắn, cô lại lúng túng né tránh, khuôn mặt ửng hồng...

“Cảm ơn anh!” Ánh mắt thẹn thùng của thiếu nữ khiến ngực hắn nóng ran. Hắn lại nổi hứng trêu đùa cô: “Em định cảm ơn anh thế nào?”

Cô ngây ngô nhìn hắn. Vẻ ngây ngô ấy thật đáng yêu.

“Anh cứu em, theo lẽ thường thì... em phải lấy thân báo đáp.” Hắn chỉ định đùa cô chút thôi, nhưng nhìn khuôn mặt đỏ ửng vừa ngại ngùng vừa tức giận của cô, hắn phải nghĩ lại... Nếu cô ấy có đồng ý, thì chưa chắc hắn đã nhận.

Hắn liếc nhìn đồng mì tôm bị giẫm nát dưới đất, nói: “Yên tâm đi, không cần em phải trao thân cho anh đâu. Anh mời em đi ăn!”

“Tại sao?”

“Vì em nhặt được ví tiền của anh, đuổi theo anh qua năm con phố liền.”

Cô bỗng nhớ ra, rồi lắc đầu: “Không cần, đó là việc tôi nên làm.”

“Nhiều lời quá, chỉ là mời em một bữa ăn thôi mà, chứ có phải ăn em đâu...”

Hắn không cho cô cơ hội từ chối, kéo cô chạy đến một quán ăn gần đó.

Trong quán ăn, Tư Đồ Thuần chỉ cúi mặt chú tâm gấp thức ăn, không nói một câu nào. An Dĩ Phong chăm chú nhìn cô. Hắn đã gặp rất nhiều người đẹp, nhưng cho dù khuôn mặt họ có đẹp thế nào đi nữa, trang điểm có kỹ càng thế nào đi nữa cũng không thể che giấu được những thứ tục tằn, thói hư vinh, thế lực, sự buông thả... Tất cả đều hiện rõ trong mắt họ. Nhưng Tư Đồ Thuần thì khác, cô có cặp mắt trong sáng như cặp mắt của một đứa trẻ vậy.

“Em có bạn trai chưa?”

Những người đàn ông sống trong giới giang hồ như hắn chẳng hiểu thế nào là ý tứ, tế nhị. So với Anh Dương, hắn thấy mình vẫn còn chưa quá sỗ sàng.

Tư Đồ Thuần ngậy người một lúc mới nuốt được miếng cơm trong miệng, lắc lắc đầu.

“Anh cũng chưa có... bạn gái.”

Hắn cười và ngẩng khuôn mặt đỏ ửng của cô. Hắn vừa cầm cốc nước đá lên uống một ngụm thì hắn cười ranh mãnh nói: “Hay là chúng mình kết thành một đôi đi.”

Cô phì nước, ho sặc sụa, mặt càng đỏ, nhưng vẫn không nói lời nào. Khuôn mặt yêu kiều của cô vô cùng mê hoặc. Hắn nhìn cô mà trong lòng thấy ngứa ngáy, chỉ muốn ôm chầm lấy!

“Được không?” Hắn lại hỏi một lần nữa.

“...”

“Em nói gì đi. Rốt cuộc là có được không, em phải nói gì chứ!”

Cô vẫn im lặng.

An Dĩ Phong không thể kiên nhẫn hơn nữa. Thái độ gì vậy? Không từ chối, cũng không chấp nhận.

“Em mà không chịu nói, thì anh coi như em đã đồng ý rồi!”

Cô nhìn hắn, chớp chớp mắt. “Tôi có quyền giữ im lặng.”

An Dĩ Phong cố nhịn để không chửi bậy: “Anh không phải là cảnh sát, em sợ gì chứ?”

“Tôi sợ anh là kẻ xấu!”

Nói cũng đúng!!!

Để bắt đầu quá trình tìm hiểu, hắn quyết định nói ra một vài ưu khuyết điểm của mình.

“Anh hơi xấu xa một chút, nhưng bản tính lương thiện. Tuy anh không đẹp trai nhưng giàu tình cảm... Dù sao thì em cũng chưa tìm được bạn trai, vậy cứ chọn anh đi.”

Cô cúi mặt, cười thầm.

Rõ ràng là cô cũng không ghét hắn.

An Dĩ Phong bỗng thấy tinh thần được kích lệ khi nhìn cô cười. Hắn chậm chậm đưa tay ra, thận trọng đặt trên tay cô. Tư Đồ Thuần ngáp ngừng một lúc rồi rút tay về, cảm giác vừa mềm mại vừa ấm áp ấy truyền vào trong máu hắn.

Chạm tay đã thấy thích như vậy, không biết những chỗ khác thì thế nào... Hắn hiếu kỳ nhìn vào nơi mềm mại nhất, lồi cuốn nhất của phụ nữ... Đường cong mềm mại kia khiến người hắn nóng bừng lên, cô khiến bản năng nguyên thủy nhất của gã đàn ông trong hắn trỗi dậy...

Tư Đồ Thuần nhìn đôi mắt nóng bỏng của hắn, liền nói: “Tôi phải về nhà.”

“Anh đưa em về.”

“...”

Cô vẫn im lặng không nói gì.

An Dĩ Phong đưa cô về đến cửa, bỗng có cảm giác không muốn cô rời khỏi tầm mắt mình. Hắn giữ lấy tay cô, một lần nữa lại bày tỏ “thâm tình”: “Anh thích em, mặt kệ em có đồng ý hay không, bắt đầu từ ngày hôm nay, em là bạn gái của anh.”

Cô lí nhí hỏi: “Không được thương lượng lại à?”

“Không thương lượng!”

“Ồ!” Cô quay lưng, chạy nhanh về phía cầu thang của khu nhà.

An Dĩ Phong nhìn theo bóng dáng cô khuất dần vào bóng tối.

“Ồ...” Nghĩa là thế nào?”

Đêm đó, An Dĩ Phong trần trọc không sao ngủ được. Hắn nằm trên giường, hình dung nụ cười thẹn thùng của cô rồi mơ tưởng viễn vông. Thảo nào mà những kẻ háo sắc đều thích con gái nhà lành. Cũng thú vị, khá thú vị!

Hai giờ đêm, hắn không chịu nổi, liền nhắc máy gọi điện cho Hàn Trạc Thần.

“Có việc gì vậy?”

Giọng nói ngái ngủ từ đầu giây bên kia vọng lại.

“Hôm nay em gặp một cô gái, cô ấy rất...”

“Nói vào vấn đề chính đi!”

“Từ khi quen biết đến khi đưa cô ấy lên giường mất bao lâu?”

“Nếu tính cả thời gian cởi quần áo nữa là năm phút!”

“Mẹ kiếp!” An Dĩ Phong chửi nhỏ. “Em không nói gái chơi!”

“Ồ! Thế thì phải lâu hơn chút...” Đầu dây bên kia im lặng một lát, Hàn Trạc Thần như đang suy nghĩ. “Ít nhất là hai tiếng!”

“Mẹ kiếp, anh không nói chuyện yêu đương với con gái trước được à?” Chưa kịp để đối phương trả lời, hắn dập luôn máy.

Một phút sau, Hàn Trạc Thần gọi lại, giọng không còn ngái ngủ nữa: “Đừng bao giờ dính vào chuyện tình cảm với phụ nữ.”

“Tại sao?”

“Trên đời này có hai loại phụ nữ, một loại hại mình, một loại bị mình hại!”

Hắn thích cô, đương nhiên sẽ không hại cô.

8. Chương 8: Hoa Không Kết Quả (kết)

“Em chỉ muốn thử một lần, bị cô ấy hại chút cũng không sao!”

“An Dĩ Phong, mẹ kiếp, không phải là anh sợ chứ bị hại, mà anh sợ chứ hại người ta!”

Hắn chưa kịp nói thì đầu dây bên kia đã dập máy. Hắn lặng yên nghe tiếng títtít từ điện thoại phát ra. Không sợ hắn bị hại thì có gì mà phải nóng giận thế chứ! Tên Hàn Trạc Thần này cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội là ăn nói ngang tàng!

Mấy ngày liền sau đó, An Dĩ Phong thấy thật nhàm chán. Hắn chẳng có việc gì làm, cứ lang thang trên phố, chờ mong một lần “không hẹn mà gặp”.

Thậm chí hắn còn tưởng tượng ra rất nhiều câu đối thoại khi gặp lại.

“Chào em, lâu lắm rồi không gặp!” Hoặc: “Mấy ngày nay em chạy đi đâu vậy? Anh lại tưởng em chạy theo người đàn ông nào rồi!” Không thì là: “Anh là bạn trai của em, em cần phải nói cho anh biết số điện thoại liên lạc của em chứ!”

Một đêm, lúc An Dĩ Phong ngà ngà say bước ra khỏi hộp đêm, họ đã gặp lại nhau. Những câu nói mà hắn chuẩn bị đều không dùng được bởi Tư Đồ Thuần đi cùng với mấy cảnh sát nữa, bộ cảnh phục cô mặc trong đêm tối thật chói mắt.

Gió đêm lạnh đến thấu xương, dập tắt ngọn lửa vừa mới bùng lên trong lòng hắn.

Hắn im lặng đi qua cô, cố tránh đôi mắt biết cười của cô, nhưng khi nghe thấy một cảnh sát nói: “Hắn chính là An Dĩ Phong...” thì hắn không thể không quay đầu lại. Trong bộ cảnh phục nghiêm trang đó, trông cô không còn mảnh khảnh, yếu đuối nữa, ngược lại phong thái rất uy nghiêm.

Ánh đèn hắt ra từ hộp đèn chiếu lên khuôn mặt vô cùng thuần khiết của cô, cô nhoẻn miệng cười, vừa mỉa mai vừa chua chát: “Trò đùa này thực sự rất buồn cười!”

Hắn cũng cười, trong đầu nghĩ: “Đúng thế! Cái trò đùa chết tiệt này thật buồn cười!”

Sau đó, họ gặp nhau rất nhiều lần. Tư Đồ Thuần luôn né tránh từ xa, còn hắn thì làm như không nhìn thấy, tiếp tục đường mình đi.

Nếu nói là hắn rất yêu cô, thì cũng không hẳn.

Hắn chỉ cảm thấy cô là một cô gái tốt, vậy thôi.

Nếu nói lúc đó hắn hoàn toàn không còn cảm giác nào với cô thì cũng không đúng... nhưng hắn biết rất rõ ràng, cảnh sát và tội phạm hoàn toàn khác nhau, họ tuyệt đối không thể có kết cục gì tốt đẹp!

Cho đến một ngày, hắn cùng đồng bọn đang nghênh ngang trên phố, bỗng thấy Tư Đồ Thuần đang đuổi bắt một tên cướp, hắn tò mò đứng lại xem. Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy phụ nữ đánh người đẹp như vậy. Mái tóc xoăn dài tung bay trong gió, nhìn còn thú vị hơn cả những điệu nhảy bốc lửa...

Vài phút sau, cô còng tay tên kia lại, nhặt chiếc mũ cảnh sát đội lên đầu rồi dẫn người rời đi. Nhưng trước mặt hắn vẫn như hiện lên từng động tác dứt khoát của cô.

Tô đứng bên cạnh lim dim mắt nói: “Ồ! Khu vực chúng ta có một nữ cảnh sát ngon lành phết, chân đá đẹp thế, thân hình mềm mại thế, lên giường chắc chắn sẽ làm cho đàn ông...”

Ức, một tên đệ tử khác liền vung tay đánh cho Tô một cái: “Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, người ta là cảnh sát, không cẩn thận là chết!”

An Dĩ Phong đang như người mất hồn, nghe thấy thế đột nhiên cười khẩy: “Cảnh sát thì sao chứ? Tao phải thử xem cảnh sát có phải là phụ nữ hay không?”

Hai tên đệ tử sững sốt, lại gần nhìn kỹ hắn: “Anh Phong, anh nói thật đấy à?”

“Thật!” Hắn cười nham hiểm: “Tao nhất định phải thử xem thịt thiên nga có mùi vị thế nào!”

Tô lắc đầu: “Anh Phong, hôm nay anh uống nhiều rượu quá à?”

Rượu uống chưa say nhưng lòng đã say... An Dĩ Phong lặng lẽ nhìn bàn tay hắn, lòng bàn tay ấy như còn in rõ sự nhẹ nhàng và hơi ấm của cô... Có kết quả hay không không quan trọng, dù sao không có việc gì làm cũng chán, vậy thì hắn cứ thử một lần xem sao.

Sau này hắn mới hiểu rằng, hắn yêu Tư Đồ Thuần kỳ thực không phải là vì tình yêu sét đánh, mà là vì con người thường không để ý đến những thứ mình đã có, luôn cố theo đuổi thứ mà họ chưa đạt được.

Chính vì thế mà người mù luôn hướng về phía ánh sáng, người gian ác luôn ngưỡng mộ chính nghĩa. Hắn cứ nhìn thấy Tư Đồ Thuần là lại thấy hưng phấn, tim đập nhanh hơn, biết rõ là sẽ không có kết quả, biết rõ cô sẽ từ chối, nhưng hắn vẫn muốn trêu đùa!

An Dĩ Phong cứ nghĩ rằng theo đuổi một cô gái rất dễ dàng, chỉ cần lãng mạn và thêm những lời thề non hẹn biển là chẳng cô nào từ chối được, không ngờ quá trình theo đuổi Tư Đồ Thuần lại thê thảm như vậy.

Ngày đầu tiên, hắn ôm một bó hoa hồng vĩ đại đứng chờ hơn một tiếng đồng hồ dưới khu nhà cô, lúc nhìn thấy cô trong bộ cảnh phục nghiêm trang đi xuống, hắn cố kiềm chế phản ứng chạy trốn theo bản năng của tội phạm, lấy hết dũng khí tiến về phía cô.

Cô đưa mặt lạnh lùng nhìn hắn, rồi nghiêng người bước qua.

“Anh yêu em!”

Cô dừng bước, nhưng không quay lại nhìn hắn. Một lúc lâu sau, cô mới bình thản đáp: “Chúng ta không phải là người ở cùng một thế giới.”

“Chỉ cần được ở bên em, anh nguyện trả bất cứ giá nào!”

Cô nhún vai, rồi bước đi không chút quyến luyến. Hấn vứt bó hoa vào thùng rác, xem ra những lời “đường mật” mà thằng Tô dạy hấn chẳng có tác dụng gì. Vẫn phải tìm cao thủ tình trường Hàn Trạc Thần để học vài chiêu.

Ngày thứ hai, với quyết tâm bồng bồng, mới sáng sớm hấn đã đi tìm Tư Đồ Thuần để tỏ tình. Hấn kéo tay cô đến một ngõ nhỏ bên đường, “thề non hẹn biển” cả một buổi sáng, chân tình đến mức chính hấn cũng phải cảm động, thế mà cô không nói lời nào.

Hấn sốt ruột quá, nắm chặt tay cô, hỏi to: “Em nói câu gì đi, được không?”

Cuối cùng cô cũng chịu mở miệng, nhưng không phải là nói với hấn mà là nói điện thoại với tổng bộ: “Tôi gặp một bệnh nhân bị tâm thần phân liệt, xin lập tức cho người đến đưa anh ta vào bệnh viện để kiểm tra, tránh gây hại cho người khác! Địa điểm là...”

“Em!” Hấn tức giận nghiêng răng kèn kẹt, nhưng Tư Đồ Thuần vẫn trơ như khúc gỗ.

Hấn nhìn cô, ánh nắng chiếu vào bộ cảnh phục màu xanh trên người cô càng uy nghiêm. Còn bộ quần áo đen sì của hấn thì dưới ánh nắng tươi sáng ấy cũng chẳng thấy tôn thêm vẻ gì.

Họ thật sự không phải là người ở cùng một thế giới.

An Dĩ Phong buông tay cô ra, nói: “Em nói đúng, tôi là một thằng điên. Trên thế giới có vô số phụ nữ, vậy mà tôi lại đi thích một nữ cảnh sát.”

Tư Đồ Thuần quay mặt đi, đến một cái nhìn áy náy cũng không để lại cho hấn. Thà cô cứ cho hấn thấy một tia cảm động, để hấn có thể tin là hấn không bị điên, nhưng cô không làm vậy.

An Dĩ Phong cười, đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Ngồi trong xe, hấn châm thuốc hút. Thất bại, thất bại thảm hại!

Nhưng hấn không cam tâm, hấn thề sẽ không từ bỏ!

Hấn nổ máy, vừa quay xe thì bỗng nhận thấy gương chiếu hậu mới hôm qua còn đầy bụi bẩn, bây giờ đã bóng loáng, không còn chút bụi nào. Hấn đưa tay miết lên cửa xe, vừa còn bụi, rõ ràng là không có ai rửa xe giúp hấn. Lạ thật, ai rồi hơi mà lại đi lau gương chiếu hậu cho hấn chứ? Mà lại còn lau rất kỹ nữa.

Từ khi quen biết Tư Đồ Thuần, An Dĩ Phong không còn cảm thấy nhàm chán nữa. Bởi cứ mỗi khi không có việc gì làm là hấn lại đến quấy nhiễu cô. Lần nào cũng bị cô phớt lờ, nhưng hấn vẫn thấy hứng thú với màn độc diễn của mình. Tóm lại, cứ mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt cô là tâm trạng hấn lại phấn chấn lạ thường.

Nhiều lúc, nửa đêm không ngủ được, An Dĩ Phong lại đứng bên cửa sổ hút thuốc, nhìn sang căn nhà đối diện. Gió lạnh từ ngoài thổi bay khói thuốc. Cửa sổ bên nhà đối diện, chiếc rèm trắng vẫn rủ xuống, chẳng thấy một chút ánh đèn. Muộn thế này rồi mà cô vẫn chưa về, không biết giờ này cô đang làm gì? Có phải cảnh sát ngày nào cũng bận rộn nghiên cứu đồng hồ cơ giết người, trong đó liệu có những vụ giết người mà hấn đã ra tay không?

Có lần, hấn nhìn thấy Tư Đồ Thuần đứng ở bên cửa sổ ngắm người, sắc áo ngủ màu vàng nhạt thanh nhã như hoa cúc, mái tóc vừa gội buông trên vai, quyến rũ không nói nên lời.

Hấn cười vẫy tay với cô, cô lập tức kéo tấm rèm lại. Hơn nữa sau đó, mặc dù là ban ngày hay buổi tối, tấm rèm ấy cũng không giờ được kéo ra. Điều đó có thể nói rõ cô ghét hấn thế nào!

Một buổi tối, An Dĩ Phong xem xong trận bóng, nhìn đồng hồ, lại nhìn sang lầu đối diện. Đã chín giờ hơn, phòng của cô vẫn chưa sáng đèn. Hấn thấy thật buồn chán, vừa định đóng cửa sổ thì chợt nhìn thấy một cô gái đang đứng bên cạnh chiếc xe của hấn ở dưới sân, bộ cảnh phục thật uy nghiêm.

Hấn đột nhiên cảm thấy dòng máu nóng sôi trào trong người, chạy với tốc độ nhanh nhất xuống dưới.

Lúc hấn xuống đến nơi, Tư Đồ Thuần vẫn đang đứng bên cạnh chiếc xe của hấn. Cô hà hơi lên mặt gương, sau đó dùng chiếc khăn tay trắng, cẩn thận lau. Cô lau rất cẩn thận, giống như đó là bảo bối rất quý giá của mình vậy.

Ánh đèn đường chiếu lên khuôn mặt cô, khung cảnh thật yên tĩnh.

Hấn cứ nhìn, cứ nhìn, rồi chợt thấy ngực đau nhói. Hấn không rõ đó là cảm giác gì, và cũng không hiểu sao hấn lại cảm thấy nhói đau đến không thể nói nên lời.

Tư Đồ Thuần như cảm nhận được hấn đang đứng đó. Cô khựng lại một chút, rồi chậm rãi quay lại. Vừa nhìn thấy hấn, cô bối rối nắm chặt chiếc khăn trong tay, nói: “Gương chiếu hậu của anh bẩn quá, không thể quan sát tốt, như thế dễ bị tai nạn.”

Hấn đắm đắm nhìn cô, nhìn rất lâu.

Thế giới trở nên rộng lớn hơn, dường như chỉ còn lại hai người họ đứng đó nhìn nhau.

Như đã qua một thế kỷ, An Dĩ Phong mới hỏi: “Em cũng thích anh, đúng không?”

Cô cắn đôi môi mềm mại của mình, nói nhỏ: “Chúng ta...”

“Đừng nói với anh là chúng ta không cùng một thế giới!” An Dĩ Phong khó chịu ngắt lời cô. “Anh chỉ muốn biết là rốt cuộc em có chút tình cảm nào với anh hay không thôi!”

Cô đi qua hấn, cuối cùng cũng mở miệng: “Tôi là cảnh sát, sớm muộn gì thì tôi cũng sẽ cho anh vào tù.”

Hấn nắm lấy tay cô, nắm chặt những ngón tay mềm mại của cô. “Anh không quan tâm.”

“Nhưng tôi thì quan tâm!” Cô ngẩng lên lặng lẽ nhìn khuôn mặt hấn. “Đừng để tôi phải nhìn thấy mặt anh, tôi vô cùng ghét những người như anh.”

An Dĩ Phong bật cười, một nụ cười vô cùng ấm áp. “Bởi vì anh quá đẹp trai?”

Tư Đồ Thuần không trả lời. Nhìn những ngón tay nắm chặt của hấn, lòng cô cũng xao động.

Hấn ghé vào tai cô, nói nhỏ: “Đừng đấu tranh vô nghĩa như vậy, sớm muộn gì thì em cũng là của anh.”

Cô đẩy An Dĩ Phong ra, luống cuống chạy thật nhanh về phía hành lang.

9. Chương 9: Tình Yêu Giấu Kín

Tư Đồ Thuần chạy lên cầu thang, dựa vào góc tường, thở hổn hển. An Dĩ Phong nói đúng, cô thực sự có tình cảm với hấn...

Thực ra, lần đầu tiên cô nhìn thấy An Dĩ Phong không phải là trên đường hôm ấy, mà là ở trung tâm thể hình.

Hôm đó, cô chuẩn bị dọn về căn phòng mới thuê, trên đường về có đi ngang qua một trung tâm thể hình. Vì đặc thù nghề nghiệp ngày nào cũng phải tập luyện nên cô định ghé vào xem cơ sở vật chất ở đó thế nào. Khi bước vào trong, cô nhìn thấy hai thanh niên đang luyện quyền tự do. Quyền pháp của họ khá cao, cách đánh rất chuyên nghiệp, chiêu thức mạnh mẽ, đã ra tay là đối thủ phải gục ngã. Chỉ có điều, một người thiên về tấn công, còn một người thiên về phòng thủ.

Vẻ đẹp trai của họ cũng khác nhau. Một người có vẻ thâm trầm, ánh mắt sâu thẳm, mới khoảng hai mươi tuổi nhưng trông rất chững chạc. Người kia nhìn có vẻ ngang ngạnh, khóe miệng luôn nở nụ cười bốn cợt, nhưng ánh mắt lại rất nghiêm nghị, khi ra tay luôn chọn vị trí hiểm, xem ra đó là một người đàn ông khi đã làm việc gì thì sẽ làm đến cùng.

Không chỉ Tư Đồ Thuần, rất nhiều cô gái xung quanh cũng đang nhìn trộm họ, nếu không phải vì khen thể lực của họ tốt, đánh ba tiếng liền không nghỉ, thì cũng khen cách đánh chuyên nghiệp, cơ thể săn chắc, ngũ quan hài hòa, không chê vào đâu được, thậm chí có cô còn khen họ có đôi môi thật gợi cảm...

Tư Đồ Thuần cũng bị cơ thể săn chắc đầy sức sống và phản ứng nhạy bén của họ thu hút, cô nghĩ chỉ có những quyền thủ chuyên nghiệp mới có trình độ đó. Cô không thể ngờ rằng hai anh chàng đẹp trai đây lại là nhân vật nổi tiếng nhất trong giới giang hồ - Hàn Trạc Thần và An Dĩ Phong.

Hôm đó, sau khi tập xong, An Dĩ Phong giữ mái tóc đầy mồ hôi.

“Hơi mệt, đi uống gì đã.”

An Dĩ Phong lấy hai chiếc khăn mặt trắng, vứt cho Hàn Trạc Thần một chiếc, rồi ngồi xuống bên cạnh chiếc jacket hiệu Prada, dựa lưng vào rào chắn lau mồ hôi.

Chiếc khăn trắng chà xát trên bắp thịt màu đồng, thấm những giọt mồ hôi lấm tấm trên lưng hắn, hiện rõ sự hoang dã, nguyên thủy nhất của đàn ông.

Tư Đồ Thuần nghĩ bụng, người mẫu tiếp theo Prada nên chọn là An Dĩ Phong, tốt nhất là chụp lại hình ảnh này, loại áo da đó nhất định sẽ trở thành một của năm sau.

“Anh Thần, chốc nữa đi đâu chơi?”

“Về nhà.” Khuôn mặt Hàn Trạc Thần hiện rõ sự miễn cưỡng và mệt mỏi.

“May gọi điện bảo anh về nhà ăn cơm.”

“Chán chết.”

“Anh cũng nghĩ vậy...”

Hàn Trạc Thần xoa xoa trán ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn điệu bộ có vẻ không giống như về nhà, mà là sắp ra chiến trường.

“Em nói là cuộc sống của em chán chết. Kể mà em gặp được một cô gái tốt, ngày nào cũng về nhà nấu cơm cùng cô ấy.”

“Chú học cái gì không học, lại học anh cái trò đó à?”

An Dĩ Phong cười vẻ bất mãn: “Sao em lại không thể gặp được một cô gái mà em muốn lấy làm vợ, một cô gái mà em thực sự yêu thương nhỉ?”

“Bởi vì ngày nào chú cũng chỉ ra vào hộp đêm.”

“Mẹ kiếp! Em không ra vào hộp đêm, chẳng lẽ ra vào sở cảnh sát?”

Buổi chiều tối, Tư Đồ Thuần, một người chỉ biết ngâm mì tôm, trong lúc chống cằm đợi mì chín, đột nhiên tưởng tượng cảnh An Dĩ Phong đeo tạp dề tắt bật trong bếp.

Thật là buồn cười, còn buồn cười hơn cả hài Mr. Bean trên ti vi.

Cô không biết mẫu phụ nữ thế nào sẽ là người yêu của hắn, nhưng cô nghĩ ai được hắn yêu chắc chắn sẽ rất hạnh phúc. Hắn là một người đàn ông đặc biệt, lúc luyện quyền rất mạnh mẽ, chắc cũng “đội trời đạp đất” lắm, ngoại hình lại rất nam tính, làm sao hắn lại sẵn sàng về nhà giúp người con gái hắn yêu thương nấu cơm cơ chứ!

Thật tình mà nói, không chỉ có đôi môi gợi cảm, lúc hắn nheo mắt nhìn người khác cũng rất hút hồn...

Mì tôm chín rồi, cô vừa ăn thứ mì chán ngắt ấy, vừa hạ quyết tâm, nếu có một người đàn ông nói với cô: “Lấy anh nhé, anh sẵn sàng nấu ăn cho em mỗi ngày”, cô sẽ gật đầu ngay.

Rồi cô lại tưởng tượng ra cảnh một người đàn ông ngoan ngoãn nắm chặt tay cô và nói một câu như thế, cảnh tượng ấy khiến cô chột thấy như bị sét đánh vậy. Cô xoa xoa cánh tay tê dại, lắc đầu thật mạnh. Xem ra cũng phải có vài điều kiện tiên quyết, đó phải là một người đàn ông thật nam tính! Tiêu chuẩn là phải cao ráo một chút, những điểm khác ít nhất cũng phải bằng một nửa người đàn ông cô gặp hôm nay.

Rồi lại nghĩ đến cảnh đột nhiên nghe thấy anh ta hỏi: “Em có bạn trai chưa?”, cô thấy choáng váng.

Rồi lại nghe thấy câu: “Chúng ta kết thành một đôi nhé...”

Cô thực sự cảm thấy như bị sét đánh khiến cổ họng cứng đờ đến mức không nói được.

Cô không phản ứng gì với những câu tỏ tình nửa đùa nửa thật của hắn, không phải vì cô không muốn, mà vì cô không biết phải trả lời hắn thế nào. Nếu cô đồng ý, sợ là dễ dãi quá. Nếu cô từ chối, sợ hắn sẽ từ bỏ luôn... Vì thế cô mới chọn cách im lặng.

Nhưng hắn mạnh mẽ một cách đáng yêu, tự cho rằng cô đã đồng ý.

Cô trở về nhà, vừa mừng thầm vừa mơ màng, nằm trên giường mà trong đầu cứ hiện lên khuôn mặt tuấn tú và thân hình lực lưỡng của An Dĩ Phong...

Cô ngồi dậy, lấy chiếc gương soi, đôi mắt quầng thâm do mệt mỏi lâu ngày, sắc mặt xanh xao do gần đây ăn uống không đủ chất.

Không phải là hắn đùa cô chứ?

Không phải là hắn thật lòng với cô chứ?

Cô vuốt vuốt lại tóc, quyết định không nghĩ đến những câu hỏi vô nghĩa ấy nữa. Cô đang lim dim thì đột nhiên nhớ ra một câu hỏi rất quan trọng: Cô... chưa hỏi tên hắn là gì. Cô trở mình, ngủ tiếp. Tên không quan trọng!

Ngày hôm sau, vừa hết giờ làm, việc đầu tiên cô làm là đi shopping, mua một chiếc váy ngắn màu đen gợi cảm, một bộ nữ trang hiệu Chanel, tiện tay lấy luôn lọ nước hoa NO 5. Lúc đi ngang qua gian hàng Prada, cô dùng thẻ tín dụng mua thêm một chiếc thắt lưng da nam kiểu dáng mới.

Về đến nhà pha mì ăn xong, cô bỏ hết đồ đông đồ vừa mới mua ra nhìn ngắm, tự nhủ: “Tư Đồ Thuần, chết rồi, hoóc môn nữ của mày lại tăng cao rồi!”

Vài ngày sau, cô bận túi bụi với thủ tục điều động công tác.

Ngày đầu tiên đến sở cảnh sát mới, vài anh em đồng nghiệp dẫn cô đi làm quen với khu vực cô đảm nhiệm, cô vẫn nghĩ thầm liệu có gặp hắn trên đường không? Nếu gặp, cô nên nói gì?

Thật không ngờ, thiên ý trêu người!

An Dĩ Phong! Khi ba chữ đáng buồn cười ấy phá vỡ những tương tư đẹp đẽ về mối tình đầu, cô cười đau khổ nghĩ, thì ra cái tên lại... rất quan trọng!

Buổi tối hôm đó, Tư Đồ Thuần ngồi ở sở cảnh sát cả đêm để xem hồ sơ. Cô nhìn đi nhìn lại không biết bao nhiêu lần những bức ảnh nạn nhân trên đồng hồ sơ đó, nhìn cho đến lúc nhiệt huyết của những rung động đầu đời bị đóng băng lại, nhìn cho đến lúc hoóc môn nữ của cô trở về bình thường, nhìn cho đến lúc cô chắc chắn rằng, An Dĩ Phong, cô sẽ không yêu hắn, và cũng không thể nào yêu hắn!

Định mệnh đã an bài cô là cảnh sát, còn An Dĩ Phong là tội phạm, an bài cho cô và hắn không thể sống cùng một thế giới, cô chỉ có thể chọn cách cố quên cảm giác lần đầu tiên rung động này - cho dù điều đó thật khó khăn.

10. Chương 10: Phòng Thẩm Vấn

Ở khu chợ ồn ào, Tư Đồ Thuần trong bộ quần áo sạch sẽ đang chuyển từng kiện hàng bản thủ, hôi tanh, không biết là bởi cô nổi bật trong đồng hỗn độn đó, hay do cô luôn thu hút ánh nhìn của An Dĩ Phong, mà trong dòng người đông đúc như vậy, An Dĩ Phong chỉ liếc một cái là nhận ngay ra cô.

Hắn bảo mấy tên đi theo đứng một bên, một mình đi sang đó, cười trêu chọc nói: “Chào! Nhìn tay em nhỏ nhắn thế mà khỏe nhỉ?”

“...”

Cô vờ như không nghe thấy, tiếp tục làm việc của mình. Có điều làm như vô tình quệt chiếc thùng đầy mùi cá tanh vào áo hắn.

“Để anh giúp em nhé!” Hắn đưa tay đỡ lấy chiếc thùng, cô không nói gì, khẽ buông tay. Hắn không kịp dùng sức đỡ, cũng may là phản ứng nhanh, căng hết gân cốt để ôm lấy. Lúc ngẩng mặt lên đã nghe thấy người bán cá hỏi: “Bạn trai của em à? Đang theo đuổi em à? Nhìn đẹp trai thế!”

“Đúng rồi, đúng rồi!” Hai cô gái đứng bên cạnh tỏ vẻ đồng tình.

Cô nghiêm túc trả lời: “Là nghi phạm giết người.”

Sau vài giây im lặng, đám phụ nữ đó biến mất.

Cô cầm lấy bộ cảnh phục rồi mặc lên người, lạnh lùng bước qua hắn.

“Bao giờ thì em mới nhìn thẳng vào mắt anh?” Hắn cố tình nói nghe thật buồn nôn.

“Phòng thẩm vấn!”

Vài ngày sau, hắn tình cờ đi qua sở cảnh sát, nhớ câu nói của cô, liền xông vào.

Một viên cảnh sát nghe thấy hắn nói đến tự thú, lập tức giở ảnh ra so đi so lại, vẻ mặt khiếp đảm, đưa hắn vào phòng thẩm vấn.

Hắn không muốn lãng phí thời gian với người khác, nói thẳng: “Bảo cô cảnh sát tên Tư Đồ Thuần đến đây, ngoài cô ấy ra, tôi sẽ không nói chuyện với bất cứ ai!”

Chưa đầy mười phút, người hắn muốn gặp đã xuất hiện.

“Quân hàm có vẻ rất cao.”

An Dĩ Phong dựa lưng lên ghế, nhìn gạch gạch sao sao trên vai cô. Hắn chưa bao giờ tìm hiểu về cảnh hàm, chỉ biết là cô có điểm hơi khác so với những cảnh sát khác.

“Anh muốn đầu thú gì thì nói đi.”

Cô ngồi đối diện với hắn, bộ cảnh phục nghiêm trang hoàn toàn che khuất những đường cong mềm mại trên cơ thể, nhưng khi nhìn cô, máu trong người hắn lại sôi lên.

Hắn chỉ tay vào chiếc máy ghi âm và nói: “Tắt đi, không thì anh sẽ không nói bất cứ câu nào đâu.”

Cô phân vân một chút rồi tắt đi.

“Sao trước đây anh chưa từng gặp em nhỉ?”

“Tôi mới được điều động đến khu vực này.”

“Khu vực này nổi tiếng là phức tạp. Em đến đây làm gì?”

“Tôi đang thẩm vấn anh.”

Giọng nói đanh thép của cô không thể hiện chút tình cảm và sự ầm áp nào, nhưng hắn lại thấy giọng nói đó nhẹ nhàng và đáng yêu hơn những giọng nói ngọt ngào khác.

“Ồ! Thế em hỏi đi.” Hắn cố ý cười một cách đáng ghét. “Với em, anh sẽ nói hết không giấu giếm, nói hết cả lòng mình.”

“Anh muốn nhận tội gì?”

Hắn nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Em muốn anh nhận tội gì?”

Cô đi ra, một lúc sau quay lại với tập hồ sơ đặt lên bàn.

“Nhiều hồ sơ thế này á?”

“Toàn là của anh cả đấy!”

“Không phải chứ?” Hấn tò mò cầm lên xem, trong bức ảnh là một thi thể bê bết máu, hấn lập tức đóng lại, không muốn nhìn thấy lần thứ hai.

“Nam, quốc tịch Trung Quốc, tuổi xx, chiều cao..., cân nặng...”

Hấn ngắt lời cô: “Em đã từng lên giường với đàn ông chưa?”

Đây là lòng tự tôn hư vô đáng ghét của đàn ông, cho dù họ có sống như nhuốc thế nào đi nữa, nhưng luôn hy vọng người phụ nữ mà mình yêu phải trong trắng, thuần khiết như nữ thần.

Cô tròn xoe mắt nhìn hấn, thở sâu, bỏ micro trên cổ xuống, ấn nút tắt, rồi vút lên bàn.

Hấn nhìn cô, lần đầu tiên thấy một cô gái mặc cảnh phục quyến rũ như thế. Hấn chỉ muốn xông đến, đè cô lên bàn, cởi bỏ bộ cảnh phục của cô, giữ chặt hai tay cô, để xem rốt cuộc cô đã lên giường với đàn ông hay chưa...

“An Dĩ Phong! Anh tiếp tục nhìn như thế, tôi sẽ tố cáo anh vì tội quấy rối tình dục!”

Hấn lưu luyến không muốn rời mắt khỏi khuôn ngực đang phập phồng của cô.

“Em có chứng cứ không?”

“Những ngôn từ ám chỉ khiêu khích phụ nữ của anh là đủ để tố cáo anh.”

“Phạm tội này thì phải ngồi tù bao lâu?”

“Còn tùy mức độ nặng nhẹ.”

“Nặng thì sao?”

Nhìn ngón tay mềm mại đang cầm bút viết của cô, hấn không nhịn được cười, nói: “Em đừng nghĩ quá phức tạp thế, anh chỉ muốn tìm hiểu một chút về luật pháp thôi.”

“Từ ba đến mười năm.”

“Ồ!” Rồi hấn lại đưa mắt nhìn xuống ngực cô, nếu để hấn xé bộ cảnh phục kia ra, vừa hôn lên đôi môi gợi cảm của cô vừa... thì hấn nghĩ: “Ba năm cũng không phải là lâu lắm!”

“Nếu với cảnh sát thì khỏi cần bàn đến!”

“Cảm ơn đã nhắc nhở.” Hấn quên mất điều này.

Hấn nhận thấy tính cách của cô rất diêm dâm, chọc giận như thế mà cô vẫn giữ được bình tĩnh, mặt cô đỏ bừng, chứng tỏ cô đang hết sức kiềm chế cơn giận dữ trong lòng.

“Có phải anh đến đây để đầu thú không? Nếu không phải thì mời đi ra cho.”

“Đương nhiên!”

Hấn lật giở từng bộ hồ sơ, những bức ảnh vô cùng thê thảm. Nếu không tận mắt nhìn những bức ảnh đó thì hấn cũng không nhớ là mình đã giết nhiều người như vậy. Thực tình, hấn thấy mình không bị lỗi ra ngoài xử bắn thì thật có lỗi với đời.

“Sao toàn là giết người thế này?” Hấn hỏi. “Có tội danh nào nhỏ không? Ví dụ như khiếm nhã hay cưỡng hiếp chẳng hạn?”

Cô đột nhiên nhìn hấn chăm chú: “Anh làm điều đó rồi à?”

“Chưa.”

Cô giật lại tập hồ sơ.

“Anh có thể đi được rồi!”

“Em đừng nôn nóng, để anh xem tiếp cái khác.”

Hắn giở một tập hồ sơ khác, phát hiện đó không phải là của hắn, đặc ý nói: “Cái này không phải anh làm.”

“Ý anh là những cái kia do anh làm à?”

Sau một giây ngạc nhiên, hắn nhận ra ngay sự nhạy bén của cô, liền tỏ thái độ nghiêm túc: “Ý của anh là, anh biết hung thủ là ai.”

“Ai?”

“Cậu ấm nhà Kỳ Dã - Trác Diệu. Một thằng đàn em ăn trộm tiền của hắn, bị hắn phát hiện, thế là bị giết.”

“Anh có chứng cứ không?”

“Chứng cứ? Cảnh sát bọn em thật rắc rối, sự việc sờ sờ ngay trước mắt, chẳng cần nói cũng tin lại còn chứng cứ gì chứ!”

“Không phải là tôi tin, mà là quan tòa tin. Nếu không anh nghĩ anh còn nhớn nhoe ngoài vòng pháp luật sao?”

Hắn giơ ngón cái, nói nhỏ với cô: “Hay là để anh giúp em điều tra tên súc sinh đó nhé, thế nào?”

Cô nghi ngờ nhìn hắn. “Hồ sơ của hắn không thể cho anh xem được. Nhưng tôi nói cho anh biết, hắn không chỉ gặp năm lần anh đâu.”

Những người trong giới không ai là không biết Trác Diệu, con trai của Kỳ Dã, vừa hung hăng vừa vô nhân tính. An Dĩ Phong và Hàn Trác Thần đã nóng mắt với tên đó từ lâu, nhưng anh cả Lôi không muốn đối đầu với hắn nên bảo họ tránh xa. An Dĩ Phong đành chịu nhịn, vì xét cho cùng, nếu hắn gây hấn với Kỳ Dã thì anh cả Lôi cũng bị liên lụy. Lần này, nhân lúc tiếp cận Tư Đồ Thuần, hắn sẽ cho tên súc sinh này nếm ít phiền phức. Hắn cũng có dịp thể hiện chút trách nhiệm của một “công dân gương mẫu”.

“Không thì thế này nhé! Em cho anh số điện thoại của em. Nếu biết tin tức gì của hắn, anh sẽ gọi điện báo cho em.” Hắn nghĩ một lúc rồi nói thêm: “Tốt nhất là số điện thoại cá nhân của em, anh không muốn để lộ thân phận của mình.”

Cô do dự một lúc, rồi đọc một dãy số.

Hắn ghi nhớ trong đầu.

“Hôm nay nói đến đây thôi nhé, em có thời gian thì mời anh đến uống trà nói chuyện, anh rảnh rỗi lắm.”

“Xin lỗi, tôi không rảnh.”

Tư Đồ Thuần gọi người đưa An Dĩ Phong ra khỏi sở cảnh sát. Hắn đứng ngoài cửa, nhìn vào nơi làm việc đầy uy nghiêm đó. Lần đầu tiên hắn phát hiện ra rằng môi trường làm việc ở đó rất sạch sẽ, gọn gàng, và là nơi hèn hò khá lý tưởng.

Trên đường trở về hộp đêm, trong lúc chờ đèn đỏ, hắn lại nhớ cảnh Tư Đồ Thuần tức giận đến đỏ mặt nhưng vẫn cố kiềm chế, hắn bật cười.

Càng nghĩ đến dáng vẻ uy nghiêm toát ra từ bộ cảnh phục màu xanh mà cô mặc trên người, hắn càng muốn ôm cô, chiếm hữu cô, hoàn toàn không phải cảm giác thương yêu ban đầu, mà là khao khát chinh phục, chiếm hữu đang dâng trào trong người hắn.

Hắn lấy điện thoại và bấm những con số mà hắn nhớ như in trong đầu.

“Xin chào!” Giọng nói lịch sự của cô vang lên từ đầu máy bên kia.

“Chào! Thuần... là anh.”

Đầu dây bên kia im lặng một phút. Lúc hắn tưởng đường dây điện thoại gặp sự cố, định gọi lại thì cô lên tiếng: “Có việc gì vậy?”

“Anh đã đồng ý với em là có tin tức gì thì sẽ thông báo cho em.”

“Tin tức của anh nhanh nhỉ? Anh vừa mới rời đi được năm phút thôi.”

“Đương nhiên rồi, cái khác anh không dám nói, từ xưa đến nay anh là một công dân tốt.”

“...”

Hắn đang nghĩ là điện thoại lại có vấn đề thì cô nói tiếp: “Có tin tức gì, anh nói đi.”

“Tối nay sáu giờ, gặp nhau ở nhà hàng Hồng Lâm.”

Để tránh bị leo cây, hắn còn nói thêm: “Trí nhớ của anh không tốt lắm, nếu em không đến hoặc đến muộn thì anh không đảm bảo nhớ được địa điểm và thời gian mua bán trao đổi của bọn chúng đâu.”

Vừa đúng lúc đèn xanh, hắn cười, tắt điện thoại và tiếp tục lái xe. Vừa lái xe hắn vừa tưởng tượng về “buổi hẹn hò đầu tiên” của họ

11. Chương 11: Nụ Hôn Đầu Đời (đầu)

Đúng sáu giờ, An Dĩ Phong đi vào nhà hàng Hồng Lâm, cô đã ngồi đó đợi hắn.

“Thuần... em thật đúng hẹn.”

Hắn nhìn cô với ánh mắt đầy sức hút. Cô cúi đầu né tránh ánh mắt ấy.

“Nói đi.”

“Món bò bít tết ở đây khá ngon, em thử đi.”

“Anh còn vòng vèo quanh co, thì tôi sẽ tố cáo anh vì tội cản trở người thi hành công vụ.”

“Lại còn có cả tội đấy nữa à? Ở bên em, anh được mở mang rất nhiều điều. Hóa ra thích em cũng là phạm tội, mời em đi ăn cũng là phạm tội! Em nói thẳng cho anh biết là anh yêu em thì anh sẽ bị phạt bao nhiêu năm tù?”

Cô uống cốc nước mát đặt trước mặt, ngón tay xoay xoay chiếc cốc thủy tinh còn đọng những giọt nước bên trên.

“Tôi muốn một đĩa bò bít tết tiêu đen tái.”

Suốt bữa ăn, hắn nói đủ thứ chuyện trên đời, còn cô chuyên tâm với món bò bít tết.

“Thuần, em nói gì đi.”

“Chúng ta không phải là người ở cùng một thế giới.”

“Mẹ kiếp!” Lại là câu đó, hắn cố kiềm chế để không chửi thề tục tĩu.

“Em ở thế giới nào? Sao Hỏa à?”

“Ngồi phi thuyền bảy tháng là có thể đến được Sao Hỏa đấy!” Cô ngược mắt nhìn hắn. “Còn cảnh sát và sát thủ...”

“Ai bảo em anh là sát thủ? Anh và sát thủ khác nhau, sát thủ vì tiền.”

“Thế còn anh giết người vì cái gì?”

An Dĩ Phong ngậy người, nhìn bộ cảnh phục trên người cô, hắn thấy tim mình đau nhói. Hắn từng một lần bị dao đâm, nhưng cũng không đau như lúc này.

Rất lâu sau, hắn mới nói: “Em hãy tin anh đi... Anh là một người tốt và biết chấp hành luật pháp.”

Cô cười mỉa mai: “Tôi nghe nói dân xã hội đen đều biết một câu: Thà tin An Dĩ Phong không giết người, còn hơn là tin Hàn Trạc Thần nói lời yêu đương với phụ nữ.”

“Thế em có biết xã hội đen còn có một câu khác nữa không?”

Cô cúi xuống, cầm chiếc cốc lấm tấm những giọt nước lạnh. “Hàn Trạc Thần không giết người, An Dĩ Phong không chạm vào phụ nữ.”

... Nếu cô không biết, tại sao lại bị câu: “Anh thích em!” của hắn làm cho xao động.

Cô cầm cốc nước lạnh trước mắt uống một hơi để làm nguội lạnh trái tim đang nóng lên. Cô nhẹ nhàng đứng dậy, lạnh lùng cảnh cáo người đàn ông đang tán hươu tán vượn trước mặt mình: “An Dĩ Phong! Lần này tôi không tố cáo anh tội cản trở người thi hành công vụ, sau này nếu có tin tức gì, anh không cần thông báo với tôi nữa.”

Hắn vội nắm lấy tay cô. Cô liền vùng ta ra và bước nhanh ra khỏi nhà hàng.

Tư Đồ Thuần vừa vẫy một chiếc taxi, chuẩn bị lên xe thì hắn đuổi theo, giữ lấy cửa xe nói: “Đợi đã!”

Cô bất thành linh huých mạnh khuỷu tay vào bả vai hắn.

“Cái cô này...” An Dĩ Phong cắn răng. “An Dĩ Phong này mà nhận lời giúp người khác thì không bao giờ nuốt lời.”

“Vây tốt, anh nói đi.”

Cô quay người bốn mươi lăm độ, ngửa mặt lên nhìn hắn. Cô cũng không muốn cứ phải ngẩng lên nhìn hắn như thế!

“Trên đời này chẳng có bữa ăn nào là miễn phí cả, thông tin quan trọng thế này, em cũng phải trả chút phí truyền tin chứ?”

“Không vấn đề gì.”

Cô liền lấy ví tiền trong túi ra, có vài trăm, rồi nhét thẳng vào tay hắn: “Tôi có từng đó, mặt khẩu thẻ tín dụng là sáu số 1, nhưng không còn tiền.”

Hắn nhìn ví tiền của cô, nhếch mép nói: “Số tiền mà anh vừa trả còn nhiều hơn từng ngày. Cảnh sát nghèo thế sao?”

“Tôi vừa trả một năm tiền thuê nhà, lại còn mua...” Cô dừng lại không nói tiếp, lấy lại ví tiền. “Đương nhiên là tôi không có nhiều tiền như sát thủ bọn anh được.”

“Nếu không có tiền thì lấy thân báo đáp cũng được.”

“Anh!” Nhìn ánh mắt đầy ham muốn của hắn lại hướng xuống phía ngực mình, cô liền đấm vào cặp mắt đáng ghét ấy. Lần này hắn đã kịp phòng ngự, nhanh như cắt đỡ được tay cô, đồng thời trước khi cô kịp kéo tay ra, hắn dùng hai ngón tay giữ chặt rồi mở ra bàn tay, ôm gọn nắm đấm của cô.

“Buổi chiều em không nóng tính thế này.”

“Buổi chiều ở phòng thẩm vấn...”

“Sao em lại biến hóa khôn lường như vậy, rốt cuộc thì con người nào mới thực sự là em?”

“Con người nào mới thực sự là tôi, anh không cần biết, tôi biết anh thực sự như thế nào là đủ rồi.”

“Trong mắt em, anh là người thế nào?”

“Hồ sơ của anh, tôi mất cả đêm để xem! Toàn bộ đều là giết người!”

Hắn nhìn cô, ánh mắt mơ màng như say.

“Tại sao lại phải xem cả một đêm...”

Cô bối rối cúi mặt xuống.

Cửa hàng băng đĩa gần đó đang mở bài hát của Lưu Đức Hoa.

Tình yêu của tôi, không thể giấu được, mặc cho sự sắp đặt vô tình của thế giới. Tôi không sợ đau đớn, không sợ thất bại, chỉ sợ cố gắng thêm nữa nhưng vẫn không được gì...

Tất nhiên là cô không nói cho hắn biết, đêm hôm đó, cô đã xem những bức ảnh nạn nhân hàng trăm lần, xem cho đến lúc nhiệt huyết của những rung động đầu đời bị đóng băng lại, xem cho đến lúc hoóc môn yêu của cô không còn nữa, xem cho đến lúc cô chắc chắn rằng cô sẽ không yêu hắn, không thể yêu hắn!

“Thuần... em đi theo anh nhé!” Cậu nói nghe phát nôn, lại cộng thêm cái giọng cũng muốn ói của An Dĩ Phong khiến cô thấy ngứa ngáy khắp người.

“An Dĩ Phong, anh có thể thôi bốn cọt được không?”

“Có chứ!” Hắn cười xấu xa. “Anh chỉ sợ em không kháng cự nổi.”

Cô nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ.

12. Chương 12: Nụ Hôn Đầu Đời (kết)

“Em không tin? Được!” An Dĩ Phong kéo tay cô, lôi đến một ngõ nhỏ tối om, ấn cô vào góc tường đầy rêu mốc.

Linh cảm không hay khiến cô cảnh giác: “Anh định làm gì?”

“Anh chỉ muốn nói với em...” Giọng hắn ngập ngừng, không một chút đùa cợt. “Bỏ anh, em sẽ không có lần thứ hai gặp được người đàn ông yêu em bất chấp tất cả như thế đâu.”

Cô nhắm mắt, dựa vào tường, không có chút sức lực nào để kháng cự.

“Tôi biết...”

Đúng thế, ngoài hắn ra, làm gì có ai điên rồ đến mức biết rõ cô là cảnh sát rồi mà vẫn tán hươu tán vượn với cô, làm gì có ai điên rồ đến mức đến tận trụ sở cảnh sát để trêu đùa cô, làm gì có ai điên rồ đến mức sẵn sàng chịu đau quyết không buông tay để cô đi.

Bỏ hắn, liệu còn ai có thể bức cô đến không còn đường lùi thế này?...

Nhìn hắn kẻ sát, cô do dự một lúc, nhưng khi nghĩ đến từng tấm ảnh đầy máu trong hồ sơ án mạng, cô liền rút khẩu súng ở lưng, ngẩng chính giữa ấn đường hắn: “Anh dám bước thêm một bước, tôi sẽ bắn.”

Hắn bước thêm một bước, cầm khẩu súng của cô và đặt lên ngực: “Muốn bắn thì bắn chỗ này này, anh không có cách nào làm nó thôi nhớ đến em.”

“Anh đừng nghĩ là tôi không dám. Tôi là cảnh sát, anh là tội phạm, tôi bắn chết anh coi như tôi phòng vệ chính đáng.”

Hắn nhếch mép, nâng cằm cô lên, rồi hôn cô cuồng nhiệt.

Nòng súng gượng gạo hướng thấp xuống vị trí đang đập rất mạnh kia, còn An Dĩ Phong không dè dặt xâm chiếm lấy cô...

Khi đôi môi của hắn vừa chạm vào môi cô, lý trí của hắn như bị tan chảy, toàn thân nóng bừng.

Hắn khao khát cô, trái tim cô, cơ thể cô, tất cả những gì thuộc về cô.

Nhưng cô gái lòng dạ sắt đá vẫn cắn chặt răng, thể hiện rõ sự chối từ!

Nụ hôn thô bạo và mãnh liệt của hắn khiến cô cầm không chắc khẩu súng. Dù sao cô cũng là phụ nữ, có mạnh mẽ hơn nữa, có lý trí hơn nữa, nhưng bị người đàn ông mình yêu ôm hôn, cũng khó mà chống cự được.

Lúc cô đang không biết là nên bắn hay nên thả khẩu súng chẳng có chút uy hiếp đó xuống để dùng tay kháng cự, thì An Dĩ Phong đã giành lấy khẩu súng và để nó lại vị trí mà cô đã lấy ra.

Đôi môi hắn lần đến bên tai cô. Hắn cười nói: “Cảnh sát Tư Đồ, em cho rằng anh chưa bao giờ chơi súng à? Đến chốt an toàn còn chưa kéo lên, em định giả vờ dọa anh hả?”

Súng có chốt an toàn hay không, cô cũng đã sớm quên. Nếu để huấn luyện viên của cô biết, có lẽ ông sẽ tức đến chết mất. Rất nhanh, An Dĩ Phong đã chiếm lấy đôi môi cô, bắt đầu hôn mãnh liệt. Hơi thở nồng cháy của hắn khiến tim cô đập loạn, cô lấy hết sức đẩy hắn ra.

Hắn giữ chặt hai tay cô trên tường, áp sát lên người cô, cả người cô nằm gọn trong vòng tay hắn...

Cô không thể không thừa nhận rằng, cô không thể chống lại hắn, nhưng cô cũng không thể không kháng cự, nếu không...

Nụ hôn cuồng nhiệt, thô bạo của hắn khiến cô thở gấp, chân tay bủn rủn, sự kháng cự yếu dần đi... Trong lúc vừa muốn đẩy hắn ra vừa muốn cứ mặc kệ thế, chiếc kẹp tóc của cô bị chà sát trên tường rồi rơi xuống, mái tóc mượt mà cũng theo đó mà xõa xuống, lộ rõ những lọn tóc xoăn cô mới đi quán lại...

Trong màn đêm, mơ hồ mà quyến rũ.

An Dĩ Phong thả lỏng bàn tay đang ấn chặt cánh tay cô trên tường xuống, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, rồi đột nhiên kéo eo cô, lại đặt môi hắn lên môi cô...

Đôi môi hắn chuyển động mãnh liệt làm cô khó thở đến mức như mê lịm. Lúc cô mở miệng để lấy chút không khí, hắn liền đưa lưỡi vào trong kẽ răng cô.

Hắn mới hôn nhẹ thôi cũng đã làm cô không thể chống cự được, đến khi hôn sâu thế này thì chắc chắn sẽ làm cô mê man... Sự phòng ngự như “tường đồng vách sắt” của cô đã thất bại thảm hại trước sự tấn công mạnh mẽ của lưỡi hắn, trước sự hùng hực cuồng nhiệt ấy.

Sự cuồng nhiệt ẩn giấu sâu thẳm trong cô lúc này cũng trỗi dậy. Cô quên hết tất cả, ôm lấy vai hắn và đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của hắn...

Cái ôm mạnh mẽ, sự xâm chiếm thô bạo và nụ hôn mãnh liệt. Không có một chút nhẹ nhàng kiểu “thương hoa tiếc ngọc” với phụ nữ, nhưng cô lại yêu phong cách của hắn, yêu kiểu hôn của hắn...

Cô không cần đàn ông biết “thương hoa tiếc ngọc”, không cần đàn ông che chở, chỉ cần người đàn ông có thể chinh phục được cô! Hắn không cần một phụ nữ hấp dẫn, không cần một phụ nữ nhẹ nhàng, hiền dịu, hắn chỉ cần một người phụ nữ có thể làm hắn điên đảo!

Tình yêu của họ, nếu sai là vì họ không cùng một thế giới, nhưng sinh ra là để dành cho nhau.

Tiếng nhạc cạnh đó vẫn đang du dương...

Nếu nói rằng, tất cả đều là ý trời, tất cả đều là số mệnh, thì chung quy lại tất cả đã được an bài.

Liệu có thể yêu thêm một ngày, có thể nhìn thêm một lúc, có thể tổn thương ít đi một chút.

Nếu nói rằng, tất cả đều là ý trời, tất cả đều là số mệnh, thì không ai có thể tránh được.

Sống không tình yêu, cuộc sống sẽ thế nào...

Đây là nụ hôn đầu của cô, mối tình đầu của hắn. Ký ức về một tình yêu ngọt ngào, đẹp đẽ bắt đầu từ cái ngó nhỏ tối om đó, bắt đầu từ góc tường đầy rêu mốc đó. Tình yêu nồng nàn của họ cũng bắt đầu từ khoảnh khắc môi và lưỡi giao hòa, không thể tự thoát ra được...

Khi nụ hôn nóng bỏng kết thúc, hắn gục đầu vào vai cô thở mạnh, trái tim còn loạn nhịp hơn cả cô. Tay trái hắn chậm chậm vuốt mái tóc cô, ánh mắt đầy ham muốn... Tay phải lần đến khuy áo trên bộ cánh phục của cô...

“Không được!” Cô tìm lại được lý trí ở thời khắc quan trọng nhất, đẩy An Dĩ Phong ra, run rẩy nói. “Anh... thật bỉ ổi!”

An Dĩ Phong lấy hai tay xoa xoa mặt, bình tĩnh lại.

Giọng hấn gấp gáp: “Chiều mai hai giờ, bến tàu A, đưa theo nhiều người đi, chú ý cẩn thận.”

Cô gọi với lại khi hấn đang định rời đi: “An Dĩ Phong chúng ta...”

Hấn quay lại, nhìn cô: “Anh biết em sẽ không chấp nhận anh. Chỉ cần anh yêu em, với anh thế là đủ!”

Hấn đã đi khỏi cái ngõ nhỏ tối om ấy rất lâu rồi nhưng cô vẫn dựa vào tường, không muốn rời đi. Hấn nói đúng, hấn thôi không bồn chồn thì cô không thể kháng cự lại được! Trên người cô vẫn lưu lại mùi cơ thể hấn, bờ môi cô vẫn vương lại hơi thở ấm áp của hấn. Cô cười cay đắng: “An Dĩ Phong, tại sao anh không là một kẻ ăn may, một tên trộm, hoặc “trao bao” cũng được, tại sao anh lại là đối tượng truy lùng số một của cảnh sát...”

Khi cô xin chuyển đến khu vực này, bố cô đã nói: Đây là nơi mà phụ nữ không nên đến. Bây giờ thì cô đã tin.

Cô không nên đến đây, không phải bởi vì tỷ lệ cảnh sát bị tử vong ở khu vực này rất cao, mà bởi vì ở đây có một người đàn ông quá mạnh mẽ, gợi cảm, hấp dẫn đến mê người!

13. Chương 13: Trốn Chạy (đầu)

Một tuần trôi qua, An Dĩ Phong ngày nào cũng đi đi lại lại bên ngoài sở cảnh sát, nhưng hấn không vào. Từ sau hôn hân cô cuồng nhiệt đến mức gần như không thể kiềm chế nổi bản thân, hấn không gặp lại cô, gọi điện cô cũng không nhắc máy. Lần đầu tiên hấn nghiêm túc tự hỏi: “An Dĩ Phong, mày như thế thật sao?”

Hấn không biết, thực sự không biết. Hấn chưa bao giờ nghĩ đến một tình yêu vĩnh hằng, sông cạn đá mòn. Hấn chỉ muốn trêu cho cô cười, chọc cho cô giận, nhìn cô nhẹ nhàng khi mặc váy và nghiêm trang, lạnh lùng khi mặc cảnh phục. Thế là đủ rồi!

Nhưng sau nụ hôn cuồng nhiệt đó, khát khao có được cô lại càng mãnh liệt hơn, hấn muốn nhiều hơn thế!

Buổi chiều, hấn nhận được điện thoại của Hàn Trạc Thần. Hàn Trạc Thần nói, để chúc mừng sinh nhật hấn, trước đó một ngày anh ta đã đuổi May đi và lời đại ca vừa mới mắc vào bẫy tình ra khỏi nhà, để hấn có một ngày sinh nhật đáng nhớ nhất. Và đương nhiên, An Dĩ Phong nhất định phải uống đến say mềm...

Tắt điện thoại, hấn dẫn mấy anh em đến hộp đêm. Vừa đi đến cửa, hai tên cảnh sát chặn hấn lại, rút tờ “Lệnh bắt giữ” ra trước mặt hấn.

“An Dĩ Phong, anh bị tình nghi là người sát hại ông XXX, quốc tịch Trung Quốc, mời anh về sở cảnh sát để hỗ trợ điều tra.”

“Mẹ kiếp, chúng mày không có việc gì làm, cũng không cần biết người khác có bận hay không à? Cái vụ án từ đời nào rồi còn điều tra gì nữa?”

“Xin lỗi, mời anh đi theo chúng tôi.”

Hai cảnh sát liền lôi còng số 8 ra, định còng tay hấn lại.

“Đợi đã! Đưa lệnh bắt giữ và thẻ cảnh sát ra cho tôi xem.”

Dân xã hội đen như hấn làm gì cũng phải hết sức cẩn trọng, không thể dễ dàng đưa tay cho người khác còng được, nhờ may đó là hai tên cảnh sát giả mạo thì cái mạng nhỏ của hấn coi như tiêu đời.

Hấn cầm thẻ cảnh sát lên đối chiếu với mặt họ, nhìn cái dấu đỏ chống giả mạo, rồi xem lệnh bắt giữ, mục ký tên phía dưới hiện rõ ba chữ: Tư Đồ Thuần.

Vừa nhìn thấy ba chữ này, hấn như “mở cờ trong bụng”, chủ động đưa tay ra để họ còng: “Đồng chí cảnh sát, phiền anh nhanh nhanh cho.”

Hắn vội vàng đi hẹn hò...

Hắn nhanh chóng được đưa đến phòng thẩm vấn. Tư Đồ Thuần đã ngồi đợi hắn. Mấy ngày không gặp, trông cô càng xinh ra, ngay cả đến vài sợi tóc vén trên trán trông cũng thật dễ thương. Hắn hưng phấn ngồi xuống phía đối diện, nhìn cô chăm chú.

Hai cảnh sát kia mở còng cho hắn. Sau khi họ rời đi, hắn lập tức nói: “Nhớ anh à? Hẹn gặp mà cũng chẳng báo trước một câu, người ta còn chưa kịp chuẩn bị gì này.”

Cô cúi nhìn chăm chú vào biên bản thẩm vấn, giọng có chút lạnh lùng nhưng không xa cách: “An Dĩ Phong, gần với chúng tôi thích lắm phải không? Bọn chúng không hề có bất cứ hành động mua bán phạm pháp nào...”

“Em không nói thì anh quên mất!” An Dĩ Phong cười nham hiểm. “Em có biết là tên súc sinh đó phải đổ mất ba triệu tiền hàng xuống dưới biển không? Ha ha, nghe nói là sau khi người của bọn em rời đi, bọn chúng tức sôi máu!”

“Không thể nào, chúng tôi hành động rất bí mật!”

“Thuần... Em quá ngây thơ rồi. Nếu tên đó không có mấy tai mắt trong cảnh sát, làm sao mà hắn dám phạm pháp chứ!”

“Ý anh là...”

Tư Đồ Thuần trầm tư một lúc, rồi nói: “Anh có thể giúp tôi tra ra ai là nội gián không?”

“Không vấn đề gì, nhưng lần này em định báo đáp anh thế nào?”

Hình như cô đã chuẩn bị sẵn rồi, rút từ trong ngăn kéo ra một chiếc hộp đưa cho hắn: “Phí truyền tin cho anh đây!”

Hắn tò mò mở hộp. Nhìn thấy một chiếc thắt lưng Prada kiểu dáng mới, hắn thấy xúc động. Ngoài bà hắn, từ trước đến giờ chưa ai tặng quà sinh nhật cho hắn.

Bà tặng hắn quà sinh nhật, một đôi găng tay len, một đôi giày vải, thậm chí là một quyển sổ nhỏ, hắn đều coi là báu vật, cất giữ rất kỹ. Cho đến nay những món quà đó vẫn rất mới, cái cây nhỏ mọc trước mộ của bà giờ đã rất cao rồi...

Hắn sờ tay lên chiếc thắt lưng da nhẵn mịn, cảm giác xúc động và ấm áp tưởng đã đánh mất từ lâu đang lan truyền trong người hắn.

“Sao lại tặng anh món quà đắt tiền thế này?” Hắn biết rõ là ở sở cảnh sát có hồ sơ của mình, vẫn cố ý hỏi. “Cái này đủ cho em ăn mì tôm cả một năm.”

“Tôi không nghèo như anh nghĩ đâu, tôi vẫn có cơm ăn mà. Chẳng qua là tôi chưa quen đồng nghiệp mới, một mình thì ăn gì chẳng được, chỉ cần no mà không phiền hà là xong.”

“Em xem xem, em gây khiến anh rất đau lòng.”

Lúc nói câu đó, mắt hắn lại liếc xuống ngực cô. Lần trước khi hôn cô, ngực của hắn áp sát vào chỗ đó, mềm mại vô cùng...

“Anh có thể nhìn sang chỗ khác được không?”

“Hay là...” Ánh mắt hắn vẫn dán vào chỗ đó, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là làm thế nào lừa được cô lên giường.

“Em đến chỗ anh đi, anh nấu cơm cho em ăn, anh nấu ăn rất ngon.”

“Tôi không rảnh.”

“Em có muốn biết ai trong sở cảnh sát bọn em bị mua chuộc không?”

Tư Đồ Thuần thở một hơi dài, nói: “Năm giờ tôi tan sở.”

“Được, anh sẽ đợi em.”

“An Dĩ Phong...” Lần này cô không trốn tránh, mà nhìn thẳng vào mắt hắn. “Có phải anh đang nghĩ là tôi lợi dụng anh không?”

“Anh rất hân hạnh, vì mình vẫn còn có giá trị lợi dụng!”

Hắn cầm chặt dây thắt lưng trong tay. Cô sẽ không bao giờ biết món quà sinh nhật đó quý giá như thế nào đối với hắn. Chiếc dây lưng ấy chưa lần nào hắn nỡ bỏ ra đeo, nhưng kể từ hôm đó, nó đã buộc chặt tra tim hắn, có làm thế nào đi nữa cũng không tháo ra được...

Tan giờ làm, Tư Đồ Thuần về nhà An Dĩ Phong. Cô không muốn đến nhà hắn, bởi vì lần thân mật trước khiến cô sợ một mình đi cùng hắn đến những nơi riêng tư không người, nhưng vì phá án, cô không còn lựa chọn nào khác.

Mặc dù cô đã nghĩ nhà hắn sẽ rất bừa bộn, thật không ngờ nó lại bừa bộn đến mức như vậy. Vừa mới bước vào cửa, cô đã suýt bị ngã vì vướng vào cái tay kéo lò xo, may mà cô phản ứng nhanh.

An Dĩ Phong nhặt tay kéo lò xo vứt lên chiếc sofa cũng ngổn ngang đồ đạc.

“Em tìm tạm một chỗ mà ngồi nhé, đợi anh chút, một tí là xong thôi.”

Cô thở dài, người đàn ông này thực sự nên tìm một phụ nữ chăm sóc cho anh ta. Cô vừa thu dọn lại đồng hồ trên chiếc sofa cho gọn gàng, nhét đồng quần áo vào trong máy giặt thì An Dĩ Phong đã mang đồ ăn ra.

Khi nhìn thấy trên bàn là hai bát mì tôm, cô chẳng biết nói gì nữa.

“Anh đừng nói với tôi là chúng ta sẽ ăn cái này đây. Không phải anh nói là anh nấu ăn rất ngon sao?”

Cô vẫn đang nghĩ đến những món ăn thơm phức...

“Cái này là nấu, chứ không phải ngâm đâu. Em xem này... anh còn cho cả trứng gà vào nữa.”

Hắn nhét đôi đũa vào tay cô, cười nói: “Rất ngon đấy, em thử đi!”

Người đàn ông này thực sự làm cô tức đến nghiến răng, nhưng cô vừa tức lại vừa thấy buồn cười.

Cô ăn thử một miếng, hình như đúng là ngon hơn mì tôm mà cô ngâm.

“Ngon nhỉ?”

“Ừ!” Cô gật đầu.

Cô biết, hôm nay là sinh nhật hắn, đáng lẽ hắn đã vui vẻ cùng bọn đàn em ở hộp đêm, nhưng hắn lại sẵn sàng nấu mì cho cô, cùng cô tận hưởng không khí yên tĩnh này, cô còn gì mà cảm thấy không hài lòng nữa chứ.

“Sao anh lại gia nhập xã hội đen?”

“Anh không gia nhập xã hội đen thì làm gì? Khi anh còn rất nhỏ, bố mẹ đã bị tai nạn xe, anh sống với bà. Khi anh học trung học, bà bị bệnh, không thể đi làm nuôi anh được, anh chỉ có cách đến các sàn đánh bốc giúp việc cho những người dạy đánh bốc để kiếm tiền. Sau đó, anh cũng học đánh bốc, nghĩ rằng khi thắng, có được tiền thưởng thì có thể chữa bệnh cho bà. Anh tập đánh bốc chăm chỉ nhất trong số những người đến học ở đó...” Hắn cười cay đắng nói. “Tiếc là chẳng có tác dụng gì, kết quả của cuộc thi đã được định sẵn rồi, anh chỉ cùng với người ta đi “diễn kịch” thôi. Sau khi bà qua đời, anh đi đánh bốc ở chợ đen, bị người ta đánh cho gần chết, tiền thắng cuộc còn không đủ sống trong một tháng. Em nói xem loại người như anh, ngoài vào hộp đêm diễn cho người ta xem thì anh có thể làm được gì chứ? Anh cả Lôi và anh Thần rất tốt với anh...”

Cô nghe mà cảm thấy hơi chua xót, không ai sinh ra cũng có số mệnh tốt, không phải lo lắng đến chuyện cơm ăn áo mặc để theo đuổi những mơ ước cao cả. Trước kia cô cũng từng bắt một vài tên trộm, cướp đồ, thực ra họ cũng có cảnh ngộ thật đáng thương.

So với những người đó, cô còn ghét bọn ăn bám xã hội hơn, chúng sống một cuộc sống xa hoa, tiền tiêu như nước, nhưng vẫn khinh rẻ mồ hôi nước mắt của người khác...

Cô nhanh chóng xua đi vẻ đa sầu đa cảm. Để không bị An Dĩ Phong phát hiện ra sự đồng cảm và thương hại của mình, cô cười: “Tôi nghĩ là anh nên đi làm trai bao, tôi đã từng bắt một trai bao, anh ta chỉ đẹp trai bằng nửa anh thôi, phụ nữ mê như điên đảo, một tháng ít nhất anh ta cũng kiếm được mấy vạn tệ.”

“Không phải chứ?! Sao anh không biết em sớm hơn nhỉ, nếu anh mà biết có con đường kiếm tiền kiểu đó, thì việc gì anh phải liều mạng với người khác thế này!”

“Nếu anh biết tôi sớm hơn, cũng chẳng cần phải làm trai bao, tôi bao anh là được rồi.”

“Bây giờ cũng chưa muộn mà...”

Cô đột nhiên không biết trả lời thế nào nữa.

Trong quan niệm của cô, mối tình đầu phải là một câu chuyện tuyệt đẹp không có thực, thường là không có kết quả, nhưng vô cùng đẹp.

Đàn ông và phụ nữ vì tác dụng của hoóc môn yêu mà bắt đầu yêu, không yêu nữa, rồi chia tay.

Chẳng có gì to tát cả.

Nhưng cô và An Dĩ Phong... Cô chăm chú nhìn người đàn ông khiến cô say đắm. Từ yêu, đến không yêu, thì cần bao lâu?

Nếu không phải là cả đời, thì cô sẽ bắt chấp tất cả để được yêu một lần.

Cô chỉ sợ, người đàn ông này sẽ làm cô không thể quên nổi...

“Thuần, nước miếng của em đang chảy xuống bát kia!”

Về mặt hán rất đặc chí. Hán nói tiếp: “Anh biết mình đẹp trai, nhưng em cũng không cần phải nhìn anh đắm đuối thế đâu.”

14. Chương 14: Trốn Chạy

“...”

Cô tiếp tục ăn mì, vờ như không nghe thấy.

“Em đừng nôn nóng, lát nữa ăn xong, anh sẽ cởi quần áo ra cho em ngắm, đáng anh được lắm đấy!”

“...”

Gã đàn ông này, thật không nói được gì nữa!

Ăn xong, Tư Đồ Thuần đi rửa bát. Từ nhà bếp đi ra, cô nghe thấy An Dĩ Phong đang nói chuyện điện thoại.

Hán nói: “Không phiền gì cả. Mọi người cứ chơi đi, em... em có chút việc, không qua đó được.”

“...”

“À, đúng rồi, anh Thần, em muốn hỏi anh một việc, anh có biết số điện thoại của tên khốn Kỳ Dã không?”

“...”

“Có người nhờ em nghe ngóng chút thông tin.”

“...”

“Ừ...”

Hán nhìn cô, chỉ vào chiếc bút để trên cái gạt tàn, đọc từng số từng số một, cô lập tức hiểu ý, ngồi xuống lấy bút ghi số điện thoại lên tay.

“Cảm ơn!”

Tắt điện thoại, An Dĩ Phong ngồi xuống sofa, nói: “Ngày mai em thử tra nhật ký cuộc gọi xem có số điện thoại nào của người ở sở cảnh sát không, nếu không có, anh sẽ tìm cách khác giúp em.”

Cô nhìn số điện thoại trong lòng bàn tay và nói: “Xã hội đen bọn anh nắm bắt thông tin nhanh thật, có thể hỏi bất cứ lúc nào, chúng tôi phải mất rất nhiều thời gian mới tra ra được số điện thoại của hần, nhưng lại là số mà hần không dùng lâu lắm rồi.”

“Em đừng nghĩ là dễ. Đây là anh giúp em hỏi, chứ nếu là người khác, anh Thần tuyệt đối không nói đâu.”

An Dĩ Phong tiến gần cô hơn, cô không nhận ra, tiếp tục hỏi: “Vậy làm sao anh ta biết được?”

“Anh đoán là anh ấy hỏi mấy cô gái trong hộp đêm. Anh Thần trí nhớ rất tốt, bất kể là người khác có vô tình nói gì, làm gì, anh ấy đều nhớ như in. Không có chuyện gì xảy ra trong giới xã hội đen mà anh ấy không biết, một số điện thoại thì có là gì chứ, em muốn hỏi đêm qua Kỳ Dã ngủ với đứa nào, anh ấy cũng biết hết.”

Tư Đồ Thuần ngạc nhiên, cô từng gặp Hàn Trạc Thần. Hần thuộc mẫu người đàn ông thâm trầm, theo lẽ thường thì sẽ rất ghét những chuyện ngồi lê đôi mách vớ vẩn, làm sao hần thích quan tâm đến những chuyện vặt vãnh như vậy chứ!

Vì đang chuyên tâm nghĩ ngợi, cô hoàn toàn không nhìn thấy “móng vuốt” của An Dĩ Phong đang hướng về phía mình.

Đến lúc tóc xõa xuống bờ vai, che hai bên má, cô mới phát hiện chiếc kẹp tóc của mình đang nằm trong tay hần. Hần đưa tay vén những sợi tóc trên trán cô, nói: “Mái tóc đẹp thế này, tại sao lại phải kẹp lên chứ?”

“Tôi sợ anh nhìn thấy thì thú tính lại phát tác.”

Cô giật lại kẹp tóc. Cô vừa kẹp lại tóc lên thì An Dĩ Phong liền xông vào, ôm lấy cô.

“Đừng nói là tóc, chỉ cần nhìn thấy em thôi thì thú tính trong anh đã phát tác rồi.”

Hơi thở mạnh mẽ đầy nam tính của hần làm cô nhớ đến nụ hôn mãnh liệt mấy ngày trước, tâm trí cô đảo điên, dây thần kinh co rút đến đau đớn.

“An Dĩ Phong...”

Hần chớp chớp mắt, cởi chiếc áo da trên người ra, rồi đến chiếc áo lót màu đen bên trong.

“Em muốn ngắm thì ngắm đi, không phải ngại đâu.”

Nói xong, hần đến bên cô, ôm lấy eo lưng thon gọn của cô...

Cô liền đưa tay ra chạm vào hần. Khi những ngón tay chạm vào cơ bắp săn chắc và nhẵn bóng đó, cô không thể không thừa nhận một điều: An Dĩ Phong tự cao, là bởi vì hần có thứ để tự cao!

Những thớ thịt rắn chắc màu đồng, đặc biệt là cơ bụng cuộn cuộn kia làm hần càng hấp dẫn...

“Thuần...”

Mỗi lần nghe An Dĩ Phong gọi như thế là toàn thân cô lại run lên. Lần này nghe hần gọi, cô không thấy buồn nôn như những lần trước mà cảm thấy sợ hãi.

Hần đưa tay vuốt mái tóc cô, vén ra sau tai, toàn thân cô cứng đờ, quên cả phản kháng. Tay hần chậm rãi chuyển chuyển xuống ngực cô, bàn tay to rộng của hần đặt lên nơi mềm mại đó. Người cô như có dòng điện chạy qua, tê dại...

Trong khoảnh khắc, chút lý trí cuối cùng tưởng chừng biến mất, cô lại đột nhiên tỉnh táo. Cô giơ chân, thúc mạnh đầu gối vào chỗ hiểm của hần.

“Á!” Kêu lên một tiếng, An Dĩ Phong đứng phắt dậy, mặt tái mét, trán lấm tấm mồ hôi. Hần nghiêng răng chỉ tay vào cô, một lúc lâu sau mới nói thành lời: “Rốt cuộc em có phải là phụ nữ không hả?!”

“Đúng! Chính vì tôi là phụ nữ nên mới không thể để anh động vào! Đối với đàn ông các anh, có được rồi là xong, sau một đêm chơi bởi trăng hoa, sáng mai tỉnh dậy có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, lại tiếp tục những ngày tháng phóng đảng của mình. Tôi không thể, tôi lên giường với anh... sau này tôi không thể ngồi trong phòng thẩm vấn, coi anh là phạm nhân để lấy khẩu cung được nữa.”

“Tại sao em cứ nhất định coi anh là phạm nhân để lấy khẩu cung?”

Cô kẹp lại tóc, lạnh lùng đứng dậy đối mặt với An Dĩ Phong.

“Chúng ta không phải người ở cùng một thế giới, chúng ta sẽ chẳng có kết cục gì hết.”

“Kết cục có quan trọng không? Đối với anh, được yêu em là đủ rồi. Cho dù không thể mãi mãi có được em, nhưng có thể cùng em trải qua một quãng thời gian đẹp đẽ là anh mãn nguyện lắm rồi.”

Cô lảng tránh ánh mắt chân thành, tha thiết của hắn. Những lời nói kiên định của hắn khiến lòng cô như thất lại. Cô nói: “Anh chỉ cần yêu là đủ! Tôi không thể... Tôi không mong tình yêu nhất định phải có kết quả, nhưng nếu biết trước không có kết quả, nhất định tôi sẽ không yêu!”

An Dĩ Phong không nói thêm gì nữa, cúi đầu đi vào phòng tắm. Sau khi xả nước, hắn bước ra, nước tắm ướt trên tóc và mặt hắn, từng giọt từng giọt chảy xuống bộ ngực nhẵn bóng. Cô nhìn mà muốn chạm tay lên thân hình đẹp đẽ ấy!

“Đi, anh đưa em về!”

Hắn lấy chiếc áo da khoác lên người, vẻ nam tính, đẹp trai không cách nào che giấu được.

Khoảng cách giữa hai nhà cũng không xa nhau lắm, một đoạn đường ngắn ngủi như vậy mà đi rất lâu. Cuối cùng cũng xuống đường, Tư Đồ Thuần quay đầu lại nhìn An Dĩ Phong. Cô phát hiện hắn đang đứng ở phía bên kia đường, cách cô rất xa.

Hắn đứng từ xa nhìn cô, ánh mắt đong đầy khao khát và yêu thương.

Cô dừng bước, lẳng lặng nhìn hắn.

Trong màn đêm tối đen như mực, màu đen trên người hắn càng thêm âm u, cô tịch.

Có lẽ, ở một góc khuất nào đó, trong bóng đêm tĩnh lặng, họ có thể gần gũi, mãnh liệt, nhưng trước mặt người khác, họ buộc phải giữ khoảng cách như vậy.

Bởi vì cô là cảnh sát, còn hắn là tội phạm.

Cô có thể đứng dưới ánh đèn sáng, còn hắn phải đứng trong bóng tối.

Càng nhìn, cô càng cảm thấy mắt mình như có lửa đốt, đau nhức, một thứ gì đó xa lạ động lại trong đáy mắt cô.

Vừa lúc đó một chiếc xe buýt dừng trước mặt cô. Vì không muốn cho hắn nhìn thấy sự yếu đuối đau thương của mình, cô bước nhanh lên xe.

Ngồi trên xe, qua cửa sổ, cô thấy hắn đang chạy nhanh theo xe, rồi đứng giữa đường nhìn cô dần khuất xa.

Bóng hắn càng lúc càng xa, xa đến khi chìm hẳn vào bóng đêm.

Cô ôm lấy mặt, nước mắt lăn dài...

Trước mặt hắn, cô luôn giả vờ lạnh lùng, giả vờ cứng rắn, nhưng trong góc khuất hắn không nhìn thấy, cô cũng mềm yếu, cũng bàng hoàng, đau đớn.

Từ khi hắn hôn cô, tâm hồn cô luôn xốn xang, không thể bình yên trở lại.

Hắn gọi điện cho cô rất nhiều lần, nhưng cô không dám nhắc máy. Cô sợ nếu nhắc máy hắn sẽ nói với cô: “Anh nhớ em!”

Hôm nay là sinh nhật hắn, từ cửa sổ của trụ sở cảnh sát cô nhìn hắn lưỡng lự đi đi lại lại bên đường.

Hắn lưỡng lự một tiếng đồng hồ, cô cũng nhìn hắn một tiếng đồng hồ.

Một An Dĩ Phong thôi không bốn cột thực sự khác hẳn, một chú âu sầu, một chút cuồng dại, và một chút nhớ thương...

Cô biết hẳn không mong muốn nhiều, chỉ là muốn nhìn thấy cô, muốn trêu đùa cô, vậy thôi.

Nếu đó là nguyện vọng nhỏ nhoi của hẳn trong ngày sinh nhật, sao cô lại không cho hẳn được thỏa lòng.

Nhưng khi hẳn nấu mì cho cô, kể cho cô nghe một thời cay đắng của hẳn, cộng thêm thân hình mê hoặc kia, cô mất phương hướng, mê muội...

Xe buýt đi vòng quanh thành phố phồn hoa, hành khách lên xe rồi xuống xe, cô vẫn ngồi yên, im lặng nhìn những con phố lạ lẫm. Cô ước gì xe buýt có thể đưa cô đến một nơi thật xa để An Dĩ Phong đuổi không được, tìm không thấy!

Nhưng xe buýt đi một vòng, hai tiếng sau lại trở về con phố quen thuộc ấy.

Cô lau nước mắt, giấu đi nỗi buồn.

Ngày mai còn phải đi làm, thà về nhà ngủ bù một giấc còn hơn là để nỗi buồn cứ vây quanh mình như thế.

Xe dừng ở điểm mà cô đã lên. Cô đứng dậy, đang chuẩn bị xuống xe thì lại nhìn thấy một chiếc bóng màu đen. Hẳn chạy lên, ôm cô thật chặt...

Cô chưa kịp nói gì thì hẳn đã cúi đầu chặn lại...

Vì bất ngờ quá, chân cô mềm nhũn, đứng không vững, cô ngã xuống ghế. Hẳn ép cô dựa vào lưng ghế, hôn cuồng nhiệt...

15. Chương 15: Năm Chặt Bàn Tay (đầu)

Chẳng biết là bao lâu, chẳng biết có bao nhiêu người lên xe, bao nhiêu người xuống xe, An Dĩ Phong vẫn hôn cô như đang ở chỗ không người. Hẳn như muốn tuyên bố với cả thế giới rằng: Hẳn yêu cô, hẳn thừa nhận với tất cả mọi người là hẳn yêu cô.

Nhưng cô thì vĩnh viễn không làm được điều ấy!

Cô nắm chặt lấy tay hẳn không muốn rời... Rốt cuộc cô cũng không thể thắng nỗi tình cảm trong lòng, áp mặt vào ngực hẳn: “Em không cần kết quả, cũng không cần hứa hẹn gì, có thể yêu thêm được một ngày thì sẽ yêu một ngày, có thể nhìn thêm được một lần thì sẽ nhìn thêm một lần!”

Hẳn ôm lấy vai cô, nhìn sâu vào mắt cô: “Tư Đồ Thuần, em hãy nhớ rằng, An Dĩ Phong cả đời này sẽ không lấy ai khác ngoài em!”

“Nhưng em không thể lấy anh.”

“Anh biết...”

Hẳn ôm chặt cô.

“Được yêu em là đủ rồi.”

Trên xe buýt, họ vẫn dựa vào nhau, tận hưởng thời khắc ấm áp ngán ngủ.

Đối với một vài người, kết quả quan trọng hơn tất cả, vì thế họ thường xem nhẹ quá trình đẹp đẽ. Đối với An Dĩ Phong và Tư Đồ Thuần, họ biết rõ chiếc xe buýt sẽ nhanh chóng đến điểm dừng cuối cùng, nên họ càng trân trọng những phong cảnh tuyệt đẹp bên ngoài cửa sổ.

Cô đặt tay mình trong lòng bàn tay An Dĩ Phong, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay ấy.

“Cho dù ngày mai có kết cục thể nào đi nữa, em cũng sẽ không hối hận vì đã yêu anh.”

Hắn đặt bàn tay lên vai cô, ôm chặt cô.

Cho dù tương lai có ra sao, hắn cũng sẽ không hối hận vì đã yêu cô...

Có người từng nói: “Phụ nữ khi yêu giống như con chim nhỏ, lúc nào cũng quần quýt bên người đàn ông yêu thương của mình”. Nhưng đối với Tư Đồ Thuần, hình như không phải thế.

An Dĩ Phong luyện quyền trong phòng tập xong, thở dài, hắn gặp được một cô gái không bình thường.

Ngày hôm qua, cô nói với hắn: “Có thể yêu thêm được một ngày thì sẽ yêu một ngày” làm hắn cảm động đến mức muốn lôi cô đi đăng ký kết hôn ngay lập tức.

Thật không ngờ, ngày yêu đầu tiên, hắn chờ cả ngày trời mà không thấy cô gọi điện.

Cuối cùng, hắn không thể chờ thêm được nữa, dựa vào lan can trên sân quyền, lấy điện thoại ra gọi cho cô.

“Bạn gì vậy?”

“Phá án.” Cô vẫn trả lời kiểu ngắn gọn như thế trong điện thoại.

“Buổi tối có rồi không, mình cùng đi ăn tối.”

“Không rồi.”

“Vậy em làm việc tiếp đi nhé!”

Cái kiểu vừa xa vừa gần của cô khiến hắn thấy có chút phiền muộn.

Hắn vừa định tắt máy thì nghe thấy Tư Đồ Thuần nói nhỏ một câu: “Em rất nhớ anh... nhưng thực sự em rất bận.”

“Ồ!” Sự phiền muộn trên mặt hắn trong nháy mắt đã biến thành nụ cười dạt dào, giọng hắn cũng trở nên mềm mại hơn: “Vậy khi nào em hết bận thì liên lạc với anh nhé!”

“Bye.”

“Bye bye!”

Tắt điện thoại, cảm giác mệt mỏi vì tập luyện nhiều bỗng chốc biến mất. Hắn cảm thấy như được tiếp thêm sức mạnh dồi dào.

Hàn Trạc Thần đứng trước mặt hắn, gấp chiếc điện thoại hiện mấy chục cuộc gọi nhỡ trên màn hình rồi vứt sang một bên, nhạ giọng hỏi: “Là cô cảnh sát đó à?”

“Ừ!”

“Chú rồi rồi không có việc gì làm thì đi giết người hoặc phóng hỏa, chứ đừng có dây dưa mập mờ với cái cô cảnh sát đó.”

Nghe Hàn Trạc Thần nói thế, An Dĩ Phong tức đến nổ đom đóm mắt. Hắn có phải là giặc, là cướp đầu mà rồi rồi không có việc gì thì đi giết người, phóng hỏa chứ. Nhưng nhớ lại sự ngọt ngào hôm qua của Tư Đồ Thuần, hắn thấy vui vẻ nên chẳng để bụng câu nói đùa đó của Hàn Trạc Thần.

“Anh Thần, anh đoán xem hôm qua cô ấy đã nói gì với em?”

Nhớ lại tối qua, hắn lại mỉm cười.

“Cô ấy nói không cần biết kết quả ra sao, cũng không cần hứa hẹn gì, chỉ cần yêu em, cô ấy không bao giờ hối hận...”

Hàn Trạc Thần nhú mày nhìn hắn, bắt giắc hỏi: “Tối qua, số điện thoại đó là do cô ta muốn biết à?”

“Ừ.”

“Phong, anh đã nói với chú nhiều lần rồi, lời nói của phụ nữ không thể tin được. Rõ ràng là cô ta đang lợi dụng chú.”

“Cô ấy thật lòng với em, em có thể cảm nhận được...”

“Thật lòng? Thật lòng không phải là nói, mà là làm. Cô ta có thể bỏ việc vì chú không? Cô ta có thể theo chú đi vào con đường này không?”

Lời nói của Hàn Trạc Thần như lưỡi dao đâm vào nỗi đau của An Dĩ Phong. Hắn không cười nữa, nắm chặt chiếc di động.

Đúng vậy! Nếu cô thực sự yêu hắn, tại sao cô không thể từ bỏ?

Tại sao không lấy hắn?

Hàn Trạc Thần nói tiếp: “Anh nghe tin là người mới nhậm chức cảnh sát trưởng khu vực này muốn chính đồn triệt để toàn khu, gần đây họ đã điều động một đội đặc công đến. Cô Tư Đồ Thuần này lý lịch rất phức tạp, tuyệt đối không đơn thuần chỉ là tiếp cận chú, chú hãy tỉnh ngộ đi.”

“Vậy sao?” Hắn dựa lưng vào rào chắn trên sàn đấu, trầm tư một lúc thật lâu, rồi nói: “Không cần biết cô ấy ở bên em là vì mục đích gì, em không quan tâm.”

“Chú điên rồi!”

“Đúng, em điên rồi! Em muốn nhìn thấy cô ấy cười, muốn chuyện trò với cô ấy, em muốn ôm cô ấy, hôn cô ấy, lên giường với cô ấy... Chỉ cần cô ấy muốn, em sẵn sàng làm bất cứ việc gì.”

“Chú?” Hàn Trạc Thần bắt lực ngồi xuống bên cạnh hắn, thở dài. “Sao chú lại phải yêu cô ta như vậy?”

“Vì cô ấy là một cô gái tốt.”

“Trên đời này có rất nhiều cô gái tốt.”

“Em gặp cô ấy đầu tiên.”

Hàn Trạc Thần lại hỏi tiếp: “Chú có bao giờ nghĩ là một ngày nào đó, nếu người đưa chú ra trước vành móng ngựa là cô ta, lúc đó chú sẽ thế nào không?”

“Em có chết cũng không hết tội.”

“Anh cũng thấy thế.” Hàn Trạc Thần ném chiếc khăn cầm trong tay lên mặt hắn. “Lúc chú chết, anh nhất định sẽ cho chú vào cỗ quan tài tốt nhất.”

“Cảm ơn!”

Hắn nhìn Hàn Trạc Thần mặc áo, tháo găng tay và rời khỏi sàn tập.

Chính hắn cũng thừa nhận là mình ngu ngốc, nhưng trong một giới hạn nhất định.

Rồi lâu sau đó, vào một ngày, mới sáng sớm Hàn Trạc Thần đã gọi điện cho hắn, hỏi một câu khó hiểu: “Trái tim phụ nữ có phải làm từ đá không?”

Hắn trả lời trong cơn ngái ngủ: “Không, chỉ có trái tim con gái anh mới thể thôi!”

“Chú phải sửa lại cách xưng hô đi, phải gọi là chị dâu, cô ấy đã là người phụ nữ của anh rồi.”

Hắn đột nhiên tỉnh ngủ, ức chế đến mức muốn tắt ngay điện thoại, lớn tiếng nói: “Anh muốn chết thì cứ nhảy từ tầng hai mươi xuống, việc gì phải ôm quả bom hẹn giờ đi ngủ thế?”

“Chiều nay anh sẽ mời luật sư đến thẩm định tài sản, nếu anh có mệnh hệ gì, tài sản của anh sẽ sang tên chú một nửa, còn một nửa thì cho cô ấy.” Hàn Trạc Thần im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Phong, cho dù anh có chết như thế nào thì chú cũng đừng thay anh báo thù. Anh chết cũng không hết tội.”

“Này, anh em mà, khi anh chết em nhất định sẽ cho anh vào một cỗ quan tài thật đẹp.”

“Cảm ơn!”

Lúc ấy An Dĩ Phong mới hiểu rằng, một khi đàn ông đã yêu thì sẽ điên cuồng đến mức vô phương cứu chữa.

Hơn chín giờ tối, An Dĩ Phong ngồi trong hộp đêm náo nhiệt, nhìn vào chiếc điện thoại ở trên bàn mãi chẳng thấy kêu, hắn uống bia đến phát chán.

Mấy tên tay chân của hắn bỗng nhìn ra ngoài cửa vẻ hứng thú, thảo luận rôm rả.

“Hình như chưa gặp bao giờ...”

“Chưa gặp bao giờ, cô này đáng người cũng khá!”

“Khuôn mặt cũng xinh xắn.”

“Phong cách cũng được...”

An Dĩ Phong đưa mắt nhìn ra phía quầy bar, một người đàn ông đang bước ra. Hắn nheo mắt nhìn kỹ, một đường cong nhỏ nhắn đập vào mắt hắn. So với những phụ nữ khác trong hộp đêm, chiếc váy đen bó sát của cô không quá hở hang, chỉ khoe ra một bờ vai gầy và cánh tay mảnh khảnh. Cô không có vòng một và vòng ba quá “nóng bỏng”, nhưng những đường cong trên cơ thể rất hài hòa, cân đối.

Cô nhận ly cocktail từ bartender, nhấp một ngụm, lúc ngẩng lên, mái tóc xoăn dài khê bông bênh, càng làm cho vòng eo ẩn sau chiếc váy ngắn thêm quyến rũ.

An Dĩ Phong ngấm một lúc rồi quay đi. Tên đệ tử ngồi bên cạnh hắn sán lại, nịnh nọt: “Anh Phong, thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Anh thích không? Em gọi cô ta lại đây uống rượu cùng anh nhé?”

An Dĩ Phong cầm cốc rượu uống một hơi, rồi nói: “Tao không rồi, mày không thấy tao rất bận à?”

16. Chương 16: Năm Chặt Bàn Tay (tiếp Theo)

Tên đệ tử đó ngẩn mặt nhìn đám người xung quanh, bọn chúng đều đang mơ màng, chứng tỏ chúng chẳng bận gì.

Hắn cũng đang nhàn rỗi.

Khi đàn ông ngồi cùng nhau thì đánh bạc luôn là cách giải trí thú vị nhất, một trò kích thích nhất để giải khuây. Hôm nay mấy tên đệ tử của hắn có cách cá cược rất mới, người nào được người đẹp kia để ý, thì nhà cào phải trả gấp năm lần.

“Tên kia khẳng định là không được, tôi cược hai trăm.”

“Tôi cược một trăm.”

“Tôi cược năm mươi.”

An Dĩ Phong ngược mắt về phía quầy bar để xem kết quả. Vừa lúc cô quay người, chiếc ghế khê xoay, ánh mắt cô nhìn chăm chú từng người đàn ông, giống như đang săn tìm con mồi vậy.

Dưới ánh đèn mờ, hắn nhìn thấy rõ khuôn mặt cô. So với những cô gái khác thì khuôn mặt cô hơi nhỏ một chút, chiếc mũi nhỏ nhắn và đôi môi đầy đặn kết hợp rất hài hòa với khuôn mặt. Đôi mắt cô không to, nhưng dưới lớp phấn mắt màu vàng nhạt lại toát lên vẻ dịu dàng, càng nhìn càng thấy quyến rũ.

Rất nhanh, ánh mắt cô hướng về phía hắn, lúc ánh mắt hai người chạm nhau, cô dừng lại một lúc. Đôi mắt dịu dàng ấy chợt lóe cuốn đến khó tả, đôi môi tô son như mỉm cười với hắn. Rồi cô cúi mặt, quay lưng lại, khê tung mái tóc xoăn dài cuốn theo cả hồn hắn.

“Cô gái này...”

An Dĩ Phong buông một câu. Trước ánh mắt sững sờ của đám đàn em bên cạnh, hắn đặt cốc rượu trên tay xuống, đứng dậy đi về phía quầy bar. Mấy tên ngồi sau hắn liền hứng khởi nói: “Tôi cược hai nghìn!”

“Tôi cực năm nghìn.”

“Tôi cực mười nghìn...”

An Dĩ Phong bước đến quầy bar, người đàn ông ngồi cạnh cô liền đứng dậy đi ra. Hấn kéo chiếc ghế đặt gần sát cô rồi ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, một hương thơm nhẹ tỏa ra từ người cô, giống như một loài hoa nào đó, mùi thơm nhẹ nhàng mà lôi cuốn, khiến người đàn ông nào ngồi thấy cũng mê mẩn.

Hấn lại không kiềm chế được khao khát của mình, đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, mặt hấn kề lên vai cô tham lam hít lấy mùi hương quyến rũ đó.

“Anh yêu em đến chết mất.”

Cô vờ tránh một chút, nhìn hấn cười yêu kiều.

“Em đến tìm anh à?” Hấn hỏi.

“Không, khoảng mười hai giờ ngày hôm qua có một bé gái ở gần đây bị sát hại, em đến xem có thể gặp kẻ tình nghi đó không.”

“Phát hiện được mục tiêu chưa?”

Cô gật gật đầu. “Rất giống anh.”

Hấn đưa mắt xuống cái cổ của chiếc váy khoét sâu nửa kín nửa hở của cô.

“Nhìn em mặc thế này, đến cả chính nhân quân tử như anh cũng mê muội đến mức muốn phạm tội ấy chứ!”

“An Dĩ Phong, nếu anh là bậc chính nhân quân tử thì trên đời này chẳng có ai là lưu manh cả.”

Hấn ghé vào tai cô nói nhỏ: “Hay là... ngày mai anh cho người đi điều tra kẻ đó giúp em, tối nay em không cần phải lãng phí thời gian nữa...”

Cô làm bộ như không hiểu câu nói mập mờ đó của hấn, vẫn nghiêm túc hỏi: “Anh có biết là ai không?”

“Đàn em của anh ngày nào cũng ở đây, tra vụ này quá đơn giản.”

“Anh quả nhiên có mạng lưới tốt nhất trong lịch sử.”

“Điều đó còn phải nói! Đúng rồi, số điện thoại hôm qua anh cho em, em đã tra chưa?”

“Tra rồi, có hai cảnh sát bị nghi dính líu đến vụ này, ngày mai ICAC[1] sẽ đến làm rõ việc này.”

[1] ICAC: Ủy ban độc lập chống tham nhũng.

“Hiệu quả công việc cao đấy chứ, không như tác phong của cảnh sát bọn em.”

“Em có phím nóng mà...”

“Phím nóng?”

“Là vì...” Cô nhìn vào ly cocktail trước mặt, hàng mi dài khê rủ xuống, hình như cô đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Hấn có thể được suy nghĩ của cô. Xét cho cùng thì tình cảnh của họ rất khó xử, có quá nhiều câu nhay cảm không thể nói ra. Hấn cười như không có chuyện gì: “Người đẹp, có thể cho anh cơ hội được mời em đi ăn đêm không?”

Tư Đồ Thuần ngẩng lên, ánh mắt đầy cảm động.

“Không thể! Em còn chưa ăn tối.”

“Vậy ăn tối trước, rồi ăn đêm sau.”

Hấn đứng lên, cô cũng đứng dậy, nắm tay hấn, giống như một cô bé cần sự che chở của hấn.

“Em không ăn mì tôm đâu đấy!”

“Vậy em muốn ăn gì?”

Cô không lưỡng lự một giây: “Em biết một quán ăn Nhật rất ngon, không gian lại yên tĩnh.”

“Được!”

Đi được hai bước, hần đột nhiên dừng lại, nhìn khuôn mặt trang điểm hơi đậm của cô hỏi: “Có thật là em đến để điều tra vụ án hay là để tìm anh mời em đi ăn?”

Cô nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Không biết nữa!”

Hần khoác vai cô, cả người cô nằm gọn trong vòng tay hần.

Cô là người phụ nữ như thế, vẻ dịu dàng được giấu kín dưới lớp vỏ lạnh lùng. Rất thông minh nhưng bề ngoài lại kín tiếng, ít nói.

Cô không yêu cầu hần điều gì, nhưng lại có thể đoán được hần muốn gì.

Cô làm rất nhiều điều vì hần, nhưng không bao giờ nói ra.

Vì thế, tình yêu của hần đối với cô, ngày càng sâu đậm...

Quán ăn Nhật nằm giữa trung tâm khu phố phồn hoa. Tối nay cô trang điểm đậm nên nhìn không còn chút dấu vết nào của một nữ cảnh sát. Vì vậy họ đi bên nhau giữa dòng người đang vội vã trở về nhà mà không phải lo lắng gì, tay trong tay chậm chậm hướng về phía quán ăn.

Thật lạ, những đôi nam nữ mới yêu nhau, chỉ đi trên đường thôi cũng cảm thấy thật ngọt ngào.

“Đợi chút!” Tư Đồ Thuần kéo tay An Dĩ Phong vào một cửa hàng bách hóa gần đó, ngược lên nhìn màn hình tivi.

Trên tivi đang phát buổi phỏng vấn một lãnh đạo cấp cao trong giới cảnh sát, ông ta nói về vấn đề làm thế nào tập trung lực lượng quét sạch xã hội đen, bảo vệ an ninh trật tự cho nhân dân.

An Dĩ Phong bĩu môi khinh bỉ, hần ghét nhất là những ông quan lớn ba hoa chích chòe hứa hẹn viễn vông, nói được mà không làm được. Quay sang thấy Tư Đồ Thuần đang chăm chú xem với vẻ mặt sùng bái, kính trọng, hần lại càng khó chịu. Hần nhủ thầm: “Mẹ kiếp, thật đáng ghét, sớm muộn gì cũng có ngày tôi chơi chán con gái ông rồi đá đít...”

Hần chưa nói xong thì Tư Đồ Thuần đã giơ chân, húc mạnh đầu gối vào bụng hần. Hần ôm bụng lớn tiếng nói: “Em thật dã man.”

“Anh nói lại một lần nữa câu vừa rồi xem nào!”

“Ghen rồi à?” Hần cười, ôm eo cô, hôn lên má cô. “Anh nói là, em yên tâm, An Dĩ Phong này sẽ mãi mãi chung thủy.”

“Lời thề của đàn ông là câu buột miệng nhất thời! Hoặc là tình cảm của anh đối với em sẽ nhanh chóng tàn phai, hoặc là chúng ta sẽ không hợp nhau, sau đó chia tay, cả hai chẳng liên quan gì đến nhau nữa...”

“Hoặc là em sẽ cho anh vào tù, hoặc là em sẽ bỏ việc và đi theo anh.”

“Cho dù chúng ta có kết cục như thế nào đi nữa, An Dĩ Phong, em hy vọng anh có thể gặp được con gái thực sự hợp với anh, anh sẽ trân trọng và yêu thương cô ấy.”

“Thuần!” Hần ôm cô, muốn ôm cô thật chặt để chắc chắn rằng cô không thể rời bỏ hần.

“Em có thể bỏ việc theo anh không?”

Cô chuyển chủ đề: “Em đói rồi, đến quán ăn Nhật thôi.”

“Tại sao không thể lấy anh?” An Dĩ Phong buông tay, nhìn đôi mắt long lanh của cô, nghĩ đến câu nói của Hàn Trạc Thần, lòng chua xót không thể diễn tả thành lời.

“Chúng ta mới bên nhau một ngày. Cho dù anh có dám hứa hẹn cả một đời, thì em cũng không dám chấp nhận.” Tư Đồ Thuần mỉm cười, chạm ngón tay nhỏ nhắn của mình lên môi hắn. “An Dĩ Phong, em bỏ việc đi theo anh, anh sẽ phải có trách nhiệm với em cả đời...”

“Nếu anh nguyện có trách nhiệm thì sao?”

“Chúng ta vẫn còn trẻ.” Cô lơ đãng nhìn lên ti vi, rồi nói: “Chuyện sau này thì để sau này nói nhé!”

An Dĩ Phong không nói thêm gì nữa, im lặng tiến về phía trước. Tư Đồ Thuần đuổi theo hắn, nắm lấy tay hắn và hỏi: “Anh giận em à?”

“Em nghĩ anh là loại đàn ông hẹp hòi thế sao?”

17. Chương 17: Nắm Chặt Bàn Tay (kết)

Giọng hắn tỏ rõ vẻ khó chịu, chân bước nhanh hơn.

“Chúng ta phải khó khăn lắm mới gặp được nhau, một phút qua đi là lại ít thêm một phút...”

An Dĩ Phong bỗng dừng lại, đặt tay lên vai cô, cuồng nhiệt hôn lên môi cô như đang ở chỗ không người vậy.

Phải rất khó khăn họ mới gặp được nhau, hôn một lần là ít đi một lần!

Quán ăn có phong cách rất đơn giản, phòng không quá rộng nhưng rất đẹp. Một bên là cửa kéo với bức tranh hoa anh đào lớn, một bên là cánh cửa sổ nhỏ, chiếc rèm màu trắng được cuộn lên vừa tầm mắt để có thể ngắm mặt hồ xanh biếc ngoài công viên. Đứng vào tháng Sáu, nước hồ xanh biếc, hoa sen nở rộ, thơm ngát.

Bên trong phòng, những bức tường trắng tinh không một hạt bụi, ở chính giữa kê một chiếc bàn gỗ nhỏ chỉ vừa hai người ngồi.

Họ vừa ngồi xuống, một cô gái phục vụ kính cẩn mang bộ đồ ăn ra, nhẹ nhàng, cẩn thận xếp lên bàn, rồi đặt xuống một bình trà điều khắc rất đẹp, mùi thơm của trà Ô Long tỏa khắp phòng. An Dĩ Phong tò mò nhìn bộ đồ ăn cầu kỳ trên bàn, hỏi Tư Đồ Thuần: “Em thường đến đây à?”

Cô gật gật đầu.

“Anh thấy chỗ này thế nào?”

“Nhẹ nhàng, ấm áp hơn hộp đêm nhiều.”

Hắn nhìn cách trang trí xung quanh phòng, hỏi cô: “Cảnh sát các em tiền lương một tháng được bao nhiêu mà dám chi tiêu ở nơi cao cấp thế này?”

Tư Đồ Thuần gấp menu lại, nhìn hắn vẻ khó hiểu.

“Nếu anh không quen chỗ này, chúng ta sẽ đổi chỗ khác.”

“Anh không nói là không quen...”

An Dĩ Phong lập tức hiểu ý, chớp chớp mắt, cười với cô.

“Không phải là em sợ anh không trả được đấy chứ?”

“Em ăn gì cũng được.”

“Yên tâm, ngày nào em đến đây ăn, anh cũng trả được.”

An Dĩ Phong lặng im nhìn quanh căn phòng. Hắn đã biết được phần nào thu nhập của cảnh sát. Một nữ cảnh sát trẻ thế này, thời gian công tác chưa lâu, làm sao có thể thường xuyên đến nhà hàng cao cấp thế này? Trừ phi có người mời cô...

“Trước kia ai hay mời em đến đây?” Hấn hỏi cô, giọng ghen tuông.

“Em...” Tư Đồ Thuần nghĩ một lúc mới nói: “Bố em.”

“À!”

Hấn gần như quên mất, không phải ai cũng giống như hấn, một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ. Hấn không thích hỏi quá nhiều chuyện gia đình người khác, nên không hỏi thêm gì nữa. Nhưng Tư Đồ Thuần lại thật thà kể: “Vài năm trước mẹ em bị bệnh qua đời, anh trai cũng bị tai nạn rồi qua đời. Bố em rất thương em, luôn dành cho em những điều kiện tốt nhất.”

“Bố em làm gì?” Hấn hỏi.

Cô lưỡng lự một chút rồi nói: “Cảnh sát.”

“Ồ! Nếu ông ấy biết em đi cùng anh, liệu có đánh gãy chân em không?”

Tư Đồ Thuần nhìn hấn, nở nụ cười: “Không đâu, bố em không nỡ. Nhưng nhất định ông ấy sẽ đánh gãy chân anh.”

“Không phải chứ? Bố em rốt cuộc là cảnh sát hay ông trùm xã hội đen vậy?”

“Sợ rồi à?”

“Sợ? Thuần à... Anh có chết cũng muốn yêu em!”

Cô cúi xuống uống trà, nụ cười hiện rõ trên mặt.

Ăn xong, An Dĩ Phong nhẹ nhàng vuốt ve tay cô hỏi: “Lát nữa đi đâu?”

“Không phải là đi ăn đêm sao?”

“Muốn ăn gì nào?”

“Tùy anh quyết định.”

“Về nhà em ăn mì tôm được không?”

Tư Đồ Thuần nhìn hấn, hít một hơi thật sâu: “Em đã nói là tùy anh quyết định mà.”

“Vậy không uống trà nữa, đi thôi.”

An Dĩ Phong vừa dứt câu thì chuông điện thoại reo. Hấn nhìn điện thoại, là Hàn Trạc Thần.

“Anh Thần, có việc gì à?” Hấn hỏi, trong lòng thầm cầu mong là không có chuyện gì.

“Lần trước không phải chú muốn anh nghe ngóng thông tin của một người sao? Vừa rồi có người nhìn thấy hấn đưa một cô gái vào khách sạn Việt Hoa, số phòng 1129.”

“Thông tin có chuẩn không?”

“Chú yên tâm! Nếu chú muốn ra tay bây giờ, anh sẽ giúp chú dụ bảo vệ ra ngoài.”

“Bây giờ?”

“Có vấn đề gì à?”

Đầu dây bên kia im lặng một chút, rồi bình tĩnh nói: “Vậy lần sau có thông tin gì anh sẽ báo cho chú.”

“Không cần đâu.” Hấn biết cơ hội như vậy đâu dễ có.

“Em đang ở gần đó, bây giờ em sẽ qua.”

“Anh cho người đứng ở cửa khách sạn đợi chú.”

“Mười phút nữa em đến!”

An Dĩ Phong tắt máy, nhìn Tư Đồ Thuần đang cúi đầu uống trà: “Anh có chút việc gấp, em có thể ở đây đợi anh không?”

Cô nhẹ nhàng hỏi: “Có thể không đi được không?”

“Nửa tiếng nữa anh quay lại.”

Cô tiếp tục uống trà, không nói gì nữa.

An Dĩ Phong nhớ rất rõ, trong một cuốn tiểu thuyết kiếm hiệp, một vị đại hiệp từng nói thế này: Không bị người giết thì sẽ không hiểu được bị giết đau đớn thế nào.

Nếu có cơ hội, hắn sẽ nói cho người ấy biết rằng, nếu không giết người, thì cũng sẽ không hiểu được giết người đau khổ ra sao.

Bao năm qua, khi gặp ác mộng, trong đầu hắn luôn hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên hắn giết người, người đàn ông ngoài năm mươi quần quai kéo lấy áo hắn, sợ hãi cầu xin hắn, cố gắng mở to đôi mắt van nài tuyệt vọng. Con dao trong tay hắn đâm vào người ông ta, rõ ràng là hắn không dùng sức, vậy mà chỉ còn lại chuôi dao bên ngoài, máu tươi thấm đẫm chiếc áo phong màu trắng, đỏ đến rợn người. Hắn rút dao, lấy hết sức mình đẩy người đàn ông đó ra, nhưng đôi tay ấy vẫn không chịu buông, chiếc áo phong bị xé rách. Trên áo hắn vẫn in rõ vết tay đầy máu, tố cáo tội ác của hắn...

Một thời gian rất dài sau đó, An Dĩ Phong không ra khỏi cửa, hắn thường xuyên bị ám ảnh bởi chuyện giết người và bị người ta giết, hắn rửa thế nào cũng không hết được mùi máu tanh trên người.

Điều làm hắn không chịu đựng nổi là, cứ nghe tiếng còi rú của xe cảnh sát, hắn lại rơi vào nỗi sợ hãi bị bắt vào tù...

Từ đó trở đi, hắn thích màu đen, đặc biệt là áo da màu đen. Bởi máu đỏ của người chết không nhuộm màu áo đen, tay của người chết cũng không thể tóm chặt được mặt da trơn bóng, quan trọng nhất là, mùi của da áo có thể át đi mùi tanh của máu...

Như đêm nay, giết người xong, hắn vẫn có thể rời khỏi hiện trường để đến gặp người phụ nữ của mình như không có chuyện gì xảy ra, ôm cơ thể ấm áp, mềm mại kia, hít hà tận hưởng mùi thơm ngọt ngào toát ra từ cơ thể cô...

18. Chương 18: Cầu Vòng Trong Đêm

Cuối cùng An Dĩ Phong cũng gặp được Tư Đồ Thuần, đúng lúc hắn nhớ cô nhất, khao khát cô nhất...

Chiếc váy ngắn màu đen làm tôn lên thân hình hấp dẫn của cô, mái tóc xoăn bồng bênh như khiến khích tình cảm mãnh liệt của hắn, nhưng khuôn mặt lạnh lùng, vô tình của cô lại như đẩy hắn xuống địa ngục.

Hắn thực sự khao khát được ôm cô, nói với cô một câu: “Anh yêu em! Không bao giờ hối hận.”

Giá như khẩu súng trong tay Tư Đồ Thuần không nhắm chính giữa ấn đường hắn mà cảnh cáo một cách nghiêm khắc: “An Dĩ Phong, anh có quyền giữ im lặng, bất kỳ câu nói nào của anh đều có thể dùng làm bằng chứng trước tòa...”

Lúc đó, điều duy nhất hắn có thể làm là im lặng, xét cho cùng thì ba chữ “Anh yêu em” cũng không thể dùng làm bằng chứng trước tòa được.

Hắn cười và đưa tay ra, chiếc còng số 8 lạnh lẽo khoá chặt tay hắn. Chiếc còng đó như được làm từ băng đá hàng vạn năm, đặt lên da thịt hắn, lạnh buốt đến mức không còn cảm giác nữa.

May mà Hàn Trạc Thần đã cảnh tỉnh hắn trước, hắn cũng đã suy nghĩ kỹ càng. Cho nên, dù có bị lừa dối, bị tổn thương và cảm giác như bị rơi vào vực thẳm, hắn vẫn có thể bình tĩnh mà đối diện, chứ không cảm phần đến mức điên cuồng.

“Quay người lại!” Tư Đồ Thuần lạnh lùng nói.

Hắn chết lặng quay người. Nếu có thể, hắn rất muốn gọi điện cho Hàn Trạc Thần hỏi một câu: “Anh đã mua quan tài chưa, không hơn một triệu thì em tuyệt đối không cần!”

Cô lần tìm khẩu súng trên người hắn.

Đương nhiên là An Dĩ Phong biết khẩu súng đó sẽ mang đến cho hắn những gì, chỉ cần dựa vào loại súng và dấu vân tay trên đó thôi là hắn không thoát được tội chết rồi. Đáng lẽ hắn nên bắt ngờ quay người lại, tóm chặt tay cô, giơ chân đá cô, dùng còng số 8 đánh cho cô bất tỉnh rồi lấy lại khẩu súng và trốn chạy.

Với khả năng của hắn thì tỷ lệ thành công là hơn tám mươi phần trăm. Nhưng hắn không làm thế, vì hắn.... hắn mệt rồi, mệt đến mức không còn sức để giơ tay lên nữa.

“Đi!” Hắn cảm nhận được nòng súng lạnh lùng đặt sau lưng, hắn hiểu ý của cô, nhấc đôi chân cứng đờ về phía con đường cách đó không xa.

Họ vừa đi thì một chiếc xe màu đen phóng đến, dừng lại bên hắn, mấy người từ trên xe lao xuống, An Dĩ Phong biết bọn chúng là tay chân của Hàn Trạc Thần đến đón hắn.

Tư Đồ Thuần thấy thế, lập tức hướng khẩu súng lên gáy hắn, gần giọng với mấy tên đang xông đến: “Lùi lại!”

Mấy tên đó nhìn An Dĩ Phong, thấy hắn nháy mắt ra hiệu, chúng nhìn nhau, chần chờ một lúc rồi mở cửa xe. Chúng vừa định lên xe thì Tư Đồ Thuần đột nhiên lên tiếng: “Để xe lại!”

Mấy tên đó lại nhìn An Dĩ Phong, thấy hắn gật đầu, chúng lập tức rút lui.

“Lên xe!” Tư Đồ Thuần chìa súng xuống thắt lưng hắn, chỉ vào bên ghế phụ. Đợi hắn ngồi xuống, cô mới vào trong xe, chăm chú lái xe.

An Dĩ Phong không nói một lời nào suốt đoạn đường, cũng không phản kháng gì, chỉ im lặng, hướng mắt ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn thành phố trong đêm.

Cảnh đêm ngoài cửa sổ cũng đẹp như đêm hôm qua vậy, những màu sắc lung linh hiện ra trước mắt giống như ánh cầu vồng sáng rực trong đêm. Hắn nhớ rõ rằng, đêm qua trên xe buýt, Tư Đồ Thuần đã hỏi hắn: “Anh thích cái gì nhất?”

“Một thứ rất đặc biệt, cầu vồng!”

“Tại sao?”

“Vì nó xuất hiện sau cơn mưa, thuần khiết, thanh cao, nó xuất hiện lúc trời xanh nhất, ánh nắng rực rỡ nhất...”

Cô nằm trong vòng tay hắn, ngược mắt lên nhìn hắn chăm chú: “Nếu em nhớ không nhầm thì hôm em nhặt được vì tiền của anh là lúc trời vừa mưa xong.”

“Đúng vậy, anh thấy cầu vồng, rất đẹp...”

Hôm đó, bầu trời trong xanh, ánh nắng hiền hoà, cầu vồng mà hắn mong đợi không xuất hiện, nhưng xuất hiện một cô gái thuần khiết như cầu vồng, hắn với tay là có thể chạm tới.

Cô cười ngọt ngào ngả vào lòng hắn, chỉ tay lên ngọn đèn nê ông rồi nói: “Cái này có giống cầu vồng không? Cầu vồng chẳng qua cũng chỉ là ánh nắng mặt trời.”

Hắn nhìn cô, ánh mắt đầy ngạc nhiên. Trong mắt cô đang ánh lên ánh sáng của cầu vồng. Hắn si mê hôn lên đôi mắt ấy, ngỡ rằng đã tìm thấy cầu vồng thuộc về mình, một cầu vồng trong bóng đêm.

Nhưng không ngờ, có những thứ phải khó khăn lắm mới có được nhưng lại mất đi rất dễ dàng...

Cô thuộc về bầu trời và ánh sáng, thậm chí còn xa vời hơn cả cầu vồng, khao khát nhưng không thể có được, một thứ đồ xa xỉ, cố thể phải trả giá rất đắt.

Tình yêu, không thử qua thì không biết, thử qua rồi mới biết rằng, quá thú vị!

Đêm qua, cô mặc bộ cảnh phục ngả vào lòng hắn, nồng nhiệt nói yêu hắn.

Đêm nay, cô gọi cảm trong chiếc váy ngắn đen ngồi bên cạnh hắn, lạnh lùng đưa hắn đến sở cảnh sát.

Tư Đồ Thuần phanh gấp ở ngã tư đèn đỏ. An Dĩ Phong không thắt dây an toàn lại đang mất tập trung nên không chủ động được, ngã nhào về phía trước, ngực đập vào thành xe.

Tổn thương bên trong lẫn tổn thương bên ngoài khiến hắn càng đau đớn. Hắn vô cùng tức giận, trợn mắt nhìn Tư Đồ Thuần rồi gào lên: “Em có biết lái xe không thế?”

Ánh mắt cô vẫn hướng về phía trước. Mặt cô tái xanh, môi in hằn vết răng, đôi tay nhỏ nhắn nắm chặt vô lăng run lên bần bật.

Hắn đột nhiên cảm thấy đau lòng, dùng đôi tay đang bị còng của mình kéo những sợi tóc mà cô vô tình cắn trong miệng, nhẹ nhàng xoa vết răng hằn trên môi cô.

Cô không né tránh, ngồi bất động, đến khi chuyển đèn xanh, vẫn không nhúc nhích.

Thời gian cứ trôi đi, không gian trầm lắng...

“Em yêu anh sao?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

“Có ý nghĩa gì không? Mười phút trước anh giết người, những ngón tay vuốt ve người tôi đầy mùi máu tanh và tội ác...”

“Anh rửa tay rồi.”

An Dĩ Phong nhìn Tư Đồ Thuần giơ tay lên trước mặt, má phải hắn nhói đau. Mặc dù Tư Đồ Thuần dồn hết sức để tát hắn, nhưng hắn không cảm thấy đau chút nào. Vì hắn biết cái tát của một cô gái dành cho người đàn ông khiến cô vô cùng thất vọng, chứ không phải là cái tát của một cảnh sát dành cho tội phạm...

Hắn biết, cô yêu hắn, cô hy vọng hắn là người đàn ông tốt để cô có thể gửi gắm trọn đời, có thể yêu không chút hối hận. Nhưng hắn chỉ là một tên giết người, đến chết cũng không hết tội, ngay cả lúc đang hẹn hò với cô mà hắn vẫn có thể tranh thủ đi giết người được.

“Xin lỗi!” Khi nói ra hai từ ấy, hắn thực sự muốn cười nhạo thế giới này. Mẹ kiếp, đây là thế giới gì vậy? Cô muốn đưa hắn ra tòa, muốn lấy mạng hắn, thế nhưng người nói xin lỗi vẫn là hắn.

Vậy mà thái độ của cô như muốn nói: “Nói xin lỗi cũng vô dụng, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Hắn nắm chặt tay cô đang đặt trên chiếc vô lăng, vừa định dỗ dành cô thì chiếc xe đằng sau sốt ruột bấm còi inh ỏi, phá tan chút lãng mạn cuối cùng của họ!

Tư Đồ Thuần hất tay hắn ra, chân nhún ga loạn xạ.

“Cái xe quái quỷ gì thế này!” Cô rửa thầm.

Cô đập mạnh tay lên vô lăng, xe vẫn không nhúc nhích.

Đây là chiếc xe việt dã mà Hàn Trạc Thần mới mua nên An Dĩ Phong phải nhắc cô: “Em đang giẫm lên phanh xe.”

Hắn vừa dứt lời, cô liền giẫm mạnh lên chân ga, chiếc xe vọt về phía trước. Thật tội nghiệp cho hắn, vai lại bị va vào xe, bị đau thêm một chỗ nữa.

19. Chương 19: Cầu Vòng Trong Đêm (kết)

Hắn đành phải thắt chặt dây an toàn, không thì chưa đến được sở cảnh sát, hắn đã mất mạng rồi.

Còn cách sở cảnh sát một con phố, Tư Đồ Thuần cho xe dừng lại trước một hồ phun nước.

Cô hỏi hắn: “Tại sao anh lại phải đi giết người?! Anh biết rõ là nếu anh không đi, chúng ta...”

“Hắn giết anh em của anh, anh phải báo thù”, An Dĩ Phong nói.

“Thế giới này có luật pháp.”

“Luật pháp ở đâu? Em lấy ra cho anh xem nào.”

“Anh!” Lần này hắn làm cô bức bối đến mức không thể chịu nổi. Cô hét lên: “An Dĩ Phong, ngoài việc chém giết ra, anh có hiểu một chút đạo lý hay không?”

“Đạo lý? Xã hội đen không có đạo lý, xã hội đen chỉ có các quy tắc. Ăn miếng trả miếng, đây là quy tắc đầu tiên trong giới xã hội đen. Anh không giết hắn, làm sao xứng đáng với những người anh em đã chết, làm sao còn mặt mũi nhìn những anh em còn sống! Vả lại, nếu anh không giết hắn, hắn cũng sẽ giết anh.”

“Anh giết hắn, hắn giết anh, trả thù lẫn nhau như thế sẽ không có hồi kết! Anh định cả đời này cứ mù quáng chém chém giết giết thế à?”

“Không.” Hắn nhìn cô, lần đầu tiên hắn nghiêm túc nói với cô. “Rồi sẽ có một ngày, An Dĩ Phong này trở thành ông trùm xã hội đen, tất cả mọi người trong giới đều phải nghe anh, đến lúc đó anh sẽ không giết người nữa.”

Cô kinh ngạc nhìn hắn, dã tâm của hắn làm cô sợ hãi đến mức không nói nên lời. Cô nhìn hắn rất lâu, phát hiện ra rằng, điều thực sự làm phụ nữ mê mẩn không phải là hắn thôi không bốn cột nữa, mà chính là sự nghiêm túc chân thành của hắn.

An Dĩ Phong nói: “Thế giới của bọn anh cũng có quy tắc, cũng có tình cảm. Bây giờ đang loạn là bởi các bang phái muốn tranh giành địa bàn và thế lực của nhau, chia năm xẻ bảy. Đợi đến khi anh thu phục được tất cả rồi, sẽ không còn tranh giành nữa, không còn chém giết trả thù nữa.”

“Anh không thể làm được.”

“Anh có thể! Nếu không phải vì anh cả không muốn anh đối đầu với Kỳ Dã, thì anh đã sớm...”

“Kỳ Dã?” Tư Đồ Thuần ngắt lời hắn. “Kỳ Dã đã tung hoành trong giới giang hồ bốn mươi năm rồi, thế lực rất mạnh, anh không thể đấu lại bọn chúng.”

“Em sai rồi! Em đừng nghĩ rằng không ai dám làm gì Kỳ Dã, thực ra Kỳ Dã đã sớm suy sụp. Mấy năm nay Trác Cửu không quản bất cứ việc gì nữa, chỉ có con trai hắn là Trác Diệu hoành hành bá đạo, mặc sức làm càn. Vài đệ tử ruột của Kỳ Dã cũng oán hận, chẳng qua là giữ thể diện cho Trác Cửu nên không nói ra thôi. Hơn nữa, người của Kỳ Dã cũng không phục Trác Diệu, luôn muốn tìm cơ hội để lật đổ hắn.”

Đàn ông có sức hấp dẫn nhất không phải là lúc tha thiết nói câu “Anh yêu em”, mà là lúc họ say mê nói đến lý tưởng với lòng kiên định. Khuôn mặt vốn khôi ngô, tuấn tú của An Dĩ Phong cộng thêm sự tự tin càng làm tăng thêm vẻ tuấn tú của hắn.

“Chỉ cần Trác Cửu chết thì Kỳ Dã nhất định sẽ nổi loạn để tranh giành vị trí đại ca. Nếu anh tính không nhầm, sẽ có người liên hệ với đại ca của anh, tìm chỗ dựa... Đến lúc đó, thời thế sẽ thay đổi...”

“Anh...” Tư Đồ Thuần hoang mang nhìn hắn. “Anh sẽ giết Trác Cửu?”

An Dĩ Phong không e dè trả lời: “Đúng, anh đã lên kế hoạch hết rồi! Nếu không phải vì đại ca ngăn cản, anh đã ra tay từ lâu rồi.”

“Anh không thể phạm sai lầm hết lần này đến lần khác được.” Tư Đồ Thuần nắm chặt vô lăng, những ngón tay trắng như tuyết run rẩy.

“Anh đi tự thú đi. Em có thể giúp anh tìm một luật sư giỏi, nhiều nhất thì...”

“Ngồi tù năm, sau mười năm? Thà chết còn hơn.”

“Anh giết quá nhiều người thì trường phạt như vậy là đáng.”

“Anh đáng bị như vậy, anh thừa nhận!!! Nhưng em xem anh ngồi tù thì có thể thay đổi được cái gì? Em có thể giam người đàn ông em yêu vào tù, nhưng em nghĩ mình có thể tổng hết bọn xã hội đen vào tù không? Em có thể quét sạch được bọn họ không? Tư Đồ Thuần, anh nói cho em biết, em không biết! Thế giới này

có những người tiêu tiền như nước thì cũng có những người cơm không đủ ăn, và như thế nhất định sẽ có tội phạm, nhất định sẽ phải có xã hội đen. Muốn làm cho xã hội này thực sự yên ổn thì chỉ có cách chung sống với nó, bọn em có quy định pháp luật của bọn em, bọn anh cũng có trật tự riêng của bọn anh, không bên nào xâm phạm bên nào.”

“Vậy thì cảnh sát có tác dụng gì chứ?”

“Chẳng có tác dụng gì cả!”

“Anh!”

An Dĩ Phong dựa lưng vào ghế, xuyên qua cánh cửa kính hướng lên bầu trời đêm đầy sao. Những giọt sương rơi xuống làm sắc đêm càng huyền ảo.

Rất đẹp, nó giống như những giọt nước mắt của tình yêu chân thành. Hắn rất muốn nhìn thấy cô rơi lệ, vì hắn, cho dù chỉ là một giọt, điều đó chứng minh rằng cô yêu hắn. Nhưng chưa bao giờ hắn nhìn thấy...

Một hồi lâu sau, giọng hắn bình tĩnh trở lại: “Anh biết trong mắt em, anh là kẻ đáng tội. Thực ra, em chưa tận mắt nhìn những người anh em của mình chết ngay trước mặt nên em không thể hiểu được cảm giác hối hận, căm giận. Anh đã thề rằng anh không chỉ báo thù cho họ, mà anh sẽ phải xây dựng những quy tắc riêng của xã hội đen, chấm dứt cảnh bắn giết báo thù lẫn nhau như thế này.”

“Em hiểu. Năm em mười bốn tuổi, anh trai em bị bắn...” Tư Đồ Thuần cũng dựa lưng vào ghế một cách bất lực, cùng hắn nhìn lên bầu trời qua khe cửa nhỏ hẹp. “Trước lúc ra đi, anh ấy vẫn nắm chặt tay em và nói: “Không được khóc!” Hôm đó bố em ôm thi thể của anh ấy và khóc cả một đêm, còn em không nhả một giọt nước mắt nào, bởi vì em đã hứa với anh ấy là sẽ không khóc, nếu em khóc thì anh ấy sẽ rất thất vọng!”

“Tình cảm của hai người rất tốt phải không?”

Cô lắc đầu, nhắm mắt lại.

“Từ lúc nhỏ em đã hay bắt nạt anh ấy, thường đánh anh ấy chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt! Có những lúc giận quá, em còn trách anh ấy là cướp hết tình yêu của bố dành cho em, oán hận vì anh ấy khiến tất cả những người bạn tốt của em đều mê anh ấy. Em ngang ngạnh, cố chấp và vô lý như vậy, nhưng anh ấy luôn tươi cười với em, ôm em, dỗ dành em: “Thuần, anh thương em nhất, anh chỉ thương mình em thôi!” Thực ra, em rất thích anh ấy, trong mắt em, anh ấy là người vĩ đại, rất hoàn hảo.... Sau khi anh ấy qua đời, em mặc kệ sự phản đối của bố, bỏ học để tham gia lớp huấn luyện cảnh sát đặc biệt. Em quyết tâm sẽ trở thành một cảnh sát xuất sắc như anh ấy, chứng minh cho anh ấy và bố biết, anh ấy làm được thì em cũng làm được! Cho nên em đã xin chuyển đến khu vực này.”

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao cô lại muốn chuyển đến khu vực nguy hiểm nhất này, vì sao đôi vai nhỏ nhắn, gầy yếu ấy lại muốn gánh nhiều gian nan như thế.

“Em chuyển đến khu vực này chính là vì muốn điều tra xem người giết anh trai em năm đó là ai, giúp anh ấy hoàn thành tâm nguyện mà anh ấy chưa kịp hoàn thành - quét sạch xã hội đen.”

“Em đã điều tra ra là ai chưa?”

“Em đã điều tra hai năm rồi, chỉ nắm được vụ mua bán vũ khí mà anh trai em đang điều tra dở. Nếu em không đoán nhầm thì cái chết của anh ấy liên quan đến Kỳ Dã...”

“Mẹ kiếp! Chắc chắn là tên súc sinh Trác Diệu làm. Bến tàu là địa bàn của hắn, bao nhiêu năm nay không ai dám cướp việc làm ăn của hắn.”

“Nhưng em không tìm ra chứng cứ.”

“Tìm chứng cứ gì chứ! Để anh giúp em xử hắn.”

Cô lắc đầu, lòng An Dĩ Phong cũng tan ra vì sự từ chối của cô.

“Em không đầu nổi hắn đâu, ngoài anh ra không ai có thể giúp em.”

Hắn quơ quơ hai tay bị còng trước mặt cô: “Em cho anh hai tiếng, anh sẽ giúp em xử hắn.”

“Anh...”

Tư Đồ Thuần nhìn hấn, ánh mắt càng mờ mông hơn.

“Nếu trở thành ông trùm xã hội đen, anh sẽ làm thế nào?”

“Bất kể là mâu thuẫn gì cũng không được giải quyết ngầm, muốn xử lý thế nào cũng phải ở trước mặt anh... anh chính là quan tòa, lời anh nói chính là luật pháp...”

“Đây là một ảo tưởng không thể thực hiện được.”

An Dĩ Phong nhìn chiếc còng sắt trên tay, thản nhiên gật đầu: “Ảo tưởng, dù sao cũng còn hơn chuỗi ngày tháng chỉ biết chém chém giết giết, chẳng biết bất cứ thứ gì khác...”

“Có ai nói với anh rằng anh rất có tài ăn nói chưa?”

“Thuần, anh cũng biết nói đạo lý... nhưng anh chỉ nói với những người hiểu anh thôi!”

“Xin lỗi!” Cô nở má, hướng về phía sở cảnh sát. “Em không hiểu!”

Hấn biết cô hiểu. Hấn thực lòng giải bày, người thật lòng nghe nhất định sẽ hiểu được.

20. Chương 20: Đối Đầu (đầu)

Xe của họ vừa dừng trước sở cảnh sát, An Dĩ Phong liền nhìn thấy một loạt cảnh sát đang khẩn trương xuất phát để thực hiện nhiệm vụ. Không cần nói cũng biết là vì vụ án gì. Hấn liếc nhìn cô lần cuối, đêm nay cô đẹp hơn bất cứ lúc nào, đẹp đến từng chi tiết. Đối với một cô gái đến đánh son môi cũng không xong như cô nhưng lại trang điểm rất kỳ công như thế kia vì hấn thì làm sao mà hấn có thể không nhớ được chứ!

Hấn nhìn cô rất lâu, không bỏ qua chi tiết nhỏ nào, nhưng cô không nhìn hấn, đến một ánh nhìn chia tay cũng không có, vẫn giữ phong thái lạnh lùng, giống như bức tượng Venus rất đẹp nhưng không có linh hồn. Điều bất thường duy nhất là cô thở mạnh, hơi thở rất nặng nề.

Hấn đẩy cửa xe, cười và nói với cô một câu cuối cùng: “Cảnh sát Tư Đồ, cho dù có bị coi là bằng chứng trước tòa thì anh vẫn phải nói với em rằng: Yêu em, anh không hề hối hận!”

Cô vẫn không nhìn hấn!

Ánh đèn báo hiệu màu đỏ chiếu vào khuôn mặt xanh xao của cô, lúc tỏ lúc mờ. Đôi mắt trong như thủy tinh của cô cứ mờ mờ ảo ảo trong không gian tranh tối tranh sáng ấy...

An Dĩ Phong xuống xe, đội cảnh sát đang chuẩn bị xuất phát, vừa nhìn thấy hấn, tất cả đều tỏ ra kinh ngạc, đồng loạt nhìn nhau. Một cảnh sát dáng người cao gầy đi về phía hấn. Tướng mạo của ông ta trông bình thường, nhưng ánh mắt lại rất ôn hòa, nhìn cũng biết ông ta là một người đàn ông không bao giờ biết nổi giận.

Ông ta là Vu Khải, một viên cảnh sát tốt nhất mà An Dĩ Phong từng gặp.

Họ biết nhau từ một năm trước đây, lúc ấy, An Dĩ Phong vẫn còn ở chung với Hàn Trạc Thần. Một tối, Hàn Trạc Thần đột nhiên bảo muốn uống sữa đậu nành ở quán trà Vu Ký, hấn ngại đi mua, An Dĩ Phong liền đi mua giúp hấn. Ai ngờ vừa bước chân vào quán trà thì mấy chục tên cầm dao xông tới, ép hấn vào góc tường. Thật may là cảnh sát đến kịp, nổ súng bắn chết một tên đang cầm dao chĩa vào hấn... Trong cảnh hỗn loạn đó, An Dĩ Phong may mắn chạy thoát thân.

Sau này hấn mới biết, viên cảnh sát xuất hiện kịp thời như vậy không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà quán trà đó là do ông ta mở, bà chủ hiền lành xinh đẹp đó là vợ ông ta. Để tỏ lòng cảm ơn, An Dĩ Phong thường đưa bạn bè đến đó uống trà, tránh để cảnh sát nghi ngờ, chưa bao giờ hấn nhìn thẳng vào ông ta, nhưng bà chủ quán hiền lành rất thân thiện, mỗi lần gặp hấn là lại chủ động bắt chuyện, hỏi han.

Cách đây không lâu, bà chủ quán bị bệnh qua đời, quán trà Vu Ký đóng cửa. Từ đó trở đi An Dĩ Phong cũng không gặp lại viên cảnh sát đó nữa.

Tối nay, tình cờ lại gặp ông ta, thấy ông ta gầy đi rất nhiều, hần không khỏi bồi hồi.

“Cảnh sát Vu, lâu lắm không gặp!”

Cảnh sát Vu không nói gì, cúi nhìn Tư Đồ Thuần vẫn ngồi trong xe, rồi lại nhìn An Dĩ Phong.

“Tôi đến...” An Dĩ Phong đóng cửa xe lại, đang định nói đến đề đầu thú thì một âm thanh gấp gấp chen vào.

“Cảnh sát Vu, tôi nghi ngờ An Dĩ Phong là hung thủ ám sát trong vụ án tối qua, tôi đưa hần về đây để lấy lời khai...”

Câu nói ấy làm cảnh sát Vu hơi bất ngờ nhìn về phía An Dĩ Phong. An Dĩ Phong càng kinh ngạc hơn. Hần quay lại nhìn Tư Đồ Thuần đang đóng cửa xe, nếu không phải chỉ có mình cô ở đó thì hần không tin rằng chính cô nói ra câu ấy.

Cảnh sát Vu khê ho một tiếng, nghiêm túc hỏi cô: “Cháu đã ở bên anh ta từ chín giờ đến mười một giờ tối nay à?”

“Vâng! Từ tám giờ cho đến lúc này, cháu không rời anh ta một bước.”

An Dĩ Phong càng không thể tin vào tai mình.

Cho dù cầu vồng có hiện lên cũng không đẹp bằng hình ảnh của cô trong mắt hần. Dù thế giới có ồn ào hơn thì hần cũng chỉ nghe thấy câu nói ấy, nó vang dội trong bóng đêm.

Cuối cùng cô cũng đã rũ bỏ những gì mình theo đuổi vì hần, vứt bỏ nguyên tắc của cô vì hần...

Nếu như lúc ấy không có bất cứ ánh mắt nào nhìn họ, hần sẽ xông đến và hôn cô thật điên cuồng!

Cảnh sát Vu không nghi ngờ gì, bình thản nói: “VẬY cháu đưa anh ta vào đi, ở khách sạn Việt Hoa xảy ra án mạng, chú phải đến hiện trường xem sao!”

“VẬY sao?” Tư Đồ Thuần giả vờ không biết, hỏi ông ta. “Nạn nhân là ai?”

“Đại ca của một băng nhóm, nghe đàn em của hần nói... là do An Dĩ Phong ra tay.”

Cảnh sát Vu nhìn An Dĩ Phong, ánh mắt sắc bén xuyên thấu lòng người: “Coi như anh may mắn, có đầy đủ chứng cứ ngoại phạm.”

“Đúng vậy, xem ra nhiều thù oán quá cũng không tốt, luôn bị người ta vu oan giá hoạ...”

“Anh nói ít thôi!” Tư Đồ Thuần không cho hần cơ hội nói thêm gì với cảnh sát Vu, đưa hần vào phòng thẩm vấn.

“RẦM” một tiếng, cửa đóng lại.

An Dĩ Phong tự giác ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, nheo cặp mắt đầy tà khí của mình, cười hờn hờ: “Anh thực sự khâm phục tài trí của em. Người bình thường sao có thể nghĩ ra được chuyện như vậy!”

Cô ngồi đối diện hần, cúi đầu xoa trán, cặp lông mi dài khê run rẩy.

“Cứ cho là không có đầu óc thì cũng phải có mắt chứ nhỉ? Với tướng mạo của anh, ham muốn một cô gái nào đó có cần dùng thủ đoạn bỉ ổi không? Ồ, đương nhiên rồi, trừ em!”

Hần vừa nói, anh mắt vừa liếc nhìn từng góc của phòng thẩm vấn để quan sát xem ngoài máy ghi âm ra thì còn có camera không.

Nếu không có, hần sẽ hôn cô đến mức không thể thở được, hần không muốn đợi thêm một phút nào nữa...

“Chúng ta kết thúc ở đây nhé. Lần này coi như là đền đáp lại tình cảm của anh dành cho em, lần sau em tuyệt đối sẽ không nhẹ tay với anh nữa.”

Câu nói của Tư Đồ Thuần khiến cánh tay của hần đang giơ ra cùng nụ cười trên mặt đột nhiên cứng đờ lại, ngay cả niềm hạnh phúc vừa mới chớm nở cũng bị câu nói ấy làm tan vỡ.

Hắn rút tay lại, nắm chặt hai bàn tay, các khớp xương cứng đờ dưới ánh đèn.

Mắt hắn tối sầm, dần dần mất đi thần sắc.

Ánh mắt họ không còn chạm nhau, không khí giữa họ càng lúc càng nặng nề.

An Dĩ Phong phá vỡ sự yên lặng rất lâu đó, nhẹ nhàng nói với cô: “Thuần, anh biết em rất yêu anh...”

“Em cũng biết vậy!” Cô quay lưng, nói với hắn. “Nhưng em không thể nào nói yêu đương với một hung thủ giết người trên tay dính đầy máu được.”

“Em nghĩ anh muốn giết người sao, anh cũng là vì bất đắc dĩ thôi!”

“Em là cảnh sát, bố em, anh trai em đều là cảnh sát. Khi bắt đầu hiểu chuyện em đã phân biệt được rõ ràng ranh giới giữa người tốt và kẻ xấu rồi! An Dĩ Phong, anh là kẻ xấu, đây là sự thật rất đáng thất vọng...”

Hắn lấy lại bình rình, giọng nhẹ nhàng hơn: “Anh hiểu những mâu thuẫn của em, anh có thể cho em thời gian suy nghĩ.”

“Em suy nghĩ rất kỹ rồi! Em đã đánh mất lý trí và nguyên tắc vì anh, em không thể tiếp tục sai lầm nữa! Em xin anh... hãy để em giống như anh trai em, là một cảnh sát tốt, để em làm những việc mà em nên làm...” Cô ngập ngừng rất lâu mới nói tiếp: “An Dĩ Phong, nếu yêu em, thì xin đừng làm phiền em nữa.”

“Nếu đây là điều em muốn... Được! Anh chấp nhận!”

Hắn nhìn bóng lưng cô, rồi ngược lên nhìn ánh đèn sáng chói, nhớ thật kỹ từng đường nét...

Rời khỏi sở cảnh sát, An Dĩ Phong lái xe trở về hộp đêm. Hắn không muốn về nơi đó chút nào, nhưng đáng tiếc là ngoài thế giới nhơ nhớp, hỗn loạn đó, chẳng còn chỗ nào để cho hắn nghỉ ngơi.

Trong tiếng nhạc DJ xập xình, An Dĩ Phong kéo chiếc ghế lên trước quầy bar, ngồi xuống, gõ tay lên mặt bàn kính: “Pha cho anh cốc rượu, loại mạnh nhất.”

Một lúc sau, một cốc rượu đặc biệt được đặt trước mặt hắn. Bên trong chiếc cốc thủy tinh trong suốt là một hỗn hợp, màu đỏ tươi, bên trên là lớp lửa vàng đang nhảy nhót, nhìn đầy mê hoặc giống như một thứ độc được vậy.

An Dĩ Phong không chút do dự, cầm cốc lên uống liền một hơi. Rượu quả là mạnh, cảm giác như một dòng lửa nóng rực từ cổ họng thiêu đốt cả ruột gan hắn.

“Thêm cốc nữa!” Hắn nói và hỏi thêm: “Đây là rượu gì?”

“Lửa tình.”

Tên hay lắm, hương vị quả như tên gọi.

21. Chương 21: Đối Đầu (kết)

Rất nhanh, lại một cốc “Lửa tình” nữa được đặt trên bàn. Hắn còn chưa kịp chạm vào thì một bàn tay đã úp lên miệng cốc. Vài giây sau, ngọn lửa trong cốc tắt, bàn tay với những ngón thon dài ấy mới nâng cốc rượu lên. “Rượu này... không phải uống như vậy!” Giọng trầm ấm của hắn vang lên.

An Dĩ Phong không thèm ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn hắn vẻ khó chịu: “Lần sau anh đừng phái lũ rác rưởi đó đến tiếp ứng cho em!”

Hàn Trạc Thần ngồi xuống bên cạnh hắn, thản nhiên châm một điếu thuốc, lạnh lùng nói một câu khiến hắn tức lộn ruột: “Lúc cô ta đi theo chú vào khách sạn, anh ở ngay phía đối diện...”

Hắn ngẩng đầu, nghiêng rằng nhìn Hàn Trạc Thần. Hàn Trạc Thần phớt lờ cơn tức giận của hắn, nói tiếp: “Anh muốn cho chú thấy rõ cô ta là loại phụ nữ nào!”

An Dĩ Phong hít một hơi, uống cạn cốc rượu trước mặt, cổ họng bị đốt cháy đến mức không còn cảm giác nữa, hắn cố gắng lắm mới nói thành tiếng: “Cảm ơn, nhờ có phúc của anh, em thấy rất rõ.”

“Ồ, vậy thì lần nay chú có thể hết hy vọng rồi chứ?”

An Dĩ Phong gật gật đầu, sau một hồi suy nghĩ, hắn lại lắc lắc đầu...

Hắn thấy rất rõ. Cô yêu hắn! Một nữ cảnh sát yêu một tên tội phạm với đôi tay dính đầy máu, yêu trong sự đấu tranh, yêu trong sự tuyệt vọng...

Vì vậy cô chọn cách từ bỏ. Hắn hiểu, nhưng hắn vẫn chưa hết hy vọng...

Hộp đêm đang náo nhiệt bỗng nhiên im ắng, An Dĩ Phong cũng hướng theo ánh mắt của mọi người. Một đám người không mời mà đến bước vào, mấy tên cao to, lực lưỡng đi vây quanh một người đàn ông.

Người đàn ông đó không thấp, nhưng đứng trong đám cao to cơ bắp kia, trông hắn ta có vẻ nhỏ bé. Tóc hắn nhuộm một màu đỏ quá đỗi làm cho da hắn trông càng đen hơn, nhìn tướng mạo chỉ muốn đánh ột trận.

An Dĩ Phong vừa thấy hắn liền không thể chịu được, hắn vò vò mái tóc đen bóng của mình. Sao cứ lúc hắn không muốn giết người là lại có người tìm đến xin chết thế không biết.

Bảo vệ hộp đêm nhìn thấy tên đó, chặn chừ một chút, rồi tươi cười tiến lại gần: “Anh Diệu, sao hôm nay lại rảnh rồi thế! Xin mời vào trong, em sẽ gọi người đến tiếp anh ngay.”

Trác Diệu không coi ai ra gì, hắn đẩy tên bảo vệ chặn đường rồi tiến đến trước mặt An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần.

An Dĩ Phong vờ như không nhìn thấy, quay đầu, chừ thềm một tiếng. Hàn Trạc Thần vỗ vỗ vai hắn, ra hiệu hãy bình tĩnh.

Trong chốc lát, Trác Diệu đã đi đến trước mặt hai người, nhếch mép cười hiểm, lộ rõ hàm răng vàng: “An Dĩ Phong, đừng nói anh em không quan tâm đến mày nhé! Tao có một vụ làm ăn rất ngon...”

An Dĩ Phong gõ gõ lên mặt bàn, chỉ chỉ tay vào chiếc cốc đã hết trước mặt. Bartender hiểu ý, liền đi pha rượu.

Trác Diệu sắc mặt không tốt lắm, ném lên bàn hai bức ảnh: “Tao trả năm mươi vạn, mày giúp tao khử hai tên cảnh sát này, thế nào?”

Hai bức ảnh chụp một nam một nữ, nam chính là cảnh sát Vu, còn nữ lại chính là Tư Đồ Thuần. Tay An Dĩ Phong đặt trên bàn đột nhiên co lại. Sau giây lát xúc động, hắn liền lấy lại bình tĩnh. Hắn ngẩng lên nhìn Trác Diệu rồi cười: “Xin lỗi, tao không phải là sát thủ.”

“Ý mày là sao?” Nụ cười trên mặt Trác Diệu biến mất.

“Việc này mày tìm người khác đi, giết cảnh sát, tạo sự tuyệt tự tuyệt tôn!”

“Mày!”

Hắn tức giận gạt cốc rượu trước mặt An Dĩ Phong rơi xuống đất vỡ tan.

“Mẹ kiếp, mày định làm bộ làm tịch với tao à?”

An Dĩ Phong nhếch mép cười, hoàn toàn không để ý đến hắn, nói với bartender: “Thêm một cốc nữa.”

Trác Diệu chưa gặp ai coi thường hắn như vậy, nhất là khi có nhiều người thế này. Hắn chỉ tay vào mặt An Dĩ Phong và quát: “Mẹ kiếp! Mày nghĩ mày là ai? Chẳng qua là tao nể mặt anh cả Lôi của mày, coi mày là... chứ không phải vì anh Lôi, mẹ kiếp, trong mắt tao, mày chỉ là một con chó...”

Hắn chưa nói hết câu thì một chiếc ghế đã lia vào cạnh sườn phải của hắn. Vì từng trải qua nhiều cảnh chém giết thảm khốc, hắn phản ứng nhanh nhẹn, nghiêng người tránh được. Nhưng hắn không ngờ, khi chiếc ghế còn chưa kịp rơi xuống đất thì An Dĩ Phong đã bất ngờ giơ chân đạp vào cằm hắn. Động tác nhanh như gió, lực sát thương còn mạnh hơn cả vũ khí. Tiếng xương gãy răng rắc, máu chảy ra từ miệng Trác Diệu cùng với hai chiếc răng vàng bị gãy.

An Dĩ Phong ngồi xuống dưới ghế với ve mặt khinh thường, cười nhạt: “Nếu không phải vì giữ thể diện cho Kỳ Dã, thì mẹ kiếp, tao mày không bằng con chó!!!”

“Mẹ... kiếp...” Trác Diệu chửi không thành tiếng, mỗi lúc hấn mở miệng là máu lại từ kẽ răng chảy ra. Bọn đàn em của hấn định ra tay nhưng đàn em của An Dĩ Phong còn phản ứng nhanh hơn, trong nháy mắt mấy chục tên đã vây quanh, không cho chúng hành động.

Trong tình thế “cung tên sẵn sàng”, không ai dám động đây, nhưng tên đã lên dây, có thể bay đi bất cứ lúc nào.

An Dĩ Phong bước lên trước một bước, mắt đỏ ngầu, khuôn mặt tuần tú giờ đã biến thành một con thú dữ. Tay hấn hướng ra đằng sau nắm lấy con dao của một tên đàn em đứng sau lưng hấn.

Đúng vào thời khắc quan trọng đó, Hàn Trạc Thần đột nhiên tóm lấy tay hấn, ngăn cản hấn và nói với Trác Diệu: “Anh Diệu, An Dĩ Phong hôm nay uống hơi nhiều... Anh đừng chấp nó, đợi nó tỉnh rượu, em sẽ bắt nó đến tìm anh chịu tội!”

Trác Diệu thấy hấn nhún nhường, liền hung hăng trở lại.

“An... Dĩ Phong, việc... hôm nay mày...” Hấn nhổ máu trong miệng ra và nói tiếp: “... nhớ lấy cho tao...”

An Dĩ Phong thấy Trác Diệu rời đi, liền vung tay Hàn Trạc Thần ra. Hấn vừa chạy được hai bước thì bị Hàn Trạc Thần cản lại.

“Anh Thần?”

“Chú điên rồi à?” Giọng Hàn Trạc Thần đầy vẻ tức giận. Hấn là người rất ít khi nổi giận, đặc biệt là đối với An Dĩ Phong.

“Hôm nay em không xử hấn, ngày mai nhất định hấn sẽ không tha cho em!”

Hàn Trạc Thần không trả lời, nắm cổ áo hấn rồi kéo vào nhà vệ sinh, ấn đầu hấn vào vòi nước vặn hết cỡ. Nước lạnh như băng chảy xuống mắt và tai hấn, ước dầm tóc và quần áo hấn, nước cuốn đi lửa giận làm hấn mất lý trí...

“Chú giết hấn, liệu chú có sống được không?”

Hai tay An Dĩ Phong nắm chặt bồn nước, lặng lẽ nhìn dòng nước đang chảy xiết. Kỳ thực, trong khoảnh khắc hấn giờ chân phải lên đá Trác Diệu, hấn đã lựa chọn kết cục “cùng chết” rồi.

Hấn chưa bao giờ sợ chết. Bởi vì, đối với một tên tội phạm với hàng loạt vụ án giết người như hấn, cái chết chính là sự cứu rỗi. Cả đời hấn chỉ sợ một điều: Sống không có danh dự.

“Liều mạng vì loại người đó có đáng không?”

“Em là đàn ông! Để em chết, có thể! Nhưng để em phải cúi đầu trước tên súc sinh đó, không bao giờ!”

“Chú không muốn sống, được! Vậy còn mạng sống của các anh em thì sao?!”

An Dĩ Phong bỗng đứng thẳng người, đẩy Hàn Trạc Thần ra xa: “Em và Trác Diệu ai sống ai chết là chuyện của em và hấn, không liên quan gì đến anh!”

“Phong?!”

“Anh Thần. Em biết anh và đại ca sợ Kỳ Dã, không muốn đối đầu. Anh yên tâm! Em tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến anh.”

“An Dĩ Phong!!!” Hàn Trạc Thần vung tay dấm vào má phải hấn, răng hấn bập vào môi, rơm rớm máu. Hấn vẩy vẩy nước trên tóc, lau máu trên khoé miệng, cười khẩy. Hấn ngang ngạnh nói: “Mọi người cam tâm để Kỳ Dã giẫm nát dưới bàn chân, như con chó nịnh hót hấn... còn em không cam tâm!!!! Em thà cùng tên súc sinh đó xuống địa ngục, chứ không muốn uất ức như thế này.”

Nói xong, hấn mở cửa, lao vào bóng đêm bất tận!

22. Chương 22: An Dĩ Phong (đầu)

Phố dài màu xám đất đá, ánh trăng rọi vào những ngôi nhà tường đã bong tróc, phản chiếu lên hình ảnh Tư Đồ Thuần trong bộ cảnh phục.

Đã ba ngày trôi qua, ba ngày dài đằng đẵng.

Từ sau buổi tối hôm đó, An Dĩ Phong không xuất hiện nữa. Ngay cả đến chiếc xe trước kia ngày nào cũng đỗ dưới khu nhà cô, bây giờ cũng biến mất cùng hần.

Cô nghĩ rằng không gặp hần, cô có thể làm lành tin rằng hần chưa bao giờ xuất hiện, tin rằng những ngày trái tim cô xao động chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Nhưng cô đã sai. Nhớ thương một người, sẽ không vì người ấy biến mất mà có thể thay đổi, ngược lại, nỗi nhớ thương ngày càng sâu đậm.

Hần không xuất hiện, cô bắt giặc cứ đi tìm kiếm những dấu vết của hần để lại. Một chiếc xe buýt bình thường chạy qua, cô cũng ngẩn ngơ đứng nhìn vài phút, đường về nhà cũng không định rõ được phương hướng, thậm chí ánh đèn đường trong đêm cũng như chà xát vào trái tim cô.

Cô muốn gặp hần, muốn nhìn thấy hần, dù chỉ một chút.

Biết trước là như vậy thì hôm nói lời chia tay, đáng lẽ cô không nên rơi lệ. Nếu mắt không đầm lệ, thì cô đã có thể quay lại nhìn hần lâu hơn, nhớ rõ bóng dáng hần rời đi.

Có lẽ ông trời thấu được khát vọng trong lòng cô. Vừa định vào bách hoa mua mấy gói mì tôm về giải quyết cơn đói, cô nhìn thấy chiếc xe thể thao sừng sững đỗ bên ngoài. Cô sững sờ, cứ đứng ngây người ra đó...

Mấy ngày qua, cô cứ sống trong tâm trạng hy vọng rồi thất vọng.

Trước khi ra khỏi nhà, cô rất sợ nhìn thấy xe của hần đỗ dưới khu nhà. Sau khi rời đi, cô lại thất vọng nhìn con phố trống rỗng vắng vẻ.

Rất nhiều lần đi qua khu nhà của hần, cô lại bắt giặc ngẩng đầu nhìn những hạt mưa bụi giăng đầy trời, hướng mắt về phía nhà hần. Trên ban công vẫn treo bộ quần áo mà cô giặt cho hần, bám đầy bụi và ướt sũng nước mưa, từng giọt nước từ chiếc áo màu đen chảy xuống, chẳng có ai để ý... cô nghĩ... chắc hần đã chuyển nhà rồi.

Nhưng hần vẫn về nhà, điều này khiến cô thấy phần chần đến mức từng sợi dây thần kinh trong đầu cũng đang hưng phấn, nhảy múa. Cô nhẹ nhàng đi đến, đứng bên cạnh chiếc xe, theo bản năng, muốn dùng khăn tay lau đi bụi bám bám đầy gương chiếu hậu. Cô với tay vào túi, chậm rãi rút chiếc khăn ra...

Trên đời này, bất kỳ ai cũng có thể yêu nhau. Thân phận, tính cách, địa vị... chẳng thể ngăn cản được tình yêu.

Chỉ có một lý do duy nhất khiến hai người không thể đến với nhau, đó là từ bỏ sự theo đuổi. Họ đi hai hướng trái ngược nhau, họ có thể dừng bước để nhìn nhau, nhưng số mệnh đã định sẵn, càng bước họ sẽ càng xa nhau.

Bây giờ họ càng lưu luyến, thì tương lai sẽ càng đau khổ. Cho nên, nhân lúc còn một lý trí, cô cố gắng dừng lại.

Nhưng cô quên mất một điều, trong tình yêu, không bao giờ có lý trí!

Ngay lúc cô nhẹ nhàng xoay người chuẩn bị rời đi thì bất ngờ bắt gặp đôi mắt sáng ngời như vì sao trên bầu trời đang ở ngay trước mặt mình.

Cô muốn bỏ chạy thật nhanh, nhưng không hiểu sao cô lại đứng im ở đó như mọc rễ vậy.

Cô muốn trốn tránh ánh nhìn chằm chằm của hần, nhưng lại bị những đường nét đẹp đẽ trên khuôn mặt kia hấp dẫn, không thể nào rời mắt được.

Lúng túng nhìn nhau một lúc, An Dĩ Phong bồn chồn nói với cô: “Cảnh sát Tư Đồ, có phải em muốn viết phiếu phạt anh?”

“...”

Cô lắc đầu: “Cái này không thuộc trách nhiệm của tôi...”

Hắn nở nụ cười rất thoải mái với cô, rồi nghiêng người đi qua cô, nhấn nút điều khiển từ xa, đưa tay kéo cửa xe, ngồi lên và phóng đi.

Cô cũng xoay người và tiếp tục bước trên con đường dài vắng vẻ.

Đây chính là điều mà cô muốn - họ như hai kẻ xa lạ. Nhưng trái tim cô lại đau nhói, cảm giác như có hàng ngàn móng vuốt đang cào xé...

Ngày hôm sau, Tư Đồ Thuần vẫn đi làm như bình thường, tinh thần tỏ ra rất tốt, chỉ có đôi mắt đỏ hoe vì mất ngủ khiến cô trông tiêu tụy hơn.

Sở cảnh sát vẫn như mọi ngày, rối như mớ bòng bong. Người sốt ruột viết ghi chép thẩm vấn, người bực mình quát hỏi phạm nhân, người uống trà nói chuyện về chủ đề hấp dẫn là những vụ giết người của bọn xã hội đen.

Cũng đúng thôi, họ ở khu vực này đã lâu nên chuyện người chết với họ đã quá quen thuộc, bình thường như chuyện bữa cơm, giấc ngủ hằng ngày. Không như cô, thấy An Dĩ Phong trong vài phút ngắn ngủi giết chết một mạng người thì vô cùng cảm phẫn, chỉ muốn giết hắn ngay lập tức.

Nỗi căm hận đến tận xương tủy đó không phải là hận hắn đã giết người, mà là hận... chính hắn!

Hắn không phải là một người đàn ông bình thường, dù chỉ giả làm người đàn ông bình thường thôi...

Tư Đồ Thuần chào hỏi vài đồng nghiệp, rót một cốc nước nóng và ngồi vào chỗ làm việc của mình, lấy một gói cà phê đổ vào, vừa khuấy cà phê vừa nhìn sang phía đối diện.

Ngồi phía đối diện cô là cảnh sát Vu.

Cô được điều đến khu vực này đã ba tháng nay, người duy nhất có tác phong giống một viên cảnh sát thực thụ là cảnh sát Vu. Ông là người có thâm niên nhất ở đây, là người khiêm tốn nhất, và cũng là người xử án cẩn trọng nhất. Hầu như mỗi vụ án mà ông tiếp nhận đều được phá rất gọn ghẽ và dứt khoát.

Lần này hai viên cảnh sát bị tình nghi nhận hối lộ đang bị tạm cách chức để điều tra, người được thăng chức có lẽ không ai khác ngoài ông. Cảnh sát Vu như cảm nhận được ánh mắt của cô, ngẩng lên nhìn và cười đầy thiện ý, rồi lại cúi xuống tiếp tục viết báo cáo.

Vì tập hồ sơ bên cạnh ông có chữ “Cơ mật”, nên Tư Đồ Thuần không để ý kỹ những chữ viết bên trên, mà hướng mắt nhìn những nếp nhăn hằn trên trán ông.

Trước đây, khi bố cô viết báo cáo, trán cũng nhăn lại như vậy, Từ khi mẹ cô bị bệnh rồi qua đời, anh trai hy sinh trong khi làm nhiệm vụ, bố cô thay đổi hẳn, ông trở nên hồ hững, lạnh nhạt, ngay đến việc viết báo cáo thăng chức cũng chẳng có chút thực tế nào.

Chức vụ của ông càng cao thì tính cách lại càng mơ hồ, lý tưởng ngày càng xa vời...

Nhưng suy cho cùng ông cũng là người thân nhất của cô, cô không thể trở thành đứa con gái tốt nhất, thì cũng không thể nào khiến ông bị sỉ nhục!

“Mọi người nghe tin gì chưa? Thái tử nhà Kỳ Dã đổi đầu với An Dĩ Phong rồi.”

Người nói chuyện là một nữ cảnh sát, cũng là nữ cảnh sát duy nhất ở khu vực này ngoài Tư Đồ Thuần, chuyên phụ trách văn thư.

Tư Đồ Thuần nghe thấy vậy, tay bỗng run lên, cốc cà phê cầm trên tay không còn chút cảm giác gì nữa.

Cô ngăn người nhìn chằm chằm màu đen sẫm trong cốc, nín thở nghe tiếp. Chuyện gì không quan trọng, nhưng có thể nghe đến cái tên quen thuộc mà cô hằng chờ đợi, cô đã thấy mãn nguyện.

“Ai mà chẳng biết hai tên đó bất hoà”, một cảnh sát khác nói.

“Nếu chúng thực sự đối đầu thì chúng ta lại có việc để làm rồi.”

“Tôi nghe nói là con trai của Kỳ Dã tuyên bố, ai xử được An Dĩ Phong, hắn sẽ thưởng một triệu...”

23. Chương 23: An Dĩ Phong (tiếp Theo)

Chiếc cốc trong tay cô rơi xuống, cà phê bắn đầy ra mặt bàn. Cô bối rối ôm lấy đồng hồ sơ, giấy tờ quan trọng, cánh tay vẫn chưa hết run...

Rất nhiều ánh mắt hướng về phía cô. Cô ôm đồng hồ sơ, ánh mắt hoảng hốt, lo sợ nhìn lên tấm khăn trải bàn trắng đang nhuộm màu đen của cà phê. Lòng cô như thất lại, đến mức cô cố gắng hít thở thật mạnh mà vẫn thấy nghẹt thở.

Cô cố kiềm chế bản thân, trấn tĩnh lại, ngồi xuống ghế, vừa ôm đồng hồ sơ nặng trĩu trong tay vừa luống cuống tìm chiếc khăn trong túi.

Chiếc khăn để ở ngay trong túi vậy mà tìm thế nào cũng không thấy. Một đôi bàn tay đỡ lấy chồng hồ sơ trên tay cô, đặt lên bàn đối diện. Cô giương đôi mắt mông lung nhìn cảnh sát Vu đang đứng trước mặt mình.

“Cảm ơn!”

Cảnh sát Vu lắc đầu, cầm chiếc khăn giúp cô lau cà phê trên bàn.

“Xã hội đen là thế, động một tí là anh chết tôi sống, cháu cũng nên quen với chuyện ấy đi là vừa.”

“Cảnh sát Vu, bọn họ đã làm gì vậy?”

“An Dĩ Phong đánh Trác Diệu, đá gãy cằm và hai chiếc răng của hắn. Trác Diệu cay cú, tối qua dẫn theo mười mấy tên đến phục ở nhà An Dĩ Phong...”

“Ở nhà?” Tại sao lại ở nhà? Tại sao lại là tối qua? Tại sao mấy ngày liền hắn không về nhà, tối qua lại quay về?!

Điều này chỉ có hai cách giải thích - một là, vì hắn ngu ngốc, điên rồ, muốn về để tìm cái chết, hai là, có điều gì đó khiến hắn không thể bỏ đi được.

Cảnh sát Vu nhìn Tư Đồ Thuần chằm chằm.

“Sau đó thì sao?” Cô sốt ruột hỏi ông.

“Nếu An Dĩ Phong chết rồi, hà cớ gì Trác Diệu phải treo một triệu để lấy mạng hắn?”

“À!” Tư Đồ Thuần thở phào nhẹ nhõm.

Cà phê đã lau khô rồi, nhưng màu đen ố trên tấm khăn trắng thì không thể lau đi được.

Cũng giống như An Dĩ Phong không ở trước mặt, nhưng nỗi băn khoăn của cô về hắn vẫn mãi quanh quẩn.

Bây giờ thì cô hiểu rằng: Tình yêu tồn tại không liên quan đến chuyện khoảng cách...

Hy vọng nhỏ nhoi nhất là hắn còn sống...

“Cảm ơn chú, cảnh sát Vu!”

Tư Đồ Thuần ôm đồng hồ sơ của mình, vô tình nhìn vào tập hồ sơ của cảnh sát Vu, trên đó nổi bật lên ba chữ: Hàn Trạc Thần.

Bình thường thì hồ sơ của tội phạm rất ít khi được lưu là tư liệu cơ mật. Cô đang định nhìn xem bên trong viết gì thì cảnh sát Vu vội vàng đóng lại và cất vào trong tủ lưu trữ hồ sơ.

Hành động của cảnh sát Vu khiến cô từ tò mò chuyển sang hoài nghi. Nếu cảnh sát Vương và cảnh sát Triệu có thể bị Kỳ Dã mua chuộc thì liệu cảnh sát Vu có bị Hàn Trạc Thần mua chuộc không?

Nghĩ vậy, Tư Đồ Thuần giật mình, nhanh chóng nhấc điện thoại và quay số. Đầu dây bên kia vừa nhấc máy, chưa kịp nói gì thì cô đã lên tiếng: “Giúp em tra JM0007949, ngay lập tức!”

“Lại là vụ gì vậy?” Giọng nói rõ ràng đánh thép từ đầu bên kia vọng lại, chỉ nghe giọng nói thôi cũng biết đó là của một cảnh sát chuyên nghiệp.

Cô hạ giọng nói: “Em nghi là sở cảnh sát chỗ em vẫn có một cảnh sát thông đồng với xã hội đen.”

“Ôi! Vụ án lần trước vừa điều tra được một chút manh mối, thì em đã lại nghi ngờ một người khác. Thuần à, với kiểu làm việc thế này của em, có khi xã hội đen chưa điều tra được nhiều, em đã tống hết cảnh sát vào tù trước rồi.”

Cô vừa định giải thích thì nhìn thấy cảnh sát Vu đi ra, vội vàng ngắt lời: “Bây giờ em không tiện nói chuyện, tối nay gặp nhau ở quán ăn Nhật nhé!”

Đối phương chưa kịp trả lời cô đã cúp máy. Không phải là cô gấp đến mức đó, mà cô tin rằng đối phương sẽ không từ chối gặp, thậm chí còn đến đó vào đúng năm giờ ba mươi để đợi cô.

Vì thế, vừa hết giờ làm, cô lập tức đến thẳng điểm hẹn.

Trong căn phòng yên tĩnh, một cảnh sát trẻ đang kiên nhẫn ngồi đợi cô, cảnh phục phăng phiu, tư thế ngồi quyết đoán, đáng vẻ cho thấy đây là một người có tài năng thiên phú.

Không cần nhìn cảnh hàm cũng biết anh ta là một nhân vật xuất sắc hiếm có trong giới cảnh sát.

Anh ta tên là Trình Bùi Nhiên, con trai độc nhất của một quan chức cấp cao, tốt nghiệp học viện đặc công Hoàng gia Anh, có tương lai tươi sáng, tiền đồ rộng mở.

Tư Đồ Thuần bước vào phòng, ngay cả lời chào xã giao cũng không có, liền đưa tay ra: “Em xem hồ sơ nào.”

Trình Bùi Nhiên nở một nụ cười bao dung, rút từ trong túi hồ sơ một vài tờ fax hồ sơ: “Anh tra kỹ rồi, không vấn đề gì.”

“Vậy sao? Chẳng lẽ em quá đa nghi...” Cô mở trang đầu tiên, nhìn rất kỹ những chữ trên đó, mặt biến sắc: “Là con của cảnh sát Vu!”

“Đúng thế!”

Cô liền nhanh chóng xem toàn bộ những trang còn lại kinh ngạc đến ngây người. Trên đó là toàn bộ ghi chép trong ba năm Hàn Trạc Thần hỗ trợ cho cảnh sát Vu phá án.

“Anh ta...” Cô vẫn không thể tin nổi.

“Anh đừng nói với em anh ta là nội ứng đấy nhé! Có đánh chết em cũng không tin!”

“Lúc đầu anh cũng không tin, buổi chiều anh có hỏi một người bạn nên biết được nội tình.”

Trình Bùi Nhiên lấy lại hồ sơ trong tay cô, cẩn thận cất đi rồi nói thêm: “Ba năm trước, để điều tra một đường dây mua bán thuốc phiện, sở cảnh sát muốn tìm một đội nội ứng. Trải qua một loạt khảo hạch, họ thấy rằng đứng đầu trong tất cả các bài khảo hạch chỉ có một người, và người đó là một học sinh không phải trong trường cảnh sát.”

“Là Hàn Trạc Thần?” Cô hỏi.

“Đúng. Anh ta nói anh ta sẵn sàng dốc hết sức để giúp cảnh sát phá án, hy vọng sau khi lập công thì cảnh sát sẽ cho anh ta cơ hội được thi vào trường cảnh sát.”

“Như vậy không phù hợp với quy định.”

“Chính xác là không có tiền lệ. Với trường hợp của anh ta, tổ chuyên án đã phải mở một cuộc thảo luận đặc biệt. Khả năng phản xạ của Hàn Trạc Thần rất nhanh, có tâm lý vững vàng, nắm rõ tình hình, bản lĩnh và tài nghệ đều rất tốt, rất thích hợp với nhiệm vụ này, hơn nữa anh ta đã là một tên tuổi trong giới giang hồ,

có quan hệ tốt với ông trùm Lôi, để giấu kín thân phận, sẽ không bị ai nghi ngờ. Với tâm lý thử xem thế nào, họ quyết định lưu giữ hồ sơ của anh ta thành tài liệu cơ mật và đồng ý với anh ta, nếu anh ta có thể cung cấp những manh mối quan trọng thì phía cảnh sát có thể xem xét xoá tất cả những tiền án trước đây của anh ta.”

24. Chương 24: An Dĩ Phong (kết)

“Có thể xem xét?” Tư Đồ Thuần khẽ nhúm mày, Hàn Trạc Thần chưa chắc đã hiểu hết hàm ý thực sự của bốn chữ này, những câu như thế này cô đã nghe rất nhiều lần rồi, cô rất hiểu bản chất của chúng.

“Sau đó thì sao? Vụ án phá được chưa?”

“Một năm trước, tên đầu sỏ của đường dây tội phạm đó đã bị bắt, tất cả nội ứng đã trở về đơn vị... nhưng Hàn Trạc Thần vẫn không thể trở thành người trong ngành cảnh sát.”

Cô cầm cốc trà Tử Sa trước mặt, uống một ngụm, nước trà lạnh không làm dịu đi nỗi ảm ức trong lòng. Cô đặt mạnh cốc trà lên bàn, tiếng va đập vang vọng. Cô nói: “Điều đó huỷ hoại cả đời anh ta, anh ta không thể làm cảnh sát, cả đời này không thể thoát ra khỏi giới xã hội đen.”

“Nếu Hàn Trạc Thần không dẫn thân quá sâu vào xã hội đen thì có lẽ còn có cơ hội, nhưng hai năm qua anh ta đã dẫn sâu đến mức nổi tiếng trong giới, nếu làm cảnh sát thì e rằng sẽ là trò cười trong ngành.”

“Ý anh là anh ta đã sai lầm? Sai lầm vì đã quá xuất sắc?”

“Không phải, vì anh ta đã bị nhuộm chìm rồi!” Trình Bùi Nhiên vỗ vỗ vai cô, nở nụ cười điềm đạm và thân thiết như một người anh trai, rồi nói: “Thuần, em cũng là cảnh sát, chắc em hiểu được vấn đề của anh ta là ở chỗ nào. Để anh ta làm cảnh sát, anh ta cũng không thể cắt đứt hoàn toàn quan hệ với xã hội đen được, sớm muộn gì cũng sẽ phản bội!”

“...”

Cô không nói thêm gì nữa. Cô chợt phát hiện ra rằng nhân sinh không có con đường nào là tuyệt đối. Bị kịch nhất không phải là chính bản thân mình không thể định hướng, mà là cứ chạy theo lý tưởng của mình mà không cần biết đến khó khăn, nguy hiểm trước mắt, lúc đến đường cùng rồi mới phát hiện ra rằng mình đã đi sai đường!

“Anh ta là một người tốt.”

“Anh ta từng là một người tốt.”

Tư Đồ Thuần trầm tư một lúc, rồi đột nhiên hỏi: “Anh Trình, anh là người bạn tốt nhất của anh trai em, anh có biết tại sao anh ấy muốn trừ tận gốc bọn xã hội đen không? Anh có nghĩ rằng chúng ta có thể trừ được tận gốc bọn chúng?”

Đôi mắt trong suốt của Trình Bùi Nhiên nhìn cô: “Tại sao em lại hỏi vậy?”

“Thế giới này có những người giàu có, tiền tiêu như nước, cũng có những người nghèo túng cơm không đủ ăn áo không đủ mặc, vì vậy nhất định sẽ có tội phạm, có xã hội đen. Muốn xã hội đen biến mất... trừ phi là con người trong xã hội này không có lòng tham.”

“Em nói cũng có lý, nhưng... đây không phải là góc độ nhìn nhận vấn đề của cảnh sát.”

“Anh cho rằng tại sao giới xã hội đen lại chém giết liên miên, người chết nhiều như vậy? Là vì họ máu lạnh không có tình người? Hay là bởi vì rất nhiều người trong số họ phải đấu tranh vì lợi ích của bản thân? Nếu một ngày trong số họ xuất hiện một người có khả năng một tay che cả bầu trời, đứng lên làm ông trùm, bọn họ sẽ thiết lập một trật tự riêng cho mình, tất cả liệu có thay đổi không...”

Trình Bùi Nhiên nhìn ánh mắt đầy mộng tưởng của cô, nhướng đôi lông mày rậm lên và hỏi: “Thuần, An Dĩ Phong rất đẹp trai phải không?”

Cổ ngẩn người một chút, cúi xuống cầm một miếng gỏi cá, rồi quét lên một lớp mù tạt dày.

“Cũng khá.”

“Nghe nói là hần đang theo đuổi em.”

Cô nhìn anh ta với ánh mắt hơi phản cảm, cười mỉa mai: “Anh nắm bắt thông tin nhanh nhạy nhỉ?”

“Không phải là anh đa nghi, mà là cả thế giới này đều biết hần đang điên cuồng theo đuổi em.”

“Cả thế giới này cũng đều biết em và anh ta không thể!”

Nói rồi, cô iếng gỏi cá đầy mù tạt vào miệng, mù tạt cay xộc lên mũi, lên mắt, rồi lên cả đầu, khiến đầu óc cô như bị tê dại, duy chỉ có một thứ không hề tê dại đi - đó là nỗi nhớ.

Không biết là do mù tạt quá nhiều, hay là do kìm nén quá lâu mà nước mắt cô chảy ra như thác đổ, không thể ngăn lại được.

“Sợ cay thì ăn ít thôi, tội gì mà phải tra tấn mình như thế!”

“Không cay, rất ngon.”

Trình Bùi Nhiên lấy khăn lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng nói: “Có người nói An Dĩ Phong là một người đàn ông rất đặc biệt, hần có thể làm cho phụ nữ gặp một lần thôi nhưng không thể nào quên được.”

“Ai nói vậy?”

“Một đồng nghiệp.”

“Ồ!” Cô lại ột miếng gỏi cá khác vào miệng, từng dây thần kinh như đều bị tiêm mù tạt, cay sè, chua chát, tê dại.

“Thật sao?”

“Ừ, nhận xét rất chuẩn xác.”

Cô cố tỏ ra như không có chuyện gì, vừa cười, nước mắt cô vừa nhỏ xuống chiếc khăn ăn trên bàn.

“Thuần à!” Trình Bùi Nhiên nắm lấy bàn tay ướt đẫm nước mắt cô, nhìn cô mà không biết phải làm thế nào. “Tại sao trước mặt anh, em không che giấu một chút, dù sao anh cũng là chồng chưa cưới của em...”

Cô gượng cười, vung tay anh ta ra và nói: “Em đã nói với anh nhiều lần rồi, anh...”

Cô còn chưa nói hết câu thì bên vọng lại giọng nói rất to.

“Anh Phong, sao...”

Giọng nói bỗng nhiên im bật.

Thế giới đột nhiên im lặng như tờ!

Cô muốn nói hết câu vừa rồi: “Em đã nói với anh rất nhiều lần rồi, anh không tìm được vợ thì cũng đừng đổ hết trách nhiệm lên người em, em đồng ý lấy anh lúc mà em mới có năm tuổi thôi! Lúc đó, ngoài anh trai em ra thì chỉ có anh là người em thấy vừa mắt.”

Nhưng trái tim đập mạnh khiến cô không nói nên lời...

25. Chương 25: Đàm Phán (đầu)

Tư Đồ Thuần vội vàng chạy ra kéo cánh cửa, ánh mắt gấp gáp tìm kiếm từng góc ngách, hy vọng tìm được bóng hình quen thuộc trong tâm trí cô...

Ngoài cửa không có ai, hành lang vắng lặng không một bóng người, chỉ thấy một điều thuốc hút dở đã bị dụi tắt trên mặt đất, điều thuốc ấy dường như bị giày xéo rất mạnh nên nó hoàn toàn biến dạng, tựa như tình yêu của họ.

Cô chạy nhanh qua hành lang dài, bước nhanh xuống cầu thang, chạy thẳng ra bên ngoài.

Áng mây đen buổi xế chiều che khuất ánh mặt trời, bầu không khí nặng nề ngưng tụ cả một khoảng trời. Cô đứng bên đường, nhìn xe thể thao màu đen gần bãi đỗ xe... Chiếc gương chiếu hậu bám đầy bụi phản chiếu khuôn mặt u ám của hắn, phản chiếu dáng đứng đoan trang của cô. Qua chiếc gương, ánh mắt họ chạm nhau.

Rất lâu sau, cuối cùng cô không thuyết phục được mình, lùi lại một bước, sự xúc động nhất thời bị những cơn gió lạnh cuốn đi.

“Xin lỗi!” Cô nói không thành tiếng.

Giọt mưa từ đám mây đen rơi xuống, từng giọt, từng giọt rơi lên chiếc gương chiếu hậu đang phản chiếu khuôn mặt của họ, lăn dài, lăn dài...

Hắn cười, thu ánh mắt và nổ máy rời đi.

“An Dĩ Phong, xin lỗi, em có nỗi khổ tâm riêng...”

“Tư Đồ Thuần... lần này, anh hết hy vọng rồi! Hoàn toàn hết hy vọng rồi!” An Dĩ Phong nhìn bóng hình cô nhỏ dần trong gương chiếu hậu, nụ cười hư vô, miễn cưỡng. “Không chỉ đối với em, mà còn là với thế giới đầy dối lừa này...”

An Dĩ Phong dừng xe dưới khu nhà của Hàn Trạc Thần, lấy từ trong hộp loại thuốc mà Hàn Trạc Thần thích, châm lửa, hút một hơi thật sâu. Hút gần hết điều thuốc, hắn dùng đầu ngón tay dập tắt, rồi lên nhà.

Khi mở cửa nhìn thấy hắn, vẻ mặt Hàn Trạc Thần hiện rõ sự vui mừng: “Mấy ngày nay chú đi đâu vậy?”

An Dĩ Phong giơ nắm đấm, ngập ngừng một lúc, rồi lại buông xuống.

“Có mì không, em đói.”

“May ơi, nấu một bát mì nhé!” Hàn Trạc Thần nói với vào bên trong. Chưa đầy năm phút sau, một cô gái trong chiếc váy ngắn màu tím nhạt bưng ra bát mì nóng hổi trước mặt hắn, đặt lên bàn, cười thẹn thùng rồi lại trở về phòng ngủ. Cô ta tên là May, người yêu của Hàn Trạc Thần. Cô không phải loại phụ nữ có thân hình nóng bỏng, lả lơi đa tình, mà là một cô gái cũng hiểu biết, chỉ khoảng mười tám tuổi. Nói theo kiểu của An Dĩ Phong, thì là: “Anh Thần, những phụ nữ tốt đều bị anh làm khổ.”

An Dĩ Phong gấp từng miếng thật to, cho đến khi bát mì trống trơn, hắn mới mở miệng: “Anh Thần, em có thể hỏi anh một câu được không?”

“Chú biết lễ phép từ bao giờ vậy?”

“Tại sao anh lại đi vào con đường này?”

Hàn Trạc Thần cúi đầu, không trả lời.

“Sau khi Hoắc Đông bị giết, anh đã ra khỏi xã hội đen, tại sao lại quay lại?”

“Vì một người, lúc còn nhỏ, anh nhìn thấy bà ấy chịu khổ nhưng bất lực, đến khi lớn rồi, anh nghĩ rằng mình có thể làm được điều gì đó cho bà... nhưng anh lại làm sai! Vì bà ấy mà anh đi vào bước đường cùng, nhưng rốt cuộc cũng không kịp nhìn mặt bà lần cuối trước khi bà ấy ra đi...”

Trong đầu An Dĩ Phong bỗng loé lên khuôn mặt của bà chủ quán trà Vu Ký đã qua đời, nụ cười ngọt ngào, giọng nói thân mật. Còn nữa, bà thường thích hỏi những câu như:

“Xã hội đen có phải là rất nguy hiểm không?”

“Cậu vào xã hội đen thế không sợ người nhà lo lắng à?”

“Hai suất đậu nành? Mang về cho bạn à? Lần sau bảo cậu ấy đến đây uống nhé, đậu nành phải uống nóng mới ngon...”

Nghĩ đến đây, An Dĩ Phong nói: “Tự dưng em muốn uống đậu nành Vu Ký.”

Hàn Trạc Thần đang dựa lưng trên sofa, chống tay lên thành ghế và đứng dậy, đi ra ban công. Hai tay hấn vịn vào lan can, tấm lưng run lên trong gió lạnh.

An Dĩ Phong định bụng sẽ chửi hấn là kẻ bội tín, đánh cho hấn một trận, rồi sau đó tuyệt tình anh em với hấn, nhưng khi nhìn thấy cảnh ấy, ngay cả một câu trách móc hấn cũng không nói nên lời.

Hấn đi đến ban công, vỗ vỗ vai Hàn Trạc Thần, cố ý làm ra vẻ thật thoải mái rồi nói: “Em nghe nói quán Vu Ký thay chủ mới rồi, đậu nành vẫn ngon như trước, khi nào rảnh rồi anh qua đó thử uống xem.”

“Phong... thực ra anh có chuyện muốn nói với chú đã lâu...”

“Ngày mai đi anh, hôm nay em có chút việc phải làm.”

“Việc gì?”

“Việc riêng.”

Khi An Dĩ Phong rời khỏi nhà Hàn Trạc Thần, ngoài trời mưa tầm tã. Hấn cứ đứng ở cửa hộp đêm, mặc cho người ướt sũng.

Ngày mai nhất định sẽ có cầu vồng. Ngày mai, nếu hấn không có ngày mai nữa, thì không biết sẽ có bao nhiêu người khóc và bao nhiêu người cười? Tư Đồ Thuần thì sao? Cô ấy sẽ khóc hay cười?

Đến nửa đêm, Trác Diệu ôm một cô gái đi ra, An Dĩ Phong đi về phía hấn ta, nước mưa rửa sạch con dao trên tay hấn khiến nó trở nên sáng bóng.

Hấn chờ đúng thời cơ, cầm dao lao về phía Trác Diệu. Hấn vừa giơ dao lên bỗng một người xông vào ôm chặt hai tay hấn. Hấn định vung dao lên đâm chết tên đó thì phát hiện ra rằng... đó chính là đàn em tin cậy nhất của Hàn Trạc Thần - thằng Thanh.

Trong lúc thất thần, một mũi dao lạnh như băng đâm vào người hấn, máu của hấn hoà cùng nước mưa trên mặt đất...

Anh em - ai có thể nói cho hấn biết: Thế nào mới thực sự là anh em?

“A! An Dĩ Phong! An Dĩ Phong! Anh không thể chết! Hãy tỉnh lại đi! Không!”

Tư Đồ Thuần kêu la thảm thiết, cho đến khi cô bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Trong giấc mơ, có người nói với cô là An Dĩ Phong bị thương, cô vội vã chạy đến bệnh viện. An Dĩ Phong nằm trong phòng bệnh màu trắng toát, mặt tím tái. Hấn nhìn cô, vẫn mỉm cười với cô một cách thanh thản, nắm lấy tay cô và nói: “Không được khóc! Em khóc trông xấu lắm!”

Cô không nghe lời, ôm chặt cơ thể đang lạnh dần đi của hấn và khóc nức nở: “An Dĩ Phong, anh không thể chết được!”

Khi cơ thể hấn trong vòng tay cô lạnh toát cũng là lúc cả thế giới sụp đổ, tất cả đều đã kết thúc.

Lý tưởng! Chính nghĩa!

Kết quả! Quá trình!

Tất cả kết thúc rồi!

Nếu có thể, cô sẵn sàng đánh đổi mọi thứ mình có, chỉ cần An Dĩ Phong có thể sống lại, sống thật tốt...

Tỉnh cơn mơ, cô ôm chiếc gối ướt đầm nước mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Mưa càng lúc càng to, hạt mưa đập mạnh vào cửa kính. Cô không thể ngủ tiếp được nữa.

26. Chương 26: Đàm Phán (tiếp Theo)

Có lẽ, đối với một vài người, một triệu không đáng để đánh đổi một mạng người, nhưng đối với tên hung ác như Trác Diệu, đây là cơ hội tốt nhất để hắn tiếp tục leo cao hơn. An Dĩ Phong dù có lợi hại thế nào thì cũng chỉ có một cái mạng, chẳng biết hắn có thể trốn được bao nhiêu lần ám sát nữa.

Cô suy nghĩ suốt một đêm xem làm cách nào giúp hắn. Cách duy nhất mà cô có thể nghĩ được đó là trước tiên cô phải mạnh tay, phải bắt được Trác Diệu của Kỳ Dã, nhốt hắn vào trại giam. Nhưng cô đã quá rõ hiệu quả làm việc của cảnh sát, từ lúc lập án đến lúc bắt tay vào điều tra, bắt tội phạm, đưa ra toà, khi tất cả quá trình này kết thúc thì có lẽ An Dĩ Phong cũng đã thành một bộ xương khô rồi.

Suy đi tính lại, cuối cùng cô quyết định sẽ cầu cứu Hàn Trạc Thần. Vì chỉ có hắn ta mới có thể cung cấp những thông tin đáng tin cậy, để cô có thể bắt được cả nhân chứng, vật chứng một cách nhanh nhất. Đến khi Kỳ Dã hoàn toàn bị tiêu diệt, cô vẫn sẽ ở lại khu vực này, không phải bởi vì muốn quét sạch bọn xã hội đen, mà là muốn xem An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần sẽ lập lại xã hội đen thế nào, xem họ làm thế nào thiết lập được một trật tự riêng của họ...

Cuối cùng trời cũng sáng.

Mưa tầm tã suốt đêm, giờ cũng đã tạnh. Ánh cầu vồng bảy sắc ản hiện trên bầu trời. Tư Đồ Thuần lau lau cửa xe, cẩn thận quan sát phái bên kia đường.

Từ cửa kính màu vàng nhạt của cửa hàng bách hoá phản chiếu một cảnh rất đẹp. Một cô gái xinh xắn trong chiếc váy ngắn trắng tinh bước xuống từ chiếc xe thể thao màu đen, nhẹ nhàng cúi vòng eo mềm mại như liễu rủ, nụ cười thanh nhã như hoa lan trắng. “Khi nào thì anh xong việc? Em sẽ chờ anh...”

“Không biết.” Hàn Trạc Thần ngồi trong xe lạnh lùng trả lời vọng ra.

Cô gái xinh đẹp cắn môi, nụ cười càng ngọt ngào hơn: “Vậy mấy giờ anh có thể đến đón em?”

“Em mua sắm xong thì gọi điện cho anh.”

Chiếc xe đã đi xa, nhưng cô gái vẫn đứng đó nhìn về phía chiếc xe, nụ cười ngọt ngào trên môi biến mất, đôi mắt nhìn về xa xăm...

Tư Đồ Thuần buồn bã lắc đầu, cô không thể hiểu được vì sao một cô gái xinh đẹp như vậy lại không có được một tình yêu thực sự, lại càng không thể hiểu nổi một người đàn ông vô tình như vậy thì có gì đáng để lưu luyến, nhớ thương...

Đợi cho đến khi xe của Hàn Trạc Thần đã đi xa một đoạn, cô mới bám theo. Nhưng không ngờ Hàn Trạc Thần không rời đi, mà cho xe rẽ vào bãi đỗ, rồi tắt máy.

Hắn châm thuốc, lấy ra một chiếc hộp rất đẹp đặt vào lòng bàn tay. Chỉ cần là phụ nữ, không cần nhìn cũng đoán được bên trong chiếc hộp màu đỏ hình trái tim nhỏ nhắn đó đựng vật gì.

Trong màn khói thuốc xám xịt, Hàn Trạc Thần nhíu mày, ánh mắt thâm trầm của hắn ngày càng u ám. Hắn mở chiếc hộp, hít một hơi thật sâu rồi nhả ra lớp khói dày đặc... hơi thở bất lực phảng phất nổi cô đơn, trống trải.

Biểu hiện của đàn ông trước lúc cầu hôn không giống nhau, có người căng thẳng, có người hân hoan, cũng có người rất bình tĩnh. Nhưng Tư Đồ Thuần chưa bao giờ thấy người đàn ông nào đứng trước chiếc nhẫn đính hôn lại mâu thuẫn và cô đơn như vậy.

Sau đó, hắn đóng chiếc hộp lại, vứt sang một bên, một môi nhắm mắt, ngả lưng lên ghế.

Bãi đỗ xe mênh mông vắng lặng cứ lần lượt nổi ưu phiền của hắn, ngày càng dồn nén, lạnh lùng.

Bầu không khí ngập tràn nỗi bi thương. Cô không thể đợi được nữa, đến bên xe của hắn.

“Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?” Cô nói, theo thói quen giơ chiếc thẻ cảnh sát ra trước mặt hắn.

Ánh mắt sắc nhọn của hắn liếc nhìn cô, sắc như thể cắt đứt da thịt cô.

“Nếu cô muốn hỏi tôi về An Dĩ Phong, thì tôi chịu, không trả lời được.” Hấn trả lời lạnh lùng.

“Tôi muốn nói chuyện của anh.”

Hàn Trạc Thần vẫn lạnh như băng, thu lại ánh mắt, chẳng thèm nói với cô một lời.

“Anh còn ý định làm cảnh sát không?”

Đúng như dự đoán, cô đã thu hút được sự chú ý của hấn.

Hấn liền xuống xe, đảo mắt nhìn quanh bãi đỗ xe, khi chắc chắn là không có ai, hấn mới đưa mắt nhìn cô, lần này, ánh mắt hấn sắc lạnh hơn.

“Ý cô là sao?”

Cô đi thẳng vào vấn đề: “Tôi đã xem qua hồ sơ của anh. Anh giúp chúng tôi bắt được Trác Diệu của Kỳ Dã thì sẽ được làm cảnh sát.”

Hấn liếc mắt nhìn cảnh hàm trên vai cô, cười nhạt: “Dựa vào cô?”

Cô cố gắng áp chế khí lạnh đang lan dọc sống lưng: “Tư Đồ Thuần tôi nói được là làm được.”

“Ồ?” Hàn Trạc Thần hứng thú nhìn đôi mắt kiên định của cô. “Khẩu khí rất được, không hổ danh là con gái của ông cục trưởng mới nhậm chức.”

“Sao anh biết?”

Cô sửng sốt, hơi bối rối. Nếu Hàn Trạc Thần biết, liệu An Dĩ Phong có biết? Hấn biết từ lúc nào...

Hàn Trạc Thần vút điều thuốc xuống đất, cười mỉa mai: “Ông cục trưởng muốn lập chút thành tích, nên nhắm ngay vào xã hội đen, nhưng ông ta hơi mất nhân phẩm, để ngồi vững vị trí của mình, ông ta cho con gái mình đi lả lơi mê hoặc người khác.”

“Anh!” Cô nắm chặt tay, vô cùng tức giận. Cô cố nhịn, nhưng giọng nói vẫn rất lớn: “Anh không được sỉ nhục bố tôi.”

“Tôi không phải là An Dĩ Phong... Tôi không có hứng với việc sỉ nhục cô.”

“Hàn Trạc Thần!”

Bãi đỗ xe mênh mông vọng lại tiếng cô.

Cô nghiêng rằng, trợn trừng mắt, tức đến sôi máu. Hấn vẫn thản nhiên cười, thư thái tặc lư lên xe, nhìn khuôn mặt đỏ bừng bừng và đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận của cô.

Đây là hai loại đàn ông điển hình trong xã hội đen. An Dĩ Phong thì nóng bỏng như ngọn lửa, mỗi câu hấn nói ra đều làm phụ nữ mê mẩn đến tận xương tủy. Còn Hàn Trạc Thần thì lạnh giá như băng, mỗi câu hấn nói ra đều khiến phụ nữ hận đến tận xương tủy. Nhưng bất luận là yêu hay hận, hai người họ đều khiến phụ nữ phải khắc cốt ghi tâm.

Rất lâu sau, Tư Đồ Thuần mới lấy lại được bình tĩnh.

“Không cần biết anh nhìn tôi thế nào, hợp tác với tôi là cơ hội cuối cùng để anh có thể trở thành cảnh sát.”

“Cô nghĩ tôi mới mười tám tuổi à? Vẫn tưởng cảnh sát là biểu tượng thiêng liêng của chính nghĩa à? Đừng nói chuyện hợp tác với cô, ngay cả bố cô có quỳ trước mặt tôi cầu xin tôi làm cảnh sát, tôi cũng không cần.”

Từ bé đến giờ, Tư Đồ Thuần chưa bao giờ bị sỉ nhục đến thế! Sự chịu đựng của cô đã vượt quá giới hạn.

Cô không nói thêm câu gì, ngoảnh mặt bước đi. Đi được hai bước, cô liền dừng lại. Hàn Trạc Thần nói đúng, hấn không phải là cậu bé mười tám tuổi, ba năm đấu tranh sinh tử, đối lại là sự dối lừa và phản bội, ai cũng sẽ trở nên nguội lạnh và vô cảm như vậy. Hấn nhìn thấy cảnh sát mà không giết là vẫn còn rất khoan dung rồi.

Nghĩ vậy, cô quay lại, dùng ánh mắt chân thành nhất của mình đối diện với cặp mắt lạnh lùng của hấn, giọng cũng nhẹ nhàng hơn: “Anh biết không? Hằng năm có biết bao người vô tội phải chết

vì chuyện ẩu đả chém giết trong giới của các anh, độ tuổi trung bình chưa đến hai mươi lăm, trong số đó có rất nhiều trẻ em và phụ nữ vô tội... Bạn gái anh rất xinh và rất yêu anh, tôi nghĩ anh cũng rất yêu cô ấy, nếu không anh đã không dừng xe ở đây để đợi cô ấy và cũng không đáp ứng yêu cầu của cô ấy...”

27. Chương 27: Đàm Phán (kết)

Cô hướng mắt về phía chiếc hộp đựng nhẫn kim cương vớt trong xe và nói: “Nhất định là cô ấy đang đợi anh đeo chiếc nhẫn đính hôn kia lên tay cô ấy. Anh đã mua rồi, tại sao lại không tặng cô ấy chứ? Có phải là sợ cô ấy cũng giống anh, đi sai một bước thì sẽ không thể quay đầu lại?”

Cửa kính màu xám bạc phản chiếu một bên khuôn mặt góc cạnh của hắn.

Hắn nhìn cô, im lặng, nụ cười mỉa mai vụt tắt, hắn lặng lẽ và chăm chú nhìn cô.

Cô nhìn thấy một sự rung động đặc biệt ẩn giấu bên trong đôi mắt sâu thẳm ấy.

Hắn cô đơn, có một trái tim thuần khiết, lương thiện, nhưng trong mắt mọi người hắn lại là một kẻ xấu xa.

Không ai có thể hiểu được sự bất lực của hắn, ngay cả đến người phụ nữ bên cạnh hắn cũng không thể đọc được những mâu thuẫn trong lòng hắn.

Cô bỗng thấy rất muốn giúp hắn, giúp hắn thoát ra khỏi bóng đêm u tối, giúp hắn thực hiện ước mơ “làm cảnh sát”.

Cô nói: “Tôi nói để anh biết, đợt này giới cảnh sát chúng tôi mạnh tay quét sạch xã hội đen, sắp tới sẽ có một loạt cảnh sát được điều động đến khu vực này, mục tiêu chính là Kỳ Dã. Nếu anh hợp tác với tôi, đến khi Kỳ Dã bị tiêu diệt, tôi cam đoan sẽ công khai hồ sơ của anh, đến lúc đó, cho dù anh không muốn làm cảnh sát thì cũng có thể rời khỏi xã hội đen...”

“Giờ thì tôi đã hiểu tại sao An Dĩ Phong thông minh như vậy nhưng lại vì cô mà nhất thời hồ đồ!”

“Tôi và An Dĩ Phong...”

Hắn nhếch mép, đôi môi tuyệt đẹp càng thêm gợi cảm, trông hắn cuốn hút đến kỳ lạ: “Có phải là những người đàn ông bị cô lợi dụng đều cho rằng cô rất tốt với bọn họ?”

“...”

Cô giật mình, cổ họng nghẹn đắng.

Nói xong, Hàn Trạc Thần mở cửa xe. Hắn vừa chuẩn bị lên xe thì cô vội vàng kéo hắn lại.

“Nếu anh không tin tôi, thì cũng nên tin cảnh sát Vu, cho đến bây giờ ông ấy vẫn ghi chép cẩn thận những thành tích xuất sắc của anh. Ông ấy vẫn không từ bỏ, ông ấy vẫn đang chờ đợi thời cơ để có thể đưa anh ra ngoài ánh sáng...”

“Thật xin lỗi, tôi không tin bất cứ ai!”

Cô nuốt nước bọt. Mặc dù cô đã dùng hết lý lẽ và tình cảm để nói với hắn, nhưng đều không có tác dụng gì.

Cô chỉ còn cách đánh liều nói với hắn: “Coi như tôi lợi dụng anh! Anh có hứng thú đàm phán về việc hai bên cùng có lợi?”

“Hai bên cùng có lợi?”

“Tôi nghe nói anh cả Lôi chuẩn bị lui về dưỡng lão, anh là người mà ông ta tin tưởng nhất, anh sẽ là người tiếp quản tất cả tay chân và mối làm ăn của ông ta. Nếu lúc này Kỳ Dã bị trừ khử thì giới giang hồ sẽ không có ai dám đối đầu với anh.”

Thấy vẻ mặt Hàn Trạc Thần thoáng chút ngạc nhiên, cô liền nắm lấy cơ hội hiếm có này, nói tiếp: “Anh chỉ cần cung cấp cho tôi những chứng cứ phạm tội của hắn là có thể dễ dàng loại bỏ được hắn rồi, tội gì mà không làm?”

“Cô nghĩ là tôi không có não hay sao?” Hàn Trạc Thần cười nhạt hất tay cô ra. “Sau khi diệt xong Kỳ Dã, mục tiêu tiếp theo của các người chính là tôi.”

“Không! Giới xã hội đen không ngừng chém giết nhau là bởi vì các bang phái tranh giành lợi ích, cách tốt nhất để chấm dứt sự tranh giành đó không phải là tiêu diệt, mà là sẽ có một người có thể một tay che cả bầu trời! Mục tiêu tấn công xã hội đen lần này của chúng tôi chỉ là Kỳ Dã.”

Hàn Trạc Thần thôi không cười nữa, neho mắt nhìn cô một lượt từ đầu đến chân.

“Thảo nào mà An Dĩ Phong bị cô hại đến nông nỗi này, lại còn một lòng một dạ yêu cô. Cô thật biết cách đóng kịch!”

Hàn Trạc Thần ngồi vào trong xe, chuẩn bị nổ máy, cô bất chấp tất cả chạy ra đứng trước xe, chặn đường hắn.

“Coi như tôi cầu xin anh, hãy giúp tôi một lần.”

Nếu như Hàn Trạc Thần không nói câu cuối, có lẽ cô đã từ bỏ. Nhưng bây giờ, trong thâm tâm cô chỉ có một mong muốn, nếu cô không đáp lại được tình cảm sâu đậm của An Dĩ Phong, không thể ở bên cạnh hắn, thì cô cũng sẽ cố gắng hết sức để hắn được sống, để hắn có thể thực hiện điều mà hắn mong muốn.

“Tránh ra!”

“Tôi không còn nhiều thời gian nữa, ngoài anh ra, không ai có thể giúp được tôi... cho dù anh có bất kỳ yêu cầu nào tôi cũng sẽ đáp ứng, chỉ cần anh cung cấp cho tôi chứng cứ phạm tội của Kỳ Dã.”

“Yêu cầu?”

Hắn kéo cửa kính xe xuống, ngạc nhiên nhìn cô.

“Cái gì cũng đáp ứng?”

“Đúng vậy.”

“Nếu tôi bảo cô làm người tình của An Dĩ Phong thì sao?”

“Cái gì?”

Yêu cầu này thực sự nằm ngoài dự đoán của cô, thậm chí chưa bao giờ cô nghĩ đến điều ấy.

Làm người tình? Ý của hắn là: Cô sẽ giả vờ như không có chuyện gì trước mặt mọi người, nhưng lúc không có ai thì phải đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của An Dĩ Phong.

Nghĩ kỹ lại thì cũng chẳng có gì là xấu, sẽ không bị người khác phát hiện, mà những lúc nhớ hắn cũng không phải cố kìm nén, cũng không liên lụy đến bố cô.

Ở bên hắn, làm người tình của hắn thì sao chứ...

Cô đang suy nghĩ bậy bạ gì vậy? Làm sao có thể thế được!

Cô lắc đầu nói: “Tôi hiểu An Dĩ Phong, với tính cảnh của anh ấy thì sẽ tuyệt đối sẽ không chấp nhận làm chuyện lén lút như vậy.”

“Tôi còn hiểu nó hơn cô! Nó sẽ đồng ý!”

“Nhưng...”

“Giờ nó đang nằm trong bệnh viện Giáo đường. Trước tiên, cô hãy làm cho nó vui lên, rồi hãy đến tìm tôi nói chuyện.”

Nghe thấy hai chữ “bệnh viện” Tư Đồ Thuần liền quên hết tất cả, vội vàng lao ra khỏi bãi đỗ xe...

28. Chương 28: Người Tình Của Anh (đầu)

Dọc đường đi, những cảnh vật mà Tư Đồ Thuần nhìn thấy đều mang một màu trắng tang thương, màu của sự chết chóc, giống như cảnh tượng mà cô nhìn thấy trong cơn ác mộng đêm qua.

Cô cuống quýt chạy vào bệnh viện, giật lấy quyển ghi chép của một y tá ở bàn tiếp tân, vội vã tìm kiếm giường bệnh mà An Dĩ Phong nằm.

Cô y tá nhìn thấy bộ cảnh phục của cô nên không phản ứng gì.

Cô đang luống cuống đưa tay lên dụi dụi đôi mắt nhìn không rõ của mình thì nghe thấy giọng nói quen thuộc từ phía sau cánh cửa gỗ với lớp sơn đã bạc gần hết: “Mẹ kiếp! Bảo tao mời thằng khốn nạn đó uống trà để xin lỗi?! Đến câu đó mà anh ấy cũng nói ra được hả? Có mà tao bảo người đứng đằng sau đâm cho hấn một nhát dao ấy!”

“Anh Phong, anh bớt giận, anh Thần cũng chỉ muốn tốt cho anh. Anh ấy chỉ mong anh và Kỳ Dã có hiểu lầm gì thì gặp nhau giải thích rõ ràng...”

“Thế thì để anh ấy đi, tao có chết cũng không đi!”

“Anh Thần cũng nói như thế. Anh ấy nói là nếu như anh không muốn đi, thì anh ấy sẽ đi thay anh...”

Trong phòng lại im lặng. Cô bước đến cửa phòng bệnh, giọng An Dĩ Phong từ bên trong vang lên: “Anh Thần đâu? Sao không đến?”

Một giọng nói nghiêm túc trả lời: “Anh Thần nói anh ấy không muốn nhìn thấy anh... Anh ấy sợ nhìn thấy anh trong tình trạng sống dở chết dở như thế này, anh ấy sẽ không kiềm chế được, chạy ngay đi giết Trác Diệu.”

“Mẹ kiếp! Câu này nghe còn giống tiếng người!”

Tiếng cười khe khẽ từ trong phòng vọng ra, Tư Đồ Thuần cũng không nhịn được cười. Cô nhẹ nhàng gõ cửa, rồi không đợi bên trong trả lời, cô liền mở cửa phòng.

An Dĩ Phong đang dựa vào chiếc giường sắt đã han gỉ, mặc dù sắc mặt trắng bệnh, tóc hơi rối, người cũng gầy đi nhiều, bộ quần áo bệnh nhân trên người rộng thùng thình, nhưng hấn vẫn đẹp trai, đẹp trai đến nỗi chỉ nhìn một cái thôi người ta cũng phải nghẹt thở.

Tiếng mở cửa đột ngột làm những người bên trong phòng giật mình, tất cả đều quay lại nhìn cô, mỗi người một vẻ, có kẻ ngạc nhiên, có kẻ hoảng hốt, có kẻ tỏ ra hứng thú. Riêng An Dĩ Phong thì lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, rồi với tay lấy cuốn sách trên bàn, chăm chú đọc, giống như bọn họ là hai người xa lạ chưa từng quen biết.

Cô từng bước từng bước đi đến giường bệnh, không thấy đau lòng cũng không thấy bối rối, ngược lại, cô cảm thấy rất vui, vì hấn không nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, hấn vẫn có thể nghe cô nói, cô không mong gì hơn thế.

“An Dĩ Phong...” Giọng cô khàn khàn vì vừa chạy vội đến đây.

Hấn không trả lời, lật sang trang sau, tiếp tục đọc.

Lúc nhớ hấn, cô có bao nhiêu điều muốn nói mà chưa có dịp thổ lộ. Giờ đứng trước mặt hấn, cô mới phát hiện ra rằng những điều đó thật thừa thãi. Có thể được gặp nhau như thế này, im lặng thôi cũng đã cảm thấy hài lòng rồi.

“Sao lại bị thương thế này?”

Hấn vẫn nhìn vào cuốn sách cầm trên tay, lên tiếng hỏi: “Có phải là mỗi câu tôi nói ra đều có thể làm bằng chứng trước tòa?”

“Bị thương ở đâu? Có nặng không?”

“Cô có thể tìm gặp bác sĩ để lấy kết quả xét nghiệm.”

Cô nhìn hần không rời một giây, thậm chí, không cả chớp mắt. Cô từng nói rằng, có thể nhìn thêm một lần thì sẽ cố gắng nhìn thêm một lần. Bây giờ cô biết rằng mình đã sai, có những người một khi đã nhìn thì không thể rời mắt được.

Một tên lạ mặt đứng bên phải cô đang cố nhin cười, nháy nháy mắt với kẻ đang ngồi trước giường An Dĩ Phong, giọng nói rõ ràng: “Anh Phong, không làm phiền anh nữa, bọn em ra ngoài canh gác để anh nghỉ ngơi.”

Nói xong, hần vẫy vẫy tay, cả bọn theo nhau ra ngoài. Căn phòng chật ních người, trong nháy mắt trở nên trống trải.

Tư Đồ Thuần ngồi xuống ghế, nắm lấy cánh tay rắn chắc của An Dĩ Phong: “Là người của Kỳ Dã làm phải không? Sao anh lại trêu tức hần?”

Hần rút tay ra, lạnh lùng nói với cô: “Bởi vì hần ghen tị với tôi, vì tôi đẹp trai hơn hần!”

Cô ngạc nhiên, cười rất lâu.

Hần thật đáng yêu, ngay cả lúc tức giận cũng nói những câu thật đáng yêu.

“Cuốn sách này... hay như vậy sao?”

Bìa ngoài cuốn sách là ảnh chụp một người phụ nữ cười rất gợi tình, tựa sách khiến người ta ngượng đến đỏ mặt, nội dung bên trong thì không cần nói cũng có thể đoán được. Nhưng An Dĩ Phong lại chăm chú đọc, đáng vẻ nghiêm túc như đang đọc một cuốn sách giáo khoa vậy.

“Ừ...” Hần đáp gọn lỏn, ánh mắt chăm chú nhìn xuống cuốn sách, khuôn mặt khôì ngô bồng đỏ bừng. Rồi tỏ ra thất vọng, hần vứt cuốn sách lên bàn, chửi thề: “Mẹ kiếp, mang cho tao cái loại sách nát gì thế này.”

Cô cố nhin cười, giải thích với hần: “Chuyện ngày hôm qua...”

“Dừng! Tôi mệt rồi, phiền cô hôm khác đến lấy khẩu cung.”

Trong tình huống này, cô quyết định sẽ lược bớt những câu không cần thiết như: “Anh hãy nghe em nói...”, hay “Anh hãy nghe em giải thích...” mà đi vào chủ đề chính.

“Anh ấy là bạn thân của anh trai em, em chỉ coi anh ấy như anh trai...”

“Cảnh sát Tư Đồ Thuần, tôi không có hứng thú với chuyện riêng tư của cô.”

“Vậy anh... cũng không còn hứng thú với em nữa rồi phải không?”

“Hết rồi!”

“Hãy nhìn em đi!”

An Dĩ Phong ngẩng lên, lạnh lùng nhìn cô: “Phiền cô đừng nghĩ là tôi mê cô, tôi không còn chút hứng thú nào với cô nữa. Nếu cô không tin thì có thể thử, cho dù bây giờ cô có cởi quần áo đứng trước mặt tôi thì tôi cũng không có hứng thú nhìn.”

“Thật không?”

Cô nghiêng rằng, cởi từng chiếc khuy áo trên bộ cảnh phục, trong ánh nhìn ngẩn người của An Dĩ Phong, cô cởi chiếc áo ngoài, rồi lại tiếp tục cởi khuy áo sơ mi bên trong, làn da trắng ngần lộ ra theo từng chiếc cúc, cơ thể cô dần dần lộ ra trước mắt An Dĩ Phong.

Mặc dù hơi bối rối, nhưng Tư Đồ Thuần vẫn nghiêng rằng cởi từng chiếc khuy áo. Khi cô chuẩn bị cởi áo sơ mi, An Dĩ Phong liền giữ lấy tay cô.

“Anh sợ em rồi, anh đang bị thương, chịu không nổi sự kích thích đó đâu.”

“Không phải anh nói anh không có hứng thú sao?”

Bàn tay hần bắt đầu run rẩy, đôi mắt lộ rõ “sự hứng thú”.

“Rốt cuộc thì em muốn thế nào?”

“An Dĩ Phong! Em...”

Cô nhìn hắn, cố gắng lấy lại bình tĩnh, cố làm ra vẻ lạnh lùng: “Em muốn làm tình nhân của anh.”

29. Chương 29: Người Tình Của Anh (kết)

Hắn tròn tròn mắt, kinh ngạc như sét đánh bên tai.

“Em nghĩ kỹ rồi, em chẳng quan tâm anh là hung thủ giết người hay chúng ta không cùng một thế giới, chỉ cần không để ai biết, thì chúng ta có thể ở bên nhau...”

“Ý em là chúng ta sẽ yêu đương vụng trộm?!” Mặt hắn đột nhiên biến sắc, hắn quát to: “Em nghĩ anh là loại người gì vậy?”

“Em, ý em là... không phải anh rất em sao? Đêm nay em có thể cùng với anh...”

“Tư Đồ Thuần!” Hắn đứng phắt dậy, vì chạm đến vết thương nên đau đến tái mặt, tay phải giữ lấy lưng, mồ hôi lấm tấm trên mặt.

“Cô... cô...!” Hắn giơ tay trái chỉ vào mặt cô, tức giận đến nổi nhắc lại mấy lần từ “cô” mới nói tiếp được. “Nếu tôi muốn tìm một người phụ nữ ngủ cùng, thì cả thế giới này đây!”

“Em biết.”

“Cô nghe cho rõ đây, An Dĩ Phong này thực lòng yêu cô. Tôi muốn được ăn cùng cô, nói chuyện cùng cô, sống bên cô. Tôi muốn được đàng hoàng nhìn cô, mỗi khi trở về nhà được nhìn thấy cô, thậm chí, lúc nào cũng được nhìn nụ cười vui vẻ của cô! Cô không yêu tôi cũng được, nhưng cô có chồng sắp cưới rồi, sao lại không nói cho tôi biết?! Cô cứ luôn miệng nói “không cùng một thế giới”, mẹ kiếp, làm cho tôi cứ cố gắng như một thằng ngu để đến gần cái thế giới của cô!”

Trời ạ, cô đã nói những gì vậy!

Cô bịt miệng, nhưng câu nói của hắn làm trái tim cô đau nhói.

“Không phải em có ý đó...”

“Thế ý cô là gì?”

Hắn thực sự yêu cô, vậy mà cô đã đáp lại hắn như thế nào. Câu nói: “Hãy để tôi làm một cảnh sát tốt... Yêu tôi, xin đừng quấy rầy tôi” đã làm hắn bị tổn thương đến mức này.

Cô để hắn nhìn thấy cô đi với người đàn ông khác, cô đuổi theo, hắn cũng đợi để nghe lời giải thích từ cô, nhưng cô chỉ nói một câu vô tình: “Xin lỗi!”

Hắn không mắng chửi cô, không oán hận cô, chỉ lặng lẽ rời đi.

Nhưng hôm nay, cô lại coi như không có chuyện gì, đến đây xin làm tình nhân của hắn. An Dĩ Phong dành cho cô một tình yêu chân thành như vậy mà cô lại coi thường, chà đạp lên nó như một thứ bỏ đi.

“Xin lỗi, em sai rồi, anh có thể tha thứ cho em được không?”

Hắn hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tôi biết, trong mắt em, tôi chỉ là một thằng khốn nạn. Em muốn lấy chồng, đương nhiên sẽ phải chọn người có quân hàm cấp cao, tiền đồ xán lạn, còn loại đàn ông tầm thường như tôi chẳng qua cũng chỉ làm cho cuộc sống vốn bình thản của em thêm một chút kích thích mà thôi... Em cứ nói thật cho tôi biết sớm, tôi sẽ không quấy rầy em nữa...”

“Không phải! Em thực sự yêu anh!” Cô lắc đầu nguầy nguậy, những lời nói của hắn khiến cô đau đớn. Cô thực sự yêu hắn, cô cũng muốn hằng ngày được thấy hắn cười, được nghe hắn nói.

Nhưng cô không có cách nào khác, nếu bố cô biết cô muốn lấy An Dĩ Phong, thì ông thà đánh chết cô còn hơn là để cô làm trò ngu ngốc đó.

Vì tình yêu, cô đã phải rút lui, có thể bỏ được thì cô đã bỏ rồi, có thể làm được gì cho hắn, cô cũng đã làm rồi.

Cô không còn cách nào khác, thực sự là không nghĩ ra cách gì nữa.

Hắn hít một hơi rồi nói tiếp: “Cảnh sát Tư Đồ, An Dĩ Phong thân phận tầm thường này không thể chịu được tình yêu đó của em, phiền em đi ra cho!”

“An Dĩ Phong...”

“Tôi cần dưỡng bệnh, không muốn bị người khác làm phiền.”

Cô đứng dậy, thế giới trước mặt như đảo lộn, cô cố gắng đứng vững, cố cười và nói: “Xin lỗi, em thật ích kỷ! Sau này em sẽ không làm phiền anh nữa.”

Nói rồi, cô cầm chiếc áo cảnh phục, không chần chừ một giây nào nữa, cô lao ra khỏi phòng bệnh. Trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cô chạy thật nhanh vào thang máy.

Trong thang máy, cô đau đớn ngồi xuống, ôm đầu gối thở dốc.

Không gặp hắn thì nhớ đến nỗi nghẹt thở. Gặp hắn rồi, lại đau đớn đến nỗi không muốn thở nữa!

Những gì cô mong muốn không nhiều! Cô chỉ muốn hắn được sống, sống vui vẻ, cho dù là hắn ở bên cạnh một cô gái khác...

Mong muốn nhỏ bé đó cũng không thể được sao?

Lẽ nào ông trời nhất định muốn cô phải thấy An Dĩ Phong ra đi, giống như anh trai cô!

Thang máy bệnh viện xuống chậm hơn rất nhiều những thang máy khác, chỉ có ba tầng thôi, vậy mà dài như một thế kỷ.

Nghe tiếng chuông dừng lại, cô khoác chiếc áo cảnh phục lên, đứng thẳng, đợi cửa thang máy mở ra...

“Anh đồng ý!”

Thời gian đột nhiên ngừng trôi, cô đứng trong thang máy, nhìn An Dĩ Phong đứng bên ngoài cửa, không nói nên lời.

Khi cửa thang máy sắp đóng lại, An Dĩ Phong nhanh chóng lách vào trong. “Em nói em muốn làm tình nhân thì sẽ làm tình nhân, em nói thế nào thì sẽ là thế đó!”

“Tại sao?”

“Anh yêu em!” Hắn ôm cô vào lòng. Cô rướn người, say đắm hôn lên môi hắn. Cô nhớ hơi thở này, không thể quên được cái cảm giác này. Có được bây giờ đã là thỏa mãn, làm sao còn dám mong đến thiên trường địa cửu?!

“Thuần...” Hắn khẽ gọi tên cô, giọng mãn nguyện. “Em có chồng sắp cưới thì có thể không nói cho anh biết, nhưng một ngày nào đó em có chồng rồi, nhất định phải nói cho anh, làm nhân tình thì có thể, nhưng anh tuyệt đối sẽ không ngoại tình với em đâu!”

Cô ôm hắn, nói với vẻ rất nghiêm túc: “Chỉ cần anh còn yêu em, em sẽ chỉ yêu một mình anh. Em sẽ không lấy ai khác, trừ khi anh không muốn em nữa!”

30. Chương 30: Bùa Yêu (đầu)

Nếu tình yêu là một liều thuốc mê, thì tình yêu vụng trộm là một loại bùa ngải. Bất kể là người nào uống phải cũng đều thần trí điên đảo, không thể dứt bỏ được.

Tư Đồ Thuần ngồi trong phòng họp cả buổi chiều mà “tâm hồn treo ngược cành cây”. Cuộc họp vừa kết thúc, cô liền chạy nhanh ra siêu thị, không chỉ mua một con gà mà còn trao đổi với chị bán hàng hơn nửa tiếng đồng hồ, ghi ghi chép chép còn cẩn thận hơn cả ghi chép nhật ký cuộc họp, mua đủ các loại gia vị. Về đến nhà, cô quên cả ăn cơm, làm theo đúng kinh nghiệm được truyền lại, kiên nhẫn hầm món canh gà được coi là bổ nhất cho người bệnh.

Sau một chiến dịch bếp núc kinh hoàng, con gà đáng thương vì quá lửa mà anh dũng hy sinh. Cô chạy đi mua nốt số gà ở siêu thị bắt đầu làm lại. Sau năm tiếng đồng hồ nỗ lực, cuối cùng thì cô cũng đã thành công với món canh gà thơm phức.

Sau đó, cô khoác lên người bộ quần áo y tá lấy được ở bệnh viện lúc sáng, cẩn thận cầm chiếc bình giữ nhiệt đựng đầy canh gà và ra khỏi nhà.

Đường phố buổi đêm thật yên tĩnh, những ngọn đèn đường sáng hơn, gió cũng thổi nhẹ hơn mọi ngày.

Cô còn chưa ăn tối, ngay đến mì tôm cũng chưa ăn, bước chân thoăn thoắt trên đường, khe khẽ hát một khúc tình ca.

Đến bệnh viện, cô đeo khẩu trang, lén đẩy một chiếc xe chở dụng cụ y tế, nhẹ nhàng đi đến cửa phòng An Dĩ Phong.

Xuyên qua khe cửa, cô nhìn thấy hai tên đàn em của An Dĩ Phong đã nằm trên sofa ngáy như sấm. Còn hần vẫn chưa ngủ, đang ngồi trên giường cầm chiếc điều khiển ti vi liên tục bấm chuyển kênh, điện thoại hần để bên cạnh giường, với tay là lấy được.

Cô rút điện thoại ra, bấm số của hần. Điện thoại vừa đổ chuông, hần lập tức vút chiếc điều khiển trong tay, với lấy điện thoại.

Cô hỏi nhỏ: “Ngủ rồi à?”

“Đã mười hai giờ rồi, anh chưa ngủ thì còn làm gì?”

“Em lại cứ nghĩ là anh đợi điện thoại của em.”

“Hả? Anh đâu có nhàm chán đến thế!”

“Vậy anh ngủ đi nhé, mai nói chuyện tiếp.”

“Đợi đã.” Hần bứt tóc, vẻ mặt vừa ầm ỨC lại vừa tỏ vẻ không biết làm thế nào. “Em bận đến nỗi anh sống chết thế nào cũng chẳng thêm quan tâm sao?”

“Vậy lúc rồi em sẽ đến thăm anh.”

“Khi nào?”

“Em cũng không biết, khi nào rồi...”

“Tùy em vậy, anh ngủ đây!”

Hần tắt máy, nắm chặt điện thoại, dầm tay lên chiếc giường sắt, vì chạm vào vết thương nên hần đau đến mức cắn chặt răng. Đứng ngoài cửa nhìn hần như vậy, cô thấy xót xa đến rơi nước mắt.

Cô cứ nghĩ trêu hần một chút cho vui, giờ mới phát hiện ra rằng, việc đó so với tra tấn còn đau hơn rất nhiều. Cô lau nước mắt, chỉnh lại chiếc khẩu trang trên mặt, đẩy xe đi vào như không có chuyện gì xảy ra.

An Dĩ Phong nhìn thấy cô thì ngẩn người một lúc, ngạc nhiên hỏi: “Muộn thế này, rồi vẫn còn thay thuốc sao?”

“Ừm!”

Cô đi đến cạnh giường, cúi xuống lấy bình canh gà để ở dưới, trong đầu đang nghĩ xem làm thế nào để hắt bắt ngờ, bù lại nỗi đau vừa rồi.

Không ngờ, An Dĩ Phong bỗng lôi cô lại, khẽ vuốt ve vai cô.

Tư Đồ Thuần toàn thân run rẩy, vừa định đứng dậy thì An Dĩ Phong đột nhiên kéo mạnh cô lên giường, chồm lên người cô.

“Tiểu Nhã, hôm nay tình nhân của anh không đến, em ở lại với anh được không?” Giọng điệu và ánh mắt hắt vờ cùng ngả ngớn.

Mặt cô tối sầm lại, mắt nóng lên như lửa đốt. Toàn thân như bị tê liệt.

Cô không thể nào tin nổi, trước mặt cô, An Dĩ Phong thề non hẹn biển, tình yêu nồng nàn, sau lưng cô thì hoàn toàn khác.

Hắn cởi một khuy áo của cô, nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng: “Bé yêu, anh đảm bảo là sẽ làm cho em cảm thấy khoái lạc hơn đêm qua...”

Cô quên cả việc phản kháng, trợn tròn đôi mắt tuyệt vọng nhìn người đàn ông hoàn toàn xa lạ trước mặt mình, cố gắng hít thở, mỗi lần thở ra lại cảm thấy mũi đau nhức. Bức tranh tình yêu đẹp đẽ trước mắt cô bị xé vụn thành từng mảnh, lâu đài tình ái sụp đổ, khiến cô tan nát...

“Thật chán!” An Dĩ Phong buông tay cô, kéo chiếc khẩu trang trên mặt cô xuống: “Điều bộ lúc ghen của em chẳng đáng yêu chút nào.”

“Anh?” Cô thở không ra hơi. Nỗi khiếp sợ vẫn còn đọng lại, cô vừa muốn cười, lại vừa muốn ôm chầm lấy hắn và khóc thật to.

Hắn vuốt ve má cô, tóc cô, nhúu mày: “Lần sau sẽ không đùa nữa, đáng vẽ lúc ghen của em làm anh thấy đau lòng!”

Cô thở phào, trách hắn: “Anh... sao lại có thể như thế chứ?”

“Rõ ràng là em trêu anh trước.”

Lại nói đến chuyện lúc nãy, cô vội vã cầm tay hắn, xoa xoa mu bàn tay sưng đỏ: “Đau không?”

“Đau! Tự dưng lại bị đau một cách oan uổng!”

“Lần sau em sẽ không trêu anh nữa, chẳng lãng mạn chút nào!”

“Vậy thì... chúng ta lãng mạn một chút đi...”

Hắn mím môi, đưa tay đến khuy thứ hai trên áo cô.

Tư Đồ Thuần liền gạt tay hắn ra.

“Đừng đùa nữa, có người...”

An Dĩ Phong quay đầu nhìn hai tên đang ngủ say như chết trên sofa, chửi thề một tiếng, lưu luyến không nỡ rời tay khỏi chỗ đó của cô.

Cô ngồi dậy, lấy chiếc bình giữ nhiệt bên dưới, mở nắp, rồi đưa đến trước mặt hắn nói: “Em hầm canh gà cho anh này, nghe nói rất tốt cho người bệnh.”

Hắn cầm lấy chiếc bình từ tay cô, hơi nóng bay lên đọng trên mí mắt hắn thành những giọt nước long lanh trong suốt.

Hắn nhắm mắt lại, ghen ngào nói: “Thật lãng mạn! Lãng mạn chết mất!”

Hai tên đang ngủ trên ghế bồng bềnh, chửi thề: “Không thể chịu nổi hai người! Mẹ kiếp, buồn nôn quá!”

An Dĩ Phong liền ném cuốn sách vào người bọn chúng: “Cút ra ngoài đi!”

Hai tên kia vội vã chạy ra ngoài, lúc đóng cửa còn không quên nói thêm một câu: “Anh Phong, hành động nhanh chút nhé, ngoài trời lạnh lắm!”

“Đêm nay có lạnh đến chết cóng thì cũng không được phép vào!”

Cô giận dữ nhìn hắn, múc một thìa canh bón cho hắn.

“Thế nào? Có ngon không?” Cô sốt ruột nhìn biểu hiện của hắn.

“Rất ngon.”

“Thật à?” Cô cười rạng rỡ. “Đây là lần đầu tiên em nấu, chỉ sợ anh không thích.”

Hắn ngấm nụ cười của cô thật lâu, cười gượng gạo, rồi lại cúi xuống ăn tiếp, cho đến khi hết sạch không còn giọt nào hắn mới nói: “Anh bị người ta chém chưa đến một trăm lần thì cũng phải đến mấy chục lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên được ăn canh gà.”

“Vậy thì sau này em sẽ...” Cô ngừng lại và sửa thành: “Sau này anh đừng có hơi một tí là liều mạng nữa, Hàn Trác Thần nói đúng, anh nên xin lỗi Kỳ Dã đi.”

“Nếu anh sợ chết thì đã không vào con đường này.”

“Em sợ!” Cô kéo tay áo hắn và khấn khoản van nài. “Em biết tại sao anh lại muốn đổi đầu với hắn. An Dĩ Phong, anh vì em, em hiểu. Anh tốt với em, em hiểu! Nhưng chuyện của em, em sẽ dùng cách của em để giải quyết, không cần anh phải lo lắng.”

“Em hãy tin anh, anh sẽ giúp em báo thù.”

“Có báo được thù thì anh ấy cũng không thể sống lại... nhưng anh thì nhất định phải sống! Coi như là vì em, dù thế nào đi nữa thì anh cũng phải sống.” Cô lắc lắc tay hắn. “Đồng ý với em đi.”

Hắn ôm đôi vai mềm mại của cô nói dịu dàng: “Được! Anh đồng ý!”

“Vậy anh giảng hoà với Trác Diệu đi nhé, đừng gây sự với hắn nữa.”

“Được rồi!”

31. Chương 31: Bùa Yêu (kết)

Cô nở nụ cười hài lòng với hắn, nụ cười rất thuần khiết, rất chân thành. Hắn ngây dại nhìn cô, đưa tay với chiếc mũ y tá trên đầu cô xuống. Mái tóc dài của cô xoã xuống bờ vai, trong chiếc váy đồng phục y tá màu trắng, cô càng trở nên quyến rũ...

Ngón tay hắn luồn qua những lọn tóc xoăn của cô, giữ chặt lấy gáy cô...

Tư Đồ Thuần nhận thấy anh mắt si mê của hắn, cô bất an lùi về phía sau: “Muộn lắm rồi, anh ngủ đi, tối mai em lại đến thăm anh!”

Vừa định đứng dậy thì An Dĩ Phong kéo tay cô lại: “Thuần à, em mặc đồ y tá đẹp hơn mặc cảnh phục đấy!”

“Vậy sao?” Cô cúi xuống chỉnh lại chiếc váy liền trắng tinh, thẹn thùng nói: “Vậy thì lần sau mỗi lần gặp anh, em sẽ mặc như thế này nhé!”

“Không cần phải thế!”

“Tại sao?”

“Em đã xem bộ phim này chưa?”

“...”

Hắn liếc nhìn những đường cong trên cơ thể cô, rồi nói: “Sự quyến rũ của phái đẹp!”

“...”

“Lúc em mặc cảnh phục, lúc lại mặc bộ đồ y tá này, cho dù khả năng kiểm chế của anh có tốt đến mấy cũng sẽ...” Hấn nâng khuôn mặt không giấu nổi sự thẹn thùng của cô lên, giọng nói dịu dàng trầm ấm. “... không thể thoát khỏi sự hấp dẫn.”

Cô cố kéo tà váy ngắn qua đầu gối, nhưng kéo thế nào cũng không thể che được đôi chân thon thả, trắng ngần kia. Cô ngẩng lên nhìn ánh mắt đầy ham muốn của hấn. Cô chưa kịp phản ứng gì, An Dĩ Phong đã đặt đôi môi khát khao cháy bỏng của mình lên môi cô.

Trong nụ hôn tới tấp của hấn, cô nhẹ nhàng nằm xuống, nhắm mắt lại. Không cho cô cơ hội phản ứng, thân hình trắng kiện của hấn đã ở trên người cô.

Nụ hôn khao khát bỏng cháy của hấn không dịu dàng, nhưng cũng không thô bạo như lần đầu tiên. Cô chủ động hé miệng để lưỡi hấn tiến vào trong, quện với lưỡi cô, đánh thức mọi cảm xúc trong cô...

Khi nụ hôn lên đến đỉnh điểm, tay hấn từ trên bờ vai cô di chuyển từng chút từng chút xuống phía dưới, qua vòng ngực, vòng eo mềm mại, đến đùi... rồi ngón tay lạnh ngắt của hấn lại từ đùi di chuyển dần lên trên. Cô giật mình, khép hai chân lại, toàn thân run rẩy theo những ngón tay lạnh ngắt của hấn...

Đang mê mải trong nụ hôn nồng cháy, cô bỗng mở mắt như vừa bừng tỉnh từ cõi mộng, nhìn khuôn mặt hấn ở cự ly rất gần, khuôn mặt của người đàn ông mà cô ngày đêm nhớ thương đang hôn cô... cô chợt cảm thấy hoang mang... Lần đầu tiên trao thân cho hấn, lại là ở trên chiếc giường inox cứng nhắc trong bệnh viện này sao?

Cô biết mình không thể lấy hấn, vì thế ngay từ đầu khi quyết định đến với tình yêu không có kết cục này, cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, chỉ cần An Dĩ Phong muốn, cô sẵn sàng trao thân cho hấn bất cứ lúc nào.

Nhưng trong bệnh viện cũ nát này, trong căn phòng chật hẹp đầy mùi khó chịu này thì thật chẳng có chút lãng mạn nào.

An Dĩ Phong thấy khuôn mặt bàng hoàng của cô, khẽ buông môi cô rồi hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, em...” Cô thở gấp gấp, run rẩy nói. “Em hơi sợ, lần đầu tiên...”

“Lần đầu tiên? Em... chưa từng... với anh ta sao?”

Cô lắng lại, mở miệng nhưng không nói nên lời, lắc lắc đầu.

An Dĩ Phong chống tay ngồi dậy, ánh mắt không còn hưng phấn như cô tưởng tượng. Cô nghĩ hấn vẫn giận cô, liền giải thích: “Em đã nói với anh rồi, em chỉ coi anh ấy như anh trai.”

Hấn thở dài, nằm lên giường, vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh: “Muộn lắm rồi, ngủ đi!”

Cô nằm bên cạnh hấn, cố nghĩ xem mình đã làm sai điều gì, nhưng càng nghĩ lòng cô càng rối bời. Rất lâu sau, cô nghĩ An Dĩ Phong đã ngủ say rồi, bỗng nhiên hấn lại nói với cô: “Lần đầu tiên của em nên để dành cho người có tư cách lấy em làm vợ.”

“Em không quan tâm.” Hai tay cô ôm chặt lấy vòng eo của hấn, chặt đến mức không thể chặt hơn được nữa.

“Nếu em không quan tâm thì sẽ không trong trắng đến tận bây giờ.” Hấn ôm cơ thể mềm mại của cô, cười nói. “Đối với người phụ nữ mình yêu, đàn ông đều nói không quan tâm cô ấy có phải lần đầu tiên hay không... nhưng thực ra... họ rất quan tâm... Anh không muốn một ngày nào đó em sẽ hối hận.”

“Em không hối hận.”

“Em là một cô gái tốt, anh không có phúc lấy được em, cũng không thể làm hỏng cuộc đời em.”

Cô thu mình trong lòng hấn, tay nắm chặt chần, cố gắng kìm nước mắt không để trào ra.

“Anh đừng tốt với em như vậy.”

“Thuần à, rong chơi như thế là đủ rồi, em hãy lấy anh ta đi, sinh cho anh ta những đứa con, sống thật tốt. Phụ nữ, suy cho cùng, cũng cần một gia đình, cần một người đàn ông ở bên cạnh che chở.”

“Em không cần! Em có thể không lấy ai, không cần người đàn ông kia, em chỉ cần mỗi khi muốn là có thể được nhìn thấy anh, thế là đủ rồi.”

“Em có thể yêu anh bao lâu? Một tháng, hai tháng? Một năm, hai năm? Cứ cho là tám năm, mười năm đi, thì thế nào chứ? Chúng ta... suy cho cùng cũng không có kết cục gì.”

Cô ngẩng đầu lên, trong bóng đêm, ánh mắt hần càn thê lương. Cô hỏi lại: “Vậy anh có thể yêu em bao lâu? Có thể yêu em đến mười năm không?”

“Không biết.”

Cô nuốt nước bọt đắng chát, đầu nóng bừng, rồi hứa với hần: “Nếu anh có thể yêu em mười năm, em sẽ lấy anh.”

“Mười năm?”

“Đúng thế, mười năm sau, bố em sẽ về hưu, ra nước ngoài dưỡng lão, em cũng sẽ thôi việc để đi theo ông. Đến lúc đó, nếu anh vẫn còn yêu em, thì hãy đến tìm em, em nhất định sẽ lấy anh!”

“Những câu như thế này không thể nói tùy tiện được, anh sẽ tưởng thật đấy!”

Cô ngồi dậy, kiên định nhìn lên bầu trời.

“Tôi, Tư Đồ Thuần, xin thề với trời đất, mười năm sau, chỉ cần An Dĩ Phong đến tìm, nếu tôi còn sống, tôi sẽ cưới anh ấy, nếu tôi chết rồi thì sẽ khắc lên bia mộ là: Vợ đã mất của An Dĩ Phong!”

“Cảm ơn!”

Đêm hôm đó là đêm mà cả đời này An Dĩ Phong không thể nào quên.

Đó là lần đầu tiên trong đời hần cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới, mặc dù cô hứa hẹn với hần mười năm sau, nhưng hần cũng thấy rất mãn nguyện, ít nhất là cô cũng đồng ý lấy hần, cô đem lại cho hần niềm hy vọng vào tương lai...

Đêm ấy, cô vuốt ve ngực hần, đỏ mặt hỏi: “Rốt cuộc anh có muốn em không?”

Lúc hần lắc đầu, dòng máu trong người như đang sôi trào, thiêu đốt.

Hần nói với cô rằng không phải hần không muốn, mà là lần đầu tiên quý giá của cô không nên ở trên giường bệnh viện tồi tàn, lạnh lẽo này, đợi khi vết thương của hần lành hẳn, sẽ chọn một không gian thật lãng mạn, để cô có thể cảm nhận được sự giao hoà tuyệt vời của thể xác và tâm hồn...

Cô cười dịu dàng, ngủ ngon lành trong vòng tay hần.

Hần ôm cơ thể thơm ngát của cô, cả đêm không ngủ, cứ mơ tưởng đến sự giao hoà tuyệt vời của hần và cô...

Lúc bình minh, hần nghe thấy cô nói mơ: “Anh, em không sai! Anh ấy là một người đàn ông đáng được yêu, anh hãy tin vào sự lựa chọn của em... Em không nhìn nhầm đâu! Anh ấy xứng đáng!”

Hần khẽ hôn lên môi cô, nói: “Em không nhìn nhầm đâu, cả đời này anh sẽ không phụ em!”

Trong mơ, cô nở nụ cười dịu dàng như ánh trăng huyền ảo thuần khiết...

32. Chương 32: Lục Soát (đầu)

Sáng sớm, khi Tư Đồ Thuần vừa mới đi thì Hàn Trạc Thần tới, mang theo một ly sữa đậu nành “Tân Vu Ký”. Hần quan sát An Dĩ Phong một lượt từ đầu đến chân, thấy thần khí của hần rất tốt, rồi lại nhìn đồng chân lộn xộn trên giường, nói: “Anh tưởng chú bị thương thế nào cơ. Không có vấn đề gì thì còn giả sống giả chết ở bệnh viện làm gì nữa!”

An Dĩ Phong uống một ngụm sữa đậu nành, cười nói: “Nếu em không giả chết nằm ở bệnh viện vài ngày, liệu tên họ Trác kia có để em yên không?”

“Coi như biết điều!” Hàn Trạc Thần ngồi bên cạnh giường hắn, nhặt sợi tóc dài trên gối lên, nhìn một chút, rồi thả tay ra, nói tiếp: “Đại ca đã thay mặt chú nói chuyện với Trác Cửu rồi, đại ca sẽ nhường lại địa bàn phố Portland cho Kỳ Dã, Trác Cửu coi như nể tình, hắn sẽ giữ lại cái mạng cho chú.”

“Đại ca nhường lại địa bàn phố Portland cho Kỳ Dã?!”

An Dĩ Phong vẫn tưởng mình nghe nhầm, phố Portland là nơi anh cả Lôi lập nghiệp, đó là nơi kiếm ăn tốt nhất của họ, ngay cả hộp đêm của hắn cũng ở trên con phố đó. Nhường lại con phố đó thì khác gì ra khỏi xã hội đen?

Hàn Trạc Thần gật đầu, trầm ngâm.

“Nhưng Trác Diệu vẫn ám ức khó chịu, hắn vẫn muốn chú phải đến kính trà xin lỗi hắn và không cho phép chú dẫn theo bất cứ ai đi cùng. Với bản tính của hắn thì có lẽ hắn sẽ đánh gãy một chân của chú.”

An Dĩ Phong ngồi thẳng dậy, nhìn thoáng qua chân mình, thở dài: “Anh Thần, anh yên tâm, em biết nên làm gì.”

Hàn Trạc Thần vẫy vẫy mấy tên đệ tử sau lưng hắn, bọn chúng hiểu ý, ra ngoài cửa đứng canh.

“Phong... hứa với anh, cho dù thế nào đi nữa cũng phải nhịn!”

Hàn Trạc Thần ghét sát vào tai hắn, nói rất nhỏ, chỉ mình hắn mới nghe thấy: “Đợi chuyện này kết thúc, anh sẽ giúp chú xử Trác Cửu.”

Lúc nói câu này, hắn nhếch mép cười, hàng mi rủ xuống che khuất ánh mắt.

An Dĩ Phong đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, kinh sợ.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Hàn Trạc Thần thực sự nổi giận, giống như một con quỷ thoát xác với âm mưu thâm tính cả thể giới.

An Dĩ Phong gượng cười, xoá tan bầu không khí lạnh lùng đó.

“Anh đùa gì vậy, anh cẩn thận không thì người của Kỳ Dã lại đánh gãy cả hai chân anh đấy!”

“Chú nghĩ là anh cũng ngốc như chú à?” Hàn Trạc Thần nhìn hắn với vẻ mặt coi thường. “Anh mà đã làm thì đương nhiên phải là “thần không hay, quỷ không biết” rồi.”

An Dĩ Phong không để ý đến câu đùa của Hàn Trạc Thần, hỏi tiếp: “Đại ca có biết không?”

“Đại ca muốn về dưỡng lão rồi, sau này sẽ không quan tâm nữa đâu.”

“Ý anh là sao?”

“Bắt đầu từ hôm nay, chú sẽ không còn cảm thấy nhàm chán vô vị nữa...”

Hàn Trạc Thần không cần nói hết câu thì An Dĩ Phong đã hiểu. Anh cả Lôi nhường địa bàn phố Portland có nghĩa đã chấp nhận bước chân ra khỏi xã hội đen. Cuối cùng họ cũng có thể bắt đầu thực hiện kế hoạch đã chuẩn bị từ lâu.

“Tốt rồi, chú nghỉ một lúc đi, ngày mai anh lại đến thăm chú.”

“Đợi đã...”

An Dĩ Phong hơi lưỡng lự, rồi hỏi: “Anh Thần, có phải phụ nữ rất dễ thay đổi?”

“Ừ, giây trước họ yêu chú, giây sau đã có thể yêu một người đàn ông khác!”

“Cũng có nghĩa là, hôm qua cô ấy nói không muốn gặp mặt, thì hôm nay rất có thể chạy đến và nói: Em yêu anh.”

“Sao chú lại hỏi vậy?”

“Hôm qua Tư Đồ Thuần đến đây tìm em, cô ấy nói là muốn làm tình nhân của em.” Hắn bắn khoả một chút. “Em không đoán được là cô ấy nghĩ gì.”

“Đã đưa đến tận nơi như vậy thì cứ nhận đi, đợi đến khi chơi chán rồi, chú sẽ phát hiện ra là cô ta chẳng có gì khác biệt so với những cô gái khác.”

“Nếu em không thấy chán thì sao?”

Hàn Trạc Thần không trả lời mà hỏi hần một câu khác: “Cho chú ăn món thịt kho tàu trong ba năm, chú có thấy chán ngấy không?”

“Ba ngày là chán lắm rồi.”

“Đàn ông, chưa được ăn miếng thịt nào thì làm sao mà biết được nó hấp dẫn thế nào... nhưng đến khi ăn rồi thì lại là chuyện khác.”

“Có lẽ thế!”

An Dĩ Phong sờ nhẹ tay lên chiếc gối, cảm giác như hơi ấm của cô vẫn lưu lại trên đó. Hần mới hai mươi tuổi, lần đầu tiên yêu một cô gái. Hần không biết Hàn Trạc Thần có nói đúng hay không, hần cũng không biết là tình cảm mãnh liệt của hần với Tư Đồ Thuần có thể kéo dài được bao lâu... Hần chỉ biết một điều duy nhất, ngày hôm nay, hần toàn tâm toàn ý yêu cô, sẵn sàng làm bất cứ điều gì vì cô...

Hàn Trạc Thần ra khỏi phòng bệnh, hần không đi thang máy mà đi cầu thang bộ, vừa đi vừa gọi điện.

“Tôi đợi cô ở phòng 309, khách sạn Việt Hoa.”

Một tiếng sau, Tư Đồ Thuần trong bộ váy ngắn màu đen đến chỗ hẹn. Mặc dù hẹn ở khách sạn, nghe có vẻ không được đứng đắn cho lắm, nhưng Hàn Trạc Thần ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, quần tây áo sơ mi rất chỉnh tề, thể hiện rõ sự tôn trọng đối với phụ nữ.

Hần đi thẳng vào chữ đề chính: “Tôi cho cô một tháng để chuẩn bị, ngày Ba mươi tháng sau là lễ đại thọ sáu mươi của Trác Cửu, tôi sẽ nói cho cô biết vũ khí của Kỳ Dã giấu ở đâu...”

“Tại sao nhất định phải đợi đến ngày đó?”

“Đến lúc đó, người của cô có thể tóm toàn bộ những tên đầu sỏ của Kỳ Dã, bọn chúng sẽ không chạy thoát được.”

“Bất bọn chúng không khó, nhưng cần phải có đủ chứng cứ để tố cáo bọn chúng.”

“Để tôi thử xem.”

“Được, tôi đợi tin của anh.”

Lúc cô vừa định rời đi, Hàn Trạc Thần nói thêm: “Việc chúng ta hẹn nhau ở đây không được cho An Dĩ Phong biết.”

“Tôi hiểu!”

Tư Đồ Thuần đi được một lúc thì một người đàn ông khác đi đến, là cảnh sát Vu trong bộ thường phục.

Hàn Trạc Thần đứng dậy, vẻ mặt thận trọng: “Bố, con muốn nhờ bố giúp con một việc.”

“Có việc gì cứ nói.”

“Ngày Ba mươi tháng sau, con muốn bố giúp con điều động lực lượng đặc công canh giữ phòng chờ thẩm vấn.”

“Tại sao?” Cảnh sát Vu hỏi hần với vẻ mặt hoài nghi.

“Con muốn cho Trác Cửu đã vào rồi thì không thể ra được.”

Cảnh sát Vu lùi lại một bước.

“Con...”

33. Chương 33: Lục Soát (kết)

Hàn Trạc Thần nhìn ông ta, ánh mắt khản khoản: “Bố, bao nhiêu năm nay, con chỉ cầu xin bố duy nhất lần này thôi.”

Cảnh sát Vu bỗng thấy tâm trạng rối bời, lo lắng, khó xử và sợ hãi. Cuối cùng, ông nói: “Được... rồi!”

Sau khi cảnh sát Vu rời đi, Hàn Trạc Thần đứng bên cửa sổ, chống tay lên ban công, nhìn ra đường phố hỗn loạn bên ngoài. Lúc mẹ hắn còn sống, hắn luôn cố gắng làm một người tốt, cho dù là sinh tồn trong sự sát hại lẫn nhau. Nhưng từ khi mẹ hắn bị bệnh qua đời, hắn cảm thấy làm người tốt chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Vận mệnh đã an bài hắn phải bước chân vào con đường này, vậy thì sao hắn lại không bước đi trên con đường đó một cách có ý nghĩa chứ?

An Dĩ Phong nói đúng, xã hội đen cũng nên có trật tự riêng của nó!

Tinh thần tốt thì vết thương cũng hồi phục rất nhanh.

Chưa đến hai tuần, An Dĩ Phong đã xuất hiện, Tư Đồ Thuần đương nhiên là không thể đến được, cô lên gọi điện thoại hỏi hắn: “Vết thương đã lành hẳn chưa? Không cần phải vội vàng xuất viện đâu.”

“Đương nhiên là khỏi hẳn rồi. Không tin thì em thử đến mà xem...”

“Liên lạc sau nhé!” Cô vội vàng cúp máy, tim đập thành thịch, vỗ vỗ tay lên ngực và hít thở đều để lấy lại bình tĩnh.

Người đàn ông đáng ghét này khiến tâm trí cô rối bời đến mức lúc nào cô cũng muốn tìm cách để gặp hắn, gặp được rồi lại cứ ngồi ngáy ra nhìn, không muốn rời đi nữa.

Cô lấy lại tinh thần, leo lên chiếc xe cảnh sát đang chuẩn bị xuất phát, đi kiểm tra một quán rượu, vì có người báo rằng ở đó có người mang theo súng.

Vừa vào đến nơi, cô lặng người vì ngạc nhiên. Trong quán có khoảng hơn ba mươi chiếc bàn to, chật kín người, nhìn kiểu ăn mặc và phong cách của họ cũng biết ngay là dân xã hội đen.

Trong số vài trăm người đó, có hai người đàn ông trong trang phục màu đen rất nổi bật, rất dễ gây sự chú ý của người khác.

Một người ngồi trong góc, trầm lặng đến nỗi dường như không khí xung quanh hắn cũng ngưng đọng, đó là Hàn Trạc Thần.

Một người thì bị vây giữa đám đông đang chen lấn mời rượu, đó là An Dĩ Phong, chiếc áo da màu đen càng làm nổi bật sự ngổ ngàng của hắn. Hắn có vẻ đã say, chiếc bàn bên cạnh xếp đầy bình rượu.

Ngồi cùng bàn với An Dĩ Phong là một đôi nam nữ mặc áo màu xanh nhạt, họ nói chuyện với nhau như không có ai bên cạnh, chốc chốc lại nhìn nhau cười, cô đã nhìn thấy người đàn ông ấy trong ảnh, đó chính là ông trùm Lôi...

Tư Đồ Thuần nhìn họ tay trong tay bên nhau mà thấy ngưỡng mộ.

Đến khi nào cô và An Dĩ Phong cũng có thể tay trong tay và cười với nhau như thế giữ đám đông? Như vậy thì tốt biết bao!

Nghĩ lại thì con người cũng phải biết tự hài lòng. Cô có thể đứng từ xa để thấy hắn vui vẻ, thoải mái thế kia, như vậy cũng đã tốt lắm rồi!

Cuộc vui đang lên cao trào bỗng trở nên yên lặng vì họ phát hiện ra “những vị khách không mời mà đến”. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía đội cảnh sát của cô khiến đội cảnh sát đột nhiên trở nên thật nhỏ bé.

Cô lặng lẽ lùi một bước, rồi lùi thêm bước nữa... Nấp sau lưng của cảnh sát Vu, cô lên ngược mắt, vẫn là ánh mắt nóng bỏng của An Dĩ Phong.

Cô cười ngượng ngùng, vẻ mặt e thẹn. An Dĩ Phong chớp chớp mắt nhìn cô, đầy vẻ hứng thú.

Trong chớp mắt, cô cảm thấy khoảng cách giữa cô và hắn thật gần, cho dù là ở chân trời góc bể thì giữa họ cũng không hề có khoảng cách.

Cảnh sát Vu nhìn Hàn Trạc Thần, đồng dục nói: “Có người báo ở đây có người giấu súng, tất cả đều phải lục soát. Yên tâm, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của mọi người đâu.”

Quá rượu ngay lập tức vang lên tiếng chửi bới, tiếng la hét, lại còn có kẻ đập vỡ chai rượu, cả trăm người phần nộ tạo thành cảnh hỗn loạn.

Đôi nam nữ kia vẫn không thèm để ý.

Hàn Trạc Thần thông thả thay đổi tư thế, hắn vẫn ngồi nguyên ở góc đó quan sát.

An Dĩ Phong giơ tay, lắc lắc, cả đại sảnh bỗng im lặng như tờ.

Nhìn cảnh tượng đó, cô mới hiểu rằng tại sao người trong xã hội đen thường nói Hàn Trạc Thần và An Dĩ Phong có thể chinh phục được bất cứ cô gái nào, bởi họ... quá đẹp trai!

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn An Dĩ Phong, đợi hắn nói, trong có cả cô. Còn hắn vẫn thì ung dung châm thuốc, hít một hơi thật sâu, rồi nhả khói: “Tất cả đứng im không nhúc nhích để bọn họ lục soát, hãy lục soát cho kỹ.”

Nói xong, An Dĩ Phong hướng mắt nhìn Hàn Trạc Thần, nhếch mép cười: “Cảnh sát Vu vừa được thăng chức, chúng ta cũng phải giữ thể diện cho ông ấy một chút.”

Không ai phản đối, cũng không ai động dậy, tất cả đều giữ nguyên tư thế như lúc đầu.

Cô chợt hiểu ra tại sao người đàn ông hơn hai mươi tuổi này lại có thái độ đó với dân xã hội đen. Vũ lực, sự chinh phục và cả cá tính có thể điều khiển được tất cả thế giới, hắn thực sự làm cho phụ nữ phải kính nể! Nếu cô là một cô gái bình thường, có lẽ cũng mê mẩn mà kêu lên một câu: “An Dĩ Phong, em yêu anh đến chết mất!” Tiếc rằng cô không phải là một cô gái bình thường như những cô gái khác.

Cảnh sát bắt đầu lục soát từng người, tất cả bọn họ đều biết phối hợp, bao gồm cả Hàn Trạc Thần và anh cả Lôi.

Khi một cảnh sát định lục soát người An Dĩ Phong, hắn liếc mắt về phía cô, chỉ chỉ vào cô: “Tôi thích cảnh sát nữ... lục soát người tôi.”

Tên xấu xa này, Tư Đồ Thuần thầm cười trong lòng, ngoài mặt không dám để lộ ra chút biểu hiện nào. Cô hiên ngang bước đến cạnh An Dĩ Phong, vừa định đưa tay ra, hắn đột nhiên cởi chiếc áo da vút sang một bên. Chiếc áo đen bó sát tấm lưng cường tráng của hắn càng làm toát ra vẻ nam tính.

Cô đặt tay lên người hắn. Khi tay chạm đến những cơ bắp săn chắc đó, toàn thân cô bỗng thấy phấn chấn, máu nơi ngón tay bắt đầu nóng lên, chảy xiết.

Cô nuốt nước bọt, di chuyển xuống dưới, từ vai tới thắt lưng, rồi đến đùi, không có một chút mỡ nào, những thớ thịt săn chắc ấm áp khiến cô thấy thật dễ chịu, cô di chuyển thật chậm và còn tưởng tượng rằng trên người hắn không có quần áo.

“Cảnh sát Tư Đồ, cô sờ như thế, chắc chắn là sẽ sờ thấy “súng” đấy!”

Cả phòng cười ồ lên khiến cô bối rối. Thực ra, đúng là cô sờ thấy súng, một khẩu súng lục mini, giấu ở dưới mắt cá chân hắn, giấu rất giỏi, người bình thường chắc chắn sẽ không thể phát hiện ra, cô phát hiện được đơn giản là bởi vì cô lục soát rất kỹ. Nhưng lời nói của An Dĩ Phong rõ ràng là có ý khác!

Trong tiếng cười vang, có người bỗng nói: “Anh Phong, có khoan khoái không? Lát nữa em cũng thử xem thế nào.”

Một người khác lại nói: “Mày thử á? Mày không sợ anh Phong phé truất à?”

Cô quay ra nhìn người vừa nói, chính là tên đàn em trong bệnh viện ngày hôm đó. Cô nóng bừng mặt. An Dĩ Phong cũng không ngăn cản những lời trêu đùa lung tung của họ, hắn quay người lại, cười với cô, nụ cười xấu xa hơn bất cứ khi nào.

“Nghiêm túc chút đi!” Cô lạnh lùng nói với hắn.

An Dĩ Phong nhún vai: “Anh rất nghiêm túc.”

Theo thông lệ, lục soát xong đằng sau sẽ chuyển sang đằng trước. Cô do dự một lúc mới đặt tay lên ngực hắn, khi vừa cảm nhận được nhịp đập khác thường của trái tim hắn, toàn thân cô bỗng mềm nhũn, suýt nữa thì ngã vào lòng hắn. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, mười ngón tay mềm mại lướt qua bụng hắn, thắt lưng hắn...

Đang định hướng tiếp xuống dưới, hắn thở hổn hển ghé vào tai cô, nói nhỏ: “Thuần, anh là đàn ông, là một người đàn ông bình thường!”

Cô ngẩng đầu, thấy hình ảnh mình đang phản chiếu trong đôi đồng tử tối đen của hắn, nhìn thấy khát khao chiếm hữu của hắn. Cô vội rút tay lại, cúi xuống, nói nhỏ với hắn: “Chín giờ, em đợi anh ở quán ăn Nhật.”

Nói xong, cô liền tránh xa hắn, cũng không dám nhìn hắn thêm chút nào nữa.

Tất nhiên là họ trở về tay không, kết quả này cũng không ngoài dự đoán của mọi người. Có người trong sở cảnh sát truyền tin, làm sao có thể thu được súng? Nhưng sau sự việc này, cô thấy rõ một điều: Kỳ Dã cố ý nhằm vào An Dĩ Phong đúng vào ngày hắn ra viện để khiến hắn phải lúng túng.

Cô thật sự rất lo lắng cho hắn. Trong giới giang hồ, sinh tử khó lường, ai biết đâu được hôm nay hắn vẫn bồng bồng khí phách, nhưng ngày mai liệu có cơ hội để đùa giỡn với cô trước đám đông như vậy nữa không...

34. Chương 34: Hẹn hò (đầu)

Mới hơn tám giờ, với khuôn mặt trang điểm thật đậm, Tư Đồ Thuần chọn chiếc váy ngắn hở vai màu hồng nhạt gợi cảm, bó sát người làm tôn thêm vòng ngực mềm mại và vòng eo thon thả. Cô không đi tất, chiếc váy ngắn để lộ ra cặp chân dài và đôi gót giày hồng nhạt càng làm cô thêm quyến rũ. Mái tóc xoăn bồng bênh, vài lọn rủ xuống trước mặt trông rất đáng yêu. Trong chiếc kính râm hiệu Gucci màu tím đậm kiểu đáng mới, sẽ không ai nhìn thấy đôi mắt đang si tình của cô, và cũng không nhận ra cô là ai.

Với cách ăn mặc và trang điểm ấy, ngay cả đến nhân viên phục vụ trong quán ăn Nhật quen thuộc đó cũng không nhận ra cô chính là nữ cảnh sát đoan trang thường ngày.

“Chào chị, xin hỏi chị đặt bàn trước chưa ạ?”

Cô vừa bước vào cửa, nhân viên phục vụ liền đón tiếp niềm nở, ánh mắt liếc nhìn đôi vai trần thơm ngát của cô.

“Phòng 222 còn trống không?”

“Đã có người rồi, hay là em đưa chị xem phòng 322 nhé, phòng đó cũng nhìn ra công viên phía trước mặt.”

“Có người?” Cô nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp: “Có phải là một người đàn ông mặc áo da màu đen không?”

Cô phục vụ hiểu ý, trả lời: “Đúng ạ, anh ấy đợi chị rất lâu rồi, mời đi theo em.”

“Cảm ơn! Tôi biết đường đến đó.”

Bước đến cửa phòng, cô cẩn thận quan sát xung quanh, khi đã chắc chắn là không có ai, cô mới kéo cửa đi vào. Cửa vừa kéo một nửa, hắn liền ào tới, cô giật mình, chưa kịp phản ứng gì thì hắn đã ôm cô vào trong, mùi đàn ông quen thuộc trên người hắn làm cô thôi không la lên vì giật mình nữa.

Nụ hôn cháy bỏng, cuồng nhiệt, cháy bỏng hơn cả củi khô bén lửa, cuồng nhiệt hơn cả trận cuồng phong. Cô còn chưa kịp hoàn hồn vì bị hắn làm cho giật bắn mình thì đã bị chìm đắm vào một cuộc “mây mưa vùn vù”.

Trong sự phấn khích mạnh mẽ của hắn, cô đầu hàng một cách hạnh phúc, trong vòng tay nồng nàn của hắn, cô mặc sức tận hưởng... Cho đến khi không thể thở nổi, cô mới lưu luyến đẩy An Dĩ Phong ra. Hắn vẫn đang trong trạng thái “hưng phấn”, cô cười mê mẩn, đôi tay mềm mại vuốt ve ngực hắn: “Anh chưa nhìn kỹ đã hôn rồi, không sợ hôn nhầm à?”

Đôi môi hắn di chuyển ra sau tai cô, say đắm hôn lên làn da ấm áp: “Không thể sai được, em có biến thành gì đi nữa thì anh cũng vẫn nhận ra...”

“Thị lực tốt nhỉ!”

“Anh chưa bao giờ nhìn em bằng mắt.”

“Vậy nhìn bằng gì?”

“Cảm giác!”

Hắn bỏ chiếc kính râm của cô xuống, kéo sát eo cô vào người mình. Hắn hít hà mùi hương của cô, trên mặt hiện rõ nụ cười thỏa mãn: “Người có thể làm cho con tim anh loạn nhịp, chỉ có thể là em...”

“Thật sao?” Cô ôm lấy bờ vai hắn, khoé miệng cong lên: “Vậy không gặp được em, lẽ nào anh là đồ bỏ đi?”

“Không gặp em, anh chỉ là một cái xác không hồn...”

Những lời nói đường mật của đàn ông là thuốc phiện đối với phụ nữ, biết rõ là có độc, nhưng vẫn không thể bỏ được.

Cô cười, dùng ngón trỏ chỉ vào môi hắn: “Cái miệng này của anh... hại nước hại dân.”

“Vậy nói cho em biết, bây giờ anh đang nghĩ gì?”

“Anh đang nghĩ...” Hắn ôm eo cô và hôn một đường xuôi xuống phía dưới. “Cảnh sát Tư Đồ, sáng nay em lục soát rất kỹ người anh, bây giờ cũng phải “tra lể” một chút chứ nhỉ!”

“Hạ lưu, vô sỉ...” Hắn làm cô nhột đến rùng mình. Cô cứ ngỡ nguẩy không yên trong vòng tay hắn, né tránh nụ hôn tham lam của hắn. “Không hiểu sao em lại cứ thích anh thế nhỉ...”

“Chỉ một lát thôi sẽ biết anh đáng ghét thế nào...”

Hắn nghiêng người, ấn cô ngã xuống ghế đệm dưới sàn, giữ chặt cơ thể cô rồi hôn cuồng nhiệt lên bờ vai cô, xuống khuôn ngực trắng ngần đang phập phồng của cô...

Cơ thể mềm mại nồng nàn của cô bị hắn xâm chiếm, hắn cũng không thể kiềm chế bản thân, kéo váy cô xuống, chiếc áo nịt ngực không dây cũng theo đó tuột xuống để lộ ra bầu ngực đầy đặn... Hắn không thể kìm nén, khẽ rên nhẹ một tiếng rồi ngậm lấy đầu nhũ hoa đỏ hồng, xinh đẹp của cô.

“A...” Sự kích thích đặc biệt khiến sống lưng cô cứng lại, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lý trí. Lần đầu tiên cô bị một người đàn ông hôn như vậy, từng đợt sóng cảm xúc từ nơi tiếp xúc với miệng hắn tiến sâu vào trong lồng ngực, lan ra toàn thân khiến cô không thể nằm yên. “Không được...”

Mặc dù cô hoàn toàn bị hắn làm ê hoặc, chính cô cũng khát khao hắn, nhưng cô cố gắng kiềm chế bởi vì đây là nhà hàng, một lát nữa nhân viên phục vụ sẽ đến tiếp bọn họ.

An Dĩ Phong dường như cũng nhận ra được điều này, hắn kéo váy cô lên, lấy lại nhịp thở đều đặn, đỡ cô ngồi dậy.

“Không ngờ khả năng kiềm chế của anh cũng được đấy.” Cô vừa nói vừa nghịch cổ áo hắn.

“Cũng tạm tạm.”

Sự kiềm chế của An Dĩ Phong thực sự rất tốt, ở bất cứ thời điểm nào cũng không đánh mất hoàn toàn lý trí. Có lẽ cũng vì khả năng kiềm chế đó mà hắn mới có thể giữ mình ở một nơi tràn ngập sắc dục và những ham muốn vật chất tầm thường như hộp đêm. Chỉ điểm đó thôi cũng có thể chứng minh hắn là người đàn ông có thể tin tưởng trọn đời - nếu như hắn không gây ra tội ác tày trời, giết người không ghê tay như vậy.

“Lát nữa muốn đi đâu?” Hắn hắng giọng hỏi.

“Tuỳ anh.”

Cô ngồi trong lòng hắn, một tay ôm cổ, một tay luồn vào mái tóc dày của hắn, cảm nhận sự mềm mại của mái tóc ấy qua từng ngón tay.

Hắn suy nghĩ rất nghiêm túc rồi nói: “Đi khách sạn, có vẻ hơi dung tục.”

“...”

Hình như các đôi tình nhân đều chọn khách sạn, cô cảm thấy cũng không có gì hay ho.

“Hộp đêm... thì náo nhiệt quá!”

“Anh đi đến đâu thì náo nhiệt đến đó!”

Cô vuốt ve khuôn mặt nhẵn nhụi của hắn, cười đến say lòng người.

“Bãi tắm ven biển...” Hắn nhìn một lượt khắp cơ thể cô. “Thế nào?”

“Không...”

Cái thế giới trên trời dưới nước đó, mới nghĩ đến thôi cô đã thấy xấu hổ rồi, quá khêu gợi.

“Ở đó rất lãng mạn, anh đảm bảo là em sẽ không thể quên được.”

“Em không đi đâu!” Cô ngồi trên đùi hắn và từ chối.

“Thuần, phải ngoan ngoãn nghe lời chứ...”

“...”

“Chúng ta không ăn ở đây nữa, lát nữa ra bãi tắm anh sẽ mời em những món ngon hơn...”

Thấy cô gật đầu, An Dĩ Phong liền kéo tay cô chạy ra ngoài. Vừa mở cửa, An Dĩ Phong bỗng kinh ngạc đứng lại. Cô tò mò tiến lên trước một bước, đúng lúc nhìn thấy một người đàn ông cũng đang đứng ngẩn ra vì ngạc nhiên. Người đàn ông đó khoảng năm mươi tuổi, thân hình rắn rỏi đang run lên, hai hàng lông mày nhíu chặt hẳn rõ những nếp nhăn, những mạch máu chạy trên trán căng ra như sắp đứt. Đứng đằng sau người đàn ông này là chàng trai trong bộ cảnh phục phẳng phiu, mặt tái mét - Trình Bùi Nhiên.

“Các người...”

Người đàn ông liếc mắt nhìn hành lang dài rồi bước nhanh vào trong. Trình Bùi Nhiên ở phía sau đi theo, vội vàng đóng cửa lại.

Tư Đồ Thuần kéo kéo vạt váy, cắn môi, áp úng: “Bố!”

Mặt An Dĩ Phong liền biến sắc, buông tay cô ra như có điện giật.

“Bố ở ngoài cửa nghe thấy tiếng con, vẫn nghĩ là mình nghe nhầm, không ngờ...” Giọng Tư Đồ Nhiêu không lớn, nhưng thể hiện rõ sự tức giận, thất vọng và đau lòng.

35. Chương 35: Hẹn hò (kết)

“Con nhìn con xem...” Ông chỉ lên bộ váy mà cô đang mặc, quát to: “Sao con lại ăn mặc thế này!”

Cô cúi mặt, không trả lời, và cũng không biết trả lời thế nào.

“Cô có biết là con đang làm gì không? Con có biết người đàn ông này là ai không?” Ông chỉ tay vào An Dĩ Phong, từng câu từng chữ từ trong kẽ răng phát ra. “Hắn là tên tội phạm không thể tha thứ, tội của hắn đáng xử bắn một trăm lần!”

Cô quay đầu nhìn hắn, hắn quay người né tránh ánh mắt cô.

“Con biết.” Cô chậm chậm quỳ xuống trước mặt Tư Đồ Nhiêu. “Nhưng con yêu anh ấy, thật lòng yêu anh ấy. Con chưa từng yêu một ai mà bất chấp tất cả như vậy, sau này cũng sẽ không...”

Trình Bùi Nhiên quay người, kéo cửa và chậm rãi đi ra ngoài. Tư Đồ Nhiêu thấy vậy lại càng bi phẫn. Ông giơ bàn tay lên định đánh cô con gái đang quỳ trước mặt mình nhưng tay ông cứ run rẩy giữa không trung, rồi ông kéo tay cô nói: “Đi, về nhà với bố.”

Cô ngoái lại đằng sau, An Dĩ Phong vẫn không nhìn cô, không hiểu sao cô bắt đầu thấy hoang mang, lo sợ, chợt có một dự cảm chẳng lành.

Cô hiểu rằng, nếu bây giờ cô đi thật, sau này An Dĩ Phong sẽ mãi mãi không gặp cô nữa!

“Không, con không đi!”

Cô giằng tay ông ra, vội vã nói rõ lập trường của mình: “Bố, con biết là con không thể lấy anh ấy, con chỉ yêu anh ấy thôi, không được sao? Con sẽ không để bố phải mất mặt đâu. Trước mặt người khác, con có chết cũng sẽ không thừa nhận là có tình cảm với anh ấy, xin bố hãy cho con được gặp anh ấy vào ban đêm, khi đó không ai nhìn thấy và nhận ra con.”

Tư Đồ Nhiêu cố gắng kìm nén cơn tức giận của mình, thấp giọng hỏi: “Con có biết con đang nói gì không?”

“Lần sau hẹn gặp anh ấy nhất định con sẽ thật cẩn thận, chúng con sẽ cố gắng gặp nhau thật ít, bao nhiêu cũng được, cho dù mỗi năm một lần... Bố, con xin bố, con không thể không gặp anh ấy...”

“Con!”

“Con biết con sai rồi.”

Cô thở dài, lau đôi mắt ngấn lệ, quỳ gối ôm chặt chân ông, nói: “Con vẫn còn trẻ, con đường phía trước còn rất dài. Bố cứ coi như đây là tình cảm bông bột nhất thời của con, có thể con sẽ nhanh chóng chán anh ấy, hoặc là anh ấy không yêu con nữa, đến lúc đó con không oán hận gì cả. Nhưng bây giờ, bố bắt con phải cắt đứt tình cảm này thì con không thể làm được... cho dù có làm được thì con cũng sẽ hối hận suốt đời.”

“Thuần...” Tư Đồ Nhiêu thở dài một hơi, giọng dịu xuống. “Về nhà cùng bố, chúng ta về nhà rồi từ từ nói chuyện.”

“Vậy bố có thể cho con mười phút được không, con muốn nói với anh ấy vài câu.”

Tư Đồ Nhiêu thoáng nhìn An Dĩ Phong im lặng từ bấy đến giờ, bất đắc dĩ gật đầu: “Bố đợi con ngoài xe.”

Vài phút trước căn phòng này vẫn còn rất nóng bỏng, vậy mà giờ đây lạnh ngắt như băng. Tiếng cười của họ đã đi vào dĩ vãng xa xôi.

Tư Đồ Thuần run rẩy đứng lên, tiến về phía An Dĩ Phong, nắm lấy tay hắn, hắn lặng lẽ rút tay ra.

“Giờ thì anh đã hiểu tại sao em lại nói chúng ta không cùng một thế giới.” Hắn cười đau khổ. “Hoá ra... ông ấy là bố em. Tại sao em không nói với anh sớm?”

Cô hiểu ý hắn, hôm bố cô nhậm chức, đúng lúc cô và An Dĩ Phong nhìn lên ti vi. Hôm đó hắn còn nói vài câu rất mỉa mai ông, cho đến giờ cô vẫn nhớ như in trong đầu.

“Nói thì cũng có thay đổi được gì? Anh có thể không yêu em không?”

“Con gái cục trưởng cục cảnh sát cùng tội phạm số một trong giới xã hội đen vụng trộm yêu đương. Em có biết nếu tin này mà truyền ra ngoài thì sẽ kinh thiên động địa thế nào không?”

“Biết.” Cô lặng lẽ nói. “Vì thế em đã tự nói với bản thân mình rằng, người đàn ông này không thể yêu, không thể yêu được... Em đã đấu tranh tư tưởng rồi, nhưng không có tác dụng gì cả.”

“...”

“Anh làm em mê muội!”

“Em nghĩ chuyện của chúng ta có thể giấu được mãi sao? Sớm muộn gì thì cũng bị phát hiện, bố em có thể vì chuyện này mà bị cách chức, đến lúc đó em sẽ làm thế nào?”

Cô dựa vào bờ vai hắn, thở dài yếu ớt: “Đừng hỏi em, em không biết, ngay cả nghĩ đến thôi cũng không dám nghĩ!”

“Nếu bây giờ em nói chia tay, anh cũng sẽ không trách em, anh có thể thông cảm được...”

Cô vội vàng cầm tay hắn. “Anh không cần em nữa sao?”

Hắn quay người nhìn cô, mắt đỏ hoe: “Em muốn anh phải trả lời thế nào? Nói với em là: Anh không muốn em một chút nào, hay là nói: Vì anh muốn tốt cho em!”

“Em hy vọng anh sẽ không nói gì cả. Cho dù có chọn cả hai, cứ để như vậy.” Cô nắm chặt tay hắn, bắt lực dựa vào ngực hắn. “An Dĩ Phong, cho đến lúc anh không còn yêu em, thì đừng dối lòng mình mà nói lời chia tay. Nếu thực sự có một ngày anh không còn yêu em nữa, thì càng đừng dối lòng mình mà ở bên em, hãy nói thật cho em biết... Em cũng hy vọng anh sống tốt, sống thật hạnh phúc, để mỗi khi nhớ về anh, em có thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của anh...”

“Thuần!”

Cô lắc đầu trong vòng tay hắn, nói: “Anh nói đi, chúng ta có gì sai? Chúng ta không cần danh phận, không cần hứa hẹn... Chúng ta chỉ cần có thể được gặp nhau, không cần quan tâm đến bất cứ thứ gì, chỉ thế thôi cũng không được sao? Lẽ nào chúng ta phải giấu mình ở những nơi mà không thể nhìn thấy nhau, cứ nhớ nhung, dần vật... thì mới là đúng?”

Cô ôm chặt hắn, cố gắng cảm nhận hơi thở và hơi ấm từ cơ thể hắn: “Chúng ta chỉ yêu nhau mà thôi, chúng ta không sai!”

“Không sai!” Hắn vuốt mái tóc cô, khẽ vỗ vai cô, cố gắng nói với cô bằng giọng nhẹ nhõm. “Không có điều luật nào cấm chúng ta yêu nhau cả! Em là cảnh sát, anh là tội phạm, dựa vào khả năng và kinh nghiệm của anh và em, nếu đã muốn yêu nhau vụng trộm, thì chắc chắn là thần không hay quỷ không biết.”

Cô lặng lẽ lau nước mắt, cười và đẩy hắn ra: “Ghét anh! Sao cứ mở miệng ra là nói đến chữ vụng trộm chứ, em chưa chồng, anh chưa vợ, đến với nhau tự nguyện, sao chúng ta phải vụng trộm, giấu giếm ai chứ!”

“Ừ, không phải yêu đương vụng trộm! Chúng ta quang minh chính đại. Tình yêu, chẳng có luật pháp nào cấm được, kể cả Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng không thể cấm được!”

“Mà có cấm đi chẳng nữa thì em cũng không nghe. Em chỉ muốn yêu anh, em sẽ dành trọn cuộc đời mình để yêu anh!”

Hắn cười và ôm cô vào lòng: “Kiếp này của anh coi như chết trong vòng tay em rồi!”

“Ai bảo anh bám lấy em trước...” Cô kiễng chân hôn lên môi hắn, nở nụ cười rạng rỡ. “Em phải đi rồi!”

“Ừ! Khi nào có thể thì gọi điện cho anh!”

Bóng dáng xinh đẹp của cô dần biến mất trước mắt hắn. An Dĩ Phong nắm mạnh tay lên tường, máu hắn nhuộm đỏ một mảng trên bức tường trắng tinh.

“Trên đời này có biết bao phụ nữ tốt, tại sao anh lại gặp em chứ...”

36. Chương 36: Vết Cứa Ở Cổ Tay (đầu)

Suốt một tuần liền, Tư Đồ Thuần nói đến khản cả cổ, cô lôi cả mẹ, anh trai, thậm chí là cả ông bà đã qua đời của mình ra nói, khóc đến cả lít nước mắt, cuối cùng cũng khiến một người chưa bao giờ nói ra những câu tình cảm như Tư Đồ Nhiêu đành phải ngọt ngào khuyên nhủ cô: “Thuần à, con là người thân duy nhất của bố, sao bố lại không thương con chứ...? Bố muốn con hạnh phúc, hy vọng con sẽ tìm được một người đàn ông có thể tin tưởng suốt đời, sống một cuộc sống vô ưu vô lo... Con không yêu Bùi Nhiên cũng không sao, bố sẽ tìm cho con một người đẹp trai hơn An Dĩ Phong, tốt hơn nó... Con hãy cắt đứt với nó đi.”

Thấy thái độ kiên quyết của Tư Đồ Nhiêu, cô chỉ còn cách sử dụng chiêu bài hữu dụng nhất: một khóc lóc, hai làm loạn, ba tự tử khiến Tư Đồ Nhiêu không còn cách nào nữa, đành buông một câu: “Con muốn yêu thế nào thì yêu, dù sao thì từ nhỏ đến giờ con cũng chưa từng nghe lời bố. Bố già rồi, nuôi con lớn đến từng này rồi mà vẫn không hiểu nổi, cùng lắm là bố từ chức rồi đi châu u, rủ bác Trình câu cá!”

Nghe thấy thế, cô liền vứt con dao gọt hoa quả xuống dưới đất, nhanh chóng băng lại vết thương ở cổ tay để cầm máu, rồi chạy vào bếp hầm cho bố một bát canh gà, đã mấy ngày liền ông không ăn. Cô thể với ông: “Bố, bố đã cao tuổi rồi, con nhất định sẽ hiếu kính với bố, chăm sóc bố, ngày nào cũng hầm canh gà cho bố ăn!” Cô làm cho ông suýt nữa thì rơi nước mắt.

Thứ hai, sau một tuần nghỉ ở nhà, Tư Đồ Thuần lại mặc cảnh phục, đến sở cảnh sát đi làm như bình thường.

Vừa ngồi vào bàn làm việc thì cô nghe được một tin kinh thiên động địa: Người mà An Dĩ Phong thực sự yêu là... Hàn Trạc Thần.

Lúc đó cô đang uống cà phê, vừa nghe thấy thế liền ho sặc sụa. Không hiểu tại sao cô cảnh sát đưa chuyện lại có cái tin “hot” đó và phân trần với cô. Cô ta nói: “Tình cảm của Hàn Trạc Thần và An Dĩ Phong thì ai cũng biết, phải nói là tình sâu nghĩa nặng, sống chết có nhau.”

Tư Đồ Thuần lắng nghe ra vẻ rất hiểu.

Cô ta còn nói: “Hai anh chàng đẹp trai xuất chúng đó cả ngày ở bên nhau, sống chết có nhau, chân thành với nhau, chẳng cần phải nói... có khi lâu dần rồi cũng tự nảy sinh tình cảm. Nhưng cả hai cùng giấu tình cảm của mình, không dám thể hiện ra, vì thế Hàn Trạc Thần thay người yêu như thay áo, còn An Dĩ Phong thì thậm chí còn không thèm nhìn phụ nữ nữa...”

Cô thấy cũng rất hợp tình hợp lý!

Cô ta nói tiếp: “Nhưng hai họ cũng không thể kìm nén được tình cảm, cứ lén lút ở bên nhau, rồi lại sợ bị người khác phát hiện. Để che tai mắt của người khác, Hàn Trạc Thần tìm một cô gái cố định, An Dĩ Phong cũng làm bộ như có tình ý với một cô gái... Nhưng thực tế, ai cũng thấy rõ như ban ngày là Hàn Trạc Thần đối với cô gái đó rất hờ hững, lúc gần lúc xa, còn cô gái mà An Dĩ Phong theo đuổi thì lại càng nhạt nhòa, chẳng ai thấy có tiền triển gì, chẳng qua cũng chỉ là khuya môi múa mép thể thôi...”

Tư Đồ Thuần nghe cô ta nói suýt chút nữa thì hộc máu muốn ngay lập tức gọi điện cho An Dĩ Phong để hỏi: “Đây là vở kịch tình yêu xúc động lòng người nào vậy?!”

Nhưng cô không thể gọi, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào tập hồ sơ cả buổi sáng, rồi cùng với mọi người tán chuyện cho đến lúc nghỉ ăn trưa, buổi chiều lại cùng nhóm đặc công mới thảo luận về vấn đề sắp xếp công việc, bận bịu cho đến lúc hết giờ làm việc.

Vừa về đến nhà, cô liền khoá chặt cửa và gọi điện cho An Dĩ Phong.

An Dĩ Phong nhấc điện thoại, vẫn cái giọng đùa cợt với cô: “Em yêu, em “ra” từ khi nào vậy?”

“Ra?” Cô có “vào” cái gì đâu mà ra.

“Anh tưởng bố em không muốn cho em gặp anh nên đã dùng công số 8 giam em ở nhà rồi.”

“Bây giờ là thời đại nào rồi, anh nghĩ em là Chúc Anh Đài à?”

“Cho dù em có là Chúc Anh Đài thì anh cũng sẽ không ngốc nghếch như Lương Sơn Bá đâu, anh nhất định sẽ cứu em ra, cùng em trốn đến Philippines, rồi mua hộ chiếu giả đi đến Thổ Nhĩ Kỳ, rồi sang Australia tìm một nơi hoang vu không có ai để xây nhà ở...”

Cô cười rồi ngã xuống giường, tâm trạng buồn bực mấy ngày qua bỗng biến mất.

“Anh lên kế hoạch kỹ lưỡng nhỉ?”

“Đến tiền đi đường anh cũng chuẩn bị rồi, chỉ đợi em cầu cứu nữa thôi.”

“Việc chạy trốn bây giờ chưa gấp, trước tiên anh có thể nói cho em biết, anh và Hàn Trạc Thần rốt cuộc là thế nào? Không phải là anh thay lòng đổi dạ đấy chứ?”

“Ồ, chuyện đó... chỉ là giang hồ đồn đại thôi, em yên tâm đi.”

“Em lại tưởng anh đói bụng vợ quàng.”

“Dù anh có đói bụng thì cũng không vợ quàng anh ấy! Dáng người quá chán, không có ngực cũng chẳng có eo thì có cảm xúc gì chứ...”

Cô đang bật cười thì bỗng nghe ở đầu máy bên kia một tiếng gầm lên: “An Dĩ Phong, chú đừng có bán rẻ anh thế. Dáng người chú thì đẹp lắm đấy? Chú thử cởi quần áo ra xem nào...”

“Các anh đang ở cùng nhau à?”

“Dạo này chán quá, ở khách sạn uống rượu tâm sự cho qua ngày!”

Cô trở mình, lấy chiếc gối đặt lên ngực, nhẹ nhõm nói với hần: “Ồ! Giờ thì em đã hiểu lời thiên hạ đồn đại rồi.”

An Dĩ Phong chưa bao giờ thể hiện sự đau khổ trước mặt cô, nhưng cô hiểu rằng, Hàn Trạc Thần ngày nào cũng bên hần, chắc chắn là bởi những phiền muộn gần đây cô mang đến. Hần không nói, cô cũng chỉ có thể vờ như không nhìn ra. Nhưng cô không biết rằng, tin đồn này lan truyền còn bắt nguồn từ nỗi khổ tâm khác của An Dĩ Phong.

Chuyện bắt đầu từ khi Tư Đồ Thuần theo bố về nhà.

Khi biết gia thế của Tư Đồ Thuần, An Dĩ Phong mới cảm nhận sâu sắc câu nói: “Em không thể lấy anh.”

Một cô gái không cần danh phận, không cần hứa hẹn, bất chấp tất cả để được ở bên hần, không biết cần bao nhiêu lòng dũng cảm, phải chịu đựng và dằn vặt đến thế nào, vậy mà trước mặt hần, cô luôn mỉm cười, chưa bao giờ nói với hần nỗi khổ trong lòng cô.

Tình cảm của cô đối với hần sâu đậm biết mấy. An Dĩ Phong càng nghĩ càng không thể chịu nổi, hần chạy nhanh đến hộp đêm để mượn rượu giải sầu.

Tên Tô thấy hần cứ uống hết chai này đến chai khác, không đành lòng để hần tự huỷ hoại mình, đành mạo hiểm ngồi bên cạnh hần và khuyên nhủ: “Anh Phong, cái cô cảnh sát đó cũng không hơn gì những cô gái khác. Anh việc gì phải dằn vặt mình như vậy?”

“Ai nói là tao vì cô ta?”

Đám đệ tử ngơ ngác nhìn nhau, mặc dù không ai nói với ai câu nào nhưng vẻ mặt của chúng cũng đủ cho hần biết: Cả thế giới này đều biết!

Trong lòng An Dĩ Phong đang chất chứa những ưu sầu.

Hần đặt chai rượu xuống, tóm lấy tên Tô.

“Mày có thấy là tao rất yêu Tư Đồ Thuần không?”

Tô gật đầu.

“Mày có cho rằng tao mượn rượu giải sầu là vì cô ta?”

“Không phải thế sao ạ?”

“Không phải!” Hần quát to. “Tao là tội phạm, còn cô ta là cảnh sát, tao có thể thích cô ta được không? Tao chỉ chơi đùa cô ta thôi! Chúng mày nghe cho rõ đây, người tao yêu không phải là cô ta!”

Tất cả đều im lặng. Mặt ai cũng hiện rõ thực tế: Hần đã say rồi.

“Chúng mày không tin?”

An Dĩ Phong đã ngà ngà say, đầu óc bắt đầu quay cuồng. Hần làm rơi chai rượu xuống đất. Lúc ánh mắt tò mò của mọi người đổ xô về phía hần, hần đứng dậy nói: “Hôm nay tôi sẽ nói ọi người biết một sự thật, người tôi thực sự yêu là... người kia!”

Căn phòng không quá rộng bỗng im lặng như tờ sau tiếng gào to của hắn, ngay cả tiếng nhạc DJ cũng vụt tắt. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, trong đó có cả Hàn Trạc Thần vừa chạy đến, hắn ngạc nhiên nhìn ngón tay An Dĩ Phong vẫn đang lơ lửng giữa không trung.

An Dĩ Phong nhìn ngón tay mình, rõ ràng là hắn chỉ về phía cô gái đang ngồi trên chiếc sofa đối diện, thế nào mà Hàn Trạc Thần lại đứng chặn ngay đằng trước cô ta.

Hàn Trạc Thần phản ứng rất nhanh, liền tiến lên một bước đỡ An Dĩ Phong đang chúi chổng.

“Phong, chú say rồi, để anh đưa chú về nhà.”

“Em không say!” An Dĩ Phong vuốt mặt, đã sai thì cho sai luôn. “Người em yêu chính là anh, thì đã sao nào?”

“Đùa cái gì vậy?”

“Hàn Trạc Thần, anh nghe cho rõ đây, em theo đuổi Tư Đồ Thuần không phải vì em thích cô ta mà là vì em muốn che giấu... đối với anh...”

37. Chương 37: Vết Cứa Ở Cổ Tay (kết)

An Dĩ Phong rất cố gắng, nhưng không thể nào nói ra hai từ “tình yêu” trước mặt Hàn Trạc Thần.

Hắn kéo tay Hàn Trạc Thần và nói với hắn bằng giọng đủ để tất cả mọi người có thể nghe thấy: “Đi...”

“Đi đâu?”

“Đi khách sạn, thuê phòng!”

Hàn Trạc Thần hoàn toàn không hiểu chuyện gì, An Dĩ Phong cứ thế kéo hắn đi.

Vào khách sạn, thuê phòng xong, Hàn Trạc Thần hỏi hắn một cách khó nhọc: “Phong, chú nói thật đấy à?”

An Dĩ Phong buông mình xuống giường, lắc đầu cười đau khổ: “Anh Thần, anh biết không? Bố cô ấy là cục trưởng cục cảnh sát!”

“À!” Hàn Trạc Thần như ngộ ra, thở phào một tiếng rồi ngồi xuống ghế.

“Tình cảm giữa em và cô ấy... không thể quang minh chính đại, không thể để người khác biết... Thà rằng em để cho người ta nghĩ rằng em yêu đàn ông, còn hơn để người ta biết em yêu cô ấy. Anh Thần, em không muốn một ngày nào đó sự việc bại lộ, cô ấy sẽ hối hận vì đã yêu em...”

“Dù chú có yêu cô ấy, thì cũng đừng huỷ hoại một đời trong trắng của anh chứ!”

“Mẹ kiếp! Anh trong trắng?”

“...”

An Dĩ Phong ngồi dậy, nhìn xung quanh hỏi: “Có rượu không? Em muốn ở đây uống rượu đến sáng.”

“Chú định bắt anh ngồi uống với chú đấy à?”

“Ừ!”

“An Dĩ Phong, chú thật là... nghĩa khí chết tiệt!”

Trưa hôm sau, An Dĩ Phong nửa tỉnh nửa mơ nhận điện thoại của đám đệ tử. Bọn chúng nói toàn những chuyện linh tinh đến nửa tiếng đồng hồ vẫn không chịu cúp máy. Hắn thực sự không thể kiên nhẫn thêm nữa, cố ý nói to: “Anh Thần, đã mấy giờ rồi mà vẫn chưa dậy?”

Hàn Trạc Thần không ngạc nhiên, hắn tìm chai rượu trong tủ đầu giường ném cho hắn.

An Dĩ Phong cười lạnh lạnh trong điện thoại, đám đệ tử ở đầu dây bên kia liền nói: “Anh Phong, em không có chuyện gì nữa rồi, anh làm việc của anh đi nhé!”

Về sau, sự thể thế nào thì không cần nói ra ai cũng biết.

Những chuyện càng không thể xảy ra thì lại càng khiến người ta suy luận, phỏng đoán. Việc đi luyện tập, uống rượu, nói cười bình thường trước kia, giờ đều là chuyện để người ta mang ra phỏng đoán suy luận, lại thêm “sự phá cách” ngày hôm đó của An Dĩ Phong, trong ánh mắt đỏ xò của đám đông, hẳn lại ngã người vào Hàn Trạc Thần, diễn một “vở kịch tình cảm” quá thuần thực!

Lúc mọi người đang tròn mắt ngạc nhiên, ngoài Hàn Trạc Thần ra, không ai nhìn thấy hắn cười đến sái cả hàm.

Và như thế, “tình yêu” giữa An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần trở thành chủ đề tranh luận nóng hổi của cả khu vực.

Yêu thực sự, không nhất thiết là hai người luôn ở bên nhau, tai áp má kể mà là biết người ấy cần gì, lặng lẽ hành động vì người ấy, hiểu được tâm tư của người ấy, người ấy cũng hiểu và lắng nghe mình... Cũng chẳng cần những lời thề non hẹn biển, sông cạn đá mòn mà chỉ cần lúc mình vui thì cũng có thể nghe thấy tiếng cười của người ấy...

Hắn nói chuyện điện thoại với cô cả tiếng đồng hồ, nói mãi không hết chuyện, còn cô im lặng lắng nghe và luôn để hắn nghe thấy những tiếng cười vui vẻ của mình.

“Đúng rồi, anh quên không kể với em một chuyện rất thú vị.” Vừa mới kết thúc chủ đề này thì hắn liền sang chủ đề khác. “Hôm qua anh gặp một ông thầy bói, ông ta bảo rằng anh có phong thể bất phàm, có tướng đế vương.”

“Anh? Ông ta bao nhiêu tuổi, có phải là bị hoa mắt không?”

Ông ta còn bảo anh sống đến tám mươi tuổi, vinh hoa phú quý hưởng không hết, sống một cuộc sống đế vương.”

“Thế anh có hỏi ông ta là có bao nhiêu mỹ nữ trong hậu cung không?”

“Em thật là hiểu anh, một việc quan trọng như thế sao lại không hỏi chứ? Ông ta nói anh sống rất chung tình, mặc dù có hàng vạn mỹ nữ bên cạnh nhưng chỉ nhớ thương có một người, cũng giống như Hoàng đế Thuận Trị ngày xưa, có ba nghìn mỹ nữ nhưng lòng chỉ sủng mỗi Đồng Ngạc, bỏ hết mọi thứ chỉ vì nụ cười hồng nhan...”

Hắn ngừng giây lát rồi hỏi to: “Anh Thần ơi, câu nói của ông già ấy thế nào nhỉ?”

Giọng Hàn Trạc Thần vọng vào điện thoại: “Tung thị chí tỷ thiên cao, xung quan nhất độ, vị hồng nhan”[1].

[1] Có nghĩa là: Tuy chí cao hơn trời, nhưng cuối cùng cũng buông tay, chỉ vì hồng nhan.

Cô cười ngật ngèo một lúc. “Ông ta khoác lác làm cho đầu óc anh choáng váng à?”

“Lại chả không, anh không những đưa hết tiền trong ví cho ông ta mà còn tặng ông ta hai mỹ nhân nữa.”

“Anh thật là hào phóng.”

“Không ngờ ông ta vẫn nói thêm một câu cuối cùng: “Nhưng cậu sắp gặp một tai hoạ đẫm máu, lần này nếu không qua khỏi thì sẽ khó mà giữ được tính mạng”.”

“Thế à? Nhưng câu như thế ông thầy bói nào chả học thuộc lòng! Ông ta muốn lừa tiền của anh đấy!”

“Ừ, tưởng anh ngu!”

“Cũng đúng thôi, người ta cũng muốn kiếm ăn mà.”

“Kiếm ăn thì cũng phải nhìn xem anh là ai chứ! Nếu không phải vì ông ta lớn tuổi thì anh đã đánh cho ông ta một trận lâu rồi!”

Cô lắc đầu, cười vẻ rất thấu hiểu. Bề ngoài, trông An Dĩ Phong rất đàn ông, rất ác bá, nhưng thực ra hắn cũng có một trái tim lương thiện, hắn sẽ không tha cho những kẻ gây tội với hắn, nhưng cũng không bao giờ làm hại kẻ yếu hơn mình.

“Thuần à...” Cuối cùng hắn cũng không kìm nén được lòng mình, buông tiếng hỏi: “Anh đến nhà em được không?”

Cô nhìn lớp băng vải quấn trên cổ tay, chữ “được” đã ở miệng, nhưng lại không nói ra: “Hôm nay người em hơi mệt, để hôm khác nhé!”

“Anh chỉ nhìn thấy em thôi cũng được.”

Cô đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng vẫn quyết tâm kìm nén khao khát của mình.

“Không được đâu, nhớ có ai nhìn thấy... Không thì, để cuối tuần mình gặp nhau ở Thâm Quyển nhé, thế nào?”

Hắn im lặng một lúc rồi nói: “Tối mai anh có hẹn với người của Kỳ Dã nói chuyện, nói chuyện xong anh muốn gặp em.”

“Nói chuyện?” Cô ngồi bật dậy. “Tại sao?”

“Không có gì! Anh đi uống trà nói chuyện cho rõ ràng thôi.”

Mặc dù giọng hắn nói không có gì đáng lo, nhưng bàn tay cầm điện thoại của cô bỗng lạnh toát, trong đầu cô hiện lên đủ mọi rủi ro có thể xảy ra.

“An Dĩ Phong, anh hãy hứa với em, bất kể là có chuyện gì thì anh cũng phải nhin, đừng gây mâu thuẫn với bọn chúng.”

“Em yên tâm, anh biết phân biệt phải trái mà. Cho dù hắn có đánh gãy chân anh thì anh cũng sẽ không đánh lại.”

“Đừng nói những lời xui xẻo như vậy!”

“Vậy anh nói những lời may mắn hơn nhé!” Hắn lại xoay sang chuyện khác. “Thuần à, thế còn việc mình đi tắm biển thì thế nào? Có người đang rất mong chờ đây này.”

“...”

Cô lại nằm xuống giường, chủ đề này rất hay!

38. Chương 38: Trả Thù (đầu)

Lại một ngày nữa trôi qua.

Mới sáng sớm, Tư Đồ Thuần vừa mở mắt đã nhận được thông báo từ sở cảnh sát, lại xảy ra một vụ giết người, có bốn nạn nhân. Cô vội vã đến sở, cùng đồng nghiệp chuẩn bị xuất phát.

Đến hiện trường, đội cảnh sát nhìn những thi thể bê bết máu rồi nói: “Ra tay dã man thế này, không cần phải nói, chắc chắn là người của Kỳ Dã!”

Sắc mặt cô tái nhợt, cô lùi về phía sau, chân tay bủn rủn, khuỵu xuống.

Một đồng nghiệp đỡ cô lên xe, mang cho cô một cốc nước.

“Thế này đã là gì đâu, nhiều vụ còn thê thảm hơn nhiều, nhìn dần rồi sẽ quen.”

Cô gật gật đầu, cảm thấy không còn chút sức nào nữa, ngực cô đau nhói, tay run rẩy không cầm nổi cốc nước.

Tuy đến khu vực này chưa lâu, nhưng cô cũng đã nghe không ít cảnh sát nói đến Kỳ Dã, đặc biệt là con trai của Kỳ Dã - Trác Diệu. Hắn nham hiểm, độc ác, ngang ngược, hung bạo, không biết đạo nghĩa là gì.

Nhìn cảnh thám sát dã man đó, cô nhớ đến lời nói ngày hôm qua của An Dĩ Phong, cảm giác sợ hãi chưa từng có bủa vây lấy cô.

Cảnh sát Vu đi tới, ân cần nói với cô: “Nếu không chịu được cảnh ở đây thì đừng ép mình làm nữa, ở khu vực khác đang thiếu một văn thư, chú muốn điều cháu sang đó. Cháu suy nghĩ đi.”

“Cháu chịu được... chỉ là hôm qua cháu nghỉ ngơi không tốt lắm.”

“Vậy cháu về nghỉ đi.”

“Vâng.”

Rời khỏi hiện trường, cô chạy ngay đến trung tâm thể hình, nơi lần đầu tiên gặp An Dĩ Phong. Đúng như cô dự đoán, vừa bước vào phòng tập, cô đã nhìn thấy An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần đang đấu tập trên sàn, vẻ mặt của họ rất nghiêm nghị chứ không thoải mái như lần đầu tiên cô gặp. Cô không muốn quấy rầy họ nên đứng nhìn từ xa. Cũng giống như lần đầu tiên đó, chỉ đơn thuần là ngắm nhìn họ, nhớ kỹ từng nét mặt, từng động tác nhỏ của họ.

Bỗng nhiên động tác của hắn khựng lại, cú đâm vốn dĩ hắn có thể tránh được giáng trúng người hắn.

Hắn nhún vai hướng mắt về phía cô...

Ánh mắt của họ gặp nhau, không cần ôm, chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ để thể hiện nỗi nhớ và tình yêu họ dành cho nhau.

An Dĩ Phong ngáp ngừng một lúc, rồi nhảy xuống khỏi sàn tập, đi về phía cô. Cô khẽ kéo vạt áo, cười với hắn.

Vì là nơi công cộng nên hắn dừng lại khi còn cách cô một khoảng rất xa. Cô nói: “Em đoán là anh sẽ ở đây vận động gân cốt chuẩn bị cho cuộc hẹn tối nay.”

“Sao em biết là anh sẽ ở đây?”

“Trước kia em gặp anh ở đây.”

“Trước kia?”

Cô háng háng giọng, bắt chước kiểu mà hắn hay nói với cô: “Kể mà gặp được một cô gái tốt, ngày nào em cũng sẽ về nhà nấu cơm cho cô ấy... Em không ra vào hộp đêm, chẳng lẽ em ra vào sở cảnh sát à?”

Hắn nhớ lại một lúc rồi ngạc nhiên hỏi cô: “Em biết anh từ lâu rồi à?”

“Ừ, ít nhất sớm hơn anh biết em.”

“Không phải là em...” Hắn nháy nháy mắt. “... yêu thầm anh đấy chứ?”

“Ừ!” Cô nhìn vẻ mặt ngạc nhiên vui sướng của hắn, và nói cho hắn tất cả những điều cô muốn nói: “Lúc em vẫn chưa biết tên anh, em đã tin rằng anh là một người đàn ông tốt! Khi anh bảo em là bạn gái của anh, em thực sự rất ngạc nhiên và vui mừng đến mức không tin đó là sự thật... Sau đó, khi em đã biết anh là ai... em vẫn nghĩ rằng anh là một người đàn ông tốt!”

“...”

“An Dĩ Phong, cho dù có xảy ra chuyện gì thì anh cũng phải sống, tối nay em đợi anh ở bãi biển...”

“Anh đồng ý...”

Hắn xúc động đưa tay ra, muốn chạy đến nắm lấy tay cô. Cô vội vàng cho tay về phía sau, khẽ kéo ống tay áo và nói: “Hẹn tối nay!”, rồi quay người bước đi.

Vừa mới đi được hai bước, An Dĩ Phong đột nhiên chặn trước mặt cô, kéo tay cô lại... giơ cao bàn tay cô lên. Mắt hắn nhìn chăm chăm vào chiếc băng trắng trên tay cô.

Cô thu tay lại: “Cái này... không có gì... lúc em nấu canh không cẩn thận nên bị bỏng.”

Hắn không nói lời nào, nắm tay cô và tháo từng vòng, từng vòng dải băng vải đó.

Máu khô dính trên vết thương dài chừng hai centimét, nhìn thấy mà sợ.

“Vết bỏng? Đây là bị bỏng sao?” Hắn không kiềm chế được quát to. “Em điên rồi?”

Cô liền lắc đầu: “Em không sao, làm sao em lại ngốc thế được, em chỉ dọa bố chút thôi. Cách này... em nghe nói là rất hiệu quả.”

“Nếu anh mà biết em làm thế này, thì thà rằng anh không gặp lại em nữa!!!” Hắn hét lên rồi đưa tay ra, nắm lấy vai cô, nhìn xung quanh, lại thu tay về... rồi lại đưa tay ra kéo cô vào lòng: “Sau này đừng làm việc ngốc nghếch như vậy nữa nhé, đừng vì anh mà làm hại đến mình.”

Cô cuống quýt đẩy hắn, chạy nhanh ra khỏi phòng tập thể hình.

“Chỉ cần lời này của anh là đủ rồi.” Cô tự nhủ với lòng mình. “An Dĩ Phong, cho dù cả thế giới này đều cho rằng anh đáng bị lôi ra xử bắn, nhưng tình yêu của anh dành cho em đáng trân trọng hơn bất cứ thứ gì! Em không biết chúng ta có thể yêu nhau bao lâu, nhưng được yêu như thế này với em đã đủ lắm rồi.”

Nhưng cô không ngờ rằng, duyên phận của họ... chỉ còn lại một ngày cuối cùng!

Từng giây, từng giây trôi qua trong sự giãy vò.

Vô số cảnh tượng đầm máu cứ xuất hiện trong đầu cô, rõ nét hơn rất nhiều so với những hồ sơ vụ án mà cô từng xem.

Bảy giờ, trời đã tối, An Dĩ Phong vẫn chưa gọi điện cho cô. Cô bồn chồn, bất an bước đi trên đường, bước chân cứ loạng choạng không phương hướng.

Một chiếc xe hàng đột nhiên dừng lại bên cạnh cô, chừng bảy, tám người đàn ông cao to từ trên xe nhảy xuống, vây quanh cô, nhìn qua cũng biết họ không phải người tử tế. Vài người qua lại trên đường nhìn thấy vậy đều bỏ chạy.

Cô nhanh tay rút súng ra, mở chốt an toàn và gơ súng lên. “Các anh định làm gì?”

Bọn chúng không chút sợ hãi. Một tên cầm đầu ra mặt nói: “Tư Đồ Thuần, Trác đại ca muốn nói chuyện với cô.”

“Tôi và hắn ta chẳng có chuyện gì để nói.”

“Vậy không biết cô và An Dĩ Phong có gì cần nói không?”

Tay cô bỗng run lên, khẩu súng cầm không chắc nữa. Nhưng cô vẫn cố gắng bình tĩnh, lặng im suy nghĩ một chút, rồi lạnh lùng trả lời: “Tôi và hắn ta chẳng có việc gì để nói.”

Người đàn ông đó rút điện thoại ra, ấn số rồi đưa cho cô. Thấy cô không nhận, hắn đành bật loa ngoài, giơ ra trước mặt cô.

Chuông đổ vài lần, một người đàn ông trong điện thoại nói một câu rất khó hiểu: “Thế nào? Không nể mặt tôi sao?”

Cô không nói gì, nắm chặt khẩu súng, quan sát vị trí của mấy tên đó, tính toán cự ly giữa cô và chúng.

Trác Diệu không nghe thấy cô trả lời, tiếp tục nói: “Cảnh sát Tư Đồ, tôi vừa nói chuyện với An Dĩ Phong... Nó rất muốn gặp cô!”

Trong điện thoại liền vọng lại tiếng gào giận dữ của An Dĩ Phong: “Trác Diệu, mày đừng ức hiếp người quá đáng!”

Giọng nói của An Dĩ Phong như một khối đá lớn giáng xuống người cô. Sau một cơn choáng váng, trước mắt cô bỗng hiện lên thi thể đầm máu vô cùng thảm thương mà cô vừa nhìn thấy buổi sáng. Trong lúc đang hoảng hốt, cô nghe thấy Trác Diệu nói: “Tư Đồ Thuần, đừng nói là tôi không nhắc nhở trước, có lời nào thì tối nay cô hãy nói nốt với An Dĩ Phong đi, ngày mai sợ rằng sẽ không còn cơ hội đâu.”

39. Chương 39: Trả Thù (kết)

“Không liên quan gì đến cô ấy.” Cô nghe thấy An Dĩ Phong lớn tiếng ngăn cản.

Cô hiểu ý hần, hần muốn cô đừng đi. Nhưng nếu bọn họ nói chuyện ổn cả rồi, thì sao hần lại sợ cô đến. Nhất định là hần đã gặp chuyện!

Không đi, cô sẽ hối hận cả đời.

Đi, không biết là giúp hần hay hại hần?

Cô đang đấu tranh nội tâm kịch liệt thì đột nhiên hai tay bị giữ chặt, cô giật mình, vội vàng bóp cò. Nhưng mấy tên kia cũng không phải dạng tầm thường. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cô bắn trúng ngực hai tên, bắn trúng tay một tên khác nữa. Bỗng một tên đứng đằng sau giữ chặt hai cánh tay cô rồi nhắm súng vào chính giữa ấn đường cô... Cô nhắm mắt tuyệt vọng, mặc cho chúng trói hai tay ra sau lưng. Bỏ cô nói đúng. Phụ nữ không nên làm cảnh sát càng không nên đến khu vực này. Cho dù có trải qua nhiều năm huấn luyện chuyên nghiệp thì vẫn không thể bỏ được thiên tính nữ nhi bình thường, hành động theo tình cảm.

Đúng vào thời khắc quan trọng này cô lại không thể làm được gì cho hần.

Cô bị bọn chúng đưa đến một quán rượu cách đó rất xa. Quán rượu vốn đã rất cũ nát, lại thêm mấy chục tên quần áo lôi thôi, mặt mũi đáng ghét khiến cho nó càng trở nên dơ bẩn.

Chúng lôi cô qua đám người đó, lúc dừng lại thì vừa đứng đối diện với An Dĩ Phong.

Hần nhìn cô, nhắm mắt bất lực, quay đầu đi, dường như muốn nói với cô rằng: “Sao em ngốc vậy?”

Cô nhìn đám người hung hăng cầm vũ khí đứng chặt kín phòng, rồi lại quay sang nhìn hai tên đệ tử cạnh hần, nếu có thể, cô rất muốn hỏi hần: “Anh có nào không vậy? Trong tình thế này mà chỉ mang theo có hai người! Cho dù là muốn thể hiện thành ý thì cũng không thể mạo hiểm như vậy!”

Trác Diệu quan sát cô một lượt, hưng phấn nói: “Người đã đến đông đủ! An Dĩ Phong, mày muốn nói gì thì nói đi!”

An Dĩ Phong ung dung đứng dậy, rót một ly trà, hai tay bưng đến trước bộ mặt hung hăng của hần: “Trác ca, em vẫn còn trẻ người non dạ không hiểu biết, hôm nay em đến đây kính trà nhận lỗi với anh, anh đại nhân đại lượng, xin đừng chấp em!”

Trác Diệu đỡ lấy ly trà vẫn còn nóng hắt vào mặt An Dĩ Phong.

“Mẹ kiếp, mày cầm dao đâm tao, mày nghĩ một ly trà này là xong chuyện à?”

Cô cắn môi, kinh ngạc nhìn An Dĩ Phong. Cô không ngờ Trác Diệu lại bị kích động như vậy, An Dĩ Phong đi giết hần cũng có nghĩa là hần tự tìm đến cái chết. Không cần nghĩ cũng biết, không giết được Trác Diệu thì nhất định phải chết, giết được hần rồi thì nhất định chết không toàn thây.

An Dĩ Phong nắm chặt hai bàn tay, cổ nén tức giận, lau nước trên mặt, mỉm cười nói: “Em sai rồi! Hôm đó em uống nhiều quá, nhìn nhầm người... không thì tội đệ tử của em đã không ngăn em lại. Đại ca, em cũng không làm anh bị thương, còn bị người của anh ột dao, anh còn muốn thế nào nữa ạ?”

“Nhìn nhầm người? An Dĩ Phong, mày đừng nghĩ tao là thằng ngu, mày kết hợp với con bé cảnh sát này để khử tao, mày tưởng tao không biết à?”

“Anh đùa gì vậy!” An Dĩ Phong gượng cười. “Em cũng là dân xã hội đen, không đời nào đi hợp tác với cảnh sát.”

Nghe đến đó, hần lấy mấy bức ảnh từ tay bọn đàn em, vút lên bàn. Nhìn thấy chúng, An Dĩ Phong không nói thêm gì nữa. Đó là mấy bức ảnh chụp buổi tối hôm An Dĩ Phong bị Tư Đồ Thuần đưa về sở cảnh sát, trong đó có một bức tay hần vẫn đeo còng lau mặt cho cô, nhìn cô say đắm.

“An Dĩ Phong, mày muốn khử tao thì cũng phải lượng sức mình chứ? Ngay cả đại ca Lôi của mày nhìn tao còn phải khom lưng cúi đầu, mày là cái thá gì chứ!” Ngực hắn nhấp nhô, giọng nói trở nên nhỏ bé khác hoàn toàn với phong cách thường ngày.

“Đại ca, em sai rồi. Hôm nay em đích thân tới đây để tùy anh xử lý, anh có thể chém em bao nhiêu nhất cũng được, chém cho đến khi anh hả giận thì thôi. Cô ấy không liên quan gì, em xin anh thả cô ấy ra.”

“Mày chơi gái, được! Mày nịnh nọt nó, được! Nhưng mày đừng có chơi tao!”

Trác Diệu đứng lên, túm lấy tóc cô, da đầu cô đau rất như có kim châm. Cô cắn răng chịu đựng không phản kháng gì.

An Dĩ Phong đứng phắt dậy, hai tên đệ tử của hắn ngăn lại. “Anh Phong, bình tĩnh chút đi.”

“Sao? Đau lòng à?” Trác Diệu lạnh lùng cười đắc ý. Hắn nâng mặt cô lên, cười dâm ô. “Đúng là xinh đẹp thật, đáng người cũng rất nóng bỏng. Mày thích nó như vậy, chắc phải rất ngon, lát nữa tao phải thử xem thế nào...”

Lời nói của Trác Diệu khiến cô buồn nôn. Cô dùng hết sức vùng vẫy, hai tay bắt lực trong chiếc còng sắt. Hắn cười bỉ ổi, bàn tay đang đặt trên mặt cô bỗng di chuyển xuống cổ áo, xé áo cô...

Cô không thể chịu đựng được hành động bỉ ổi đó, liền giơ chân đá hắn. Hắn nhanh chóng né người, tức giận giơ tay hướng về phía mặt cô, chưa kịp tát thì đã bị An Dĩ Phong xông đến tóm lấy tay.

“Cái tên họ Trác này, mẹ kiếp, mày không nể mặt ai à?”

An Dĩ Phong tóm chặt lấy tay hắn, kéo mạnh về phía trước, thừa dịp Trác Diệu đang bị mất đà, An Dĩ Phong dùng tay kia giáng một đòn vào mặt hắn. Rắc... lại một tiếng xương gãy...

“Mày!” Trác Diệu lau máu ở khoé miệng, vô cùng giận dữ. “Tao đã định nể mặt anh Lôi tha mạng ày, nhưng xem ra mày muốn chết rồi.”

An Dĩ Phong tiến lên trước, mấy tên đệ tử của hắn chạy đến khuyên nhủ: “Anh Phong, xin anh bớt giận, có gì thì bình tĩnh nói...”

Hắn nhìn mấy tay đệ tử, thở một hơi thật sâu, quay người đá mạnh vào chiếc bàn bên cạnh.

“Trác Diệu, tao nói rõ ày biết, trong mắt tao mày chỉ là một tên súc sinh, nếu không phải vì đại ca tao giữ thể diện cho Kỳ Dã nhà chúng mày thì mày có mọc thêm mười cái đầu nữa cũng chẳng làm gì được tao! Hôm nay tao đến nhận lỗi với mày, mày tưởng tao sợ mày à? Tao chỉ sợ tao nhờ tay đánh chết mày, đến lúc về không biết ăn nói như thế nào với đại ca của tao thôi!”

Ầm chén trên mặt bàn rơi loảng xoảng xuống đất. Tiếng vỡ vừa dứt thì đoàn người từ ngoài cửa ập vào, cả quán rượu bị bao vây kín mít đến mức không còn kẽ hở, mặt ai cũng đờ đờ sát khí, dường như chỉ đợi An Dĩ Phong ra hiệu một cái là họ lập tức xông vào.

Trác Diệu tái xanh mặt, lùi lại một bước. Lũ đàn em của hắn cũng nháo nhác.

Tư Đồ Thuần cũng thấy bất ổn. May là An Dĩ Phong không ngốc, vẫn biết “tiến lễ hậu binh”.

Tình thế lúc này như tên đã lên dây, chỉ cần chạm nhẹ thôi là mũi tên sẽ vọt bay.

Nếu ra tay, cho dù An Dĩ Phong không sao, nhưng hậu quả về sau cũng khó mà lường hết.

Cô ghé người vào hắn nói nhỏ: “Anh đừng xúc động, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì đừng ra tay...”

“Anh biết rồi.”

An Dĩ Phong nhìn tên đệ tử vẫn giữ chặt tay hắn không chịu buông ra, nói: “Ô, đưa cô ấy ra ngoài trước.”

“Vậy anh cẩn thận, em đợi anh...”

Cô vừa lùi lại phía sau vài bước thì nhìn thấy Trác Diệu luồn tay ra sau, một tên đệ tử để khẩu súng vào tay hắn...

Cô giật mình, định đẩy An Dĩ Phong ra nhưng nhớ ra là tay mình đang bị còng sau lưng.

“An Dĩ Phong!” Nhìn thấy Trác Diệu giơ súng lên, kéo cò, cô không kịp nghĩ gì nữa, phản ứng ngay lúc đó là lao về phía trước An Dĩ Phong.

Tiếng súng vang lên, cô chỉ thấy ngực mình đau nhói, mắt tối sầm lại, mở to miệng nhưng không thể thở được.

Trong vài giây ngắn ngủi, cô nghe thấy An Dĩ Phong hoảng hốt gọi tên cô, cảm giác hần cúi xuống và đỡ cơ thể cô đang ngã xuống, tiếp đó, một loạt tiếng súng như sấm vang...

“Không được!”

Giọng cô chậm dần, cô thở một cách khó khăn và nói: “Em không sao, em có... áo chống đạn...”

Nhưng thật tiếc, đã quá muộn rồi. Trước mặt cô đã là một thi thể đầm máu...

Cô biết, tất cả đã muộn! Trác Diệu chết rồi thì tai hoạ đầm máu này vẫn không thể tránh được...

Cô tuyệt vọng ngã vào vòng tay An Dĩ Phong, bây giờ thì cô không còn có cách gì nữa rồi, những việc cô có thể làm cho hần cô đã làm rồi, có thể đỡ cho hần thì cũng đã đỡ rồi, hần sống hay chết thì chỉ có anh cả. Lôi mới quyết định được...

An Dĩ Phong bế cô lên, xuyên qua đám người của Kỳ Dã đang đứng ngây ra vì kinh ngạc và nói: “Về báo cáo với Cửu Thúc: Trác Diệu là do An Dĩ Phong giết, muốn báo thù thì cứ đến tìm một mình tao!”

40. Chương 40: Tình Yêu Không Có Tội (đầu)

Trên đường trở về, An Dĩ Phong dồn hết sức ôm cô, hôn lên mái tóc cô, nước mắt hần rơi trên tóc cô.

“Sao em ngốc vậy? Anh không đáng để em phải làm thế! Anh không đáng!”

“Em có áo chống đạn.”

“Em nghĩ rằng anh không mặc à?”

“...”

Cô không nói gì. Đúng vậy! Người thường xuyên ở trong “mưa bom bão đạn” như An Dĩ Phong thì làm gì có chuyện ngốc đến mức không mặc áo chống đạn chứ!

“Em có nghĩ là nếu hòng súng chia lên đầu em thì sẽ thế nào không? Em bảo anh phải làm sao?”

“Em không nghĩ được gì cả. Em chỉ sợ anh lại giống như anh trai em, cho dù em có nhớ mong thế nào cũng không thể gặp lại được nữa.” Cô nhắm mắt lại, hít hà mùi cơ thể hần. “Thứ đáng sợ nhất trên đời này là cái chết, cho dù anh có làm gì đi nữa cũng không thể lấy lại được...”

“Anh hiểu.”

An Dĩ Phong thực sự hiểu! Khi tiếng súng vang lên, khi cô ngã xuống trước mặt hần, hần thực sự hiểu thế nào là sống không bằng chết. Hần càng hiểu rõ hơn, thế nào là thực sự bất lực...

Để tránh bị người của Kỳ Dã tìm được, cô đưa An Dĩ Phong đến căn phòng trước kia của mình.

“Đây là nhà cũ của em?” An Dĩ Phong nhìn ngó xung quanh rồi hỏi.

“Ừ!”

Đây là căn phòng Tư Đồ Nhiêu mua tặng khi cô mới từ Anh trở về, mặc dù diện tích không lớn lắm, chỉ có một trăm mét vuông, nhưng cách bày trí rất đẹp. Nơi làm việc của cô ở ngay bên kia đường, đi làm rất tiện. Vì thế, mỗi khi Tư Đồ Nhiêu không đi tiếp khách thường đến ăn cơm với cô, đương nhiên người vào bếp là ông, hoặc ông đưa cô đến quán ăn Nhật, ăn món gỏi cá mà cô rất thích. Cứ cuối tuần là cô lại về nhà ở hai ngày, tâm sự với ông về công việc và cuộc sống. Khi ấy, công việc và cuộc sống đối với cô thật thoải mái.

Nếu cô không tra ra cái chết của anh trai liên quan đến Kỳ Dã thì có lẽ cuộc sống của cô chỉ đơn giản như vậy.

Đang miên man suy nghĩ thì An Dĩ Phong đã đặt cô lên giường, tìm chìa khoá dự bị mở chiếc còng trên tay cô, sau đó cởi từng chiếc cúc rồi cởi chiếc áo ngoài, áo chống đạn và chiếc áo sơ mi bên trong...

Hắn nhẹ nhàng chạm lên một vùng tím bầm trên ngực cô, tay hắn chỉ hơi chạm đã khiến xương sườn cô đau nhói, cô cố gắng chịu đựng để không kêu lên.

“Đau không?” Hắn hỏi.

“Không.”

“Vậy thì tốt, xương chưa bị tổn thương.” Hắn thấy yên tâm hơn, ánh mắt bất giác nhìn chiếc áo nịt ngực ren màu đen trên người cô, để lộ làn da trắng ngần đến mê người.

Tim cô bỗng thất lại, nhịp thở không đều. Cô cắn môi, khẽ hỏi: “Anh đang nhìn gì vậy?”

“Hả?” Hắn há hốc miệng, bối rối ngồi thẳng lại, hướng mắt đi chỗ khác. “Muộn lắm rồi, em nằm nghỉ nhé, anh đi đây.”

“Anh đi đâu? Người của Kỳ Dã nhất định sẽ tìm anh khắp nơi.”

“Người là do anh giết, anh phải nói với họ một tiếng, đây là quy tắc trong giới xã hội đen.”

“Không thể được!” Cô ngồi bật dậy ôm lấy thắt lưng hắn. “Anh không thể đi, bọn chúng sẽ chém anh thành trăm mảnh mất.”

“Không đâu, chắc bọn chúng sẽ để cho anh được toàn thân.”

“An Dĩ Phong!” Thấy hắn kéo tay cô ra, quyết tâm rời đi, cô liền ôm hắn chặt hơn, khấn khoản. “Anh đừng đi, ít nhất là đêm nay đừng đi!”

“Thuần à, ngày mai có thể anh...” Giọng hắn run run.

“Chuyện ngày mai để ngày mai nói.”

Cô lấy hết dũng khí, buông ta ra, rồi cởi khuy áo ngực... Thứ đẹp đẽ nhất của người phụ nữ đang lộ ra trước mắt hắn.

Hắn cứ đứng đó bất động, không đến gần mà cũng chẳng rời xa. Hắn chỉ nhìn, sâu trong đáy mắt hắn là sự giao tranh giữa dục vọng và lý trí.

Cô rụt rè tiến đến, ôm vai hắn, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ấm nóng của hắn, khuôn mặt tuấn tú của hắn, rồi xuống đến cổ hắn...

Tay cô giống như khi lục soát người hắn vậy, vuốt ve từ ngực xuống dưới bụng rồi đến thắt lưng hắn... lại từ vạt áo hắn, vẫn theo đường thẳng đó di chuyển lên trên...

Bề ngoài hắn tỏ ra lạnh lùng, nhưng lòng đang sôi lên, sự mạnh mẽ đầy nam tính.

Có lẽ vì tay cô quá lạnh nên khi ngón tay chạm đến đâu, hắn lại run lên, những bắp thịt mềm mại trên người bỗng trở nên cứng đờ.

Cô ngược lên nhìn hắn, con ngươi hắn càng lúc càng sẫm lại, tựa như một hồ nước trong xanh đang đục dần. Hắn vẫn bất động, không chấp nhận cũng không phản đối. Đương nhiên cô đọc được những mâu thuẫn và đấu tranh trong lòng hắn, hắn không dám làm những việc mà mình không thể chịu trách nhiệm. Nhưng hắn không hiểu ý cô, cô muốn hắn sống, muốn hắn vứt bỏ cái mà bản thân gọi là quy tắc, nghĩa khí kia đi.

Cô biết mình ích kỷ, nhưng cô cũng muốn ích kỷ một lần.

Cái kiểu quyến rũ đàn ông như thế này thực sự cô chưa bao giờ làm, được như vậy đã là cố gắng lắm rồi, nhưng xem ra vẫn chưa đến giới hạn chịu đựng của hắn.

Cô đành tiếp tục khiêu chiến với giới hạn của mình. Cô ngồi dậy, vòng tay qua vai và ôm cổ hắn.

“An Dĩ Phong...” Mặt cô ghé sát vào mặt hắn, môi cô cũng kề sát môi hắn. Hơi thở thơm ngát của cô phả lên môi hắn, cô nhìn thấy hắn khẽ hít sâu một hơi.

Khuôn mặt xinh đẹp luôn lý trí của cô bỗng ửng hồng, ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve tai hắn, cô học cách mà trước đó hắn hay làm, hôn nhẹ phía sau tai hắn và nói: “Anh đã nói với em là anh sẽ cho em tận hưởng sự giao hoà tuyệt vời giữa thể xác và tâm hồn mà...”

Toàn thân run lên, hắn bỗng ho vài tiếng.

Cô tiếp tục hôn, nhẹ nhàng dùng một tay kéo khoá chiếc áo da của hắn. Lúc cô sắp thành công thì hắn nắm lấy tay cô và kéo khoá lên.

Thực ra, hắn cũng là một người đàn ông bình thường, đã cảm thấy ham muốn cô không biết bao nhiêu lần rồi. Nếu một ngày nào đó hắn có thể chiếm hữu được một cơ thể đoan trang, lạnh lùng lại đầy lý trí như cô, vừa hôn lên đôi môi vừa vuốt ve đôi nhũ hoa kiêu ngạo của cô, điên cuồng xâm chiếm cơ thể cô, nghe tiếng rên đau đớn của cô, tận hưởng mùi vị ngọt ngào của cô... thì bảo hắn làm gì cũng được! Nhưng hôm nay cô chủ động cởi áo trước mặt hắn để hắn được tận mắt chiêm ngưỡng. Dưới ánh đèn sáng rõ, cơ thể cô hiện ra lộng lẫy như trong mơ, làn da trắng ngần và mái tóc đen nhánh làm thị giác hắn bị kích thích mạnh. Làm sao mà có thể không điên cuồng, hắn thậm chí không muốn chờ đợi thêm một giây, một phút nào nữa...

Hắn biết rõ rằng, mình không thể sống qua được ngày mai! Người hắn giết là thái tử nhà Kỳ Dã, là con trai duy nhất của Trác Cửu, mạng sống của hắn không ai có thể cứu được!

Hôm nay hắn thoả mãn dục vọng nhất thời, cùng cô tận hưởng cực lạc nhân gian, ngày mai cô sẽ đối mặt thế nào với cái xác lạnh toát của hắn? Sau này làm sao cô có thể tìm được tình yêu thực sự ỉn?

Hắn đẩy cô ra, kiềm chế khát vọng mãnh liệt đang trào dâng trong lòng.

“Việc này, em tìm người khác thử đi!”

Cô gạt đầu, ngồi dậy, lấy hai tay che ngực, im lặng, ánh mắt đẹp đẽ đầy ai oán và lạnh lùng.

Hắn nhìn cô mà lòng đau như dao cắt, cuối cùng không thể nhịn được, hắn đưa hai tay ra ôm lấy cô, ôm chặt bờ vai yếu ớt của cô.

“Thuần à, anh yêu em! Anh rất hạnh phúc vì kiếp này đã được gặp em.”

“Vậy anh đừng để em phải nuối tiếc.”

Làn da trắng ngần của cô, sự động chạm của cô khiến hắn không thể kiềm chế thêm được nữa.

“Nếu ngày mai anh chết, em có hối hận không?”

“Em chưa bao giờ biết đến hai chữ hối hận.”

“Được!” Hắn nắm lấy tay cô, ấn cô nằm lên giường. “Đã sai thì cho sai luôn!”

41. Chương 41: Tình Yêu Không Có Tội (kết)

Nếu cô không hối hận thì đêm nay hắn sẽ cho cô hiểu thế nào là một người đàn ông đích thực! Hắn sẽ khắc sâu ba chữ “An Dĩ Phong” lên người cô, mãi mãi không thể nào xoá đi được!

Một nụ hôn thật sâu, nồng cháy và mãnh liệt, giống như cơn mưa lớn gội xuống trần cô, lông mày cô, má cô... cuối cùng là môi cô, cứ gội tới tấp.

Đôi môi cô tuyệt đẹp như đoá hồng mới nở, cứ mặc cho hắn chiếm lấy, cướp đi hương thơm trên đó. Tay hắn thoả sức vuốt ve bầu ngực mềm mại của cô, giống như hắn vẫn luôn khao khát. Hắn khiến hơi thở cô trở nên gấp gáp, từng thớ thịt run lên trong sự mất kiểm soát của hắn.

Khát vọng mãnh liệt chiếm hữu toàn bộ thân thể của cô đang bùng bùng trong hắn, hắn không thể kiểm soát được bản thân nữa, hắn cởi khuy và kéo chiếc quần cảnh phục hoàn toàn không phù hợp với thân hình gợi cảm của cô xuống. Chiếc quần ren màu đen che khu vực huyền bí giữa hai chân cô. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng cái màu đen nghiệp chương ấy lại tuyệt đẹp đến thế trên cơ thể cô...

Một dòng khoái cảm lan truyền khắp người hắn, tất cả lý trí đều tan biến hết, hắn chỉ muốn nhanh chóng có được cô, nhanh chóng cởi toàn bộ y phục trên người hắn, cánh tay hắn, mở đầu gối cô, quỳ giữa hai chân cô.

Bàn tay hắn men theo chân cô tiến lên phía trên... Đôi chân tròn trịa của cô bắt đầu run lên, tay cô siết chặt lấy ga giường... Phản ứng của cô càng làm máu hắn sôi trào, hắn kéo nốt chiếc quần ren của cô xuống...

Khuôn mặt cô càng trở nên ửng hồng. Ánh mắt lạnh lùng khi mới quen đã không còn nữa, giờ đây trong đôi mắt có chút hoảng loạn của cô chỉ còn lại hình ảnh hắn.

“Sợ không?”

Cô gật gật đầu, người lại run lên.

Hắn khẽ cười, lúc này đây cô mới giống một cô gái thực sự, yếu đuối vô cùng, mong đợi sự dịu dàng và che chở của hắn...

Hắn si mê nhìn nơi mà mình mong chờ nhất, cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, dè lên người cô, môi và lưỡi hắn lướt qua từng chỗ gợi cảm nhất, cho đến khi tay cô vịn lên lưng hắn, người cô áp sát vào ngực hắn, ngực cô nhấp nhô vì thở mạnh, cô cắn chặt môi và khẽ rên lên...

Hắn hôn lên môi cô, chậm chậm lướt qua bụng dưới, rồi đến khu vực huyền bí đó.

“Ừ...” Cô khẽ rên, nhìn hắn với ánh mắt khẩn khoản.

Tuy cô không nói ra khao khát của mình, nhưng phần dưới nóng bỏng ẩm ướt đã nói cho hắn biết rằng cô đã bị hắn làm éo loạn, cô không còn thấy sợ hãi nữa, ngược lại, cô đang ham muốn hắn, muốn hắn tiến vào, lấp đầy chỗ trống của cô.

“Có muốn không?” Hắn cố ý hỏi.

Mặt cô càng đỏ, then thừng tránh ánh mắt xấu xa của hắn.

Cô chợt nhớ lại lần đầu tiên ở sở cảnh sát, lúc đó cô hoàn toàn lạnh lùng với hắn, ngay cả đến một câu cũng không thèm nói, vậy mà lúc này đây, cô lại đang nằm dưới cơ thể hắn mặc cho hắn hành động...

Hắn hưng phấn, tiến sâu vào “đường hầm sâu kín” đó của cô...

“A!” Đôi chân cô khép lại, kẹp chặt tay hắn.

“Không được!”

“Ồ!” Hắn chóng tay rồi nằm ghé người bên cạnh cô, tay kia vẫn để nguyên ở chỗ đó.

“Cảnh sát Tư Đồ, sao em không hỏi anh: Muốn đầu thú tội gì?”

Cô tròn mắt nhìn hắn với ánh mắt yêu ghét lẫn lộn. Hắn cười xấu xa, hai ngón tay tiếp tục tiến sâu vào lãnh địa bí ẩn đó...

“Nữ cảnh sát!” Hắn tiến đến hôn má cô. “Em là một nữ cảnh sát tốt?”

Cô mở miệng, không ngăn được tiếng rên cùng hơi thở gấp gáp.

Hắn cười, đầu lưỡi liếm lên nhũ hoa mềm mại của cô.

“Em nói xem thế này đã được coi là quấy rối tình dục chưa? Không biết phải ngồi tù bao lâu?”

Cô nhắm mắt, bắt giắc gồng người lên, hoàn toàn chìm đắm vào cõi mê loạn.

Tay hắn đã thấm ướt, cảm giác như đùi cô đang bắt đầu co rút, cơ thể cô đang bắt đầu phối hợp chuyển động cùng ngón tay hắn, “đường hầm sâu kín” đó cũng đang mở rộng ra, cô đã gần đến cao trào rồi.

Người nào đó từng nói với hắn, lần đầu tiên của một cô gái, tuy đau đớn nhưng rất khoái lạc.

Hắn rút tay, kéo hai chân cô giăng ra, dục vọng hừng hực từ lâu đang chậm chậm tiến sâu vào cơ thể còn nóng bỏng hơn cả hắn.

“Ừ...”

“A...”

Họ cùng rên lên, lúc cô bị kích động bởi một khoái cảm đặc biệt cũng là lúc hắn mê mẩn tột độ.

Hắn từng khoe khoang với người khác rằng mình rất biết kiểm chế trong quan hệ nam nữ và “coi thường” sự truy lạc của người khác! Câu trả lời mà hắn nhận được là: “Đây là mày chưa thử thôi!”

Lúc đó hắn vẫn không phục. Bây giờ thì hắn đã biết, cơ thể phụ nữ là một sự tận hưởng rất đặc biệt, quá kích thích!

Sự mềm mại không thể tưởng tượng được, sự dồn ép nóng bỏng và siết chặt khiến hắn có cảm giác như trời long đất lở!

Trong lúc tiến sâu vào, hắn cảm nhận được từng lớp ngăn, mạnh hơn một chút, người cô lại càng khép lại, cô cau mày, hàm răng trắng muốt cắn lên đôi môi đỏ hồng, hắn nhìn cô và thoáng cảm thấy không đành lòng... Ngọn lửa dục vọng dịu bớt một chút...

Sự cọ xát làm cho hắn hưng phấn đến độ muốn hét lên, tất cả các dây thần kinh bị kích thích mạnh, đó là một khoái cảm không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Cô cũng thư giãn hơn nhiều, cơ thể không căng cứng như lúc hắn mới xâm nhập nữa. Hắn tiến sâu vào lớp ngăn cách cuối cùng, muốn phá tan nó, tận hưởng hết mình lãnh địa chưa từng có ai chạm đến.

“Thuần à...” Hắn hỏi cô. “Em có sợ đau không?”

Cô nhìn hắn, ôm chặt cơ thể hắn. “Không sao, em không sợ...”

Hắn run lên, dùng sức phá vỡ tất cả những lớp ngăn cách, toàn bộ dục vọng xấp xỉ chiếm cơ thể cô.

“Ừ...” Cô rên rỉ, nhịp thở gấp gáp.

Cô đã được huấn luyện rất nhiều năm, trải qua mọi sự đau đớn, nhưng thực sự chưa bao giờ trải qua kiểu đau đớn này. Nó giống như cảm giác tất cả các dây thần kinh của cô bỗng bị kéo đứt, tê liệt, chỉ cần chạm nhẹ một chút thôi cũng có thể tan tành.

“Anh yêu em!” Giọng run run của hắn vang khắp căn phòng. “Anh yêu em! Anh yêu em!”

Cô cười: “Anh muốn thế nào thì sẽ như thế đó, chỉ cần anh thỏa mãn...”

Dù có đau thế nào đi nữa thì cũng không là gì trong tiếng gọi tình yêu mãnh liệt này.

Bất cứ thứ gì cũng có thể vứt bỏ, tội ác nào cũng có thể tha thứ! Chỉ vì một chữ: Yêu!

Bởi tình yêu không có tội!

42. Chương 42: Hãy Tin Em (đầu)

Cánh cửa dục vọng một khi đã được mở ra thì những đề mê cực lạc sẽ nhẹ nhàng ngấm vào lòng người.

Đôi bông đào của cô phấp phồng lên xuống cùng với nhịp thở hổn hển, vòng eo thon gọn đẹp đến mê người...

Trong đêm khuya mát lạnh, ánh đèn đường chiếu rọi vào màn đêm huyền diệu.

Thượng Đế ban tặng cô cho hắn, cô thực sự là ánh cầu vồng trong đêm...

Trong căn phòng ẩm áp, trên chiếc giường mềm mại, hắn mặc sức tiến sâu và chinh phục, khoái cảm tột độ từ sự hoà quyện của hắn và cô như thủy triều trào dâng mạnh mẽ, nuốt trọn lấy hắn.

Rồi từ từ, hắn quên đi tất cả, không còn để ý đến cảm giác của cô, mê dại tận hưởng người phụ nữ mà hắn khao khát từ lâu.

Có lẽ do được huấn luyện nên cơ thể cô dẻo dai hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, tay chân cô có thể gấp khúc ở mọi góc độ, dù có ở tư thế nào thì cô đều có thể phối hợp rất ăn ý với hắn, khiến hắn dễ dàng thâm nhập vào nơi sâu kín nhất của cô.

Khoái cảm mãnh liệt khiến động tác nhanh hơn, càng lúc càng kích thích, càng lúc càng mãnh liệt. Lưng hắn lên xuống không mệt mỏi, hắn nhìn khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của cô, nghe tiếng rên của cô, bỗng nhớ đến quãng thời gian mà hắn vất vả theo đuổi cô, nhớ tới câu nói lạnh lùng của cô: “Chúng ta không cùng một thế giới!”

Lòng hắn bỗng nhói đau, hắn hôn thô bạo lên đôi môi đỏ hồng của cô, cắn nhẹ lên người cô. Dĩ tính nguyên thủy nhất của hắn trào dâng, khao khát chinh phục làm hắn mất hoàn toàn lý trí.

“Chúng ta cùng một thế giới!” Hắn cao giọng tuyên bố, động tác của hắn càng cuồng nhiệt hơn. “Chúng ta không những cùng một thế giới, mà em còn là của anh, hoàn toàn thuộc về anh.”

“Ừ...” Giọng cô cũng run lên theo cơ thể, ánh mắt chìm đắm trong mê mẩn.

Khoái cảm cực độ che lấp nỗi đau trong tim hắn. Hắn ôm cô, tay đỡ lấy lưng cô... Để mỗi lần hạ xuống, tiến vào sâu hơn, như thế mới có thể lấp đầy khát khao trong lòng hắn.

“Anh muốn em nói... Anh muốn nghe từ chính miệng em nói ra rằng em là người phụ nữ của anh!”

“Em... em là người phụ nữ của anh!” Giọng cô mơ hồ không rõ.

“Em nói lại lần nữa đi!”

Cô ôm chặt vai hắn, hổn hển nói: “An Dĩ Phong, em là người phụ nữ của anh, em là người phụ nữ duy nhất của anh, không ai có thể chia rẽ chúng ta...”

Thị giác bị kích thích, thính giác cũng hoàn toàn bị kích thích, hắn thực sự phát điên, không ngừng tiến lên, tham lam chiếm lấy cô...

“A!” Cô hoảng loạn cắn vai hắn như để kìm nén tiếng rên sung sướng của mình.

“An Dĩ Phong!” Cơ thể mềm mại của cô cứng lại trong giây lát, sống lưng thẳng ra...

“Gọi anh là Phong!”

“Phong...” Cô chủ động hôn hắn, khéo léo đưa lưỡi vào miệng hắn...

Hắn kích động hôn đáp lại, rồi bỗng cảm thấy chỗ tiếp xúc của họ có một dòng nước ấm trào ra bao bọc lấy chỗ đó của hắn... Cơ thể cô mềm đi trong tiếng rên khe khẽ.

Hắn làm cô nhanh lên đỉnh như vậy sao!?

Đây là niềm tự hào và thỏa mãn lớn nhất của hắn từ lúc chào đời đến giờ, ngay cả khi có hàng trăm người gọi hắn là “anh Phong” hắn cũng không thấy tự hào như lúc này.

Hắn càng hưng phấn hơn, tiến vào sâu hơn, cứ thế cho đến khi người cô như mềm nhũn trong lòng hắn, cô khẽ cất tiếng: “Em yêu anh!”

Lúc ấy thế giới như nổ tung. Hắn cảm thấy một nỗi xúc động mãnh liệt bao trùm toàn thân. Hắn càng kích động hơn trong tiếng rên đau đớn của cô, hắn không thể kiềm chế nổi mình nữa...

Đang ở đỉnh điểm, đột nhiên hắn nhớ đến một việc rất quan trọng, đang ở đỉnh điểm, hắn liền rút ra... Không khí lạnh bên ngoài làm cho những khoái cảm và hưng phấn của hắn tan thành mây khói. Hắn cắn răng, cau mày, cơ thể run lên, một dòng trắng ngà tuôn trào và thấm đẫm chiếc ga trải giường...

“Mẹ kiếp!” Hắn chửi thề, giống như vừa ở trên mây bỗng bị đẩy xuống vực sâu vạn trượng.

Cô ngồi dậy, ôm chặt hắn, làm ấm lên sự lạnh giá của hắn, lấy đầy sự hăng hực của hắn.

“Thực ra, anh không cần phải...”

“Nhỡ có... thì sẽ phiền lắm.”

“Anh không muốn em sinh cho anh một đứa con à?”

Hắn cười gượng, lắc đầu: “Một mình anh tác oai tác quái vẫn còn chưa đủ sao? Lại còn muốn thêm một thằng con hại dân hại nước nữa à?”

Cô ngược mắt nhìn hắn, thất vọng buông tay, im lặng nằm xuống giường. Mái tóc rối rơi trên gối, một vài sợi thấm mồ hôi ướt dính trên miệng. Cơ thể trắng muốt vẫn hằn vết môi hôn, giống như những bông mai đỏ trên tuyết trắng, một vẻ đẹp có chút thê lương. Đôi chân thon dài khép hờ, một dòng máu đỏ chảy trên đôi chân trắng muốt ấy... Thoạt nhìn tưởng như cô vừa bị cưỡng hiếp thê thảm.

Lòng hắn thất lại, họng khô đến đau rát. Hắn áy náy dựa vào giường, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô từ phía sau, nhẹ nhàng hôn lên vai cô.

“Có phải anh thô bạo quá không?”

“Không!”

“Xin lỗi!” Hắn định sẽ nhẹ nhàng với cô, nhưng không ngờ khao khát dục vọng làm hắn quên đi tất cả. Cô nhìn lên khuôn mặt đầy áy náy của hắn, nở nụ cười ngọt ngào.

“Không thô bạo thật mà.”

“Nhưng, trông em...” Hắn chạm lên đôi môi sưng đỏ của cô, kéo những sợi tóc đang che mặt cô, cẩn thận giúp cô vuốt lại mái tóc rối. “... thật đáng thương!”

Cô nâng cằm hắn, nở một nụ cười rạng rỡ khiến hắn không bao giờ quên được.

“Anh chàng đẹp trai! Em rất hài lòng với anh, anh không những rất đẹp trai, mà thân hình cũng rất đẹp, thể lực cũng tốt... Em quyết định chọn anh, từ hôm nay em sẽ bao anh!”

“Anh thật may mắn, nhưng anh vẫn còn ba nghìn mỹ nữ trong hậu cung nữa.”

“Từ bây giờ anh sẽ không nhớ nhung gì hậu cung của anh nữa, hãy nhớ rõ, anh là “vật cưng” của riêng em!”

Hắn nghe mà lòng tràn ngập hân hoan, cố tình trêu cô: “Thế anh có được phá lệ một, hai lần không?”

Cô kiên định lắc đầu: “Không thể, tuyệt đối không được!”

“Vậy... còn phải xem em có thể làm thỏa mãn anh không đã...”

Hắn lật người đè lên người cô, huyết mạch lại sôi trào...

Cô cười nói với hắn: “Thực ra anh không cần phải lo, em đang trong thời kỳ an toàn, tuyệt đối không có thai được.”

“Thế à?! Sao em không nói sớm hơn!”

Hắn không lo lắng gì nữa, hết mình tận hưởng khoái cảm đỉnh điểm, cứ tiến sâu vào cơ thể ấm nóng của cô...

Điểm khác nhau lớn nhất giữa tình và dục là ở chỗ: Tình rất vô tư, có tình, dù có đau khổ đến mức nào cũng cam tâm tình nguyện. Dục là tự bản thân mình, có dục, dù đau đớn thế nào cũng sẽ cố chiếm lấy làm của riêng mình.

Cho nên tình cùng dục nếu kết hợp lại sẽ là tuyệt vời nhất, hai nỗi đau đó không thể tách rời!

Ánh nắng gay gắt ban trưa chiếu rọi thế giới im ắng, đánh thức Tư Đồ Thuần tỉnh dậy từ những giấc mơ đẹp đẽ. Vừa mở mắt cô nhìn thấy An Dĩ Phong đang ôm mình ngủ ngon lành, khoé miệng vẫn nở nụ cười ngọt ngào.

Cô không muốn đánh thức hắn khỏi giấc mơ, nhẹ nhàng ngồi dậy, kéo chăn đắp cho hắn, đi ra phòng khách và kéo tấm rèm cửa.

Đêm và ngày thay phiên nhau luân chuyển là quy luật không bao giờ thay đổi.

Sống chết cũng là số mệnh mà con người không thể tránh được.

Nhưng cô không muốn hắn phải chịu sự an bài đó của số phận.

43. Chương 43: Hãy Tin Em (kết)

Buổi sáng, sau khi họ đã mệt rã rời, hắn vẫn không muốn rút ra khỏi cơ thể cô, vẫn hôn cô đắm đuối, cảm ơn cô đã cho hắn được tận hưởng một tình yêu khắc cốt ghi tâm...

Cô cầu xin hắn chạy trốn, trốn càng xa càng tốt, nhưng hắn nói bến tàu là địa bàn của Kỳ Dã, không thể trốn được.

Cô khuyên hắn ra đầu thú, cô nói cô sẽ tìm một cảnh sát tốt nhất để bảo vệ cho hắn, tìm cho hắn một luật sư giỏi nhất, sắp xếp cho hắn một nhà tù an toàn nhất, ngày ngày cô cũng sẽ vào thăm hắn, cho dù là bao nhiêu năm đi nữa, cô cũng sẽ đợi hắn, đợi hắn ra tù và cưới cô.

Nhưng hắn nói nếu hắn không ra mặt nói với Kỳ Dã vài câu, thì sẽ rất nhiều người phải chết, giới giang hồ sẽ đại loạn...

Khi đó cô mới nhìn thấy cái gọi là trật tự giới giang hồ trong ánh mắt kiên định của hắn, đó chính là hai chữ: Tình nghĩa.

Cô hiểu giấc mơ của hắn, nhưng tiếc rằng, thực sự câu nói: “Tung thị chí tỷ thiên cao, xung quan nhất lộ, vị hồng nhan” đã linh ứng.

Không! Cô nhất định phải cứu hắn, bất kể là dùng cách gì.

Cô chạy đến bên bàn, nhắc điện thoại và gọi cho Hàn Trạc Thần.

“A lô! Tôi...”

Câu đầu tiên mà Hàn Trạc Thần nói là: “An Dĩ Phong đâu?”

“Anh ấy đang ngủ.”

“Ngủ?”

Một hơi thở nặng nề từ đầu dây bên kia vọng lại: “Bảo nó dậy nghe điện thoại!”

“Anh có thể nói cho tôi biết vũ khí của Kỳ Dã giấu ở đâu không?”

“Tôi không biết!” Giọng hắn tức tối. “Rốt cuộc là cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn bắt tất cả người của Kỳ Dã. Chúng ta đã thoả thuận, anh không được nuốt lời, bây giờ tôi muốn anh phải thực hiện thoả thuận đó.” Điều duy nhất mà cô muốn làm bây giờ là bắt tất cả người của Kỳ Dã, như thế bọn chúng sẽ không thể làm hại người cô yêu.

“Cò! Cô nói thật cho tôi biết, cô có ý đồ gì? Có phải cô muốn làm cho chúng tôi và Kỳ Dã bắn giết lẫn nhau đến mức cả hai bên cùng bị thương nặng để cô dễ dàng tóm cổ hết cả lũ chúng tôi?”

Cô không muốn giải thích, có giải thích cũng không thể rõ ràng, chuyện tình cảm chỉ có người nào đã trải qua mới hiểu được.

“Mục đích của tôi là gì anh không cần biết, tôi đã là của An Dĩ Phong, bây giờ tôi muốn biết kho vũ khí của chúng ở đâu.”

Hàn Trạc Thần lấy lại nhịp thở, trở lại sự lạnh lùng: “Ổ kho số 9 sau núi Ngọc, ở dãy hàng hoá cuối cùng có một cánh cửa bí mật.”

“Anh không được lừa tôi!”

Hàn Trạc Thần nói: “Cô nói với An Dĩ Phong là người của Kỳ Dã đang tìm nó khắp nơi, nó không trốn được đâu. Bảo nó đến gặp tôi, dù có bất cứ chuyện gì tôi cũng sẽ gánh cho nó.”

“Tôi sẽ chuyển lời tới anh ấy.”

Cô đặt điện thoại xuống, vừa quay người thì thấy An Dĩ Phong đã đứng ngay đằng sau.

Cô đặt điện thoại xuống, vừa quay người thì thấy An Dĩ Phong đã đứng ngay đằng sau.

Cô ngạc nhiên, giả vờ như không có chuyện gì hôn lên má hắn và nói: “Anh dậy rồi à?”

An Dĩ Phong không trả lời, lặng lẽ nhìn cô.

“Em có việc rất quan trọng phải đi, anh đợi em về nhé!”

“Em thỏa thuận gì với anh Thần?” Giọng hắn hừ vô tựa như từ nơi chân trời vọng lại. “Tại sao anh không biết chút gì?”

“Cái đó không quan trọng.” Cô không muốn lừa dối hắn, nhưng lại sợ nói thật sẽ làm hắn bị tổn thương. “Đó là chuyện giữa em và anh ta.”

“Một người là con gái anh yêu nhất, một là anh em của anh. Giao hẹn của hai người chẳng lẽ không liên quan đến anh?”

Hắn nhìn cô, ánh mắt long lanh: “Anh vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, thái độ của em lúc chia tay rất kiên quyết, tối hôm trước vẫn còn ngồi ăn tối với chồng sắp cưới, hôm sau đột nhiên chạy đến bảo muốn làm tình nhân của anh... Làm tình nhân? Câu này không giống với lời nói của em. Sau đó anh hỏi anh Thần, phụ nữ có thật sự dễ thay đổi không... Anh ấy luôn phản đối chuyện của anh và em, hôm đó không hiểu sao lại nói với anh: Dâng đến trước mặt thì cứ nhận đi, chơi chán rồi thì chú sẽ thấy phụ nữ chẳng có gì khác nhau cả. Thì ra, là thế này...”

Giọng nói lạnh lùng của hắn khiến lòng cô tê tái. Cô vội vã nắm lấy tay hắn nói: “Phong, em yêu anh. Anh hãy tin em! Em đã trao cho anh tất cả, anh không được nghi ngờ em.”

“Anh tin em! Chính vì tin nên anh mới không tin là em đến tìm anh là vì anh ấy!”

“Em... em yêu anh, cho dù không hứa hẹn gì với anh ta, thì em cũng sẽ...”

“Nói như vậy thì anh ấy thật sự bắt em làm tình nhân của anh?”

Cô cứng họng, trong lúc luống cuống nhất thời, cô đã nói ra sự thật. Mặc dù cô là cảnh sát nhưng khả năng tra xét vẫn không bằng An Dĩ Phong.

Thấy hắn quay vào phòng, lấy áo khoác mặc vào, cô liền chạy ra giữ cửa, cản đường hắn: “Anh ta không bắt em, là em tình nguyện.”

“Có phải em tình nguyện hay không thì đã rõ rồi.”

“Anh hãy tin em, em làm tất cả là vì anh, em muốn nhanh chóng bắt được Kỳ Dã, em muốn anh trở thành ông trùm thực sự của xã hội đen, em muốn anh thực hiện được mơ ước của mình. Em muốn anh được sống... Tại sao anh không hiểu lòng em chứ?”

“Anh hiểu, nhưng anh không cần em phải làm những việc này.”

Hắn kéo cô sang một bên, mở cửa đi ra, cô đuổi theo và kéo hắn lại.

“Anh không thể đi, người của Kỳ Dã đang tìm anh ở khắp nơi.”

“Anh biết.” Hắn kéo tay cô, hôn lên trán cô, giọng hắn cũng lạnh lùng như nụ hôn đó. “Chăm sóc tốt bản thân nhé, việc của anh không cần em phải lo.”

Hắn bước đi, tiếng sập cửa kiên định, không thể cứu vãn được nữa.

Cô vội vàng gọi điện cho Hàn Trạc Thần: “An Dĩ Phong đi rồi, anh hãy nhanh chóng cho người đến đón anh ấy, ở gần sở cảnh sát trung tâm.”

“Ừ, cảm ơn!”

“Anh nhất định phải cứu anh ấy! Nếu cần giúp gì thì gọi điện cho cảnh sát Vu.”

“Cô yên tâm, trừ phi là tôi chết, mạng của An Dĩ Phong không ai lấy được.”

Cúp điện thoại, cô liền gọi điện cho bố cô. Cô chưa bao giờ sợ hãi như vậy, tay run rẩy cầm điện thoại, giọng nói hỗn hển ngắt quãng: “Bố, An Dĩ Phong có chuyện rồi, bố giúp con cứu anh ấy... Bố phải thật nhiều người đến cứu anh ấy, nhất định phải là cảnh sát đặc công... Nhanh lên bố, càng nhanh càng tốt.”

44. Chương 44: Từ Bỏ

Có những người sinh ra để làm dân xã hội đen. Thậm chí tay họ nhuộm đầy máu, thậm chí họ là những con quỷ của tội ác, thậm chí ngày nào họ cũng bị người ta truy sát, nhưng họ... vẫn sống!

Bởi vì không phải họ chọn xã hội đen mà chính xã hội đen chọn họ.

An Dĩ Phong ngồi trong phòng thẩm vấn, chiếc còng số 8 lạnh như băng còng đôi bàn tay đầy máu của hắn, ánh đèn chói mắt soi rõ những vết thương trên người hắn.

Chính hắn cũng không tin là mình còn sống, tất cả như một giấc mơ.

Trong cơn phẫn nộ, Hàn Trạc Thần bắn trúng ấn đường của Trác Cửu, hai bên điên cuồng xông xào chém giết, tên Tô đến lúc chết vẫn ôm lấy thắt lưng hắn, cầu xin hắn mau chạy đi... Đúng lúc hắn và Hàn Trạc Thần thương tích đầy mình, chuẩn bị chết dưới mũi dao của đối phương thì rất nhiều cảnh sát mang súng máy hạng nặng ập tới...

An Dĩ Phong đau đớn ôm mặt, hắn không muốn nghĩ thêm nữa, hình ảnh những người anh em đã bỏ mạng vì hắn cứ hiện lên trong đầu...

Ánh đèn được điều chỉnh tối hơn, mùi trà thơm phức kích thích khứu giác hắn.

Hắn ngẩng lên, trước mặt là một cảnh sát có cặp lông mày lười mác, khuôn mặt nho nhã với vẻ uy nghiêm của tuổi tác, toát lên vẻ rất đáng tin.

An Dĩ Phong cười đau khổ. Được cục trưởng đích thân đến thẩm vấn, thật vinh hạnh cho hắn.

“An Dĩ Phong, cậu biết tôi không?”

Hắn gật đầu: “Dạ biết, thưa cục trưởng.”

“Không phải...” Tư Đồ Nhiều nghiêm nghị nói. “Tôi là bố của Tư Đồ Thuần.”

An Dĩ Phong bỗng run lên, đưa mắt nhìn xung quanh. Cửa đóng rất chặt, tấm rèm được kéo kín, dây cảm điện của máy camera cũng được rút ra.

Hắn cúi đầu. Nếu người ngồi trước mặt hắn là một cục trưởng thì hắn có thể ngồi thẳng người để đối diện. Nhưng nếu là bố của Tư Đồ Thuần thì hắn thực sự không thể làm như vậy.

“Nghe Kỳ Dã nói, ai có thể giết được cậu và Hàn Trạc Thần, người đó sẽ là đại ca mới của Kỳ Dã.”

“Ồ!” Hắn định nói: “Mạng của cháu vẫn thật có giá. Nếu đã có giá như vậy, hay là bác cứ giết cháu đi.”

Hắn ngáp ngừng một lúc, quyết định giữ thái độ nghiêm túc trước mặt “nhạc phụ”.

“Tôi không dám nói tôi là người bố tốt, nhưng tôi rất tôn trọng con gái tôi, cho dù người nó yêu có thân phận thế nào, địa vị ra sao, tôi đều chấp nhận... Tôi cũng không xét nét thân phận, gia cảnh của anh ta.” Ông ngập ngừng một lúc, rồi nói: “Tôi chỉ có một yêu cầu, anh ta nhất định phải yêu con gái tôi thật lòng, yêu thương nó hết lòng, chăm sóc quan tâm nó hết mực, tuyệt đối không để nó phải chịu một chút tổn thương nào... Yêu cầu của tôi có quá đáng lắm không?”

“Không quá đáng.” An Dĩ Phong cúi đầu thấp hơn.

Rõ ràng, những việc đó hẳn không làm được.

“Con gái tôi cũng rất đáng được người đàn ông khác yêu chân thành. Nó thật thà, lương thiện, hiểu biết, có thể chịu đựng những thứ mà người bình thường không thể chịu đựng, dám làm những việc mà người bình thường không dám làm...”

An Dĩ Phong gật gật đầu. “Dạ đúng, cô ấy là một cô gái tốt, người con gái tốt nhất mà cháu đã gặp.”

“Quan trọng là nó hiểu làm thế nào để yêu thương một người.”

Tư Đồ Nhiêu nâng cốc trà Ô Long trước mặt, uống một ngụm.

“Ba ngày trước, nó cầm dao cứa vào cổ tay mình, nói với tôi: “Bố, con không ngốc, cũng không điên, là bố không hiểu cảm giác yêu một người như thế nào! Không phải là con muốn ở bên anh ấy, con chỉ không muốn nhìn anh ấy đau khổ... Bố có biết không? Anh ấy rất yêu con, chỉ khi ở bên cạnh con, anh ấy mới có thể cười thoải mái, mới có thể sống một cách kiêu ngạo... Bố bắt con rời xa anh ấy, bắt con phải mở to mắt để nhìn anh ấy dần vật chính mình, thì thà con chết còn hơn!””

An Dĩ Phong run rẩy cầm cốc trà trước mặt, uống một ngụm lớn. Một dòng nước nóng bỏng thiêu đốt cổ họng hắn. Hắn ho không ngớt, càng lúc càng ho dữ hơn, nước trà trong miệng bắn ra không phải màu xanh, mà là màu đỏ...

“Không ai hiểu con gái tôi hơn tôi. Chẳng qua nó chỉ dùng cái chết để uy hiếp tôi, nó sẽ không tự sát, chẳng có nỗi đau nào là nó không chịu đựng được, càng không có gian nan nào là nó không thể vượt qua...”

An Dĩ Phong lau máu trên môi, nhếch miệng cười và nói: “Bác không cần phải nói nữa, ý của bác cháu đã hiểu.”

Hắn hiểu ý của Tư Đồ Nhiêu: Thực lòng yêu một người, thì hãy để cô ấy sống tốt, và cũng sống tốt vì cô ấy...

Tư Đồ Nhiêu quả nhiên không nói gì nữa, đứng dậy rời đi.

Một tiếng sau, hắn và Hàn Trạc Thần được thả ra.

Họ tìm thấy May ở ban công. Hắn tận mắt chứng kiến cảnh Hàn Trạc Thần ôm xác của May trong đau đớn tột cùng, Hàn Trạc Thần run rẩy đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay đã lạnh cứng của cô, hắn cũng nhìn thấy di thư mà May để lại...

Một cô gái thanh thoát như chiếc dương cầm đã đi xa, bỏ lại một tình yêu không oán giận, không hối tiếc, và để lại cho hắn cùng Hàn Trạc Thần nỗi áy náy cả đời không thể quên.

Đêm đó, hắn nói: “Anh Thần, em xin lỗi, là em hại May, anh đánh cho em một trận đi, chém em mấy nhát dao đi...”

“Sớm muộn gì May cũng sẽ chết, đây là định mệnh.” Hàn Trạc Thần ngả đầu tựa vào sofa, rất bình tĩnh nói: “Con đường chúng ta đi là con đường dẫn đến địa ngục, những người bên cạnh chúng ta rồi cũng sẽ dần dần ra đi... tiếp theo có thể là anh, hoặc chú...”

Vừa lúc đó, chuông điện thoại reo, An Dĩ Phong cầm lên rồi lại đặt xuống.

Hàn Trạc Thần hỏi hắn: “Sao lại không nghe?”

Hắn nhắm mắt, nói: “Em không hy vọng người ra đi tiếp theo sẽ là cô ấy.”

Nếu biết rõ rằng con đường mình đi dẫn tới địa ngục thì sao hắn có thể đem người con gái mình yêu theo bên cạnh chứ!

Điện thoại lại reo lên. Hắn không trả lời, cũng không tắt đi.

“Anh Thần, anh bỏ thuốc phiện mất bao lâu?”

“Nửa năm.”

“Nửa năm... nửa năm cũng không phải là lâu.”

“Rất nhanh, sẽ qua thôi.”

Điện thoại không ngừng rung lên, rung cho đến khi hết pin, rồi hắn nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô không gọi hắn, cũng không nói gì, cứ đứng đó gõ cửa. Gõ cửa cho đến khi trời sáng mới dừng lại.

Hắn đứng bên cửa sổ, nhìn xuống dưới. Lúc xế chiều, hắn nhìn thấy người phụ nữ mình yêu từng bước khó khăn rời đi, đi xa rồi, hắn mới nhận thấy bóng dáng cô trông thật kiên cường.

Hắn mở cửa, nhìn dòng chữ rất đẹp trên tường: “Sau này làm việc gì cũng không được xúc động, nhất định phải sống tốt!”

Hắn dùng tay lau thật mạnh, những chữ trên tường trắng mờ dần, thay vào đó màu của máu, cuối cùng mất nhoè đi, nhưng những nét chữ đó vẫn rõ như in trước mắt!

Hắn ôm ngực quỳ xuống, cho đến khi ngực đau đến tê dại.

Hắn đứng lên, nhìn thấy Hàn Trạc Thần đang dựa vào cửa nhìn mình.

An Dĩ Phong cười, cười thật to: “Phụ nữ tốt luôn làm cho chúng ta sụp đổ!”

Tư Đồ Thuần, cô ấy thực sự là một cô gái tốt...

Cho nên hắn phải buông tay, trả lại cô khung trời bao la, để cô đi tìm hạnh phúc thực sự của mình!

Không ai có thể tưởng tượng rằng Trác Cửu bốn mươi năm lừng lẫy lại bị Hàn Trạc Thần làm cho thành một người sống thực vật, cũng không ai tưởng tượng được rằng mười mấy năm trời tung hoành ngang dọc trong xã hội đen của Kỳ Dã lại bị sụp đổ tan tành chỉ trong hai tháng ngắn ngủi.

Nhưng đó là sự thật!

Những ngày đó, kênh thời sự gần như đạt một trăm phần trăm tỷ lệ người xem, tất cả người dân trong thành phố đều bàn tán một chủ đề: Ông tân cục trưởng cục cảnh sát thực sự đã quét sạch được xã hội đen rồi.

Tất cả các hộp đêm, sòng bạc đều bị niêm phong, các kho hàng ở bến tàu đều bị kiểm tra triệt để. Hàng loạt vũ khí và thuốc phiện được phát hiện liên quan đến rất nhiều người, đều là những đàn anh từng một thời huy hoàng trong giới xã hội đen... Có những tên bị bắt vào tù, như đám đàn em của Kỳ Dã, có những kẻ bị bắn chết ngay tại hiện trường vì chống đối cảnh sát, như những nhân vật “đầu sỏ” có liên quan đến đường dây buôn lậu vũ khí, cũng có những tên thì mất tích không biết là còn sống hay đã chết như An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần.

Giới giang hồ thực sự rơi vào không khí trầm lắng và im ắng.

Sau đó, các quan chức cấp cao cho rằng giới xã hội đen đã hoàn toàn bị quét sạch nên điều động tất cả cảnh sát đặc công, trong đó có cả Tư Đồ Thuần, chuyển đến khu vực khác.

Lúc chuẩn bị rời đi, cô đứng dưới căn hộ của mình, nhìn ra ban công vắng lặng phía đối diện, tất cả như một giấc mơ vậy!

Cô đi rồi, sẽ không quay lại khu vực này nữa, nhưng cô tin rằng, có người sẽ không rời đi.

Bóng đêm không che được ánh sáng của An Dĩ Phong.

Sớm muộn gì thì hắn cũng mang lại sự huy hoàng cho giới xã hội đen!

45. Chương 45: Dư Vị Của Nỗi Đau (đầu)

Đối với An Di Phong mà nói, nửa năm không phải là dài, vì mới đó thôi mà hai tháng đã trôi qua. Hấn vẫn tiếp tục cuộc sống thường ngày của mình: Giết người và bị người đuổi giết.

Tất nhiên là hấn nhớ cô, nhưng không phải là cảm giác đau đớn đến độ không muốn sống nữa, mà chỉ là một nỗi nhớ man mác, muốn biết cô sống có tốt không, có nhớ hấn không, có vì hấn mà rơi lệ không...

Đôi lúc hấn nằm trên giường, nhớ lại cơ thể cô, rồi bật dậy xối nước lạnh lên người, uống rượu, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Thì ra thất tình cũng không đau đớn như hấn tưởng, càng không đến mức sống dở chết dở như khi Hàn Trạc Thần cai thuốc phiện.

Nhịp tim hấn vẫn rất bình thường, thỉnh thoảng có nhói đau một chút, nhưng vẫn có thể vượt qua!

Sau hơn hai tháng, xã hội đen bình lặng trở lại, hấn và Hàn Trạc Thần lại đến trung tâm thể hình. Mọi thứ dường như đã trở về như trước đây, ngày nào cũng như ngày nào trôi qua một cách nhàm chán. Hàn Trạc Thần lại thay một cô gái khác, mà phải nói là ngày nào cũng đổi một cô.

Luyện quyền xong, An Di Phong cầm chai bia đứng bên cửa sổ, vừa định uống cho đỡ khát thì một bóng hồng trong chiếc váy màu vàng đập vào mắt hấn.

Chai bia trong tay hấn rơi xuống, vỡ tan, nhưng hấn không nhận ra điều ấy.

Tim hấn bỗng loạn nhịp, người nóng bừng, ánh mắt cũng như cháy lên.

Hai tháng không gặp, cô vẫn y như lần đầu tiên họ gặp nhau, mái tóc bay bay trong gió, chiếc váy dài dịu dàng tươi sáng, những cử chỉ, động tác của cô luôn toát lên vẻ mong manh, yếu đuối.

Buổi trưa hôm đó, cô cứ đứng ở cửa trung tâm thể hình, nhìn chăm chăm vào tờ giấy trên tay, tờ giấy khẽ lay động giữa những ngón tay cô...

Hấn đứng trên tầng, ánh mắt không rời khỏi cô, cứ nhìn từ xa, giống như nhìn cầu vồng trên trời vậy.

“Anh đi trước đây, chú cứ nhìn nhé!”

“Anh Thần, anh bảo cô ấy đi đi, nói là em không ở đây nữa.”

“Trốn tránh không giải quyết được việc gì đâu, ngày mai cô ta lại đến.”

Hấn cũng biết vậy, nhưng hấn không biết phải nói gì, cột nhả trêu chọc cô vài câu, hỏi cô có việc gì cần hấn giúp hay thể hiện sự quan tâm: “Hai tháng nay em sống tốt không?”

Có ý nghĩa gì chứ?!

“Có thuốc không?”

Hàn Trạc Thần đưa cho hấn một điều thuốc, giúp hấn châm lửa.

“Nếu muốn cắt đứt thì kiên quyết một chút.”

Hấn hít một hơi thật sâu, rồi nhả ra, khói thuốc bay vào mắt hấn, hơi cay cay.

“Để em ngắm nhìn thêm chút nữa...”

Không phải hấn chần chừ do dự, mà hấn biết rằng lần này cắt đứt rồi, sau này có lẽ không còn cơ hội gặp lại cô nữa.

Hấn hút hết một điều thuốc mà nhịp tim vẫn chưa trở lại bình thường, Hàn Trạc Thần lại đưa cho hấn thêm điều nữa. Hấn cầm lấy, thấy cô nhẹ nhàng xoay người, hấn tưởng cô rời đi, bỗng có cảm giác muốn lao thật nhanh đến ôm chặt lấy cô. Nhưng cô chưa rời đi, đứng tựa vào một gốc cây, nét mặt không hề tỏ ra sốt ruột vì phải chờ đợi.

Cuối cùng, hắn cũng hạ quyết tâm, đưa tay kéo cô gái đang đứng bên cạnh Hàn Trạc Thần, khoác tay cô ta rồi nói: “Người đẹp! Lát nữa phối hợp chút nhé!”

Cô gái cười ngọt ngào dựa vào hắn: “Em hiểu!”

An Dĩ Phong đi xuống dưới, trong ánh mắt chăm chú của Tư Đồ Thuần, hắn từng bước, từng bước đi ra cửa.

Cô chậm rãi lại gần, nhưng hắn vờ như không nhìn thấy lướt qua cô.

Lúc đi qua, hắn lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc đó. So với thuốc mê, mùi hương của cô còn mạnh hơn gấp ngàn lần, hai chân hắn đột nhiên không còn cảm giác gì nữa.

“An Dĩ Phong!” Cô gọi tên hắn, giọng run run khiến hắn suýt nữa thì xông đến ôm cô, cũng may, hai chân hắn vẫn chưa lấy lại được cảm giác.

Hắn chậm rãi quay người, cánh tay co lại, ôm chặt cô gái.

Cô nhìn cô gái trong vòng tay hắn, ánh mắt vẻ tức giận, nhưng rồi nhanh chóng trở lại bình thản. Cô vẫn lạnh lùng như thế!

“Anh còn yêu em nữa không?” Cô nói một cách khó nhọc.

Không yêu! Chỉ hai chữ này thôi, vậy mà đứng trước ánh mắt trong veo như hồ nước của cô, hắn không thể nào mở miệng ra được.

Một lúc lâu sau, hắn mới áy náy nói: “Xin lỗi!”

Cô lùi lại một bước, nắm chặt tờ giấy trong tay. Hắn nhìn không rõ những chữ viết trên đó, chỉ thấy phía trên có hình thù rất lạ và màu sắc cũng rất lạ.

Rồi cả hai chìm trong im lặng.

Cô gái đi cùng hắn rất biết phối hợp, trong tình huống bối rối đó, cô ta liền nói: “Phong, cô ấy là ai vậy? Không phải anh đã từng nói với em là cả đời này chỉ yêu một mình em sao?”

Mẹ kiếp, một câu nói phối hợp mới tuyệt làm sao!

Hắn quay đầu, cười đau khổ và xoa xoa khuôn mặt cô gái xa lạ kia, dễ dàng nói: “Ừ! Anh chỉ yêu mình em...”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

“Ừ...”

Hắn nhìn gương mặt cô tái nhợt, cô cắn môi đến bật máu, tờ giấy trong tay bị vo tròn lại, tim hắn như rỉ máu, toàn thân đau đớn.

Hắn thề là nếu lúc đó cô oà khóc, chạy đến ôm hắn và nói: “Phong, em yêu anh, anh đừng bỏ rơi em như vậy...”, thì hắn sẽ không kìm nén được. Hắn sẽ quên đi tất cả và ôm chặt cô không rời ra, có chết cũng không buông tay.

Nhưng cô không làm như vậy. Cô cúi mặt, khi ngẩng lên, cô nở nụ cười bình thản.

“Việc gì phải xin lỗi, yêu anh, em không thấy hối hận!”

Cô quay người, nhẹ nhàng bước đi...

Gió thổi chiếc váy vàng của cô bay bay, dù cô đơn, bị thương vô cùng, nhưng cô không muốn lưu lại bất cứ giọt nước mắt nào trong ký ức của hắn.

Là hắn theo đuổi cô, từng chút, từng chút một làm cô động lòng. Rồi khi cô trao cho hắn tất cả, toàn tâm toàn ý yêu hắn, thì hắn lại vô tình rũ bỏ, ngay đến một lý do cũng không có!

Nụ cười cuối cùng của cô, câu nói cuối cùng của cô: “Em không thấy hối hận” như rút cả tim gan hắn.

46. Chương 46: Dư Vị Của Nỗi Đau (tiếp Theo)

Khi ấy hắn mới hiểu: cô bước ra khỏi thế giới của hắn, mang theo tình yêu cả đời hắn.

Sau này dù có gặp bao nhiêu cô gái tốt, hắn cũng không thể yêu được nữa!

Bởi vì hắn sống nhưng cũng chỉ như một cái xác không hồn...

Đêm đó, hắn mới thực sự cảm nhận được dư vị của nỗi đau, không thể nào làm vơi đi nỗi đau đó.

Hắn không nhớ rõ đã uống bao nhiêu rượu, chỉ nhớ rằng hắn nói rất nhiều lần câu: “Xin lỗi, Thuần ơi, hãy tìm ính một người đàn ông biết yêu thương, trân trọng em, anh không xứng đáng, anh không xứng đáng! Mẹ kiếp, anh không bằng loài cầm thú!”

Nửa năm trôi qua...

Yên ắng gần nửa năm, cuối cùng xã hội đen lại bắt đầu âm ỉ, hộp đêm và sòng bạc của An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần hoạt động trở lại. Thế lực của họ ngày càng lớn mạnh, họ chiếm giữ các bến tàu, những kẻ trước kia là quân của Kỳ Dã bây giờ đều đến nhờ cậy họ.

Trong giới xã hội đen, hắn và Hàn Trạc Thần đã tiếng tăm lừng lẫy, không ai còn dám gọi tên hắn, ai nhìn thấy hắn cũng phải cúi chào và gọi “anh Phong!”. Nhưng hắn rất nhớ cái tên đầy đủ của mình: “An Dĩ Phong”.

Nửa năm qua, An Dĩ Phong chưa một lần gặp lại Tư Đồ Thuần. Mỗi lần luyện quyền xong, hắn lại chống tay bên cửa sổ, nhớ lại nụ cười hôm đó của cô rồi lại tự hỏi chính mình, yêu cô, hắn có hối hận không?

Hắn cũng không biết nữa!

Hắn chỉ biết rằng, thời gian nửa năm có thể cai được thuốc phiện, nhưng vẫn không đủ để loại bỏ được bùa yêu trong lòng.

“Có lẽ một thời gian nữa sẽ khá hơn.” Hắn tự an ủi mình như vậy, luôn luôn như thế!

Đằng sau sự huy hoàng, hắn luôn có cảm giác trống vắng không sao chịu nổi. Có lúc, hắn cũng muốn giống như Hàn Trạc Thần, tìm một cô gái để khoả lấp sự trống trải trong lòng, nhưng mỗi khi ôm một cô gái lạ mặt, hắn lại nghe thấy giọng nói của Tư Đồ Thuần vang vọng bên tai: “Bắt đầu từ hôm nay, anh là “vật cưng” của riêng em...”, “Không thể, tuyệt đối không được!”

Hắn cúi đầu cười đau khổ, nghĩ bụng: “Xin em đừng tiếp tục làm phiền anh, anh sợ em rồi...”

Một năm trôi qua...

Sự đời lắm điều bất ngờ!

Không ai tin được quan hệ giữa Hàn Trạc Thần và anh cả Lôi có thể đổ vỡ, vậy mà điều đó đã thành sự thật. Càng kỳ lạ hơn là họ không nói lý do với bất cứ ai.

Ngày sinh nhật hai mươi một tuổi của An Dĩ Phong, anh cả Lôi gọi An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần tới nhà hắn.

Đương nhiên họ mang theo rất nhiều thứ đến, cả bình rượu mà anh cả Lôi rất thích nữa.

Nhưng tiếc thay họ không được đón tiếp bằng một bữa ăn ngon.

Họ vừa bước vào cửa, cánh cửa sắt bỗng đóng rầm.

Chưa hiểu chuyện gì thì An Dĩ Phong đã bị người giữ sang một bên, tiếp đó, mấy tên đàn em của anh cả Lôi xông đến đâm đá Hàn Trạc Thần túi bụi.

Hàn Trạc Thần không đánh trả, cũng không xin tha mạng. An Dĩ Phong chỉ có thể nhìn lên trời, lặng lẽ đếm từng giây. Một, hai, ba, bốn... Trong lòng họ hiểu rõ rằng, nếu anh cả Lôi muốn lấy mạng của Hàn Trạc Thần thì sẽ lựa chọn dùng dao và súng. Còn sử dụng cách này... chẳng qua là để hả giận!

Khi An Dĩ Phong đếm đến năm nghìn hai trăm bốn mươi tám thì bọn đàn em của anh cả Lôi mới kéo Hàn Trạc Thần đến bãi cỏ, vứt trước mặt anh cả Lôi.

“Mày có biết tại sao tao đánh mày không?” Anh cả Lôi hỏi.

Hàn Trạc Thần nói: “Đại ca, em không làm gì có lỗi với anh cả.”

Anh cả Lôi đập một bức ảnh vào mặt hắn.

Bức ảnh rất đẹp, trên nền ánh mặt trời lúc hoàng hôn, Hàn Trạc Thần mặc bộ vét đen quỳ trước một bia mộ ngọc trắng, tay lau bụi trên tấm bia, dưới chân đặt một bó cúc trắng thanh khiết. Đứng đằng sau hắn là cảnh sát Vu, nước mắt rừng rừng.

An Dĩ Phong đi tới, nhặt tấm ảnh lên xem, cười nhạt: “Bức ảnh này ai chụp vậy? Kỹ thuật chụp ảnh rất khá, khi nào rảnh rồi bảo hắn chụp cho em vài kiểu.”

Lúc hắn nói, ánh mắt sắc lẹm liếc từng người một, tên lái xe của anh cả Lôi quệt quệt mồ hôi tay vào quần có vẻ căng thẳng.

Anh cả Lôi liếc mắt nhìn An Dĩ Phong, không để tâm đến hắn, lại cúi xuống hỏi Hàn Trạc Thần: “Mày và tên đó rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Mày có phải là nội ứng của cảnh sát không?”

Hàn Trạc Thần nhìn đám người đang vây xung quanh hắn, nghiêng răng nói: “Đại ca, em đi theo anh bao nhiêu năm như vậy mà anh vẫn không tin em sao?”

Anh cả Lôi tức giận đứng bật dậy, đập một cái vào ngực Hàn Trạc Thần, làm gãy hai chiếc xương sườn trên người hắn.

“Cút! Từ hôm nay trở đi đừng nhìn mặt tao nữa!”

An Dĩ Phong trở dài, tiến đến đỡ Hàn Trạc Thần dậy, từng bước từng bước rời khỏi biệt thự của anh cả Lôi.

Hàn Trạc Thần ôm ngực, hỏi hắn: “Sao chú không đánh cho anh một trận?”

“Em đợi vết thương của anh lành rồi mới đánh!”

“Phong, anh chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với chú, chú có tin anh không?”

Hắn nói: “Em tin!”

Hàn Trạc Thần cười chua xót: “Anh thực sự coi chú như anh em, anh muốn giúp chú trở thành ông trùm thực sự của xã hội đen, anh muốn chút thực hiện được ước mơ của mình...”

“Em hiểu!”

Lúc ấy, hắn chợt nhớ đến Tư Đồ Thuần. Hình như cô cũng từng nói với hắn câu tương tự như thế: “Anh hãy tin em, tất cả những việc em làm đều là vì anh, em muốn nhanh chóng giúp anh trừ bỏ được Kỳ Dã, em muốn anh trở thành ông trùm thực sự của xã hội đen, em muốn anh có thể thực hiện được ước mơ của mình. Em muốn anh sống tốt...”

Nếu có thể, hắn muốn nói với cô một câu: “Anh tin! Anh hiểu!”

47. Chương 47: Dư Vị Của Nỗi Đau (kết)

Một năm rưỡi sau...

An Dĩ Phong cảm thấy vết thương lòng dường như đã hoàn toàn bình phục. Tim hắn không còn nhói đau nữa. Hắn không nhớ tới Tư Đồ Thuần, cũng không muốn nghe tin tức gì của cô nữa, thậm chí không muốn nghe thấy ai nhắc đến tên cô.

Hắn cho rằng mọi chuyện đã qua rồi.

Thực ra, tất cả giới xã hội đen đều biết rằng, Tư Đồ Thuần là ba chữ cấm kỵ. Chỉ cần nghe thấy ba chữ này thì ít nhất gần một tháng liền gặp ai hắn cũng chửi!

Ngay cả Hàn Trạc Thần cũng không phải ngoại lệ.

Vào một ngày mùa đông, ngày lạnh giá nhất trong ký ức của An Dĩ Phong. Hắn muốn đến khu vực phồn hoa nhất để mua một căn biệt thự. Đang trên đường đến một tiểu khu cao cấp thì bỗng nhiên hắn phanh gấp lại, dừng xe ở giữa đường, khiến một loạt xe đi sau cũng phải phanh gấp. Hắn nhìn lên chiếc gương chiếu hậu bám đầy bụi, tay nắm chặt vô lăng

Hình ảnh Tư Đồ Thuần trong chiếc váy ngắn màu nâu nhạt phản chiếu qua gương, tóc cô búi cao và khuôn mặt càng thủy mị hơn. Cô cúi xuống hôn đứa bé trong tay, nét mặt tràn đầy hạnh phúc trao đứa bé cho Trình Bùi Nhiên trong bộ cảnh phục đứng bên cạnh. Trình Bùi Nhiên đỡ lấy đôi vai gầy yếu của cô, giúp cô bước vào chiếc xe Mercedes, rồi lại cẩn thận trao đứa bé cho cô...

Nhìn cảnh ấy, lòng An Dĩ Phong như bị dao đâm mạnh khiến hắn đau đến mức không còn tri giác nữa.

Cô đã lấy người đàn ông mà cô nên lấy! Cô đã có con! Cô sống rất hạnh phúc!

Hắn nên mừng cho cô mới phải, nhưng sinh linh trước mặt hắn là kết quả của một quá trình thai nghén lâu dài của họ, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh người đàn ông anh tuấn, kiên cường đang trút hết tình yêu vào cơ thể cô. Thậm chí hắn còn nghe rõ tiếng rên rỉ của cô... giống như đêm đó...

Tối hôm ấy, An Dĩ Phong uống rất nhiều rượu. Hắn cúi xuống bồn rửa tay, ra sức nhúng mặt vào nước lạnh, nhưng không thể nào tỉnh táo được, không thể nào xóa đi nụ cười thanh khiết của cô khỏi đầu, không thể nào làm dịu đi nỗi đau trong ngực, cũng không thể nào đối mặt với sự tan vỡ của tia hy vọng cuối cùng sót lại trong tim hắn.

Hàn Trạc Thần đứng ở cửa nhìn hắn hỏi: “Lần này chú hết hy vọng rồi chứ?”

Hắn lắc đầu liên hồi: “Anh Thần, em không muốn bước vào xã hội đen, em muốn làm một cảnh sát!”

“Bước vào con đường này, chúng ta không thể quay lại được nữa!”

“Em muốn gặp lại cô ấy, em muốn hỏi cô ấy: Sống có tốt không?”

“Có ý nghĩa gì không?”

“...”

Cuối cùng hắn vẫn đi, rồi đứng dưới căn hộ trắng lộng lẫy, nhìn từng ngọn đèn êm dịu bên cửa sổ, những tấm rèm cửa ầm ập...

Một gia đình thật hạnh phúc, đây là thứ mà một người như hắn chưa bao giờ có được.

Hắn chưa bao giờ mua một ngôi nhà nào, bởi hắn chuyển chỗ ở nhiều hơn thay quần áo, số lần về nhà ngủ còn ít hơn rất nhiều số lần qua đêm trên sofa ở hộp đêm. Hắn cũng từng mơ ước có một căn nhà như thế này, không cần phải để điện sáng chờ hắn về hằng đêm, cho dù là để hắn nấu mì đợi người mình yêu trở về nhà, hắn cũng thấy thỏa mãn lắm rồi.

Nhưng sau khi gặp Tư Đồ Thuần, ước mơ nhỏ bé ấy trở nên quá xa vời. Hắn cố gắng hạ thấp mong ước ấy xuống, thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa... nhưng rốt cuộc... nó vẫn là một mong ước quá xa vời.

Cũng may cô là một phụ nữ thông minh và lý trí, hiểu được những gì là có thể, những gì là hạnh phúc với cô.

Cũng may điều mà hắn không thể mang lại cho cô thì người khác đã mang đến cho cô rồi.

Hắn xoay người, màu áo đen càng trở nên u ám dưới ánh đèn đường, tiếng cười của hắn vang vọng trong bóng đêm.

Hắn cười và nói: “Trình phu nhân... chúc mừng em! Chúc mừng em không phải khắc tên anh trên bia mộ...”

Hắn rút một điều thuốc từ trong túi ra, bật lửa, ngọn lửa rung rung trong gió, soi chiếu giọt lệ đọng nơi đáy mắt hắn.

Hắn không biết mình đã đi bao lâu, khi rượu và sự mệt mỏi làm hắn không bước tiếp được nữa thì một cô gái bám lấy cánh tay hắn, cười hỏi: “Có cần em giúp không?”

Trong đầu hắn lại vang lên giọng nói: “An Dĩ Phong, anh là duy nhất của em!”

Hắn bỏ tay cô ta ra, tiếp tục đi về phía trước.

Đi được hai bước, hắn dừng lại, quay lại cười ngỗ ngược với cô ta: “Bao nhiêu tiền?”

Cô gái đó ngẩn người một chút, rồi nở nụ cười tươi như hoa tiến về phía hắn: “Tuỳ anh!”

Hắn giẫm chân dập tắt điều thuốc, đồng thời dập tắt cả tia hy vọng cuối cùng.

Hắn đáp lại giọng nói khi nãy vang lên trong lòng: “Trình phu nhân, hãy yêu thương chồng em, yêu thương con em... Kể từ hôm nay tôi sẽ làm cho An Dĩ Phong mà em đã từng yêu biến mất khỏi thế giới của em - đây là điều cuối cùng tôi có thể làm được cho em!”

Yêu là gì?

Yêu là quay mặt đi, để giọt nước mắt rơi vào bóng đêm nơi em không nhìn thấy, còn thứ mà em thấy... dưới ánh mặt trời... là nụ cười rạng rỡ của anh!

Con người sẽ thay đổi!

An Dĩ Phong và Hàn Trạc Thần đã chứng minh rất rõ chân lý này cho giới xã hội đen.

Một buổi trưa rực lửa, An Dĩ Phong đang ngủ say thì nhận được điện thoại của cảnh sát Vu, ông nói rất ngắn gọn: “Mau đưa người đến khách sạn Vạn Hào.”

An Dĩ Phong tưởng Hàn Trạc Thần xảy ra chuyện gì, không kịp mặc quần áo tử tế, chỉ kịp tóm lấy chiếc quần, vội vã chạy đi.

Khi hắn chạy đến khách sạn Vạn Hào thì thấy anh cả Lôi đang nằm bò ra đất, đôi mắt đầy cảm hận trợn lên, máu từ hốc mắt, miệng và mũi chảy ra... đỏ thẫm cả một vùng trời. Lúc Hàn Trạc Thần bị ba tên cảnh sát lôi lên xe, hắn vẫn cố vùng vẫy, ôm chặt thi thể của anh cả Lôi, nói: “Đại ca, đại ca...”

Hắn nghe thấy có tiếng kêu gào, khi ngẩng lên nhìn thì thấy ở ban công thấp thoáng bóng một phụ nữ.

Hắn liền chạy ra dưới ban công, kêu thất thanh: “Chị cả, không được! Không được... nhảy...”

Người phụ nữ vẫn nhảy xuống, ngay trước mắt hắn, chiếc váy nhuộm đỏ tựa như chiếc lá phong đang rơi...

Hắn quỳ xuống, nắm chặt tay phải, đấm mạnh xuống.

“Anh Phong, đừng như vậy!” Một tên đệ tử chạy lại cản hắn.

“Tìm thằng đó cho tao, cho dù có lật cả xã hội đen lên cũng phải tìm ra thằng đó cho tao.”

Trước đây, mỗi khi hắn cứ nhìn thấy ai ngứa mắt là Hàn Trạc Thần lại khuyên: “Đừng giết họ, để cho người ta ít đất sống thì mới có thể giữ được cho mình ít đất sống.”

Lần này Hàn Trạc Thần bị vu cáo là buôn bán ma túy, bị từ chối bảo lãnh, trong đầu hắn chỉ còn lại bốn chữ: “Nhanh chóng giết hết!”

Hắn thực sự muốn lật cả xã hội đen lên, tất cả những kẻ hắn từng nhẹ tay, bây giờ hắn sẽ trừ tận gốc...

Sau khi Hàn Trạc Thần đích thân báo thù cho anh cả Lôi, trong giới xã hội đen bắt đầu lan truyền một câu: Hàn Trạc Thần giết người nhanh như chớp mắt, An Dĩ Phong thay người yêu còn nhanh hơn cả chớp mắt...

Hắn cười cả một buổi tối vì câu nói này, cười đến đau cả miệng, cười đến chảy nước mắt!

Khi ấy, Hàn Trạc Thần đã ra khỏi xã hội đen, còn hắn thực sự trở thành ông trùm của xã hội đen. Không có băng đảng nào dám cướp địa bàn của hắn, không có băng nhóm nào dám bí mật chém giết lẫn nhau, thậm chí không có tên nào dám không nói một câu với hắn trước khi “làm ăn”... Còn những tên muốn vào xã hội đen thì trước tiên phải học một điều: An Dĩ Phong nói một, đừng bao giờ nói hai.

Khi ấy, An Dĩ Phong hai mươi bốn tuổi!

48. Chương 48: Mười Lăm Năm (đầu)

Mười lăm năm... đối với một người đàn ông có cuộc sống vô cùng huy hoàng và ôm vô số cô gái trong tay chỉ trôi qua trong nháy mắt.

Đối với một cô gái mà nói, thời gian trôi đi thì nhan sắc cũng phai tàn...

Cô đơn nằm bên chiếc gối trống không, chẳng ai giúp mình lau đi những giọt nước mắt đang chảy xuống...
Australia.

Một phụ nữ Trung Quốc dáng vẻ thanh tao đang ngồi bên cửa sổ của một quán cà phê đọc báo. Cô mặc một chiếc váy ngắn cổ chữ V, những đường may đơn giản làm tôn thêm dáng người cô với vẻ cao quý, tao nhã.

Cô tựa như một bông cúc trắng, mang vẻ đẹp của sự cao quý và phẩm cách cao thượng.

Dáng vẻ thanh thoát, mùi hương nhẹ nhàng khẽ thấm vào lòng người.

Tay cô cầm một tờ báo Hoa ngữ, phần tựa đề rất bắt mắt: Ông trùm xã hội đen An Dĩ Phong tung hoành mười lăm năm sợ hãi tự sát. Bài báo dùng ngòi bút sắc sảo để vạch trần cuộc đời tội ác chồng chất của một ông trùm xã hội đen, miêu tả quá trình hắn sát hại doanh nhân giàu có Hàn Trạc Thần, đồng thời khẳng định phía cảnh sát đã nắm được tất cả các chứng cứ phạm tội của hắn, thực hiện lệnh bắt giữ, vì không còn đường trốn chạy nên sợ hãi mà tự sát. Kết lại, dùng vài trăm từ để ca ngợi công lý và lẽ phải.

Cô xem đi xem lại nội dung của bài báo, cho đến khi xem kỹ từng câu từng chữ rồi mới đặt tờ báo xuống, khẽ thở dài: “An Dĩ Phong, anh sẽ không tự sát... anh biết rằng, em vẫn đang đợi anh...”

Đến buổi trưa, một chiếc Limousine màu đen dừng lại trước quán cà phê. Một cô gái mắt đen lác bước xuống, đi vào trong quán. Cô gái ấy còn rất trẻ, chắc chưa đến hai mươi tuổi. Cô ấy có đôi mắt rất đẹp, trong veo như đồng suối, tinh khiết không vương chút bụi trần... Cô ấy chọn đồ uống theo sự giới thiệu của người phục vụ.

Sau khi cô ấy nhấp một ngụm xong, người phục vụ theo lệ thường hỏi: “Chị thấy thế nào?”

“Rất ngon, tôi nghĩ bartender của các chị hẳn đã trải qua một tình yêu khắc cốt ghi tâm nên mới có thể pha chế được một hương vị như vậy.”

Nghe câu này, Tư Đồ Thuần liền ngẩng lên nhìn cô gái.

Cô cũng tin rằng cô gái này hẳn đã trải qua một tình yêu khắc cốt ghi tâm, nếu không, sao có thể cảm nhận được hương vị của nó.

Một cảm giác duyên phận đặc biệt, Tư Đồ Thuần đến ngồi trước mặt cô gái, chủ động làm quen với cô bằng tiếng Anh: “Xin chào, tôi tên là Chris!”

“Rất vui được làm quen với chị, em tên là Amy!”

Cô bé tên Amy chăm chú nhìn cô, em dè dặt hỏi: “Chị là người Trung Quốc à?”

“Ừ, Hồng Kông - Trung Quốc.”

“Thật à? Em cũng là người Trung Quốc đấy!”

Mắt cô gái sáng lên, cô nói tiếng Trung: “Thật là tình cờ!”

“Ừ! Em đến đây bao lâu rồi?”

“Em mới đến. Còn chị?”

“Rất lâu rồi.” Cô buồn rầu nói, mang theo cảm giác bị thời gian giày vò đã lâu.

“Sao chị lại đến Australia?”

“Năm năm trước, bố chị nghỉ hưu đến đây dưỡng lão, chị thôi việc và đến đây cùng ông ấy.”

“Australia thực sự là một nơi an dưỡng rất tốt.”

“Trời cao biển rộng, trong vòng vài kilômét không nhìn thấy một bóng người. Thật tốt...”

“Nhưng mà cô đơn quá, luôn cảm thấy thiếu tình cảm của người Trung Quốc, không thể nào hoà nhập được với thế giới của họ.”

“Là vì sự khác biệt về văn hoá, sự kín đáo, ý nhị của người Trung Quốc khác hẳn với sự thẳng thắn của người nước ngoài.”

Tư Đồ Thuần nghĩ một chút rồi hỏi: “Chị nghe cách em phát âm tiếng Anh hơi giống người Anh.”

“À, vì trước kia em học piano ở London.”

“Tình cờ thật, trước kia chị cũng học bốn năm ở học viện đặc công Hoàng gia.”

Amy ngạc nhiên: “Chị là cảnh sát à, nhìn không giống chút nào!”

Họ bắt đầu tán chuyện, chuyện Australia, nước Anh và Trung Quốc.

Sau đó, trưa nào Amy cũng đến tìm cô nói chuyện. Cá tính và vẻ bề ngoài của cô ấy thật tinh tế, nhẹ nhàng, cách nói chuyện sâu sắc hơn nhiều so với độ tuổi thật, sự thân thiện của cô ấy làm cho người khác cảm thấy thoải mái, tự nhiên, gặp là muốn làm quen.

Cho nên, không lâu sau hai người trở thành bạn thân, cứ gặp nhau là họ nói mãi không hết chuyện.

Vào một ngày đẹp trời...

Lúc Tư Đồ Thuần đang tiếp khách thì nhìn thấy Amy cười ngọt ngào nghe điện thoại, khuôn mặt rất hạnh phúc nói: “Được, biết rồi, biết rồi...”

Cô chưa từng gặp chồng Amy, vì những lần đến đón Amy, anh ta chỉ dừng xe ở cửa chứ không xuống, đợi Amy lên xe là đi ngay. Nhưng cô có thể đoán được anh ta là một người đàn ông tốt, toàn tâm toàn ý yêu thương, chăm sóc cho Amy.

Thấy Amy cúp máy, Tư Đồ Thuần đi đến và nói chân thành: “Chồng em thật chu đáo.”

“Có lẽ là do thói quen, anh ấy luôn coi em là trẻ con.”

“Phụ nữ lúc mang thai luôn cảm thấy không an toàn nhất, cần sự che chở của đàn ông nhất.”

“Vâng!” Amy gật đầu đồng ý. “Đôi khi em cũng lo anh ấy sẽ yêu người phụ nữ khác... Thực ra, em biết rõ rằng anh ấy sẽ không thể!”

“Ừ... rất lo, ngày nào cũng lo...”

Ngón tay đang khuấy cốc cà phê của cô hơi cứng lại, hàng mi khẽ rủ xuống che ánh mắt của cô. Cô nhớ lại khoảng thời gian mình mang thai, thường ngán người cầm chiếc điện thoại, chờ đợi điều kỳ diệu, An Dĩ Phong sẽ gọi cho cô, chỉ là một câu hỏi thăm bình thường, hay đơn giản chỉ là một câu: “Em sống tốt không?”

Cô kìm nén nỗi buồn trong lòng, mỉm cười hỏi: “Chắc em yêu chồng lắm nhỉ?”

“Anh ấy là người tốt!” Amy kể rất thật với cô. “Anh ấy nuôi em từ lúc em bảy tuổi cho đến bây giờ, tất cả những thói quen và tính cách của em đều từ anh ấy mà ra, vì thế em thường nghĩ rằng... sự tồn tại của em là vì anh ấy...”

“Một tình yêu thật cảm động!”

“Vâng!”

“Sớm tối bên nhau.” Một tình yêu thật là xa xỉ đối với cô.

“Còn chị thì sao? Chồng chị là người như thế nào?” Amy nhìn cậu bé đang chơi ngoài cửa sổ, cười ngọt ngào hỏi: “Con trai chị trông khá khinh thế kia, chắc anh ấy cũng rất đẹp trai!”

“Nhìn cũng tạm được.” Cô hướng mắt nhìn cậu bé đang chơi bên ngoài bãi cỏ, cái mũi và đôi môi nó giống cô, đôi mắt rất khí khái, anh hùng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng rất giống bố.

Tư Đồ Thuần cúi xuống khảy cà phê, từng chút một, từng dòng cà phê cuộn xoáy trong cốc, giống như thời gian không ngừng xoay vần...

Bất giác, hồi ức của cô lại quay trở về mười lăm năm trước...

Vào buổi tối mà An Dĩ Phong bức bối bỏ đi, Tư Đồ Thuần đã gọi điện cho hắn rất nhiều lần, hắn không tắt máy, cũng không nhấc máy, cứ để tiếng chuông đổ dài như muốn nói với cô: Hắn không muốn nghe, không muốn nghe cô nói dù chỉ một câu.

Tiếng chuông đổ dài làm cô không còn chút kiêu ngạo nào nữa, nhưng cô không cam lòng từ bỏ. Ít nhất cô cũng muốn để hắn biết rằng, cô đồng ý làm người tình của hắn là vì cô muốn, không ai bắt cô cả.

Cô đi đến nhà hắn, liên tục gõ cửa, ánh đèn trong phòng vẫn sáng, nhưng hắn không bước ra. Cánh tay tê dại nhưng cô vẫn không ngừng đập. Cô muốn cho hắn biết rằng cô sẽ không rời đi... cô sẽ đợi hắn ra mở cánh cửa ngăn cách ấy.

Lòng bàn tay cô tái đi, rồi sưng lên, cuối cùng rớm máu, vết thương cứ va vào cánh cửa sắt cứng nhắc đó, đau đến tận tận tim... nhưng cô vẫn không muốn từ bỏ.

Suốt mười lăm tiếng liền, cô kiệt sức, ngã lăn xuống hành lang.

Lúc tỉnh dậy, hành lang dài lạnh lẽo ấy vẫn chỉ có một mình cô, nhìn cánh cửa kiên cố đó, cô hiểu được sự quyết tâm của hắn, hắn thực sự... buông tay rồi.

Cô trở về nhà, vừa bước vào cửa liền ngã nhào xuống sàn đất lạnh giá.

“Bố, chỉ là một giao hẹn thôi, làm gì mà quan trọng như vậy? Tại sao anh ấy không thể tha thứ cho con? Con yêu anh ấy như vậy, tại sao ngay đến cả một cơ hội giải thích anh ấy cũng không cho con?”

Tư Đồ Nhiêu bế cô lên giường, rót cho cô một cốc nước nóng.

“Thuần, bây giờ mà con vẫn không tỉnh ngộ sao?”

“Con không sai!”

“Được! Vậy bố hỏi con, con định làm thế nào?”

“Đợi bố nghỉ hưu, con cũng thôi việc, anh ấy sẽ đến Australia cưới con.”

“Vậy ít nhất cũng phải mười năm nữa. Con có dám khẳng định là nó sẽ yêu con mười năm không? Con có dám khẳng định là nó sẽ sống được mười năm nữa không? Mà nếu có sống được, mười năm sau nó nổi đình nổi đám trong xã hội đen, liệu nó có cam tâm từ bỏ tất cả vì con không?”

Cô lắc đầu, cô không biết.

49. Chương 49: Mười Lăm Năm (kết)

Nếu nói theo tỷ lệ đánh cược, chắc chỉ có một phần nghìn mà thôi, nhưng dù sao vẫn có một chút hy vọng.

“Thuần, quyết định của An Dĩ Phong là đúng. Ai cũng muốn có một tình yêu sông cạn đá mòn, nhưng con xem có bao nhiêu mối tình có thể qua được thử thách của thời gian, và có bao nhiêu người thất tình đến mức sống không nổi nữa? Nó không mang lại cho con tương lai, không thể hứa hẹn gì với con, điều đó không quan trọng! Nhưng nó có thể cho con hiện tại không? Ngay đến cả một buổi hẹn hò cũng phải lén lút lút, hà tất gì phải thế chứ?”

“Con không khổ!”

“Đó là con khổ nhưng không nói ra, từ bé đến lớn con đều như vậy, khổ thế nào cũng cắn răng chịu đựng! Nói thật, với tư cách một người đàn ông, đáng lẽ An Dĩ Phong phải làm như vậy mới xứng đáng là đàn ông, mới là thực lòng yêu con!”

“Anh ấy không nên từ bỏ!”

“Đã không có kết cục gì, thì nhân lúc chưa mắc sai lầm lớn, cắt đứt sớm một chút. Nó biết rằng con rất mạnh mẽ, chuyện đau khổ vì thất tình... đối với con sẽ nhanh chóng qua đi.”

Cô dựa vào vai Tư Đồ Nhiêu, chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy.

“Không phải là con sợ con sẽ không vượt qua được, mà con sợ rằng cả đời này con không thể quên anh ấy...”

“Con chưa thử, thì làm sao biết là không thể quên.” Tư Đồ Nhiêu đặt cô nằm xuống, giúp cô đắp chăn. “Không nghĩ nữa, ngủ đi, bố tin là con có thể vượt qua.”

Cô gật đầu, nhắm mắt lại.

Đến nửa đêm, người cô lạnh toát, chân tay bủn rủn. Cô nhớ ra là cả ngày hôm nay mình chưa ăn gì, cố gắng bò dậy, định đi ăn chút gì đó, không ngờ vừa bước ra khỏi cửa cô lại ngã xuống đất.

Trong lúc mơ hồ, cô có cảm giác bị một y tá thay đồ. Cô bừng tỉnh, giữ chặt cổ áo và phản kháng mạnh mẽ. “Không được cởi áo của tôi, không được cởi!” Cô sợ rằng người khác sẽ nhìn thấy những vết bầm tím trên người mình.

Bác sĩ tiêm cho cô một liều thuốc an thần, trước khi chìm vào giấc ngủ, cô vẫn không ngớt miệng nói: “Không được, đừng cởi áo tôi...”

Sau khi tỉnh lại, cô thấy bố cô đang ngồi cạnh giường, nét mặt đau đớn, tuyệt vọng, bác sĩ và y tá cũng nhìn cô với ánh mắt thương hại một cách kỳ lạ.

Cho đến khi nhìn thấy quyển sổ khám bệnh của bác sĩ, cô mới kinh ngạc đến ngẩn người.

Trên quyển sổ đó viết: Xương sườn thứ năm trên ngực phải bị rạn. Trên vai, cánh tay, chân hơn mười vết bầm tím. Hai lòng bàn tay trầy xước. Màng trinh bị rách, âm đạo sưng huyết nghiêm trọng, đã bị cưỡng bức thô bạo nhiều lần...

Nhìn những dòng chữ ấy, ý nghĩ đầu tiên của cô là đem quyển sổ khám bệnh đó đập vào mặt An Dĩ Phong và hỏi: “Cái gì mà sự giao hoà tuyệt vời của tình yêu và dục vọng, đây chẳng khác gì kết luận giám định của một vụ cưỡng dâm nghiêm trọng ở sở cảnh sát!”

Cô đoán là... với cái mặt dày của An Dĩ Phong, hẳn sẽ cười cợt nhả và nói: “Điều này chứng tỏ anh rất yêu em!”

Cô cười, cùng với nụ cười ấy, giọt nước mắt rơi xuống quyển sổ khám bệnh.

Cô không còn có cơ hội để hỏi nữa, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Họ kết thúc rồi, một đoạn tình sử thề sống thề chết, vậy mà kết thúc kiên quyết, dứt khoát như vậy...

Tư Đồ Nhiêu đau lòng ôm vai cô nói: “Thuần, con đừng khóc, bố nhất định sẽ cho hẳn ngồi tù hai mươi năm.”

Cô ra sức lắc đầu: “Là con tự nguyện.”

“Con đừng sợ, cho dù có bị người ta cười chê, bố cũng sẽ không để con phải chịu oan ức...”

“Con tự nguyện thật mà. Bố, cho dù đứng trước toà, con cũng sẽ nói như vậy.”

Thấy cô một mực kiên quyết, Tư Đồ Nhiêu không nói gì nữa.

Vụ scandal “Con gái cục trưởng cục cảnh sát bị cưỡng bức” đương nhiên bị bịt kín. Nhưng cô biết, giấy không bọc được lửa. Mặc dù trước mặt cô không có ai đề cập đến chuyện này, nhưng cô vẫn nhìn thấy những ánh mắt thương hại và đồng cảm mà đồng nghiệp dành cho cô. Còn cô coi như mình không thấy gì.

Trong hai tháng, cô buộc mình phải cuốn vào công việc để quên đi mong muốn gặp hấn, buộc mình phải ăn ngon ngủ yên, buộc mình phải cười. Nhưng cô không nghĩ ra rằng, hai tháng rồi mà “nguyên san” của mình vẫn chưa tới.

Đêm hôm đó cô chỉ muốn tận hưởng tình yêu nồng cháy của hấn, nói dối hấn là đang trong thời kỳ “an toàn”, sẽ không...

Cô đến bệnh viện xét nghiệm, khi cầm tờ giấy kết quả trong tay, cô cứ ngồi ngây trên ghế cả buổi sáng.

Cuối cùng cô quyết định đến tìm hấn. Dù gì thì đứa bé cũng là con của họ, cô muốn hỏi ý kiến hấn!

Trong ánh nắng gay gắt, Tư Đồ Thuần đứng bên ngoài trung tâm thể hình, ngẩng lên nhìn.

Một người phụ nữ yêu thật lòng kỳ thực không cần dùng mắt để phân biệt, chỉ lướt qua một cái cô đã nhìn thấy ngay An Dĩ Phong ở cửa sổ tầng ba.

Trong nỗi nhớ trào dâng, cô muốn chạy thật nhanh lên ôm lấy hấn và nói: “Em nhớ anh!”

Nhưng hấn chỉ đứng đó nhìn cô, khoảng cách như giữa hai thế giới vậy...

Trong phút chốc, nỗi nhớ của cô tan biến, cô định quay lưng bước đi, nhưng nhìn tờ kết quả xét nghiệm trên tay, cô cố đứng lại.

Cô đứng dưới gốc cây, lá cây rơi xào xạc...

Sau thời gian dài chờ đợi, cuối cùng thì hấn cũng đi xuống, trong tay ôm một cô gái xinh đẹp...

Lòng cô quặn đau, muốn xông lên đẩy cô gái kia ra, nói thật to rằng: “An Dĩ Phong là của tôi, anh ấy là bố của đứa con trong bụng tôi”. Rồi cô sẽ ôm hấn, khóc như mưa như gió và hỏi hấn: “Không phải anh từng nói rằng cả đời này sẽ không lấy ai khác ngoài em sao? Không phải anh đã từng nói rằng anh sẽ không nhìn cô gái nào khác ngoài em sao?”

Nhưng cô không thể khóc lóc cầu xin, lại càng không thể làm điều ấy ở chỗ đông người thế này.

“Anh còn yêu em nữa không?” Đây là câu mà cô đã phải lấy hết dũng khí mới nói ra được.

Chỉ cần hấn nói một câu: “Yêu!”, cô nhất định sẽ sinh đứa bé, tự nuôi nó, không oán, không hận, chờ đến ngày hấn cưới cô.

Nhưng hấn lại nói: “Xin lỗi!”

“Xin lỗi”, hai từ ấy đã nói rõ ràng cho cô biết rằng, bất kể là yêu hay không yêu, họ không thể tiếp tục được nữa, hấn đã vứt bỏ tình yêu này, không thể cứu vãn được nữa rồi.

Cô chợt nhớ mình đã từng nói: “Yêu tôi thì xin đừng làm phiền tôi.”

Lúc ấy hấn đã trả lời cô: “Nếu em muốn như vậy... Được! Anh đồng ý!”

Nếu như đây là điều cô muốn thì tại sao cô không đón nhận một cách thoải mái chứ?

Cô cố gắng hết sức để mỉm cười với hấn.

Vì yêu hấn, nên cô để lại nụ cười cuối cùng cho hấn!

Một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt Tư Đồ Thuần, kéo cô ra khỏi những ký ức năm xưa.

Cô cười nhận lấy chiếc khăn, lau vệt nước trên khoé mắt: “Xin lỗi! Bỗng nhiên lại nhớ đến một vài chuyện cũ.”

“Anh chị có con rồi, tình cảm cốt nhục không thể cắt đứt được.” Amy vỗ vỗ vai cô. Tay Amy rất đẹp, trắng như tuyết, những ngón tay thon dài, rất mềm mại, dường như có thể xoa dịu vết thương của người khác.

“Đúng thế! Nhất định anh ấy sẽ không bỏ cốt nhục của mình...”

Chết Limousine màu đen dừng trước cửa quán đúng giờ, nhưng Amy không vội vã đi ra, cô ấy lấy từ trong túi ra một chiếc MP3 rất đẹp.

“Tặng chị này, là những bản piano mà em chơi đấy, lúc nào buồn chị mở và nghe nhé!”

“Cảm ơn!”

Nhìn Amy đi xa, Tư Đồ Thuần đeo tai nghe, những âm thanh tự nhiên vang lên, chân thành, ngọt ngào...

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, những bản nhạc thật đẹp, một cô gái thật đẹp.

Cô gái ấy đẹp như thiên thần, người đàn ông nào có thể không yêu...

50. Chương 50: Gặp Lại (đầu)

Amy ngồi trong xe, cô thấy chồng đang say sưa nhìn Chris trong quán cà phê qua cửa kính xe, mái tóc đen, đôi mắt sâu thẳm, chiếc mũi cao, môi khẽ nở nụ cười...

“Này!” Cô dùng hai tay bịt mắt hắn, quàng qua cổ hắn và nói: “Không được nhìn.”

“Ghen à?” Người đàn ông kéo tay Amy ra, không nhìn nữa, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt cô. “Hai người có vẻ nói chuyện rất hợp cạ, nói những gì vậy?”

“Chuyện của phụ nữ anh sẽ không có hứng thú đâu, ngoài chuyện chồng con thì chẳng còn chuyện gì nữa.”

Mắt hắn chớp chớp: “Nói chuyện chồng cô ấy rồi?”

“Hình như quan hệ của chị ấy với chồng không tốt lắm. Dù thế nào đi nữa thì họ vẫn có đứa con.” Amy thở dài, nghĩ đến cậu bé đáng yêu đó.

Tên tiếng Anh của cậu bé là Anthony, giống tên của hắn. Anthony rất thông minh, kiên cường, mới mười bốn tuổi mà đã có khí chất đặc biệt, Anthony thường nói một câu: “Con là đàn ông”.

Cứ mỗi lần nghe giọng non nớt của cậu bé khi nói câu ấy, Amy lại véo yêu má cậu. Cậu bé rất cứng chặc đáp: “Cô Amy, cháu là đàn ông, cô không được véo má cháu như thế!”

Có lần Amy nhìn thấy Anthony đánh nhau với một cậu bé ngoại quốc cao to hơn nó rất nhiều, bị đánh sưng tấy mặt, trán tím bầm nhưng vẫn không chịu thua. Cô thương quá định chạy đến can thiệp, nhưng Chris kéo tay cô, lặng lẽ đứng bên cạnh xem, đến khi cậu bé ngoại quốc kia đánh đủ rồi rời đi, Chris mới đến ngồi xuống trước mặt nó, xoa mặt nó về đầy thương xót hỏi: “Có đau không?”

Nó nghiêng răng bò dậy và nói: “Con là đàn ông!”

Amy vô cùng cảm động trước câu nói đó của cậu bé. Cô cũng hiểu được tình yêu của một người mẹ là như thế nào. Dù Chris có phải kìm nén nỗi đau lại thì cũng phải để cậu bé hiểu rằng: Muốn làm một người đàn ông thì nên trưởng thành như vậy, khi họ đối mặt với mưa gió, sẽ không có ai đỡ cho họ!

Lúc đó, cô chợt nghĩ đến Hàn Trạc Thần và An Dĩ Phong, họ đã chịu đựng những cực khổ mà người khác không thể tưởng tượng nổi để chống đỡ bầu trời rộng lớn của mình.

“Con trai...” Người đàn ông nheo mày. “Cô ấy rất yêu con trai mình?”

“Đương nhiên rồi. Chị ấy nói rằng vì con trai, chị ấy có thể chịu đựng mọi thứ, có thể vứt bỏ mọi thứ.”

Người đàn ông ấy lại càng nhúu mày hơn.

“Sao anh quan tâm đến chị ấy vậy?” Amy nhìn chăm chú khuôn mặt tuần tú của hắn, hơi chút căng thẳng hỏi. “Có phải anh thích chị ấy rồi không?”

“Anh thích cô ta?” Người đàn ông bật cười, rồi như nghĩ ra điều gì đó, hắn cười to hơn. “Trừ khi anh chán sống rồi!”

Ở hội quán thể hình cao cấp Australia, sau khi luyện quyền xong, An Dĩ Phong một nhoài người, hắn dựa lưng vào dây chần, giội một chai nước lên đầu rồi giữ giữ tóc, nước bắn khắp nơi.

Hắn vừa dùng khăn lau khô tóc, vừa đưa mắt nhìn từng cô gái tóc vàng mắt xanh khắp phòng, lộ rõ vẻ mặt thất vọng.

“Thật chán ngắt, sao chỗ nào cũng toàn phụ nữ ngoại quốc thế này.”

“Thế nào? Không hợp khẩu vị à?”

“Ừ! Những cô gái tóc đen mắt đen nhìn vẫn vừa mắt hơn.”

“Cô chủ ở quán cà phê mà Thiên Thiên hay đến có mái tóc đen và đôi mắt đen, xinh đến mức gặp một lần thôi là không thể quên được... Nhất định sẽ rất hợp khẩu vị của chú.”

“Em không có hứng thú với phụ nữ đã kết hôn.”

Hàn Trạc Thần nghĩ một lúc, đi đến bên hắn, ngồi xuống, bất ngờ hỏi: “Tư Đồ Thuần thì sao? Có hứng thú với cô ta nữa không?”

An Dĩ Phong bỗng dừng tay lau mồ hôi, liếc nhìn những cô gái trong phòng, rồi chỉ vào một cô trong số đó: “Cô gái kia đáng người cũng được.”

Hàn Trạc Thần chẳng thèm nhìn ra, đánh vào ngón tay hắn. “Đã không muốn tìm cô ta thì sao cứ nhất định phải đến thành phố này?”

“Không phải anh nói anh thích một căn biệt thự bên bờ biển à?”

“Nếu anh nói không thích thì sao?”

“Thế thì em sẽ xem cách bày trí của ngôi nhà đó như thế nào.”

An Dĩ Phong vừa định đứng dậy thì nghe thấy Hàn Trạc Thần nói: “Nếu không muốn gặp lại cô ta thì sao phải bảo dưỡng anh hỏi thăm địa chỉ của Tư Đồ Nhiêu chứ?”

Hắn cọt nhả ngồi xuống, dừng dừng nói một câu: “Gần quan được lộc, biết đâu có một ngày nào đó cô ấy ly hôn, em vẫn còn cơ hội.”

“Thế sao không trực tiếp đi tìm cô ta, hỏi xem khi nào cô ta định ly hôn?”

“Thế anh cho rằng em chưa nghĩ đến à?” An Dĩ Phong lau mồ hôi, cười đau khổ. “Nhỡ mà cô ấy nói... em vẫn yêu anh... thì em phải nói gì?”

“Anh cũng yêu em, em hãy bỏ chồng rồi lấy anh, nếu con em theo em thì em cũng đừng lo, anh nhất định sẽ coi như con anh và nuôi dưỡng nó. Như thế có khi cô ta lại đồng ý.”

“Vậy chồng cô ấy thì làm thế nào, con cô ấy sẽ nghĩ sao?” An Dĩ Phong cầm chai nước, đến bên cửa sổ, hai tay chống lên bệ cửa, nhìn ra ngoài. “Em đã bỏ cô ấy mười lăm năm rồi, bây giờ còn đến quấy rầy cuộc sống bình yên của cô ấy làm gì chứ?”

Nếu có thể, hắn chỉ hy vọng được đứng từ xa nhìn cô cười bước đi qua hắn, hoặc tình cờ gặp mặt, nhưng vờ như không nhìn thấy...

Hàn Trạc Thần tức giận quăng chiếc khăn về phía hắn, nhưng vì khoảng cách quá xa nên chiếc khăn rơi xuống đất.

“An Dĩ Phong, không phải là chú sợ cô ta sẽ nói yêu chú, mà chú sợ mình sẽ không thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân! Chú cho rằng chú có thể bỏ được cô ta, chú cho rằng chú có thể để cô ta hạnh phúc, để

cô ta vui vẻ trong vòng tay của người đàn ông khác, là bởi vì chú không gặp cô ta! Nếu thực sự bỏ được cô ta rồi, thì tại sao chú lại không dám đối mặt với cô ta, nhìn vào mắt cô ta, nắm tay cô ta và nói một câu: “Giữ gìn sức khỏe!”?”

An Dĩ Phong thở dài: “Nếu em nắm tay cô ấy, nhìn vào mắt cô ấy, nhất định em sẽ nói: “Anh làm tình nhân của em, mẹ kiếp, chẳng cần quan tâm cái quái gì cả!””

Ngoài cửa sổ là hồ bơi, một cơ gió thổi qua, mặt nước phẳng lặng bỗng gợn sóng.

Ánh nắng rực rỡ chiếu lên mặt nước trong xanh, sáng như cầu vồng...

Hắn nói: “Trên đời này việc gì em cũng dám làm... còn ngoại tình thì em không chơi.”

Thực ra, trong mắt người khác, hắn là một người không coi luật pháp ra gì, nhưng thực ra hắn có nguyên tắc đạo đức của riêng mình.

An Dĩ Phong là người như vậy, quang minh chính đại làm những việc xấu xa, trước mặt người khác vẫn có thể ngạo nghễ mà nói rằng: “Tôi là người tốt”, bởi vì hắn sẽ không vượt quá giới hạn đạo đức của mình.

“Vì thế, em không thể gặp cô ấy, cho dù cô ấy có trả lời thế nào đi nữa thì cũng đều là khó xử, đều là nuối tiếc.”

An Dĩ Phong ngẩng đầu cười, nhìn bầu trời, mây bay vạn dặm, một khoảng bao la, rộng lớn.

Hàn Trạc Thần nhìn hắn chằm chằm rất lâu và chữi: “Mẹ kiếp, sự kiềm chế của chú lại không thể dùng những lúc nên dùng!”

An Dĩ Phong không trả lời, Hàn Trạc Thần cũng mặc kệ, khoác áo và gọi điện thoại.

Cúp điện thoại, hắn lạnh lùng nói: “Khu biệt thự gọi điện bảo anh đến xem màu sàn nhà.”

“Em đi cùng anh.”

“Chú giúp anh đến quán cà phê đón Thiên Thiên.”

“Vợ anh đón muộn một chút thì cũng không chạy theo người khác đâu.”

Hàn Trạc Thần nhìn hắn với thái độ rất kiên quyết, nói với hắn từng từ: “Nhanh đi đón cho anh! Đừng có nói đến chạy theo người khác, thiếu một sợi tóc của cô ấy thôi thì anh cũng sẽ không tha cho chú đâu!”

“Anh yêu tâm đi, rơi một sợi tóc em cũng sẽ nhặt về cho anh.”

Nói rồi, An Dĩ Phong miễn cưỡng mặc áo và bước ra khỏi phòng tập.

An Dĩ Phong chạy một vòng trên phố, cuối cùng cũng tìm được quán cà phê mà Hàn Trạc Thần nói.

Tên quán thật đặc biệt: Waiting...

Chờ đợi?!

Vốn chẳng bao giờ có hứng thú với việc nghiên cứu chữ nghĩa nên hắn không để tâm lắm, dừng xe và bước vào trong quán.

Có lẽ, vì rất thích màu đen nên vừa bước vào quán, hắn bị thu hút ngay và có cảm giác muốn ngồi xuống một chút. Từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ chịu nổi không gian tào nhả, lịch sự của quán cà phê.

Phong cách của quán rất độc đáo, gam màu chủ đạo là đỏ và đen, màu đen làm nổi bật sự rực rỡ của màu đỏ, màu đỏ làm nổi bật sự huyền bí của màu đen, ánh nắng chiếu vào gam màu trầm trầm ấy từ cửa sổ gần sát mặt đất khiến không gian càng trở nên trầm tĩnh, lắng đọng.

Amy ngồi bên cửa sổ, cô chính là phu nhân Thiên Thiên của Hàn Trạc Thần, vẫy vẫy tay với hắn và nói: “Luyện tập xong nhanh vậy à?”

“Vừa xong. Anh Thần bảo anh đến đón em.”

Hắn ngồi đối diện với Thiên Thiên. “Khát quá, có gì ngon ngon uống được không?”

Thiên Thiên chỉ chỉ vào cốc cà phê trước mặt cô, dịch người vào một chút và nói với hấn: “Chỗ đó có người rồi, anh ngồi sang bên này đi.”

Hấn ngồi xuống chỗ Thiên Thiên chỉ.

“Anh Thần đâu?”

“Đi đến biệt thự ven biển để xem màu sàn.”

“Ồ!”

“Con trai đỡ đầu của anh hình như lại lớn thêm rồi.” Hấn nhẹ nhàng sờ sờ bụng của Thiên Thiên, vẻ mặt đầy yêu thương. “Có muốn có cha đỡ đầu không?”

“Thôi đi!” Thiên Thiên cười và đẩy tay hấn ra. “Anh muốn làm cha thì tìm một cô gái, bảo cô ấy sinh cho anh một đứa, chứ đừng có đụng đến con của tui em.”

“Đề thì đề! Đợi anh có con trai rồi, anh cũng sẽ giống anh Thần, ngày nào cũng dạy nó: “Con trai, sau này lớn lên thì đừng hại dân hại nước giống bố nhé, phải là một cảnh sát tốt như mẹ con ấy...””

Hấn dừng lại không nói tiếp nữa, quay người nói với phục vụ: “Cho tôi một chai bia.”

51. Chương 51: Gặp Lại (kết)

Bia được bưng tới, hấn uống một hơi cho đỡ khát, tính cách “lương thiện” và “nghe lời” lại nổi lên.

“Chị dâu!” Hấn ghé sát vào Thiên Thiên, nói nhỏ. “Đừng nói là em không nhắc nhở chị nhé, dạo này chị phải trông chừng anh Thần đấy, hôm nay lúc luyện quyền, anh ấy có nói với em: Cô chủ quán này hấp dẫn lắm, người khác gặp một lần là không thể quên được.”

“Anh ấy nói thế à?”

“Đương nhiên là... thật rồi.” Khi nhìn thấy cô chủ quán mà “thiên hạ đồn thổi” bước ra, đầu hấn bỗng ong lên, quay cuồng.

Bao nhiêu năm qua, hấn đã vô số lần tưởng tượng cảnh họ sẽ gặp nhau, hấn cũng đã nghĩ ra rất nhiều câu hợp lý để nói với cô:

“Lâu lắm rồi không gặp!”

“Những năm qua em sống có tốt không?”

“Chồng em đối với em thế nào?”

“Con em có nghe lời không?”

“...”

Nhưng chưa bao giờ hấn chuẩn bị tâm lý cho tình huống này, bất ngờ đối diện với Tư Đồ Thuần, hấn không nói nên lời.

Cô đã thay đổi. Mười lăm năm dài đằng đẳng khiến cô trở thành một phụ nữ đảm thắm, tinh tế, nụ cười thuần khiết của cô trở nên lạnh lùng, xa cách, ánh mắt trong suốt xa vời đến mức dường như không thể chạm tới.

Duy chỉ có một thứ không thay đổi, đó là sự xuất hiện của cô... vẫn khiến lòng hấn sôi lên, trái tim loạn nhịp.

“Muốn uống gì, tôi mời.”

Giọng cô rất bình thản, giống như đang nói với một người xa lạ.

Hắn nhìn cô, mãi không nói nên lời.

“Ồ đây tôi có một chai hồng tửu chín mươi ba năm, có muốn thử không?”

Hắn gật gù đầu, vẫn chăm chú nhìn cô, không muốn rời khỏi khuôn mặt cô một khắc nào.

Hồng tửu được mang tới, Tư Đồ Thuần tự tay rót rượu cho hắn.

Hắn cầm cốc rượu, ngẩng lên và uống cạn một hơi, không có vị cay nóng trôi xuống cổ họng, mà là vị êm dịu, ngọt ngào ngấm vào trong máu.

“Thế nào? Rượu được ủ qua một thời gian dài hẳn là rất đậm, hương thơm nồng nàn và rất đậm trong miệng.”

Hắn cầm chai rượu, tự mình rót thêm một cốc, uống cạn một hơi, rượu không xuống đến dạ dày mà dường như theo từng mạch máu chảy lên não.

“Nếu thích uống thì thường xuyên đến đây.” Nụ cười trên mặt Tư Đồ Thuần vẫn dịu dàng như thế. “Ồ đây vẫn còn rất nhiều rượu ngon...”

Cô nói với hắn rồi vỗ vỗ tay Thiên Thiên như muốn nói gì với cô ấy, nhưng chỉ cười rồi nói: “Mọi người cứ uống nhé, chỉ có việc quan trọng phải làm, hôm khác sẽ uống cùng mọi người.”

“Em nhất định phải nói như vậy sao?” An Dĩ Phong đang cố giữ bình tĩnh, nhưng khi nghe thấy cô nói bằng giọng tiếp đón khách khí như vậy, hắn không thể kiềm chế được nữa.

Cô không trả lời, lặng lẽ nhìn hắn.

“Không thể nói một câu: ‘Lâu lắm rồi không gặp, anh có khỏe không?’, thì cũng không nên vờ như không quen biết anh, hoàn toàn không nhớ anh là ai như vậy.”

“Xin lỗi, tôi thực sự không nhớ nữa rồi.”

“...” Câu nói của cô làm hắn cứng họng.

“Có lẽ là thời gian quá lâu, rất nhiều người, rất nhiều việc đã rơi vào quên lãng.”

Nếu người phụ nữ khác nói câu đó thì hắn sẽ tin, nhưng là Tư Đồ Thuần nói, có đánh chết hắn cũng không tin! Hắn nắm chặt tay cô, những ngón tay mềm mại như một luồng điện chạy qua người, hắn bất giác nắm thật chặt. “Thuần...”

Cô bối rối, muốn rút tay ra, nhưng không thể rút được, nhìn vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Thiên Thiên, cô lại càng thấy bối rối. “Anh say rồi!”

“Thuần...” Hắn vẫn giữ chặt cô, nhìn vào mắt cô, toàn bộ lý trí hắn như bị thiêu đốt thành tro bụi.

Vừa lúc đó, một cậu bé chừng hơn mười tuổi từ bên ngoài chạy vào, nó ngạc nhiên nhìn hắn, rồi nhìn tay của họ.

An Dĩ Phong thấy mặt cậu bé rất giống cô, như bị ai giáng một đòn, hắn liền buông tay ra.

“Anh say rồi, xin lỗi!”

Tư Đồ Thuần lấy lại nhịp thở bình thường, đứng dậy, bước về phía con trai mình, nói vẻ tức giận: “Sao bây giờ mới về?”

Cậu bé ghé tai vào cô và hỏi nhỏ: “Chú ấy là An Dĩ Phong à?”

“Không hỏi nhiều nữa!”

“Con có thể nói với chú ấy một câu không?”

“Không được. Ông ngoại đang đợi con về ăn cơm đấy.”

“Chú ấy là thần tượng của con...”

“Con không thể thần tượng người nào đứng đắn hơn được à?”

“...”

Nhìn bóng dáng cô sắp rời đi, An Dĩ Phong không thể kiềm chế được nữa.

Cái đạo đức chết tiệt! Hắn không nói câu: “Anh yêu em”, không lấy được cô, nhưng có thêm năm mươi năm nữa thì hắn cũng không thể từ bỏ.

Hắn chạy đến kéo tay cô.

“Thuần, nếu bây giờ anh muốn cưới em thì có muộn không? Anh không quan tâm chuyện em đã có con, anh cũng không cần biết bố em có đồng ý không, anh chỉ muốn lấy em thôi...”

Cô nhìn hắn, mắt rưng rưng, giọng vẫn rất bình tĩnh: “Anh không quan tâm, nhưng tôi thì quan tâm!”

“Em đã từng nói, nếu như mười lăm sau anh vẫn yêu em, em sẽ bằng lòng lấy anh. Anh vẫn yêu em, anh đã đến đây...”

“Quá muộn rồi!” Cô cúi đầu, xoay người. “Tôi đợi anh mười năm... từ lúc hai mươi tuổi, đến ba mươi tuổi, tôi đã hết tuổi thanh xuân, hết mộng tưởng. Điều tôi hứa với anh, tôi đã làm được, nhưng anh lại không thực hiện lời hứa ấy...”

An Dĩ Phong xoay vai cô lại, khuôn mặt cô đầm nước mắt. Hắn không dám, trong ký ức hắn chưa từng lưu lại giọt nước mắt nào của cô, ngay cả lúc chia tay cô cũng rời đi với nụ cười trên môi.

Cô lau nước mắt, cười và đẩy hắn ra: “Chai rượu này là tôi để dành cho anh, muộn mất năm năm nên hương vị đã biến đổi... Bởi vì tôi đã hết yêu anh.”

Cô rời đi, câu nói: “Tôi đã hết yêu anh!” sao mà kiên quyết đến vậy...

Dáng cô rời đi sao mà kiên định đến thế...

Nhưng giọt nước mắt ấy làm cho hắn hiểu rõ tất cả!

Hắn đứng đó, chưa bao giờ cảm hận mình như vậy. Tại sao hắn phải hỏi, biết rõ kết quả sẽ như thế này, tại sao phải ép cô lựa chọn?

Hắn vừa định inh một cái bạt tai thì tên thủ phạm đã ung dung bước tới, đáng ghét nhất là hắn ta lại đi qua hắn, đến bên cạnh, nòng nài ôm vợ.

An Dĩ Phong bỗng quay đầu lại, giơ tay lên, dồn hết sức đâm vào mặt Hàn Trạc Thần.

Hàn Trạc Thần bị đánh bất ngờ nên lùi về phía sau, lúc đứng vững hắn mới lau máu ở khoé miệng, cười nói: “Nếu cú đánh này là chú đánh thay Tư Đồ Thuần, thì anh không có gì để nói.”

“Anh biết rõ là...”

“Chú cả đời không thể cưới cô ấy, lại bắt cô ấy phải lựa chọn, không phải là hơi quá đáng sao?”

“Em không cần cô ấy phải lựa chọn!” Hắn tức giận đi ra khỏi quán cà phê.

Sau khi cửa đóng, Thiên Thiên sờ khuôn mặt sưng tấy của hắn lo lắng hỏi: “Đau lắm phải không?”

“Nó đang khó chịu trong lòng, để nó trút ra như thế sẽ thấy thoải mái hơn.”

52. Chương 52: Đón Đau Và Thù Hận (đầu)

An Dĩ Phong thực sự muốn trút giận. Kiềm chế bao nhiêu năm như vậy, hôm nay hắn phải trút ra hết. Hắn phóng xe rất nhanh trên đường cao tốc, đi cho đến lúc hết xăng, rồi vút xe bên đường và đi bộ về nhà, về tới nơi đã là ba giờ sáng.

Hắn thực sự không còn chút sức lực nào, thậm chí không còn sức để đau lòng nữa.

Lúc bước vào cửa, thấy Hàn Trạc Thần vẫn đang ngồi trên sofa xem tivi, hần hơi ngạc nhiên hỏi: “Vẫn chưa ngủ à?”

“Ôm Thiên Thiên thì làm sao mà ngủ được.”

Hần lấy từ trong túi ra miếng cao dán chống sưng tấy mua ở trên đường, ném lên sofa, lê từng bước chân nặng nề về phía phòng mình.

“Hôm nay còn sức nói chuyện với anh chút không?” Hàn Trạc Thần hỏi.

“Còn!” Hần quay lại, ngồi xuống ghế, càng nhìn cái mặt sưng tấy của Hàn Trạc Thần càng khó chịu. Hần lấy miếng cao dán, dán lên vết sưng của Hàn Trạc Thần chẳng chút nhẹ nhàng.

“Sao lại không tránh? Cũng không phải là không tránh được.”

“Có mỗi cú đấm, nhằm nhò gì.”

“Mẹ kiếp! Đau gần chết còn gì!”

Hàn Trạc Thần cười, gạt tay hần ra, xoa xoa má. “Bị cô ta từ chối, chú chắc hết hy vọng rồi.”

“Hết hy vọng?” An Dĩ Phong lắc đầu rồi ngả đầu lên ghế.

“Cô ấy đã khóc, lần đầu tiên em thấy cô ấy khóc! Anh nói xem... cô ấy đã tủi thân, thất vọng biết bao... thì mới khóc và nói với em: Tôi không còn yêu anh!”

“Anh nghe Thiên Thiên nói quan hệ giữa cô ta và chồng hình như không tốt lắm.”

“Người cô ấy yêu là em!” An Dĩ Phong day day trán, cúi đầu trầm tư một lúc, rồi nói tiếp: “Anh Thần, nếu như em chỉ quan hệ đơn thuần với cô ấy, chăm sóc cho cô ấy, thì có bị coi là người thứ ba không?”

“Anh không biết, nhưng nếu người yêu cũ của Thiên Thiên vẫn quan tâm đến cô ấy, chăm sóc cô ấy, anh nhất định sẽ đánh gãy chân nó!”

“Em không có được tiếng nói chung với loại người đã man như anh! Em đi ngủ đây, lấy lại tinh thần, ngày mai em sẽ đến tìm cô ấy để ôn lại chuyện cũ...”

“Ôn lại chuyện cũ?” Hàn Trạc Thần cười mỉa mai. “Mẹ kiếp, không phải là ôn lại chuyện trên giường chứ!”

“Anh nghĩ ai cũng như anh đấy à?”

“Trừ khi chú không phải là đàn ông!”

Sáng hôm sau, vừa ngủ dậy, An Dĩ Phong đã phóng thẳng đến quán, không nhớ rõ là uống mấy cốc cà phê, cuối cùng Tư Đồ Thuần cũng đến.

Hần cười, mặt hớn hỏ: “Đúng lúc thế!”

“Chào mừng quý khách!” Cô lạnh lùng đáp rồi bước vào bên trong.

Hần liền đi theo cô vào một phòng nghỉ phía sau, phòng không lớn lắm, chỉ có một chiếc ghế và một chiếc giường.

Hần cố gắng không chú ý đến chiếc giường kia, tập trung toàn bộ ánh mắt lên người cô.

“Ôn lại chuyện cũ với em cũng không bị coi là phạm tội chứ?”

“Không phạm tội, nhưng tôi không rảnh.”

“Không sao, em cứ bận việc em, anh ôn chuyện anh.”

Cô thực sự rất bận, cô lấy rất nhiều hoa tươi từ trong túi ra rồi cắm từng bông, từng bông vào lọ.

Nhìn tốc độ của cô thì có cảm một ngày cũng không hết số hoa đó.

“Thuần...” Hần bê chiếc ghế đến ngồi xuống bên cạnh cô, đưa mắt nhìn những đường cong ẩn hiện nơi cổ chiếc váy liền bó sát người cô, rồi hoàn toàn quên hết mình định nói gì.

Cái đêm khó quên đó, cảnh tượng hút hồn đó, tiếng rên cực lạc đó lại tràn về trong ký ức của hắn...

Máu hắn lại bắt đầu chảy ngược, họng khô ran...

Lúc này hắn mới bái phục khả năng tiên đoán của Hàn Trạc Thần!

Bởi vì so với lý trí, cơ thể hắn còn nhớ cô gấp bội.

“Anh vẫn chẳng thay đổi gì cả.” Tư Đồ Thuần cầm một bông Chim Thiên Đường, hờ hững nói: “Mất anh vẫn không rời được khỏi vị trí đó.”

Hắn cười không để tâm: “Nhìn thì có gì to tát đâu, cũng chẳng phải chạm vào!”

“An Dĩ Phong!” Cô bẻ gãy cành hoa trong tay. “Ra ngoài!”

Thấy cô thực sự tức giận, hắn thôi không bỡn cợt nữa.

“Anh không có ý gì khác, chỉ là muốn nói chuyện với em thôi.”

“Tôi chẳng có chuyện gì để nói với anh cả.”

“Vậy em cho anh nói vài câu, nói xong anh sẽ đi ra.”

“Tôi cho anh mười phút.”

Hắn tháo chiếc đồng hồ đeo tay, đặt lên bàn, nhìn kim chỉ giây nhích từng chút, từng chút một.

“Thuần à... Anh biết bây giờ nói câu xin lỗi chẳng có tác dụng gì, nhưng... anh vẫn muốn nói anh thật có lỗi, năm đó đã làm tổn thương đến em.”

“...”

“Việc anh làm là đúng... Xã hội đen rất nguy hiểm, em không thể tưởng tượng được đâu. Anh vẫn nhớ rõ hôm đại ca xảy ra chuyện, anh đến chậm một bước, lúc chạy đến đó thì chị dâu đang đứng ở ban công cười ngây dại, người chị ấy toàn máu, trên mặt đất cũng toàn máu... Những tên đó không bằng lũ súc sinh, bọn chúng biết rõ rằng trong bụng chị dâu đang có đứa bé ba tháng...” Hắn đổi giọng, cố ép mình nói tiếp: “Anh nhìn chị ấy nhảy xuống dưới mà bất lực không thể làm gì được. Anh Thần nghe nói là người của Kỳ Dã làm, ở trong sở cảnh sát ba ngày liền không uống giọt nước nào. Ngày thứ tư anh vào thăm và nói với anh ấy: “Em tra ra rồi, là một người trước đây có thù oán với đại ca đến báo thù, đại ca từ trước đến giờ luôn rất cẩn trọng, chắc chắn là bị người thân cận bán đứng!” Khi anh Thần được thả ra, việc đầu tiên anh ấy làm là giết cả nhà tên đó! Đến anh cũng không thể tin được là anh ấy làm việc này! Đây chính là xã hội đen, mất hết nhân tính, tàn ác vô cùng!”

Tư Đồ Thuần vẫn không nói lời nào, chăm chú cắm hoa.

“Anh biết em hận anh vì anh đã bỏ cuộc, cũng biết em chịu nhiều tủi hận, nhưng anh không còn cách lựa chọn nào khác. Có thể em cũng giống mọi người, cho rằng anh là tên trùm xã hội đen hống hách, ngang ngược, anh nói một thì không ai dám nói hai. Nhưng em hoàn toàn không hiểu được anh phải trải qua những ngày tháng như thế nào... Mấy năm nay còn tốt một chút, chứ vài năm trước, cứ hai tháng lại có người muốn ám sát anh! Anh đếm không xuể bao nhiêu lần mình thoát chết, ngày nào cũng cảm thấy mỗi lần nhắm mắt lại thì không biết có thể mở được mắt ra nữa hay không, càng không ngờ được rằng mình còn có thể sống đến ngày hôm nay! Trong lúc anh khó khăn nhất, thì anh Thần lại nói muốn ra khỏi xã hội đen, anh có hàng đồng việc giải quyết không xong, lại còn ngày ngày nơm nớp lo sợ vì anh ấy, sợ lại tiếp diễn bị kịch như của đại ca... Những năm qua, anh sống khổ sở hơn bất cứ ai, khó khăn hơn bất cứ ai!”

Tư Đồ Thuần cắm hoa càng lúc càng chậm, một bông hoa cắm rất nhiều lần mà vẫn không xuống lọ.

“Anh nói những lời này không phải vì muốn em tha thứ, anh chỉ muốn em hiểu một điều, tình cảm không thể đùa cợt được!”

Nói xong, An Dĩ Phong cầm chiếc đồng hồ lên, nhìn giờ và nói: “Thời gian đã hết, cảm ơn em đã cho anh mười phút!”

Hắn từ từ đứng dậy, cười hỏi: “Không thể lấy anh, ít nhất cũng có thể làm bạn chứ?”

Cô gật gật đầu, tiếp tục cắm hoa.

Hoa rất đẹp, trên cánh hoa còn đọng lại những giọt nước long lanh, trong suốt.

An Dĩ Phong chăm chú nhìn những giọt nước trên cánh hoa. Rồi hần ngồi xuống, lau những giọt nước mắt đọng đầy trên khoé mắt cô.

Hoá ra, nước mắt cũng nóng bỏng, có thể làm con người thấy bỏng rát đến vậy...

Khó khăn lắm hần mới nói được. “Anh nghe nói quan hệ giữa em và chồng không tốt lắm, có đúng không?”

Cô quay mặt đi để hần không nhìn thấy biểu hiện của mình, nhưng từ đôi vai run rẩy của cô, An Dĩ Phong đã đoán ra.

“Thuần!”

“Chuyện của tôi... không liên quan gì đến anh.”

Hần đặt tay lên vai cô, muốn kéo cô vào lòng, mang lại cho cô cảm giác ấm áp, nhưng nghĩ đến chuyện cô đã là vợ của người khác, hần lại buông tay bất lực.

“Anh chỉ muốn quan tâm đến em.”

53. Chương 53: Đón Đau Và Thù Hận (kết)

“Tôi không cần anh quan tâm đến tôi.”

Lúc nói chuyện, cô không hề nhìn hần. “An Dĩ Phong, bây giờ anh mới muốn quan tâm đến tôi thì còn ý nghĩa gì nữa? Chúng ta từng yêu nhau nồng thắm, nhưng tình cảm đó... đã qua đi rất nhiều năm rồi, tình cảm của chúng ta đã trở thành quá khứ...” Cô hít thở để lấy lại bình tĩnh nhưng giọng vẫn run run. “Tôi không trách anh khi đó đã rời bỏ tôi, anh cũng không cần phải tự trách mình, càng không phải cảm thấy mắc nợ tôi điều gì cả.”

“Em thực sự không hận anh?”

“Tôi không hận anh... Tôi chỉ hy vọng anh hãy trân trọng người thật lòng yêu anh, tôi muốn...”

Đôi vai cô càng run rẩy, giọng cô càng yếu ớt, nhưng cô vẫn cố gắng nói câu cuối cùng: “So với tình yêu như hoa phù dung sớm nở tối tàn trước đây, người luôn luôn bên cạnh mình mới đáng được trân trọng.”

“Anh hiểu rồi!”

Hần không biết mình ra ngoài như thế nào, nhưng vừa ra đến cửa, toàn thân hần như không còn chút sức lực, hần dựa vào tường, không thể bước thêm bước nào nữa.

“So với tình yêu như hoa phù dung sớm nở tối tàn trước đây, người luôn luôn bên cạnh mình mới đáng trân trọng.”

Câu nói đầy lý trí biết bao, đáng tôn trọng biết bao, thậm chí đáng kính phục biết bao!

Câu nói ấy cũng chỉ có người phụ nữ hần yêu sâu sắc mới có thể khóc và nói ra!

Tình yêu như hoa phù dung sớm nở tối tàn, trong chớp mắt đã lấy đi máu và nước mắt cả đời họ!

Bên ngoài, An Dĩ Phong nắm mạnh tay lên tường.

Bên trong, Tư Đồ Thuần vẫn cầm cành hoa, mắt cô nhoè đi, cô không nhìn thấy lọ hoa ở đâu nữa.

“An Dĩ Phong, sao anh lại đối xử với em như vậy... Mười lăm năm chịu đựng bao tủi hận, vậy mà trong mười phút anh rũ bỏ hoàn toàn trách nhiệm... Em yêu anh, chưa bao giờ thấy hối hận, nhưng em là gì trong lòng anh...”

Mười lăm năm!

An Dĩ Phong đã sống rất khó khăn, cô hiểu, nhưng sao hắn không hỏi xem cô đã sống như thế nào? Khi cô mang thai, ăn thứ gì nôn ra thứ ấy, lúc đó, hắn không ở bên cạnh cô.

Cô tự nhủ với chính mình: “Ít nhất thì anh ấy cũng yêu mình.”

Khi đứng từ xa nhìn hắn ôm một cô gái khác, cô lại tự an ủi bản thân: “Anh ấy yêu mình, cho dù có hàng ngàn cô gái đẹp trong vòng tay, thì trong tim anh ấy cũng chỉ có duy nhất một mình mình mà thôi.”

Hẹn ước mười năm, hắn không đến. Cô hiểu nỗi khó xử của hắn!

Cô ngồi trong quán cà phê viết rất nhiều lần: waiting!

Nhưng hôm qua, hắn đã đến!

Cô nhìn hắn phần khởi bước tới, chiếc điện thoại trong tay bỗng rơi xuống đất, trái tim đập loạn nhịp đầy phấn khích đó đã nói cho cô biết rằng, có hạn hắn đến mức nào đi nữa thì cũng không thể xoá được tình yêu của cô đối với hắn...

Cô giữ con tim đang loạn nhịp của mình để chờ hắn đi đến bên cô, cô muốn đánh cho hắn một trận, rồi sà vào lòng hắn để nghe hắn trút hết nỗi giằng vò của mười lăm năm qua... nhưng hắn lại tươi cười hơn hở ngồi bên cạnh một cô gái khác.

Trong khoảnh khắc ấy cô mới biết rằng, cô nghĩ về tình yêu quá đơn giản, cô đã tin lầm lời thề hẹn biển của đàn ông!

Cô hận, hận hắn đến tận xương tủy!

Cô ngậy người nhìn họ thủ thỉ tâm sự, nhìn hắn vuốt ve bụng Amy với ánh mắt đầy yêu thương. Lúc ấy, cô mới tỉnh ngộ, người có thể sinh cho hắn một đứa con không chỉ có mình cô!

Cô thật ngốc, người phụ nữ ngu ngốc nhất thế giới chính là cô.

Cô là gì chứ, chỉ là một trong số hàng ngàn, hàng vạn phụ nữ hắn lướt qua, chỉ là một đêm phong lưu, người phụ nữ thực sự trong tim hắn không phải là cô, mà là Amy, cô gái ở bên cạnh hắn từ lúc bảy tuổi!

Nếu như Amy không nói với cô: “Không phải chỉ là yêu, vì từ lúc bảy tuổi em đã ở bên anh ấy, em không thể rời xa anh ấy được... Anh ấy là bố nuôi của em, tất cả những thói quen và tính cách của em đều từ anh ấy mà ra. Vì thế, em thường nghĩ rằng... sự tồn tại của em là vì anh ấy.”

Nếu như Amy không vuốt ve bụng, cười ngọt ngào và nói: “Đúng thế, đôi lúc em cũng lo là anh ấy sẽ yêu người phụ nữ khác”, thì nhất định cô sẽ đến bên và mĩa mai châm chọc hắn: “Lúc khỉ thế hừng hực, có nhớ đã từng có một người con gái nói rằng sẽ đợi anh? Lúc ôm vợ trong lòng, có nhớ đã từng nói: Anh không lấy ai khác ngoài em!”

Cô còn muốn đổ chai hồng tửu đó lên mặt hắn, nói to rằng: “Muốn thân mật thì ôm vợ anh đi ra chỗ khác mà thân mật, đừng có để tôi thấy bộ mặt xấu xa của anh!”

Nhưng cô không làm như vậy, ngay đến việc cười và nói với Amy một câu: “Không phải người phụ nữ nào cũng được hạnh phúc như cô”, cô cũng không nỡ!

Cô sợ sẽ làm tổn thương đến Amy, sợ làm tổn thương đến đứa bé trong bụng cô ấy.

Người phụ nữ ở vào tình cảnh của cô, thật đáng thương!

Cô lau nước mắt, nhìn rõ vị trí để lọ hoa, nhưng tay run lẩy bẩy, cành hoa trong tay cô không thể nào cắm được vào trong lọ.

Cuối cùng cô không chịu nổi nữa, đập vỡ lọ hoa. Những bông hoa vương vãi khắp sàn nhà, cánh hoa rơi rụng.

“Cô ta trẻ trung, dịu dàng, cô ta cần sự che chở của anh, còn tôi thì sao? Lúc tôi mang thai, không nói đến việc vuốt ve, ngay cả đến nhìn một cái cũng không có...”

Cô ngồi sụp xuống đất. Những mảnh vỡ cắm vào tay mà cô không hề hay biết. Cô chưa bao giờ cảm thấy yếu đuối, bất lực như lúc này, chưa bao giờ cô cần một bờ vai để dựa vào như lúc này!

Đột nhiên, cánh cửa bật mở ra, cô nhìn thấy An Dĩ Phong lao vào trong phòng, vẻ mặt đầy lo lắng.

“Thuần!” Hấn quỳ xuống bên cô, run rẩy cầm lấy bàn tay rớm máu của cô, ôm vai cô, để cô dựa vào lòng hấn.

Hấn nức nhen: “Anh lại làm tổn thương em sao?”

Cô đẩy hấn ra, đánh hấn, từng cú đánh thắm đẫm máu và nước mắt. “Rốt cuộc thì anh có yêu tôi không? Tôi là gì đối với anh?”

“Yêu!” Hấn cứ bất động để mặc cho cô đánh, ánh mắt tràn đầy yêu thương như trước kia. “Em là người phụ nữ duy nhất anh yêu trong cuộc đời này!”

“Vậy tại sao anh không đến tìm tôi?”

“Em có một gia đình hạnh phúc, em có một người chồng có thể chăm sóc em, em có một đứa con rất đáng yêu, anh không ngờ... không ngờ rằng em vẫn nhớ lời hẹn ước mười năm trước!”

“Anh!” Cô tức giận tát hấn một cái thật mạnh, mảnh thủy tinh vỡ trong tay cô vạch lên mặt hấn một vết máu dài. Nhưng hấn không hề cảm thấy đau đớn, chỉ thấy áy náy vô cùng.

“Anh...” Ngược lại, cô thấy đau lòng, đau đớn cùng thù hận trong lòng làm ngực cô như muốn vỡ tung.

“Vậy sao bây giờ anh lại đến?”

“Anh đến không phải là vì muốn quay lại, cũng không muốn quấy rối cuộc sống bình yên của em, anh chỉ muốn sống cùng em trong một thành phố...”

“Cút đi! Đến sống cùng một thế giới với anh tôi cũng không muốn!”

“Để anh đưa em đến bệnh viện.” Hấn đưa tay về phía cô, nhưng cô nhanh chóng né tránh.

“Mang sự ấm áp, nhẹ nhàng ấy đi mà chăm sóc người phụ nữ anh cần chăm sóc! Tôi không cần! Tôi tự đi được!”

Cô đẩy hấn ra, đứng dậy, lại cầm thêm bó hoa ném vào mặt hấn.

“Loại đàn ông như anh sao không chết đi chứ! Hai tháng mới bị ám sát một lần? Dù ngày nào anh cũng bị ám sát thì tôi cũng thấy vẫn ít!”

54. Chương 54: Waiting (đầu)

Trở về nhà mang theo sự tuyệt vọng, vừa bước vào cửa, An Dĩ Phong đã nhìn thấy vợ chồng Hàn Trạc Thần đang ngồi trên sofa. Họ hoà hợp đến mức không thể hoà hợp hơn.

Hàn Trạc Thần đang ôm Thiên Thiên dựa vào sofa đọc báo, tay chỉ trỏ trên mặt báo, vừa nói vừa cười... Rồi Hàn Trạc Thần ghé vào tai Thiên Thiên nói vài câu, cô cười, mặt đỏ ửng, lắc đầu không ngớt. Hấn lại ghé vào tai cô thì thầm, cô đỏ mặt bịt tai lại không muốn nghe, những ngón tay nhỏ nhắn của cô che miệng Hàn Trạc Thần, không cho hấn nói tiếp.

An Dĩ Phong tưởng họ đang xem báo khiêu dâm. Hấn đến gần nhìn, chỉ là tờ nhật báo bình thường, hấn nức nhen ứ cổ họng!

An Dĩ Phong ngồi xuống ghế, muốn tìm một chút nước uống cho cổ họng đỡ nức nhen, nhưng lại thấy cặp cốc tình nhân in hình hoa đỏ, một cà phê, một đậu nành, một đen, một trắng. Rõ ràng hai vợ chồng này mỗi người một cốc. Nhưng không hiểu tại sao thứ đồ uống phụ nữ mang thai không nên uống như cà phê mà trên miệng cốc lại in vết son môi nhạt, còn cốc đậu nành thì không có...

Phân tích tình hình xong, hấn ngứa ngáy hết cả người.

Phục đấy! Thật là thú vị!

Hàn Trạc Thần liếc nhìn hấn trở về không đúng lúc, rồi lại nhìn vết thương trên mặt hấn, cầm cốc cà phê lên.

“Về nhanh thế à?”

“Hỏi thừa thế!” Hấn thấy mệt rã rời, cũng chẳng muốn nói chuyện nữa.

“Ôn lại chuyện cũ mà cũng mất nhiều sức nhỉ?”

An Dĩ Phong trừng mắt nhìn hấn, rồi lại liếc nhìn vết son môi trên cốc cà phê Hàn Trạc Thần đang cầm.

“Anh có thể suy nghĩ trong sáng hơn một chút được không?”

“Xin lỗi! Anh quên mất, quan hệ của hai người chỉ là tình bạn trong sáng, trong sáng đến mức không thể trong sáng hơn.”

“...”

Thiên Thiên cười, đứng dậy ra tủ lạnh lấy một lon bia rồi đặt trước mặt hấn và nói: “Phụ nữ rất thích nói ngược, đối với người yêu lại càng luôn miệng nói không yêu!”

“Anh biết... cô ấy có nỗi khổ riêng!” Hấn mở bia, dốc vào miệng, chất lỏng màu vàng nhạt chảy qua vết thương trên mặt hấn khiến hấn thấy đau xót.

Sự lạnh lẽo, đau đớn và cay đắng vẫn không làm giảm đi nỗi phiền muộn trong, ngược lại hấn càng thấy áy náy hổ thẹn.

Hấn cầm giẻ ném lon bia xuống đất, bọt bắn tung toé.

Mâu thuẫn của cô, sự ức chế của cô, nỗi tủi hờn của cô - hấn hiểu!

Nhưng hấn chẳng làm được gì cho cô!!!!

Những điều nên nói, hấn đã nói rồi, những việc nên làm, hấn đã làm rồi. Hấn tôn trọng quyết định của cô, nhưng từng câu từng từ cự tuyệt của cô đều hàm chứa những lưu luyến không sao dứt bỏ được.

Cô đã nói: “Loại đàn ông như anh sao không chết đi chứ! Hai tháng mới bị ám sát một lần? Dù ngày nào anh cũng bị ám sát thì tôi cũng thấy vẫn ít!”

Đúng vậy, sao hấn không chết đi chứ? Chết rồi sẽ không để cô phải lưu luyến, phải mâu thuẫn nữa!

Hấn đau đớn không nói nên lời. Hàn Trạc Thần ngồi bên cạnh, giọng ngọt nhạt: “Ngày xưa chú đứng trước mặt anh tự xưng là cao thủ tình trường, giỏi tán tỉnh phụ nữ nhất, nhưng anh lại thấy, mẹ kiếp, chú cũng chỉ là một thằng vô dụng!”

“Này! Cô ấy là vợ người khác rồi. Nếu cô ấy chưa lấy ai, thì chỉ trong một tiếng là em giải quyết xong!”

Hàn Trạc Thần uống một ngụm cà phê, khoan thai hít hà một hơi: “Trong sáng đến mức không thể trong sáng hơn...”

An Dĩ Phong nghiêng răng, vết tím bầm trên mặt Hàn Trạc Thần vẫn chưa tan hết, nén lại cơn tức giận muốn cho hấn ta một đấm.

“Đúng! Em yêu cô ấy, em muốn lấy cô ấy, muốn đến phát điên! Nhưng cô ấy không chịu, em có thể làm gì chứ? Chả lẽ...”

“Thiên Thiên!” Hàn Trạc Thần nhẹ nhàng nói với Thiên Thiên. “Em giúp anh hẹn gặp cô ta, nói là anh muốn nói chuyện với cô ta.”

“Được!”

Thiên Thiên đi gọi điện, An Dĩ Phong nhú mày.

“Anh định nói gì với cô ấy!”

“Rất đơn giản! Chỉ một câu thôi: Nếu cô không ly hôn, tôi sẽ giết chồng cô!”

Hắn ôm cái đầu đang đau nhói của mình, giọng đau đớn: “Em nghĩ là anh nên giết em đi!”

“Ý này hay!” Hàn Trạc Thần cười gật đầu. “Lát nữa anh sẽ nói với cô ta: Nếu cô không ly hôn, tôi sẽ ném An Dĩ Phong xuống biển, để tôi đỡ phải nhìn thấy nó phiền muộn.”

“Được! Nếu cô ấy vẫn không ly hôn, không cần anh phải tốn sức, em sẽ tự nhảy xuống!”

Đang nói đến đó thì Thiên Thiên đi ra.

“Hẹn xong chưa?”

“Xong rồi. Năm giờ chiều, ở quán cà phê của chị ấy.”

Thiên Thiên ngồi lên ghế, hỏi hắn một cách khó hiểu: “Anh và chị ấy không biết nhau? Em cứ tưởng là hai người biết nhau.”

“Biết, gặp qua vài lần.”

“Vậy tại sao khi chị ấy nghe tên anh lại hỏi đến hai lần?”

“Thế à? Em nói thế nào?”

“Em nói: “Chị có rỗi không? Chồng em muốn nói chuyện với chị, chị biết anh ấy, anh ấy tên là Hàn Trạc Thần.” Chị ấy có vẻ rất kinh ngạc, bảo em nói lại lần nữa, em nhắc lại lần nữa, chị ấy im lặng một lúc, rồi hỏi em: “Chồng em đúng là Hàn Trạc Thần sao?” Giọng chị ấy giống như không thể nào tin được.”

“Ồ!” Hắn cười ôm Thiên Thiên, nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng cô. “Chắc cô ta nghĩ rằng anh không thể lấy vợ.”

“Hả? Xem ra em phải điều tra xem trước đây anh phong lưu đến mức độ nào!”

Hàn Trạc Thần lập tức chuyển chủ đề: “Anh hơi đói, bữa trưa vẫn chưa xong à?”

“Không nói cũng được, chiều nay em đến hỏi Chris!” Thiên Thiên nói xong, đi vào nhà bếp xem người giúp việc đã chuẩn bị xong bữa trưa chưa.

Hàn Trạc Thần đá chân vào An Dĩ Phong.

“Mẹ kiếp, anh muốn vứt chú xuống biển ngay bây giờ!”

Mặc dù hẹn lúc năm giờ, nhưng chưa đến bốn giờ ba người họ đã ngồi đợi sẵn ở quán.

Nguyên nhân rất đơn giản, An Dĩ Phong ngồi cả buổi chiều nghịch đồng hồ, Thiên Thiên lương thiện nhìn không chịu được nên đề nghị đến quán cà phê sớm hơn một chút.

Cô vừa nói hết câu, An Dĩ Phong ngay lập tức mặc quần áo.

Gần xế chiều, ánh nắng le lói, màu đen trong quán cà phê hiện rõ vẻ u ám.

Cửa sổ sát đất không còn ánh nắng chiếu vào, trên giấy dán tường nền đen vân đỏ bỗng lấp loáng ánh huỳnh quang màu vàng nhạt.

An Dĩ Phong nhìn thật kỹ, thì ra trên giấy dán tường có rất nhiều dòng chữ phát quang: Waiting.

Đó cũng là tên quán.

Chữ viết không giống như in lên, mà hình như là dùng bút dạ quang viết, nhìn nét chữ có thể thấy được đó là do một người viết ra, có chữ nét rất nắn nót, có chữ viết hơi láu, có chữ viết một nửa, có chữ nét cuối cùng kéo rất dài...

“Waiting.” An Dĩ Phong nhìn những chữ viết. “Chờ đợi! Tại sao lại đặt cái tên này?”

Hàn Trạc Thần thản nhiên nhìn hắn nói: “Chờ đợi, không thay đổi.”

“Chờ đợi, không thay đổi... Anh chắc chắn là ý nghĩa này chứ?”

“Đoán thế!”

Chờ đợi, không thay đổi...

Ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm lên những chữ viết bằng bút dạ quang. Không biết hắn có bị ảo giác không, nhưng trên nền tường màu đen, những đường vân màu đỏ phối với những chữ “waiting” đó rất giống với ánh cầu vồng trong đêm...

55. Chương 55: Waiting (kết)

Trước mắt hắn bỗng trở nên mờ lung, hắn như nhìn thấy Tư Đồ Thuần đang ngồi đó, nắn nót viết từng chữ, vừa viết vừa nói với hắn: An Dĩ Phong, em đang đợi anh, luôn đợi anh, chờ đợi, không thay đổi...”

Trái tim hắn bỗng thất lại.

Lúc ấy, cậu con trai của Tư Đồ Thuần đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Thiên Thiên, liền lễ phép chào.

“Anthony, tan học rồi à?” Thiên Thiên cười hỏi.

“Cháu vừa tan học! Mẹ cháu không có ở đây ạ?” Lúc hỏi, ánh mắt bất giác liếc nhìn An Dĩ Phong.

Có lẽ do khuôn mặt nó giống Tư Đồ Thuần, nên An Dĩ Phong rất để ý đến cậu bé, thậm chí còn cảm thấy thân thiết. Hắn vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh nói: “Tí nữa mẹ sẽ đến, cậu bé đẹp trai, qua đây ngồi một lúc.”

“Vâng!” Cậu bé không một chút ngại ngùng, rất tự nhiên ngồi ghé, lại còn ghé vào tai hắn, thì thầm: “Chú là An Dĩ Phong à?”

“Hả!” Hắn nhìn bốn phía, hỏi: “Cháu biết chú à?”

“Lúc cháu học tiểu học, bọn con trai chúng cháu rất ngưỡng mộ chú, bọn cháu đều thấy chú rất lạnh lùng, rất đàn ông.”

An Dĩ Phong cười, vỗ vỗ vai cậu bé nói: “Không ngờ chú cũng có fan.”

Hàn Trạc Thần cùng Thiên Thiên đọc báo, không ngẩng đầu lên, lạnh lùng buông một câu: “Ngay cả mầm non đất nước cũng tàn phá, đúng là nghiệp chướng.”

Thiên Thiên nhìn Hàn Trạc Thần cười, vui vẻ nói với hắn: “Lúc em học cấp hai, các bạn nữ lớp em đều coi anh là người tình trong mộng! Một cô bạn ngồi cùng bàn em cứ nhắc đến anh là lại thề sẽ lấy anh! Còn có bạn không biết là cắt hình anh từ tờ báo nào ra, ngồi ngắm suốt một tiết học, cho đến khi bị cô giáo tịch thu. Cô cầm bức ảnh lên lắc lắc đầu, thở dài nói: “Ôi! Những thiếu nữ mít đặc các em...”

“Thật sao?” Hàn Trạc Thần tỏ vẻ đắc chí. “Thế em nói sao?”

“Đương nhiên là em vờ như không biết anh rồi...” Thiên Thiên uống một ngụm nước, nhớ lại. “Lại còn rất hảo tâm nói với người bạn cùng bàn đáng yêu của em: ‘Hắn là một ác ma làm rất nhiều việc xấu, tớ vô cùng hoài nghi con mắt thưởng thức của cậu, quan niệm tình yêu của cậu thật méo mó’. Em còn nói: ‘Cho dù đàn ông trên đời này có chết hết thì tớ cũng không yêu hắn, nếu hắn yêu tớ, tớ thà...’”

Cô ngẩng lên, vẻ mặt hồn nhiên hỏi: “Anh sẽ không để ý đấy chứ?”

“Không để ý, nói tiếp đi.”

Giọng cô nhỏ hơn chút: “Thà chết cũng không chịu...”

An Dĩ Phong cười rất to, không giữ chút thể diện nào. Hàn Trạc Thần cũng mỉm cười, nụ cười đặc biệt “dịu dàng”...

Anthony mờ mịt về vấn đề tình cảm trai gái này. Cậu bé vẫn chăm chú nhìn An Dĩ Phong, lắc lắc tay áo hẳn nói nhỏ: “Tại sao rất nhiều người nói chú chết rồi?”

“Họ đoán mò ấy mà.”

“Ồ! Lúc trước, một cô bạn của mẹ cháu nói là chú chết rồi, cháu buồn lắm, nhưng mẹ bảo với cháu là chú không chết, cháu vẫn nghĩ là mẹ chỉ an ủi cháu thôi. Hoá ra là thật!”

“Vậy sao? Sao mẹ cháu biết là chú chưa chết?”

“Mẹ cháu nói: “An Dĩ Phong sẽ không chết, lại càng không thể tự sát, trên đời này không có việc gì là chú không thể chịu đựng được, và không có bất cứ việc gì khiến chú không thể cười nổi!””

Không chỉ có An Dĩ Phong xúc động đến bối rối, mà ngay cả Hàn Trạc Thần cũng trầm lặng nhìn Anthony, ánh mắt có vẻ hứng thú.

Anthony kéo kéo tay An Dĩ Phong, rất thành khẩn hỏi hẳn: “Cháu có thể hỏi chú vài câu được không?”

An Dĩ Phong ngồi thẳng dậy, nghiêm nói: “Hỏi đi!”

“Cháu nghe nói chú đánh võ rất giỏi, một mình chú có thể đánh được hai mươi người, có đúng không ạ?”

“Đó là vì chú bị hai mươi người cầm dao chặn ở trong nhà, không đánh cũng phải đánh!”

“Chú thật lợi hại!” Anthony nhìn hẳn, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Cậu bé chớp chớp mắt rồi lại hỏi tiếp: “Cháu còn nghe nói chú thay người yêu còn nhanh hơn cả chớp mắt? Chú có nhìn rõ những cô đó trông như thế nào không?”

“À?!”

Câu hỏi này hơi khó.

“Ai nói với cháu như vậy, mẹ cháu à?”

“Không, các bạn lớp cháu nói vậy. Có thật không ạ?”

Hắn nhìn Anthony, ánh mắt cậu bé có vẻ rất nghiêm túc, hẳn suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Chú không nhìn kỹ, những cô đó nhìn rõ chú là đủ rồi.”

“Mẹ cháu cũng nói thế! Mẹ cháu cũng nói là chú chưa bao giờ nhìn phụ nữ bằng mắt.”

An Dĩ Phong nghe thấy Hàn Trạc Thần bật cười, day day trán.

“Mẹ cháu thường nói về chú à?”

“Vâng! Mỗi lần cháu nhắc đến tên chú là mẹ cháu nói rất nhiều chuyện liên quan đến chú. Mẹ cháu nói rằng chú là một người đàn ông rất tài giỏi, một người đàn ông chân chính, có lý tưởng, có niềm tin, và rất có nguyên tắc...”

“Còn gì nữa?”

Anthony nghĩ một lúc, định nói rồi lại thôi. “Rất nhiều, cháu không nhớ hết. Tóm lại là mẹ nhắc đến chú còn nhiều hơn cả nhắc đến bố cháu.”

Về mặt An Dĩ Phong đang hào hứng bỗng trở nên khó coi, buồn bực cầm chai rượu rót đầy cốc.

“Rót cho cháu nữa.” Anthony gờ cổ lên, không ngần ngại đưa tay ra.

“Cháu biết uống rượu?” An Dĩ Phong rót đầy cốc cho cậu bé, nhìn Hàn Trạc Thần và Thiên Thiên, “Cậu bé này khá thú vị!”

“Lúc ông ngoại cháu không có việc gì thường bảo cháu uống rượu cùng với ông, ông còn nói tửu lượng của cháu tốt, được di truyền từ ông.”

Anthony uống một ngụm to, tự hào nói: “Mẹ cháu nói thầm với cháu là, cháu được di truyền từ bố, bố cháu uống nghìn cốc không say, nhân phẩm tốt, tửu phẩm cũng tốt!”

Khi Anthony nhắc đến bố, ánh mắt trong suốt sáng lên niềm tự hào và sùng bái!

An Dĩ Phong cầm cốc rượu, uống cạn một hơi, rượu đắng mà đi vào cổ họng hần lại chua xót.

Hần cười miễn cưỡng, hỏi: “Anthony, có phải bố cháu rất thương yêu cháu không?”

“Đương nhiên rồi! Bố cháu là người bố tốt nhất! À! Đúng rồi...” Cậu bé như chợt nhớ ra điều gì, vội ôm lấy chiếc cặp sách. “Hôm nay là thứ Tư, bố cháu sẽ viết thư cho cháu, nhất định bố sẽ mua cho cháu một đôi giày thể thao! Cháu đi trước đây, hẹn gặp lại cô chú.”

Nhìn Anthony vui vẻ chạy đi, An Dĩ Phong không cười được nữa. Chỉ một bức thư thôi cũng có thể làm nó vui vẻ như vậy, Anthony chắc hẳn rất yêu bố nó, nếu nó biết bố và mẹ nó phải chia tay, chắc nó sẽ rất hận hần...

Nhưng hần quên mất, nếu bố nó ở ngay bên cạnh thì hà cớ gì cứ thứ Tư nó lại nhận được thư của bố?

An Dĩ Phong vĩnh viễn không bao giờ nghĩ được rằng, lần đầu tiên Anthony hỏi: “Tại sao con không có bố?”, Tư Đồ Thuần đã ôm cậu bé và nói: “Con có bố, bố con là người bố tốt nhất trên thế gian này, nhưng bố rất bận, bố còn phải theo đuổi ước mơ của mình, phải làm nên nghiệp lớn... Bố bảo mẹ cho bố thời gian mười năm để bố làm những việc mình muốn. Cô hãy tin mẹ, mẹ không nói dối con đâu, đợi đến lúc con lên chín tuổi, mẹ sẽ dẫn con đi tìm bố!”

Từ đó trở đi, mỗi tuần cô lại viết một bức thư cho Anthony, thay An Dĩ Phong quan tâm hỏi thăm Anthony, động viên cậu bé, thường xuyên hỏi cậu bé muốn gì...

Trong tâm trí của Anthony, nó có một người bố tốt nhất. Bố sẽ mãi mãi quan tâm tới nó, không bao giờ trách mắng nó. Bất kể là nó thích thứ gì, chỉ cần nói với bố một câu là bố sẽ mua cho nó. Đôi khi, có thứ rất đắt, mẹ không mua cho, nó liền viết thư cho bố, bố chưa bao giờ khiến nó thất vọng, chưa một lần nào!

Còn có một lần, vì nó đánh nhau với bạn nên bị mẹ mắng, buổi tối nó viết thư cho bố. Nó rất tủi thân. Vì bạn nó nói rằng nó không có bố, nó là đồ con hoang nên nó mới đánh nhau như vậy...

Ngày hôm sau mẹ liền xin lỗi nó, mẹ ôm nó và nói: “Mẹ sai rồi, bố gọi điện ẹ, bảo mẹ không nên mắng con, nói rằng con là đứa con ngoan nhất trên thế gian này.”

Lúc chín tuổi, nó cùng mẹ đến Australia, lòng đầy chờ mong, nhưng nó không gặp được bố.

Nó rất giận, nó ngồi trong phòng khóc suốt một buổi tối, không chịu ăn cơm. Ngày hôm sau nó nhận được thư, trong thư viết: “Tiểu An yêu quý nhất của bố, xin lỗi con! Bố làm con thất vọng rồi! Bố rất yêu con, cũng rất nhớ con... Nhưng bố có việc rất quan trọng phải làm, không thể đến được... Cô đợi bố nhé, bố nhất định sẽ trở về! Nhớ nhé, con là đàn ông, không được khóc!”

56. Chương 56: Ôn Lại Chuyện Cũ

Đúng năm giờ, Tư Đồ Thuần trong chiếc váy ngắn màu đen bước vào quán, màu đen làm cô trông gầy hơn, lại thêm chiếc túi xách rất to trên vai, trông cô càng yếu đuối đến đáng thương.

An Dĩ Phong nhanh chóng chạy đến bên cô, nắm lấy đôi tay đang băng bó của cô nhìn rồi nhẹ nhàng buông ra.

Cô nhìn vết thương trên mặt hần, khi bắt gặp ánh mắt hần, cô liền né tránh.

Hần đỡ chiếc túi của cô, nhắc nhắc áng chừng: “Nặng thế này à? Cái gì vậy?”

“Thư!”

“Nhiều thế này sao? Không phải là thư tình viết cho anh đấy chứ?”

Cô nhìn hần, tính phóng túng, cột nhả lúc nào cũng như khắc trên mặt, không bao giờ mất đi, cho dù vết thương trong lòng có đau đớn thế nào, hần vẫn xuất hiện với nụ cười cột nhả rất An Dĩ Phong. Hình như hần muốn ọi người biết rằng: “Tôi, An Dĩ Phong này là tên lưu manh, còn đồ không có tim gan, ai làm được gì nào?”

Tư Đồ Thuần nhoẻn miệng cười, vẫn nụ cười rạng rỡ đó, nói ba từ: “Anh mơ à?”

Hần vỗ vỗ ngực vờ như trút được gánh nặng: “Vậy anh yên tâm rồi, từ bé đến giờ anh không thích học, cứ nhìn thấy chữ là đau hết cả đầu. Nếu bắt anh đọc nhiều thư tình thế này thì thả giết anh còn hơn!”

“Vậy sao?”

Cô trầm tư một lúc rồi cười nói: “Vậy anh mang về nhà đọc từng chữ từng chữ một, học thuộc lòng cho bằng hết, không thuộc thì đừng để tôi nhìn thấy mặt anh.”

“Không phải chứ! Trước kia anh cứ nghĩ rằng cô giáo tiểu học của anh là người phụ nữ ác độc nhất trên thế giới...” Thấy Tư Đồ Thuần liếc ánh mắt dễ thương nhìn mình, hần bỗng hồn bay phách lạc, nghiêm túc nói: “Bây giờ vẫn nghĩ thế!”

“Vậy sao? Thế còn tôi?”

“Em là người phụ nữ lương thiện nhất, anh yêu em đến chết mất!”

Trên thế gian này, có mấy ai trong khổ đau vẫn tìm được niềm vui, trong lòng An Dĩ Phong chất chứa bao nhiêu cay đắng, ngoài hần ra thì không ai có thể hiểu được.

Nhưng hần biết rằng, hần và Tư Đồ Thuần, từ khi quen biết đã được định sẵn, bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, xa cách không biết bao lâu mới có thể gặp lại, vì vậy hần hiểu sâu sắc một điều: Nỗi sầu khổ chỉ cần giữ cho riêng mình, còn sự đùa vui thì phải nắm lấy thời cơ.

Hoa nở phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô!

An Dĩ Phong và Tư Đồ Thuần cùng nói cười đi đến trước bàn rồi ngồi xuống, làm cho đôi vợ chồng ngồi phía đối diện hiểu thế nào là vợ chồng đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hoà.

Hàn Trạc Thần dựa lưng vào ghế, quan sát với ánh mắt sâu thẳm.

“Thoắt cái đã mười lăm năm, không ngờ hai người họ vẫn có thể ngồi với nhau uống cà phê, ôn lại chuyện cũ.”

“Thật là sự đời khó đoán.” Tư Đồ Thuần mỉm cười nhìn Thiên Thiên phía đối diện, rồi lại nhìn Hàn Trạc Thần. Họ không quá thân mật, không ôm ấp, cũng không tay trong tay quấn quýt. Họ, một tay cầm cốc trên mặt bàn, người tay trái người tay phải, tay còn lại có lẽ để phòng những khi cần.

Sự ăn ý đó tuyệt đối không phải là thói quen một sớm một chiều mà thành...

Thấy bệnh nghề nghiệp của mình lại tái phát, cô thu ánh mắt không mấy lịch sự của mình.

“Nghe Amy nói, anh muốn gặp tôi nói chuyện?”

“Ừ!” Giọng hần hơi lạnh.

“Có chuyện gì thì nói đi.”

An Dĩ Phong cảm thấy hai người họ đang căng thẳng như “sẵn sàng chiến đấu” nên xoa dịu một chút: “Chỉ ôn lại chuyện cũ thôi mà, hai người có thể dừng như kiểu đang đàm phán được không, tôi không mang theo huynh đệ đâu.”

“Đó là anh ta có thành kiến với tôi”, Tư Đồ Thuần nói.

“Không phải tôi có thành kiến với cô, mà là tôi có thành kiến với cảnh sát”, Hàn Trạc Thần dừng dừng nói.

“Tôi hiểu, lúc hơn mười tuổi, tôi cũng nghĩ rằng cảnh sát là chính nghĩa, là vĩ đại. Nhưng mười hai năm làm cảnh sát, vất vả, mệt nhọc... có thể bắt được mấy tên đáng bắt, cứu được mấy người đáng cứu?” Tư Đồ Thuần mỉm cười, nhìn những hoa văn trên tường. “Cảnh sát tốt không phải là không có, ngồi rình mấy

ngày mấy đêm, liều mạng bắt được tội phạm, đến lúc toà phán một câu: “Vô tội, thả!”, chúng tôi ngoài việc nhìn nhau cười đau khổ thì còn làm được gì? Lâu dần, chúng tôi cũng thấy vô cảm, cứ nghĩ đến câu: “Vô tội, thả” lại thấy thà ở nhà chăm sóc gia đình, chăm sóc con cái còn tốt hơn!”

Bầu không khí dịu xuống một chút, câu nói ấy giống như viên đá ném xuống một hồ nước phẳng lặng làm cho nước bị vẩn đục, không còn trong nữa...

Hàn Trạc Thần cũng bốt lạnh lùng: “Nói như thế, làm cảnh sát cũng không dễ dàng gì.”

“Đúng vậy! Tính ra tội phạm mà tôi bắt được không nhiều bằng số tội phạm mà An Dĩ Phong giết.” Cô nhú mày, liếc nhìn An Dĩ Phong một cái. “Có lúc nhìn thấy những tên tội phạm làm rất nhiều việc ác mà vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, trong lòng lại nghĩ, bao giờ An Dĩ Phong mới có thể giết hết bọn chúng, chúng tôi cũng đỡ tốn công mất sức điều tra đêm ngày!”

An Dĩ Phong cầm lấy tay cô, tỏ vẻ sẵn sàng hy sinh thân mình: “Em liệt kê cho anh danh sách, anh đảm bảo sẽ không bỏ sót tên nào!”

Cô nhìn hần nói: “Tên đầu tiên trong danh sách nếu không phải là anh thì tôi thấy có lỗi với đời!”

“Thật tốt!” Hàn Trạc Thần chớp lấy thời cơ. “Tôi tìm cô chính là muốn nói chuyện này. An Dĩ Phong không đành lòng ép cô nên tôi gợi ý cho cô hai cách. Cách thứ nhất, cô ly hôn, lấy An Dĩ Phong. Cách thứ hai, tôi ném An Dĩ Phong xuống biển, để nó không phải mang bộ dạng sống dở chết dở, tôi nhìn cũng thấy phiền lòng, mà cô nhìn cũng sẽ thấy vậy.”

Tư Đồ Thuần không chút do dự trả lời: “Lúc anh ném anh ta xuống biển thì nhớ bảo tôi một câu, tôi không tận mắt nhìn anh ta chết thì không cam lòng.”

Hàn Trạc Thần gật gật đầu, nói với An Dĩ Phong đang thất thần nhìn cốc rượu: “Anh ngại phải phí sức, chú xem làm thế nào đi.”

Nói xong, Hàn Trạc Thần đưa tay ôm Thiên Thiên đang chống cằm cười tủm tỉm bên cạnh: “Chúng ta đi thôi.”

“Vâng!” Thiên Thiên không hỏi thêm câu nào nữa, chớp chớp mắt nhìn Tư Đồ Thuần. “Anh chị cứ nói chuyện nhé, khi nào rảnh thì gọi điện cho em.”

Sương xuống, thành phố đã lên đèn.

Hàn Trạc Thần đỡ Thiên Thiên ngồi lên xe. Hần không cho xe chạy ngay mà dựa vào ghế thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Thiên hỏi Hàn Trạc Thần: “Sao em không thấy Chris đau khổ và khó xử nhỉ?”

“Ừ! Trả lời rất quyết đoán.”

“Vậy anh có phát hiện thấy Anthony và An Dĩ Phong giống nhau không? Đặc biệt là lúc họ nói chuyện, nét mặt và cách thể hiện rất giống nhau.”

Hàn Trạc Thần nhìn xa xăm: “Giống y như đúc! Lúc mười bảy tuổi An Dĩ Phong cũng có ánh mắt như vậy, lương thiện, thẳng thắn... như Anthony, nụ cười cũng bao dung, quảng đại như thế... Tiếc là xã hội đen đã chọn nó.”

“Ý anh là...”

“Nếu anh đoán không nhầm, Anthony chính là con trai nó.”

“Vậy tại sao vừa rồi anh không nói cho anh ấy biết?”

“Việc này Tư Đồ Thuần mới là người có quyền.” Hàn Trạc Thần lắc đầu, giọng thông cảm. “Mười lăm năm tù hận, chờ đợi, không thay đổi, cô ấy không tận mắt nhìn thấy An Dĩ Phong bị giày vò thì khó mà trút được nỗi hận trong lòng, sao có thể cam tâm được?”

Thiên Thiên cười, dựa vào vai hần, nghịch nghịch mấy sợi tóc bên tai hần.

“Anh không sợ tối nay An Dĩ Phong sẽ nhảy xuống biển à?”

“Nhảy cũng không oan!” Hấn cười nhẹ nhõm, nụ cười duy nhất trong mấy ngày qua. “Anh vẫn nghĩ rằng mọi việc còn khó hơn nhiều... Người ta đang dùng tình cảm để giày vò nó, nó vẫn chưa nhận ra thôi...”

“Trong chuyện tình cảm, người ngoài cuộc thì tỉnh táo, còn người trong cuộc lại u mê...”

U mê cũng không sao, vấn đề là An Dĩ Phong là loại người cố chấp không chịu tỉnh ngộ! Biết rõ là chính mình bị tình cảm làm cho đầu óc mê muội, nhưng vẫn khinh thường người khác, cho là họ không hiểu gì, nói rằng họ nghĩ không trong sáng!

Hàn Trạc Thần nói bóng gió nhiều lần với An Dĩ Phong rằng không cần phải nhiều lời, cứ bế lên giường là xong, An Dĩ Phong lại không tin!

Thu ánh mắt lại rồi nhìn xa xăm, Hàn Trạc Thần cúi nhìn Thiên Thiên đang ngả đầu lên vai mình, ngón tay vuốt ve khiêu khích bờ môi cô...

Cô muốn né tránh, hấn nhanh tay ấn người cô, ghé mặt xuống khẽ liếm nhẹ vành tai cô.

Mắt cô trở nên hoang mang, đôi môi khẽ mở, hơi thở dồn dập.

“Đừng như vậy!”

“Đêm nay, em có thể cho anh thấy... cái gọi là “thà chết cũng không chịu” của em...”

Phía chân trời vang lên giọng than thở: Đàn ông, có thù phải báo cũng không hẳn là điều tốt!

57. Chương 57: Lựa Chọn (đầu)

Trong quán cà phê, ánh đèn yếu ớt chiếu lên cốc rượu màu hổ phách. An Dĩ Phong nhìn cốc rượu đang sáng sủa, nhìn cho đến lúc mắt cay sè.

“Giữa anh và anh ta, thật sự khó lựa chọn đến thế sao?”

Tư Đồ Thuần ngoảnh mặt nhìn lên những chữ “Waiting” mà cô viết trên tường.

“Tôi từng tự hỏi mình rất nhiều lần, tại sao thời gian anh và tôi ở bên nhau chỉ có vài ngày mà tôi lại không thể quên được trong suốt mười lăm năm.”

“Bởi vì nuôi tiếc... đến một ngày không còn thấy nuôi tiếc nữa, em sẽ quên được!”

Giọng hấn làm lòng cô chua xót. Cô thích kiểu chua xót này, nó làm cô thấy rõ mùi vị của “waiting”, của tình yêu.

“Không còn thấy nuôi tiếc?”

“Nếu như... em không rũ bỏ được trách nhiệm, nhưng lại không thể dứt bỏ được anh, anh có thể...” Hấn hít một hơi thật sâu, cầm cốc rượu lên uống cạn. “... có thể không để anh ta biết.”

“Yêu đương vụng trộm?” Cô ngạc nhiên nhìn hấn. “Anh cũng chấp nhận?”

“Không, chuyện đó chẳng ai muốn cả, nhưng anh... nợ em! Thuần à, đợi đến khi em phát hiện ra rằng anh có rất nhiều, rất nhiều khuyết điểm, em sẽ không thấy nuôi tiếc nữa.”

“Được!” Cô đứng dậy, đặt tay lên vai hấn, nghiêng người nói với hấn. “Em đang muốn mua một bộ quần áo cho bố Anthony, anh đi cùng em nhé!”

Nói xong, cô phớt lờ vẻ mặt như vừa bị ăn một cái bạt tai của An Dĩ Phong, sững sờ, đau lòng, không thể tin được, nhanh chóng bước ra cửa.

Hôm nay thời tiết rất đẹp. Những cơn gió ấm áp mang theo hương vị ngọt ngào. Tư Đồ Thuần ngẩng đầu đón từng cơn gió và hướng nhìn bầu trời. Đến Australia đã vài năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy thời tiết đẹp như vậy!

An Dĩ Phong nhanh chóng đuổi theo cô, không quên khoác chiếc túi rất nặng cô mang khi này.

Cô hỏi hấn: “An Dĩ Phong, anh có nghĩ rằng những cô gái mà anh chỉ cần vẫy tay một cái là họ lập tức sà vào lòng thật vô vị, còn càng lén lút, càng khó có được thì lại càng thách thức không?”

“Đương nhiên, nhất là em!” Hấn cười thoải mái giống như trước kia. “Còn có điều gì thử thách hơn yêu em nữa chứ! Từ khi quen nhau đã là hai thế giới, chẳng nhìn thấy ánh sáng rồi. Từ Sao Hoả đến Trái Đất chỉ mất bảy tháng, chúng ta mất mười lăm năm, vậy mà vẫn phải lén lút lút lút.”

“Có phải là anh cảm thấy nếu chúng ta có thể ngày ngày cùng ăn, cùng ngủ, cùng cười, cùng dạo phố, mở mắt ra là có thể nhìn thấy nhau, nhắm mắt lại vẫn có thể ôm nhau cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi phải không?”

“Ừ! Chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa rồi!”

Cô dừng bước, nhìn bóng lưng hấn cô đơn bước từng bước, hét thật to: “Em yêu anh!”

Người đi trên đường nghe tiếng hét liền nhìn cô, mặc dù không hiểu cô nói gì nhưng họ vẫn nhìn cô với ánh mắt chúc phúc.

An Dĩ Phong dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Cô bỗng tìm lại được hoóc môn yêu thời trẻ của mình, nói to: “Em yêu anh! Không bao giờ hối hận!”

An Dĩ Phong lập tức quay người lại, dắt tay cô tiếp tục đi về phía trước: “Chúng ta đi mua áo cho bố của con em, anh trả tiền!”

“Anh thật hào phóng!”

“Anh có tiền nhưng không biết tiêu vào việc gì!”

Họ vừa bước vào cửa hàng quần áo, An Dĩ Phong liền cầm một chiếc áo rồi định đi trả tiền. Cô liền giằng lại: “Không được, chiếc áo quá bình thường, không hợp với vẻ phong độ của anh ấy.”

Hấn rút ví tiền, dùng thứ tiếng Anh không mấy thuần thục của mình nói với nhân viên cửa hàng: “Bộ nào đắt nhất?”

Nhân viên phục vụ chưa kịp trả lời thì Tư Đồ Thuần đã chọn xong và đưa cho An Dĩ Phong: “Anh vào mặc thử để em xem thế nào.”

An Dĩ Phong cầm bộ quần áo, rửa thầm: “Thật dã man! Phục em đấy!”

Tư Đồ Thuần cầm một chiếc nĩa giờ ra trước mặt hấn: “Lát nữa thử thêm cái này.”

Hấn nghiêng rằng thử bộ quần áo thứ nhất cho cô ngắm. Bất kể là kiểu dáng như thế nào, mặc lên người hấn đều toát ra một phong thái khác thường. Cô càng ngắm càng thấy vui, rồi vẫn không quên kết luận một câu: “Thật là xấu! Áo đẹp thế này mà sao mặc lên người anh chẳng ra gì vậy? Khí chất quá kém!”

Cuối cùng, hấn mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh đậm kiểu dáng mới, chiếc áo đó thực sự rất hợp với hấn, màu xanh đậm đủ sâu lắng, lại không quá nặng nề như màu đen, rất hợp với vẻ lạnh lùng và ngang tàng kiểu An Dĩ Phong. Chất vải mịn và đường may tinh tế, không cần bất cứ hoa văn điểm xuyết nào vẫn thể hiện đẳng cấp. Đặc biệt là khi mở chiếc cúc thứ hai ra thì ngay lập tức vẻ gợi cảm nam tính của hấn toát lên.

Cô lại không thể kiềm chế tình cảm của mình, bước đến bên hấn, đưa tay lên nhẹ nhàng cởi chiếc cúc áo thứ hai: “Như thế này trông càng tự nhiên hơn...”

Cảm nhận được nhịp tim khác thường của hấn, cô ngược lên, bắt gặp ánh mắt si mê.

Mười lăm năm thăng trầm đã làm bản tính lông bông, bông bột của tuổi trẻ trong hấn phai mờ, ngoại trừ lúc hấn cố ý cười đến lỗ mũi.

Thảo nào lúc hai mươi tuổi, cô lại mê hấn đến điên cuồng, chết cũng không hối hận... Thật sự hấn rất đẹp trai!

Hắn nhẹ nhàng cầm ngón tay cô đặt lên môi mình, hắn vuốt ve và hôn như thể đó là một món đồ quý báu, đầu lưỡi nóng bỏng vờn nhẹ quanh ngón tay cô.

Cô nhìn hắn thật lâu, ngón tay khẽ run run trên bờ môi mềm mại, ấm áp của hắn. Từng cơn tê dại từ đầu ngón tay lan khắp cơ thể, cô cắn môi, cổ kìm nén cảm giác chống chọi đang lan truyền khắp người...

“Em có vui không?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Cô cười bẽn lẽn, hai má nóng bừng, gật gật đầu.

“Vây là đủ rồi!” Hắn đặt tay cô lên ngực mình, cười nói. “Em vui là được rồi!”

Cô thực sự rất vui, đã lâu lắm rồi cô chưa cảm thấy vui như thế này. Hương vị tình yêu vẫn ngọt ngào như trong ký ức.

Hắn lấy lại nhịp thở bình thường, buông tay cô ra, đi đến phòng thử đồ.

“Lấy chiếc này nhé, anh cũng thấy chiếc này được nhất.”

“Chiếc áo này rất hợp với anh.” Cô kéo tay hắn, cười nói. “Chiếc áo này tặng anh, em trả tiền!”

“Tốt với anh thế à?” Hắn lại nở nụ cười đầy ám muội. “Có phải là anh nên tận tâm tận lực báo đáp em?”

Cô đương nhiên hiểu rõ cái “tận tâm tận lực” mà hắn nói đến nghĩa là gì, cô trả lời với hàm ý sâu xa: “Được thôi, có mấy dịp được anh báo đáp.”

Cô vừa đi đến quầy thanh toán thì điện thoại reo.

“Thuần à, sao muộn thế này rồi mà con vẫn chưa về?” Giọng Tư Đồ Nhiêu đầy lo lắng.

“Con... đang cùng bạn đi dạo phố...”

“Bạn? Là An Dĩ Phong phải không?” Giọng nói trong điện thoại lập tức trở nên căng thẳng.

“Vâng...”

“Thuần à, sao con...”

Cô lập tức chuyển chủ đề: “Anthony đang làm gì vậy ạ?”

“Đang xem ti vi.”

“Bố cứ chiều nó như thế là không được đâu, cho nó xem ít thôi, không tốt ắt.”

Cô nhìn thấy mặt An Dĩ Phong hơi tái đi, định nói thêm vài câu nữa nhưng lại thấy không nỡ.

“Bố không cần đợi con... có thể con sẽ về muộn.”

“Rốt cuộc An Dĩ Phong nghĩ thế nào, con đã hỏi rõ chưa?”

“Con biết làm thế nào!”

“Bố không quản nữa, có nói con cũng chẳng nghe.”

Khi cô ngẩng lên, An Dĩ Phong đã bước ra ngoài, đứng dựa lưng vào tường trong bóng đêm.

Hắn nhìn xa xăm, hồn bay phách lạc, nụ cười trên môi đã tắt lịm.

58. Chương 58: Lựa Chọn (kết)

Cúp điện thoại, cô bước ra, đứng trước mặt hắn hỏi: “Không chịu được, đúng không?”

Hắn nghiêng mặt, lắc lắc đầu, tóc bay bay trong gió.

“Không làm được thì đừng miễn cưỡng.”

“Thực ra...” Hấn khẽ miệng khoe miệng. “Em không cần phải để anh nhìn thấy em gọi điện cho anh ta...”

“Nhìn thấy em gọi điện đã không chịu được rồi?” Cô cắn răng, kéo vai hấn, buộc hấn nhìn thẳng vào mắt mình. “Anh đứng trước mặt em, trong tay ôm cô gái khác và nói: Anh chỉ yêu một mình cô ta, anh có hiểu cảm giác của em như thế nào không? Em đứng từ xa nhìn anh hôn cô gái khác, anh có bao giờ nghĩ cảm giác của em như thế nào không? Em ngồi trong hộp đêm nghe hai cô vũ nữ nói anh đàn ông thế nào, khiến đêm đó họ... Em...” Cô không kìm nén được nữa, nước mắt cứ thế tuôn trào. “Em từng nghĩ tại sao loại đàn ông như anh không chết đi, chết rồi thì em không phải chờ đợi, ngóng trông nữa... Nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy anh sống thoải mái như vậy, em lại thấy rất hạnh phúc vì anh vẫn còn sống, ít nhất thì em vẫn có thể nhìn thấy anh... cười như thế...”

“Thuần!” Hấn giữ chặt lấy cô, ôm trọn cô vào lòng.

“Anh từng nghĩ, thực sự là anh đã từng nghĩ... em nhất định phải rất hận anh, muốn anh chết đi, em nhất định phải hối hận vì đã yêu anh, nhìn thấy anh là đã buồn nôn, nghe thấy tên anh là đã ghê tởm... có như vậy, em sẽ yêu chồng em, thương con em, sống những tháng ngày hạnh phúc.”

“Anh cho rằng yêu và hận chỉ là ý nghĩ nhất thời à?”

Từ trái nghĩa của yêu không phải là hận, mà là im lặng, không yêu cũng không hận, nhưng cô mãi mãi không làm được điều ấy.

Càng yêu cô càng hận, càng hận lại càng yêu...

“An Dĩ Phong! Anh hoàn toàn không hiểu thế nào là yêu!”

Hấn không phản bác, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai đang run lên của cô, nhìn lên bầu trời đầy sao.

“Anh kể cho em nghe một câu chuyện nhé. Ngày xưa, trong một đầm lầy có một con ếch, nó rất thích nhìn lên bầu trời xanh, ngưỡng mộ bầy thiên nga trắng được bay tự do trên bầu trời bao la. Một hôm, một con thiên nga đậu xuống bên đầm nghỉ ngơi, bộ lông nó trắng muốt, trên cánh nó không có một chút bụi nào, liếc mắt nhìn con ếch cười. Con ếch liền đến bên, không ngại ngần nói: “Chúng ta kết bạn nhé!” Thiên nga ngẩng cao đầu kiêu ngạo, dang đôi cánh đẹp đẽ và lạnh lùng nói: “Tôi và cậu không cùng một thế giới!” rồi bay đi. Nó cố gắng đuổi theo, cứ nhảy theo không biết mệt! Tuy không đuổi kịp thiên nga, nhưng nó cũng nhặt được một chiếc lông mang về, chỉ thế thôi cũng khiến nó hả hê trong lòng, lại còn khoe với những anh em ếch của mình. Bị người ta cười nhạo nhưng nó lại coi chiếc lông đó là báu vật trong lòng mình... Thiên nga bị tình yêu chân thành của nó làm cảm động, đậu xuống bên hồ đợi nó. Nó không biết phải yêu như thế nào mới được, đừng nói đến chuyện ném thử thịt thiên nga để xem có mùi vị như thế nào, ngay cả việc ôm thiên nga vào lòng nó cũng sợ bị thiên nga ghét bỏ, muốn nắm tay lại sợ sẽ làm bẩn bộ lông của thiên nga, đứng đằng xa nhìn thì sợ thiên nga bay mất, đi đến vuốt ve mặt thiên nga cũng phải hết sức cẩn thận... Nó thực sự không biết nên yêu thiên nga như thế nào mới là tốt nhất! Cuối cùng, đến một đêm, nó không kiềm chế được ham muốn, nó thử nếm mùi vị của thiên nga... Hương vị ấy khiến nó cả đời không thể nào quên được, cả một đêm mê mẩn ngây ngất... Ngày hôm sau, nó thức dậy trong niềm vui hân hoan, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc gương, nó chợt nhận ra rằng mình chỉ là một con ếch, xấu xí vô cùng, vừa xấu xí lại vừa bẩn thỉu! Nó ngược nhìn bầu trời xanh, lại cúi xuống nhìn lớp bùn đen, đó thực sự là hai thế giới khác biệt, một là thiên đường, một là địa ngục! Lần cuối cùng, nó vuốt ve đôi cánh của thiên nga đã bị làm vậy bẩn, rồi nó dùng dao khoét trái tim mình, lấy ra, để bên cạnh thiên nga, ôm lồng ngực đang chảy máu và nhảy xuống đầm lầy, bởi vì nó cảm thấy trái tim là thứ sạch sẽ duy nhất trên người mình... Từ đó về sau nó không dám nhìn thiên nga nữa, ngay cả bầu trời nó cũng không dám ngược nhìn... không phải không muốn nhìn, mà là nó sợ nếu nhìn thấy thiên nga, nó lại quên mất rằng mình chỉ là một con ếch! Thuần à, tình yêu trên thế giới này có rất nhiều cách, mang đến cho em điều tốt nhất chính là cách anh yêu em!”

Hấn vuốt ve mái tóc cô, dịu dàng nói: “Em đã làm cảnh sát mười hai năm, dù bây giờ em phát hiện ra rằng con đường đó không thích hợp với mình, nhưng... không ai phủ nhận em là một cảnh sát tốt, cả bố em và anh trai em!”

Hấn nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, khẽ nói: “Cùng em ăn cơm, cùng ngủ, cùng cười, cùng dạo phố, mở mắt ra là có thể nhìn thấy em, nhắm mắt lại vẫn có thể ôm em... đó là cuộc sống mà anh khao

khát nhất. Nhưng anh biết rằng em không thể lấy anh. Trước đây không thể, bây giờ cũng không thể... Cho nên, chỉ cần được ôm em như thế này... là đủ rồi!”

Môi hắn di chuyển xuống từng chút, từng chút một, qua đôi mắt đắm lệ của cô, hút khô nước mắt cô, rồi lại từng chút từng chút... hút khô nước mắt trên mặt cô.

“Anh sai rồi, anh không nên bỏ cuộc lúc em đang yêu anh, bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ không...”

Môi hắn di chuyển đến miệng cô, chạm hờ lên môi cô, lưỡi hắn lướt trên đôi môi ấy, cô cảm giác như có một dòng nước ấm áp đang chảy khắp cơ thể mình, cả trong não nữa...

Tim cô thất lại, thậm chí quên cả nhịp đập.

Tay cô bất giác siết chặt vật áo hắn, mồ hôi vã ra nơi lòng bàn tay.

Có lẽ do chờ đợi quá lâu nên chỉ một nụ hôn nhẹ thôi cũng khiến cô cảm thấy như mất hồn và ngọt ngào hơn bất cứ nụ hôn nào trong ký ức.

Tay hắn nhích xuống từng chút, từng chút một, xuống vai cô, cánh tay cô, rồi vuốt ve eo cô... Toàn thân cô như mềm ra, cô vịn hai tay lên vai hắn, dựa sát vào lồng ngực đang đập mạnh của hắn... Lưỡi hắn vào sâu hơn, khi vừa chạm vào lưỡi cô, hắn bắt đầu hôn cuồng nhiệt, rồi xoay mạnh người, ép cô vào tường, thân hình nóng bỏng của hắn áp sát vào những đường cong trên cơ thể cô.

Nụ hôn của hắn vẫn cuồng nhiệt như thế, vẫn nóng bỏng như thế, khiến cô cứ chìm đắm, không cảm thấy chút đau đớn nào. Dần dần, môi hắn bắt đầu di chuyển xuống, tay lần đến ngực cô... Sự cọ xát da thịt đã hiện rõ mùi vị của dục vọng... Nụ hôn mãnh liệt dừng lại ở phía xương đòn, lưỡi hắn uyển chuyển lướt theo khung xương đó, tay hắn chạm lên điểm nhạy cảm trên ngực cô, kích thích hàng ngàn dây thần kinh trên người cô.

Cô dựa vào tường, ngẩng lên, toàn thân căng cứng, hơi thở gấp gáp, chỉ muốn hắn dừng dừng lại, để cảm giác hạnh phúc ấy sẽ là mãi mãi...

“Thuần à, em giày vò đủ chưa...”

Cô gật đầu, cô không thấy hận nữa rồi, không còn một chút nào nữa.

“Có muốn...” Hắn lại hôn lên trên theo đường cũ, liếm nhẹ vành tai cô. “... muốn thử thêm một lần, sự giao hoà tuyệt vời giữa tình yêu và dục vọng không?”

An Dị Phong không nói câu ấy thì cô cũng đã không thể kiềm chế được rồi, vừa nhắc đến chuyện đó, cô liền thở dốc và tức giận.

“Anh vẫn còn nói ra được à? Lần trước lừa em nói tình yêu và dục vọng giao hoà, rõ ràng là anh bắt nạt em chưa có kinh nghiệm.”

“Sao?” Hắn cười và vén tóc ra sau tai cô, ngón tay lướt nhẹ. “Lần trước, em không hài lòng sao?”

Không phải là cô không hài lòng, nói theo kiểu của An Dị Phong, hôm đó thực sự là mê mẩn ngây ngất! Đau đớn vô cùng nhưng cũng thoả mãn tốt độ. Cô còn cười thầm vì thể lực và sự bền bỉ của hắn! Vấn đề là...

Cô liếm đôi môi khô của mình, khẽ nói: “Không phải là em không hài lòng... mà là quyển sổ khám bệnh của bác sĩ có viết rằng: Xương sườn thứ năm bên ngực phải bị thương, nhẹ, trên vai, cánh tay, đùi có rất nhiều vết bầm tím... Tóm lại, họ nói rằng em bị xâm hại thô bạo nhiều lần.”

An Dị Phong ngạc nhiên nhìn cô với vẻ mặt thương xót: “Nghiêm trọng thế sao?”

Cô gật đầu khẳng định: “Họ nghi ngờ em bị... lại còn định giám định dịch thể cho em, may mà bố em không đồng ý.”

“Việc như vậy... còn tiếp tục giám định?”

“An Dị Phong, anh nói thật cho em biết.” Lúc này cô đã có cơ hội để hỏi hắn một câu mà nhiều năm trước cô muốn hỏi. “Có phải anh lấy em ra để thoả mãn anh...”

Hắn vẫn cười kiểu cợt nhả, nhưng câu trả lời của hắn làm cô ngạc nhiên: “Cũng không thể trách anh, anh cũng chưa có kinh nghiệm.”

“Hả? Anh, không phải cũng là lần đầu tiên đấy chứ?”

Hắn vuốt ve khuôn mặt cô, giọng rất chân thành: “Em không chỉ là người phụ nữ đầu tiên của anh, mà còn là người phụ nữ cuối cùng của anh!”

Cô cười thâm, câu này nghe thật dễ chịu, nhưng có vẻ đang lảng tránh vấn đề!

“Em yên tâm, lần này anh sẽ rất nhẹ nhàng, đảm bảo không làm em thất vọng.”

Hắn kéo tay cô và không quên cầm chiếc túi xách giúp cô.

“Không được, trước tiên anh phải đọc hết chỗ thư này!”

Hắn đứng khựng lại. “Không phải em chơi anh đấy chứ?”

“Đọc sót một bức thì đừng mong gặp em.” Cô nghiêm túc nói, cô không muốn trong giây phút gặp lại sau bao năm xa cách này hắn vẫn nghĩ rằng cô và hắn yêu đương vụng trộm.

“Rốt cuộc là em muốn giày vò anh đến khi nào đây?”

“Đến khi anh cảm thấy mình tội ác tày trời không thể tha thứ được, muốn nhảy xuống biển tự tử!”

“Chết tiệt, anh muốn nhảy ngay bây giờ!”

“Vậy anh đi đi.”

Hắn suy nghĩ nghiêm túc một lúc.

“Thôi, để anh đọc thư trước đã.”

Họ về quán cà phê, vừa hay không có khách. Tư Đồ Thuần đóng cửa sớm hơn mọi hôm, cho nhân viên nghỉ sớm, rót hai cốc nước đá đặt trên bàn.

An Dĩ Phong mở chiếc túi. Nhìn thấy một tập thư dày được xếp cẩn thận, mặt hắn ử rử.

“Nhiều thế này?! Cả đêm anh cũng không đọc hết... hay là để mai đọc nhé!”

Thấy Tư Đồ Thuần trờng mắt, hắn đành cắn răng, xắn tay áo.

“Em pha giúp anh cốc cà phê để lấy chút tinh thần. Nhớ anh có ngủ gật thì em nhớ gọi anh dậy nhé!”

“Nếu anh mà ngủ gật thì em vứt anh xuống biển luôn.”

“Em nhần tâm đến thế sao?”

“Anh cứ thử xem!”

Hắn miễn cưỡng đặt tập thư lên bàn, đọc bức thứ nhất...

Khi những nét chữ đập vào mắt thì nụ cười bốn cột luôn thường trực trên mặt hắn bỗng tắt lịm. Đôi tay chắc khỏe thường ngày run rẩy cầm bức thư... Bức thư trong tay rơi xuống đất, những dòng chữ như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim hắn...

59. Chương 59: Những Bức Thư Bất Tận (đầu)

Bố!

Con là Tiểu An, năm nay con sáu tuổi rồi, bố đang ở đâu?

Hắn nhìn Tư Đồ Thuần đang ngồi uống nước phía đối diện, mắt hắn nhoà đi, định nói mà cổ họng cứ nghẹn lại.

Cô cười: “Ngủ được không?”

Sợ rằng cả đời này hắn sẽ không ngủ được!

Hắn xông đến ôm cô, hôn mãnh liệt lên tóc cô, mặt cổ, môi cô...

Không phải là dục vọng, không phải là chiếm hữu, chỉ đơn thuần là muốn hôn từng tấc da thịt cô, tìm lại cảm giác và sự ấm áp ngày xưa...

Hắn không đáng, hắn chỉ là một tên tội phạm, một thằng đàn ông không có tư cách cưới cô...

Hắn đã làm gì với cô?

Lúc theo đuổi cô thì thề non hẹn biển, sau một đêm thoả mãn thì biến mất không dấu vết. Cô đứng gõ cửa nhà hắn cả một đêm, hắn vẫn không ra mở... Hắn còn ôm một người phụ nữ khác và nói những lời đường mật ngay trước mặt cô...

Hắn không thể ngờ được, chỉ vì một thằng đàn ông như hắn, cô không những chờ đợi vì lời hẹn ước mười năm mà còn sinh cho hắn một đứa con!

“Tại sao? Tại sao...” Hắn cố gắng lắm mới nói được thành lời.

Cô ngả đầu trên vai hắn, ôm chặt lấy hắn. Cô làm những điều ấy chỉ là để được ôm hắn như lúc này.

“Bởi vì em không muốn mất anh, em không muốn anh từ bỏ.”

“Không muốn mất anh thì có rất nhiều cách, đây là cách gốc gác nhất...”

“Nhưng cũng đúng đắn nhất.” Cô nhắm mắt, cảm nhận hơi ấm của hắn trong lòng mình. “An Dĩ Phong, em hiểu sự khó xử của anh. Anh có ước mơ, có hoài bão. Hai mươi tuổi, anh bị tình nghĩa trói buộc, trằm mối ngổ ngang. Không có em, không có anh cả Lôi và Hàn Trạc Thần, thì sẽ chẳng có ai ràng buộc anh, chi phối anh... Anh phải tự do một mình không chút vướng bận gì thì mới có thể làm được những việc mà mình muốn. Anh không còn điểm yếu nào thì mới dám chuyên quyền độc đoán, một tay che cả bầu trời.”

“Anh không phải là người tốt như vậy...”

“Anh thực sự rất tàn bạo. Ai dám cãi lời anh, thì sau này đừng mong có thể mở miệng nữa. Nhưng mười năm, xã hội đen không có băng đảng nào dám chém giết lẫn nhau, anh làm cho tỷ lệ tử vong ở khu vực đó giảm xuống mức thấp nhất từ trước đến nay.”

Hắn không nói thêm gì nữa, ánh huỳnh quang của chữ “Waiting” cứ ẩn hiện trước mắt hắn, áy náy không nói nên lời, cảm động không nói nên lời, tình yêu không nói nên lời...

Cô buông hắn ra, cầm bức thư trên mặt bàn: “Điều duy nhất mà anh có thể bù đắp cho em, đó là hãy nhớ kỹ từng chữ trong bức thư... Hãy nhớ kỹ con trai anh yêu bố nó như thế nào...”

Hắn run run cầm lấy bức thư, đọc bức thứ hai, chỉ nhìn qua hắn đã nhắm mắt lại, quay mặt đi, không muốn nhìn thêm nữa.

Cả một trang,

... Bố, bố, bố, bố...

Từng chữ, từng chữ nguệch ngoạc như kết tội hắn - so với giết người còn nặng hơn rất nhiều lần!

Hắn cầm bức thứ ba, rất lâu sau mới nhìn rõ trên đó viết gì.

Bức thứ tư, bức thứ năm... mới đầu là những nét nguệch ngoạc, không viết nhiều lắm, thể hiện sự nhớ nhung những vẫn có vẻ xa lạ, khách sáo, dần dần, nét chữ ngày càng gọn gàng hơn, viết ngày nhiều hơn, giọng điệu tràn đầy yêu thương.

Bố!

Tiểu An rất thích hiệp sĩ biến hình, mẹ không mua cho con, nói là con còn quá nhỏ, phải mười tuổi trở lên mới có thể lắp được...

Bố!

Bố là người bố tốt nhất trên đời này. Con nhất định sẽ lắp được hiệp sĩ biến hình, đợi bố về xem!

“Người bố tốt nhất trên đời?”

Người bố tốt nhất trên đời? Cậu bé mười bốn tuổi ngồi bên cạnh hần hỏi: “Chú có phải là An Dĩ Phong không?”, “Tại sao chú lại thay người yêu nhanh hơn cả chớp mắt?”

Còn gì nữa mai hơn câu ấy?

Hần khó nhọc gỡ tiếp trang sau, cầm chặt bức thư, giấy bị đầu ngón tay vò rách.

Bố!

Con và bạn cùng lớp đánh nhau, mẹ máng con là không ngoan... Con biết đánh nhau là không đúng, nhưng chúng nó nói rằng con không có bố, con là con hoang! Con nói với bọn nó rằng con có một người bố tốt nhất trên đời, con cho bọn nó xem thư của bố, bọn nó cướp nhau làm thư rách mất rồi, lại còn chế giễu con...

Từng trang, từng trang, từng chữ, từng chữ, giống như chiếc roi da xù xì quất vào lòng hần, không cần đọc thuộc lòng hần cũng đã rớm máu rồi...

Bố!

Hôm nay Tiểu An nhìn thấy chú An Dĩ Phong rồi, đằng sau chú ấy có bao nhiêu người đi theo, thật uy phong! Chú ấy còn đẹp trai hơn, lạnh lùng hơn con tưởng tượng! Hút thuốc thì có người khác châm cho. Người khác nói chuyện với chú ấy không dám ngắt đầu lên, sợ đến mức run cả tay! Còn nữa, cô đứng bên cạnh chú ấy, con đã nhìn thấy trên ti vi rồi, xinh hơn trên ti vi!

Mẹ nói chú ấy là người đàn ông rất giỏi, có lý tưởng, có lòng tin, dù ở trong bùn đen vẫn có thể tỏa sáng. Tiểu An cũng muốn giống như chú ấy. Tiểu An cũng muốn làm ông trùm xã hội đen...

Trong đó có một đoạn mà hần cứ đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần.

Bố!

Hôm nay hình như mẹ rất buồn. Vừa bước vào cửa mẹ đã khóc òa lên, coi hỏi mẹ: “Có phải là mẹ nhớ bố không?” Mẹ kéo tay con và nói: “Mẹ dẫn con đi tìm bố. Con giúp mẹ hỏi bố xem là bố có nhớ đã hứa gì với mẹ không?”

Trên đường, con và mẹ gặp chú An Dĩ Phong. Con nhìn thấy có một người đàn ông quỳ xuống dưới chân chú ấy, cứ van xin, chú ấy chỉ vỗ vỗ tay, người đàn ông đó liền bị lôi đi, lúc bị lôi đi còn kêu to: “Anh Phong, tha mạng cho em, em không dám như thế nữa...”

Con hỏi mẹ: “Tại sao lại thế?”

Mẹ nói với con: “Vì người đàn ông đó buôn bán thuốc phiện, cảnh sát truy bắt hần rất lâu mà chưa thể bắt được.”

Không biết tại sao, lúc chú An Dĩ Phong dựa vào xe hút thuốc luôn nhìn gương chiếu hậu, có một cô rất xinh nhìn thấy chú ấy đang nhẹ nhàng miết lớp bụi trên đó, cô ấy định rút khăn ra lau thì bị chú ấy giận dữ đẩy ra, cô ấy lại còn bị chú ấy đuổi đi nữa chứ.

Mẹ ngồi xuống bên cạnh con và nói: “Chúng ta không đi tìm bố nữa, được không? Bố còn có mục tiêu phải theo đuổi, chúng ta cho bố thêm chút thời gian để bố có thể làm những việc mà bố muốn làm. Bố không quên lời hứa với mẹ và con đâu.”

Con hơi thất vọng, nhưng mẹ nói bố và chú An Dĩ Phong lợi hại như nhau, giỏi như nhau. Vậy thì bố cứ làm những việc mà bố muốn làm đi nhé, con và mẹ sẽ đợi bố.

Chữ của Tiểu An ngày càng đẹp, thư ngày càng dài, có những bức thư dài mấy trang liền. Nó càng ngày càng nhắc tới mẹ nhiều hơn, nhắc đến nụ cười của mẹ, nước mắt của mẹ, cả chuyện mẹ đã từ chối rất nhiều người đàn ông đến với mẹ... Nó nhắc đi nhắc lại: Bố, mẹ đang đợi bố!

Khi An Dĩ Phong cầm bức thư cuối cùng lên thì cũng đã khuya lắm rồi...

Bố!

Hôm nay mẹ ngồi trong quán cà phê viết đi viết lại chữ “waiting” rất lâu, rồi mẹ khóc! Mẹ ôm con nói rằng: “Bố không trở về nữa rồi, sau này bố không cần mẹ con mình nữa rồi.” Không phải là sự thật không đúng? Bố sẽ không bỏ mẹ con con? Bố đã nói bố yêu Tiểu An, bố yêu mẹ, bố nhất định sẽ trở về, bố đã nói thế rồi mà!

Hắn nhìn ngày viết, là hôm qua.

Ngày hôm qua, rõ ràng là cô từ chối hắn!

60. Chương 60: Những Bức Thư Bất Tận (kết)

An Dĩ Phong đặt bức thư xuống, hắn phải hít thở thật sâu rất nhiều lần mới lấy lại được giọng: “Tại sao lại nói với con là anh sẽ không quay trở về? Là vì em nói em không còn yêu anh, là vì em...”

“Em tưởng... anh là chồng của Amy.”

“Cái gì?” Sự hiểu lầm này quá vô lý. “Lần nay em quan sát kiểu gì vậy?”

Cô cười gượng: “Anh lái xe đến đón Amy, nói nói cười cười với cô ấy, lại còn sờ bụng cô ấy... An Dĩ Phong mà em biết không dịu dàng với phụ nữ một cách dễ dãi như vậy. Amy nói rằng người cô ấy yêu là bố nuôi, anh và cô ấy lại hơn nhau mười mấy tuổi, em tưởng...”

“Vì thế em cố ý vờ như không biết anh?”

Hắn nắm chặt bàn tay vẫn đang băng bó của cô...

“Vì thế em mới nói anh hãy trân trọng người anh yêu, trân trọng người luôn ở bên cạnh anh?”

“Em buồn cười lắm phải không? Buổi chiều khi Amy gọi điện cho em, em cũng thấy rất buồn cười!”

Hắn sà đến, ôm cô vào lòng, má hắn cọ vào tóc cô: “Không buồn cười, không buồn cười chút nào!”

Đêm khuya yên tĩnh, từng chữ “waiting” lấp lánh trên giấy dán tường màu đen, đó là tình yêu mà cô vẫn giữ bên mình.

Trên bàn, những trang thư bị hắn vê nhàu, nước thấm khiến những dòng chữ trên đó mờ nhạt đi, mỗi tiếng “bố ơi” đều là sự cảm thông của cô, sự kiên nhẫn và chờ đợi không đổi thay của cô.

Còn cô, trong mười lăm năm chờ đợi vô vọng, vẫn âm thầm chịu đựng, cô còn có thể vì người khác mà lén gạt đi đau thương...

Hắn ôm chặt cô trong vòng tay. Ngoài cái ôm vô cùng thấm thiết ấy, hắn không biết phải dùng cách nào để thể hiện và tỏ lộ tình yêu cháy bỏng trong lòng hắn đối với cô...

Sông Yara vẫn êm đềm chảy trôi trong đêm khuya tĩnh mịch, trong thành phố phồn hoa mệnh mông, rộng lớn, một tình yêu sau mười lăm năm giấu kín cuối cùng cũng có thể đơm hoa kết trái trên mảnh đất phì nhiêu ấy...

Tư Đồ Thuần dựa vào đôi vai lực lưỡng của An Dĩ Phong, hít hà mùi cơ thể hắn, vẫn là mùi hương đậm chất đàn ông mang theo sự chiếm lĩnh mạnh mẽ, giống hệt như trong ký ức của cô...

Qua chiếc váy ngắn bó sát người, cô cảm nhận thấy tay hấn đang nhẹ nhàng vuốt eo cô, nhưng không giống như đang ham muốn cũng chẳng giống như đang khiêu khích, mà giống như đang trân trọng một món đồ quý giá hiếm có. Cô ngẩng lên nhìn, phát hiện hấn đang nhíu mày, không giống ánh mắt mọi khi, nụ cười bồn chồn trên môi cũng biến mất, vẻ mặt của hấn lúc này khiến cô cảm thấy có chút gì đó thật xa lạ.

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Anh đang nghĩ những năm qua em sống như thế nào, vòng eo em nhỏ hơn xưa rất nhiều...”

“Công việc của em rất bận, thường xuyên đi sớm về muộn, thỉnh thoảng có những vụ án bận mấy ngày mấy đêm, không có thời gian ngủ nghỉ, sao mà không gầy được.”

“Ở Australia thì sao? Mở quán cà phê cũng rất mệt phải không?”

“...”

Chẳng phải hấn cũng gầy hơn rất nhiều sao? Những góc cạnh trên mặt ngày càng hiện rõ.

Cô vuốt nhẹ cặp lông mày của hấn, mắt hấn, môi hấn, cổ hấn... Những cảm xúc trong trí nhớ lần lượt ùa về. Cô muốn vuốt ve tiếp xuống dưới, hấn bỗng nắm lấy tay cô, mở to mắt nhìn cổ tay cô.

Vết sẹo dài hơn hai centimet mặc dù đã mờ đi nhiều nhưng nếu nhìn kỹ thì vẫn có thể thấy. Cô định rút tay ra thì hấn càng nắm chặt hơn.

“Yêu anh, em có hối hận không?”

“Không hối hận!”

Hấn nhếch miệng gượng cười: “Anh từng gặp những cô gái ngốc nghếch, nhưng chưa từng gặp cô gái nào ngốc như em. Vì một người đàn ông không thể mang lại cho em bất cứ thứ gì, không biết bao lần làm tổn thương em, khiến em đau khổ vậy mà vẫn cắn răng nói: Không hối hận.”

“Anh có hối hận không?”

“Hối hận! Hối hận vì khi ấy không đưa em đi chạy trốn!”

Cô vung tay hấn ra, vẫn nụ cười rạng rỡ ấy.

“Anh tưởng tượng rất giỏi!”

Đương nhiên là cô sẽ không nói cho hấn biết, ngày cô sinh Tiểu An là lúc cô mong chờ hấn hơn bao giờ hết. Nếu như không phải vì đau đớn đến không còn chút sức lực nào thì cô nhất định sẽ rời khỏi giường bệnh và đi tìm hấn, bảo hấn đưa cô đi. Đi đâu cũng được, chỉ cần họ được ở bên nhau, sớm sớm tối tối, trọn đời trọn kiếp.

Nhưng khi cô nghe thấy tiếng khóc chào đời của đứa bé, sức cùng lực kiệt đến mê man, nghĩ lại cô cảm thấy thật vui vì mình đã không làm thế.

Hai mươi tuổi, họ vì tình yêu mà từ bỏ ước mơ, lý tưởng.

Nhưng ba mươi tuổi thì sao?

Khi tình yêu mãnh liệt đã phai pha theo thời gian, họ sẽ giống như những đôi tình nhân khác, mâu thuẫn, cãi cọ vì những vấn đề vụn vặt trong cuộc sống, rồi oán trách nhau.

An Dĩ Phong chắc sẽ nói: “Tôi phải từ bỏ ước mơ vì cô!”

Cô chắc cũng sẽ nói: “Tôi cũng vì anh mà từ bỏ nghề cảnh sát của mình!”

Đến lúc đó, bi kịch của tình yêu sẽ thực sự diễn ra...

Cô không phải là một phụ nữ thông minh nhưng cô cũng không ngu ngốc đến mức chỉ nghĩ đến niềm vui trước mắt!

Cô hiểu rằng, tình yêu không phải là tất cả đời người, họ không thể từ bỏ tình yêu, cũng giống như không thể từ bỏ ước mơ!

“Thuần à!” Trong lúc cô đang thất thần, bàn tay ấm áp của An Dĩ Phong nâng cằm cô lên, ngón tay khẽ vuốt lên đôi má ửng hồng của cô. “Em biết anh... phụ tấm lòng của em. Tại sao em vẫn chung thủy? Tại sao không tìm inh một người đàn ông có thể bên em suốt đời?”

“Vì em luôn tin rằng, dù anh có ôm hàng ngàn cô gái trong lòng, thì người mà trái tim anh luôn nhớ đến vẫn là em.”

“Em... em tự tin thế sao?”

“Chưa bao giờ anh cho ai chạm đến gương chiếu hậu trên xe anh, bị mưa ướt đến mờ đi anh cũng không cho ai lau, em nghĩ, anh vẫn đợi em...”

Câu nói tiếp theo của cô bị chôn vùi trong đôi môi hắn...

Nụ hôn của hắn tràn đầy yêu thương, sự quý trọng, tựa như đối với một bảo bối vô cùng quý giá...

Cô ôm hắn, hôn đáp trả bằng tình yêu nồng nàn, tha thiết của mình.

Cô thực sự rất yêu hắn, yêu đến mức chỉ đứng ở đằng xa nhìn thôi cũng cảm thấy ấm lòng.

Thực ra, một người đàn ông hô phong hoán vũ, hoành hành bá đạo trong giới giang hồ như hắn chỉ cần dùng nụ cười chết người cũng đã đủ làm cho không biết bao nhiêu cô gái phải ngã gục si mê rồi, chứ không riêng gì cô.

“An Dĩ Phong”, ba chữ ấy là ước mơ của hàng ngàn cô gái, một giấc mơ thật đẹp nhưng không thể thực hiện được. Họ chỉ nhìn từ xa thôi cũng sẽ hết âm lên, nhắc đến tên hắn thôi là cũng sẽ như phát điên...

Cô là cô gái hạnh phúc nhất trong số những cô gái đó. Cô được hắn yêu, được nuôi dưỡng cốt nhục của hắn.

Cô tin rằng sẽ có một ngày, cô chiếm được con người hắn, để hắn cả đời này không thể thoát khỏi cái bẫy dụ dỗ của cô.

Chính vì niềm tin ấy mà cô có thể kiên nhẫn chờ đợi trong một thời dài tưởng chừng như không thể...

61. Chương 61: Em Là Của Anh (đầu)

Đêm càng lúc càng khuya, cảm xúc càng lúc càng mạnh mẽ tuôn trào... Nụ hôn càng lúc càng nồng cháy, mê đắm.

Sự hoà quyện của môi và lưỡi đã không còn thoả mãn được khát khao của An Dĩ Phong, bàn tay nóng bỏng của hắn bắt đầu tìm kiếm nhiều hơn, hắn khẽ vén tà váy mỏng của cô lên, nhẹ nhàng vuốt sống lưng cô. Trong nụ hôn ngây ngất của hắn, đôi chân cô mềm nhũm, không đứng vững, ngã về phía sau, suýt nữa thì ngã lên mặt bàn, vừa may hắn kịp kéo cô lại, bế cô lên và tiến đến phòng nghỉ.

“An Dĩ Phong, hình như khả năng kiềm chế của anh kém đi rồi.”

Hắn tự cắn mình một cái để kiềm chế cơn thèm khát, nói: “Nếu không phải vì anh có khả năng kiềm chế hơn người thì anh đã bế em lên giường từ sáng nay rồi.”

“Em tưởng anh đến tìm em để ôn lại chuyện cũ.”

Vừa nói dứt lời, An Dĩ Phong đã bế cô vào trong phòng và đặt lên giường.

“Đương nhiên là ôn lại chuyện cũ, đêm nay... chúng ta cứ từ từ ôn lại.”

Hắn cởi giày của cô, tay chậm rãi nâng đôi chân tròn trịa, mịn màng của cô lên, miệng và lưỡi hắn hôn từ mắt cá chân, đến đầu gối, rồi hướng dần lên trên...

“Ừ...”

Môi và lưỡi hắn vừa mạnh mẽ vừa nhẹ nhàng mơn trớn trên da thịt cô, cơ thể cô trở nên căng cứng, những nơi bị hắn hôn cứ run lên, cảm giác tê dại lan khắp người, rồi lại tập trung ở một chỗ nào đó trên cơ thể. Theo bản năng, cô giữ chiếc váy đang trượt xuống dưới eo mình, nhận thấy giữa hai chân đang nóng lên...

Cô vội vã thu chân lại, cô ngời ra sau để hắn không hôn tiếp nữa.

“Vẫn nhạy cảm thế à?” Hắn nhướn lông mày, cười và giữ chặt cơ thể đang muốn né tránh của cô, ngón tay mơn trớn trên đầu gối cô.

“Đừng... đừng...” Cô không nói nên lời, toàn thân như cô giật, muốn né tránh nhưng không thể chống cự được sức mạnh của hắn.

“Anh vẫn còn nhớ...” Hắn cười xấu xa.

Nhìn ánh mắt của hắn trở nên khác thường, cô lập tức đoán ra hắn sẽ làm gì, cô cố vùng ra, nhưng không kịp.

Hắn đã ấn chặt người cô, vén váy lên, cắn nhẹ lên vùng xương hông...

“A! Không được!” Cô kêu lên, cố gắng vặn vẹo, toàn thân tê dại trong những cái cắn nhẹ của hắn, từng dây thần kinh như muốn đứt ra. “An Dĩ Phong, tên xấu xa này...”

“Không...” Cô cười đến chảy nước mắt, không thể chống lại được hắn, cô đành cầu xin: “Xin anh... Em sẽ đồng ý bất cứ điều gì!”

“Lấy anh nhé!!!”

“...”

Đôi mắt ngấn nước của cô nhìn hắn. Trong phút chốc, cô như quên mất mình đang ở đâu, ký ức mơ hồ quay trở lại căn phòng nhiều năm trước đây.

Đêm đầu tiên của họ, An Dĩ Phong cũng làm như thế với cô, khiến cô kêu lên, sợ hãi ôm chặt lấy hắn cầu xin. Hắn còn trêu chọc cô: “Thuần à, anh không nghĩ rằng em lại “nhiệt tình” đến thế!”

“Em xin anh, anh muốn làm gì cũng được, em không chịu nổi nữa rồi...”

“Đời này em chỉ được phép yêu mình anh thôi.”

“Được! Chỉ yêu mình anh.”

“Vậy em có đồng ý lấy anh không?”

Cô còn chưa nghe rõ câu hỏi của hắn đã trả lời ngay: “Em đồng ý!”

“Haizz!” Hắn buông cô ra, vẻ mặt đầy tà khí đến đáng ghét. “Nếu sớm biết em đồng ý dễ dàng thế này thì anh cần gì phải tốn sức theo đuổi em như vậy chứ!”

Cô tức đến nghiến răng, nhưng không dám nói ra. Không ngờ đã nhiều năm qua đi mà hắn vẫn chưa quên chiêu này.

“Lấy anh nhé!” Hắn nhắc lại lần nữa, gọi cô trở về với thực tại.

Cô cố kìm chế sự bứt rứt trong người, run run nói: “Anh... anh đã gặp ai cầu hôn mà không có nhẫn chưa?”

“Có lý!” Hắn dừng lại, cười toe toét và hôn lên môi cô. “Tối mai... anh nhất định sẽ chuẩn bị nhẫn...”

Tối mai?! Thế thì thà hôm nay cô đồng ý luôn để tránh ngày mai lại phải chịu tội lần nữa.

“Em...” Cô vừa định nói thì đôi tay hắn lại lần vào trong váy rồi nhẹ nhàng vuốt ve làm đầu óc cô mê muội, cô bỗng quên mất mình định nói gì.

Bàn tay nóng bỏng của hắn đi qua thắt lưng, xương sườn, hõm vai cô, rồi từng chút, từng chút di chuyển lên trên hai cánh tay cô, tà váy của cô cũng theo đó vén lên...

“Cơ thể em vẫn thật đẹp!”

Ngón tay hắn khe vuốt ve vết sẹo màu sẫm trên vai phải cô, rồi lại nâng vai cô lên, sau đó hôn lên lưng cô. Cô biết rằng, chỗ mà hắn đặt môi lên từng bị nhát dao đâm của một tên tội phạm.

Hắn vẫn nhớ?! Hoá ra những dấu vết đặc biệt trên cơ thể cô hắn đều nhớ, nhớ rất rõ như vậy...

Cô bỗng cảm thấy tối om, tà vấy kéo qua mặt cô, đến khi cô nhìn thấy ánh sáng thì cũng là lúc chiếc váy rơi xuống đất. Cơ thể cô lộ rõ dưới ánh sáng đèn, trong căn phòng nghỉ quen thuộc đó... cô đỏ mặt, khẽ nhắm mắt lại.

“Mở mắt ra và nhìn anh.” Hắn ghé vào tai cô nói.

Cô thẹn thùng mở mắt, ánh mắt cô vừa chạm vào mắt hắn bỗng run lên, tim đập liên hồi...

An Dĩ Phong thấy cô bối rối liền kéo chiếc chăn mỏng màu trắng dưới gối trùm lên người họ, họ nằm trong một thế giới toàn màu trắng.

Trong chớp mắt, thế giới dường như chỉ còn hai người họ, trong mắt cô cũng chỉ còn lại một vùng trời màu trắng nhạt và hắn - người đàn ông mà cô chờ đợi từ lâu.

Nhìn khuôn mặt góc cạnh cương nghị đầy nam tính, đôi môi mỏng gợi cảm của hắn, cô không thể kìm lòng được nữa. Cô nhẹ nhàng hôn lên má hắn, môi cô lặng lẽ di chuyển đến hàm dưới, cổ hắn rồi bộ ngực màu đồng của hắn...

Cô nghe thấy nhịp thở của hắn ngày càng dồn dập, nhịp tim ngày càng gấp gáp. Như có một sức mạnh vô hình thúc đẩy, tay cô run run hướng đến chiếc khuy thứ ba của hắn, đó là chiếc khuy mà khi thử áo cô định mở ra...

Có lẽ do chiếc chăn trùm kín quá nên người cô nóng bừng, hơi thở cũng không đều nữa...

Mồ hôi toát ra, cô mở tất cả khuy áo của hắn, đang định giúp hắn cởi chiếc áo ra thì hắn bỗng nắm lấy tay cô, ấn cô nằm xuống giường.

“Bắt đầu từ bây giờ tốt nhất là em đừng nhúc nhích gì cả...” Đáy mắt hắn như bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt, hơi thở gấp gáp. “Nếu không anh sẽ thô bạo hơn cả lần đầu tiên mất.”

Cô cười khẽ, cơ thể cũng run lên theo nụ cười ấy.

Tình yêu vốn là một cảm giác mơ hồ, huyền ảo, không nhìn thấy và cũng không sờ thấy được. Chỉ có duy nhất thời khắc này, nó mới chân thực đến vậy, nhìn rõ tình cảm mãnh liệt, sờ thấy khát vọng...

Da thịt tiếp xúc, hơi thở giao hoà, nhịp tim đập mạnh, tất cả đều là nhớ nhung, yêu thương... đủ khiến khích người ta mất hết lý trí!

Cô rất nghe lời và nằm im, trong nhịp thở gấp gáp, cô thổ thê: “Phong... em yêu anh!”

Hắn nghiêng rằng, rồi hôn cô điên cuồng. Hai tay hắn xe toạc nội y trên người cô, vứt ra xa, ngón tay tham lam vuốt ve, sờ nắn...

Trong niềm hưng phấn, đầu lưỡi cô tiến vào trong miệng hắn, kiếm tìm lưỡi hắn, ngón tay đặt lên vai hắn, cảm nhận cơ bắp cuộn cuộn đầy sức mạnh thật nhẫn nại, ấm áp, cô thấy mê mẩn...

Cô nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc áo sơ mi của hắn...

Hai cơ thể ôm quần lấy nhau, giống như chiếc lá dập dềnh trên biển, lúc chìm đắm, lúc trôi nổi, không điểm tựa, không nơi bám vịn... Đáng sợ nhất là một dòng nước nóng bỏng lạ thường trào ra từ giữa hai chân, cô cảm thấy bút rút và trống rỗng...

Cô ôm chặt An Dĩ Phong, môi và lưỡi khát khao đòi hỏi sự cuồng nhiệt, mãnh mẽ của hắn, và càng khao khát được hắn lấp đầy cảm giác trống rỗng kia...

Hắn đè lên người cô, thân thể mạnh mẽ cọ xát, dồn nén, khiến dục vọng ngày càng như lửa nóng.

Chiếc quần thô ráp cọ xát vào đôi chân cô làm cô đau rát, đặc biệt là chiếc thắt lưng da mặt inox lạnh như băng của hắn, thật đáng ghét. Cô đưa tay định tháo chiếc thắt lưng ra thì hắn lại nắm lấy tay cô giữ chặt trên đỉnh đầu.

Hắn nhả môi cô, cố gắng lấy lại hơi thở đang loạn nhịp của mình, giữ bình tĩnh.

“Đừng khiêu khích khả năng kiềm chế của anh! Em mà cử động nữa là anh cho em ngày mai không thể ra khỏi giường đấy!”

Cô khẽ nuốt nước bọt, quan sát cơ thể vạm vỡ của hắn. Nếu hắn không thể kiềm chế thì chuyện ngày mai cô không thể ra khỏi giường là hoàn toàn có khả năng.

“Ồ!” Cô chớp chớp mắt, mỉm cười và chân thành đề nghị: “Hay là, anh trói em lại...”

“Em!”

Lời đề nghị đó đối với một người đàn ông bình thường mà nói đã đủ cáng đáng, đối với một người đàn ông đang bùng bùng ham muốn như hắn thì thực sự là lời thách thức tàn khốc nhất!

Tưởng tượng ra vẻ thất vọng và ánh mắt buồn rầu của cô, ngọn lửa trong mắt hắn vừa lịm đi một chút lại bùng cháy.

Khao khát chiếm hữu mãnh liệt của hắn bị cô dụ dỗ...

“Tư Đồ Thuần! Hôm nay anh sẽ cho em thấy rõ thế nào là sự xâm hại thô bạo thực sự.”

Hắn hoàn toàn mất kiểm soát, hôn khắp người cô, đôi gò bồng đảo và nhũ hoa của cô, tay hắn cuồng nhiệt vuốt ve những đường cong trên cơ thể mượt mà của cô.

Chiếc nội y còn lại, vật che chắn duy nhất trên cơ thể cô bị xé rách...

Ồi! Bộ nội y mà cô rất thích, cả trên lẫn dưới đều không may mắn thoát khỏi tay hắn.

Lúc cô đang thương tiếc cho bộ nội y của mình thì hắn đã nhanh chóng cởi bỏ bộ đồ trên người mình. Dục vọng sôi trào đang hiện rõ trước mắt cô, cô bỗng nhớ lại lời hắn nói: “Anh sẽ làm cho em ngày mai không thể ra khỏi giường!”, cô hơi khiếp sợ.

“Anh đã nói là lần này anh sẽ rất nhẹ nhàng...”

“Anh đã nói à? Em có nhân chứng hay vật chứng không?”

Tay hắn đặt lên đầu gối và mở rộng chân cô ra, chậm chậm lướt qua đôi chân mềm mại ấy, rồi chạm đến nơi sâu kín của cô.

62. Chương 62: Em Là Của Anh (kết)

Cô chợt cảm thấy trong lòng như gợn sóng, cơ thể cô như một chiếc lá đang trôi dập dềnh bỗng bị nước hồ nhấn chìm, đắm chìm trong dục vọng không bờ bến.

Hắn đưa dục vọng đã bùng phát từ lâu đến nơi ẩm ướt của cô, lần này cô thực sự không thể cử động được, toàn thân mềm nhũn như trúng độc, cũng chẳng còn sức mà né tránh, cô cũng không kiềm chế bản thân được nữa, bắt đầu rên khe khẽ...

“Thoải mái không?” Hắn cười ma quái.

Cô lắc đầu, mái tóc đen xoã tung trên chiếc cổ trắng muốt.

Hắn đột nhiên đâm sâu vào mà không hề báo trước.

“A!” Cô thét lên hoảng sợ, hắn đã tiến vào nơi sâu nhất của cô...

Cảm giác trống rỗng bỗng được cơ thể hắn lấp đầy, hơi đau, nhưng trên tất cả là sự kích thích mãnh liệt, dòng âm áp từ chỗ tiếp xúc ấy lan toả đến tận tim.

Cô chưa kịp thở thì hắn đã lại dùng sức tiến thật sâu, chạm thật mạnh vào trong cơ thể cô không chút thương tiếc.

Đau đến cứng người, cô ngẩng đầu, cắn môi đau đớn, miệng rên rỉ...

“Đau lắm à?” Hắn đè trên người cô, ngón trỏ vuốt ve vết răng trên môi cô.

“Một chút!”

Nếu so với lần đầu tiên, thì bây giờ cô hiểu rằng sự đau đớn không phải vì hắn thô bạo, mà xuất phát từ... bản thân hắn.

“Mới có một chút đã không chịu được rồi à?” Hắn cười bốn cợt. “Em còn dám thách thức khả năng kiềm chế của anh không?!”

“Khả năng kiềm chế của anh kém thì liên quan gì đến em...”

Hắn ngậm lấy đôi môi cô, đầu lưỡi thương tiếc liếm đi vệt máu.

“Anh thấy đề nghị thú vị lúc trước của em chúng ta sẽ giữ lại để lần sau dùng, đêm nay chúng ta thử... tình yêu trước đã!”

Cô miễn cưỡng cười, sự đau đớn chưa tan hết, chờ đợi đợt trào dâng tiếp theo.

Hắn nhẹ nhàng rút ra, rồi lại tiến vào, không nhanh và mạnh như trước mà rất nhịp nhàng, êm ái như sợ làm tổn thương cô.

Thỉnh thoảng không kiềm chế được sự cuồng nhiệt, hắn lại mạnh mẽ hơn, nhưng rất nhanh sau đó, hắn lấy lại nhịp nhẹ nhàng, sự giao hoan tràn đầy khoái cảm, nhịp nhàng, bất tận...

Thực sự là rất đẹp, đó không phải là ham muốn dục vọng, mà là tiếng gọi tình yêu. Tựa như tiếng gọi của sự nhớ nhung, những câu nói của tình yêu nồng nàn... đang tan chảy trong cơ thể cô, tan chảy một cách đau đớn.

Cứ mỗi khi cô trở nên mẫn cảm, dòng nước ấm áp từ chỗ đó tràn ngập khắp da thịt, thì hắn lại hôn lên những chỗ nhạy cảm trên cơ thể cô đúng lúc, tăng thêm kích thích cho cô, chiếm hữu cô một cách nhanh nhất... cho đến khi cô không chịu đựng được và phản ứng mạnh mẽ, cắn lên vai hắn, ánh mắt đắm đuối trong lòng hắn...

Động tác của An Dĩ Phong càng lúc càng nhanh, sự khoái lạc đã vượt qua giới hạn chịu đựng của hắn.

“Thuần ơi, Thuần...” Hắn nhắm mắt, mơ hồ gọi tên cô, tiếng gọi cứ to dần, ngày càng gấp gáp, động tác ngày càng nhanh hơn nữa. “Thuần ơi, Thuần... Anh yêu em, thật sự rất yêu em!”

Ham muốn, từ xác thịt, linh hồn, cuối cùng cũng phá vỡ tất cả sự trói buộc, và tuôn trào...

Cô ôm chặt hắn, dùng hết sức hôn hắn, thậm chí là cắn môi hắn.

Mây khói ngàn năm không dứt, tình cảm chân thành đến chết cũng không phai.

Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời Melbourne. Trên chiếc ga trải giường màu trắng, hai cơ thể đang quấn quýt lấy nhau, những nụ hôn cuồng nhiệt không dứt, dạt dào những si mê và chờ đợi không hề thay đổi...

Những cảm xúc mãnh liệt kết thúc, cô đã mệt lử, thậm chí không còn sức để mở mắt nữa...

“Lần này còn có điều gì không hài lòng không?” Hắn trở lại trạng thái bình thường.

Bởi nhịp thở quá dồn dập trong suốt quá trình ấy nên cô cảm thấy hơi khô miệng, cô nói giọng khàn khàn: “Cứ như thế này, nếu em không chết vì đau thì cũng chết vì mệt.”

“Em đợi nhé!” Hắn rời đi, một lúc lâu sau không thấy động tĩnh gì, cô vừa định mở mắt nhìn xem thì đôi môi lạnh ngắt của hắn đặt lên môi cô, đầu lưỡi hắn khẽ đẩy, một dòng nước chua chua ngọt ngọt và mát lạnh chảy vào miệng cô...

Cổ họng đang khát khô của cô được làm ướt... Cô mở mắt nhìn hấn, không thể tin được rằng hấn chu đáo như vậy.

“Tốt hơn rồi chứ?”

Hấn cầm cốc nước ngồi lên giường, ôm vai và đỡ người cô dựa vào vai hấn rồi để cốc nước trên môi cô, giống như ột đứa bé uống nước. Uống xong, hấn lấy khăn giấy lau thứ dịch lỏng trên người cô, rồi đặt cô nằm xuống, lấy chăn quăn chặt người cô và ôm vào lòng.

Cô chớp chớp đôi mắt đã mờ đi, cười nói: “Cả buổi tối nằm đè lên người em, đến ngủ cũng ôm chặt em thế này, cho em thở chút được không?”

“Không được!” Hấn ôm càng chặt hơn. “Nhờ may mở mắt ra lại không thấy em nữa thì làm thế nào?”

“Trước đây em đã từng biến mất trong vòng tay anh sao?”

“Ừ... mở mắt ra là biến mất!” Hấn ôm cô chặt hơn nữa. “Thuần à, bắt đầu từ hôm nay, em là của anh!”

“Luôn luôn như vậy.”

Hấn ngồi dậy, nắm chặt tay cô.

“Cuối cùng chúng ta cũng có thể ở bên nhau rồi, mở mắt ra là có thể nhìn thấy, nhắm mắt lại vẫn có thể được ôm như thế này...”

“Ừ!” Cô đưa tay sờ lên những vết răng trên vai hấn, hỏi nhỏ: “Có phải em hơi thô lỗ không?”

“Lần sau em nên cắn mạnh hơn chút nữa, đem chiến tích huy hoàng của em khắc thật sâu lên người anh...”

Lại bắt đầu rồi! Người đàn ông đáng chết này không thể nghiêm túc được quá ba phút! Tư Đồ Thuần ngoảnh mắt đi, chẳng thèm để ý đến hấn nữa.

An Dĩ Phong ôm cô nằm xuống, để cô gối đầu lên ngực mình. Hấn nhắm mắt lại, rơi vào hồi ức xa xưa.

“Em biết không? Lúc mười tuổi, mơ ước của anh là được làm một võ sĩ quyền anh giỏi nhất, anh nghĩ như thế sẽ chẳng có ai dám bắt nạt mình. Lúc hai mươi tuổi, anh muốn làm ông trùm xã hội đen để không ai dám coi thường anh... Năm ba mươi tuổi, anh bị một phát súng bắn vào ngực trái, viên đạn chỉ cách tim đúng một centimet, lúc ngã xuống trước cửa đăng ký ở sân bay, anh mới hiểu rằng, điều anh mong muốn nhất là em sống thật tốt...”

“Em biết...”

Tư Đồ Thuần áp mặt vào ngực hấn, đặt bàn tay lên vết thương trên ngực hấn,

“Năm năm trước, anh vừa xuất hiện ở sân bay thì bị cảnh sát chặn lại. Bởi vì anh có liên quan đến nhiều vụ án bạo lực, cảnh sát nghi ngờ anh chạy trốn để thoát tội. Anh và phía cảnh sát giằng co trong mười mấy tiếng, cuối cùng xảy ra xung đột...”

“Lúc em nghe tin này, thấy anh thật là ngốc! Em nói chờ anh mười năm, thì sẽ đợi mười năm thật à?! Em có thể đợi anh mười năm... thì còn ngại gì chờ thêm vài ngày? Vài năm... hay vài chục năm...”

“Nhưng cảnh sát không nhận hộ chiếu của anh. Anh biết, trừ phi anh chết, họ sẽ không để anh rời khỏi Hồng Kông.”

“...”

Có lẽ vì mệt quá, có lẽ vòng tay của hấn thật ấm áp, nên cô gối đầu trên ngực hấn và ngủ lúc nào không biết.

Sáng sớm, trong lúc đang ngủ rất ngon, Tư Đồ Thuần có cảm giác hơi thở không được bình thường, có thứ gì đó mềm mại ẩm ướt đang di chuyển trên người cô, khiến toàn thân cô vừa ngứa ngáy lại vừa tê dại, vừa muốn lại vừa không...

Cô gắng mở mắt, ánh nắng buổi sáng chiếu vào phòng, đôi mắt ngái ngủ nhìn thấy An Dĩ Phong đang phẩn khích trên người cô.

“Đừng làm phiền nữa, để em ngủ một chút nào...”

“Em ngủ là việc của em, anh cứ làm việc của anh.”

Cô cười khúc khích, rồi lại nhắm mắt.

Hắn nâng một chân cô lên, tay hắn đề lên chân kia, trong lúc cô vẫn mơ hồ chưa kịp chuẩn bị tâm lý thì hắn đã nhanh chóng tiến sâu vào.

“Anh...” Sự kích thích mạnh mẽ khiến cô đột nhiên ưỡn thẳng người, tay nắm chặt ga giường. Cô mở to mắt, cơn buồn ngủ bỗng chốc tan biến.

“Anh... anh...”

Hắn vừa cười vừa thở hổn hển: “Trên thế giới này không gì đẹp đẽ bằng việc mở mắt ra là có thể nhìn thấy em.”

Người đàn ông đáng chết này!

Cô còn chưa kịp tức giận thì hắn đã bắt đầu chuyển động lên xuống, cùng với sự chuyển động nhịp nhàng của cơ thể hắn, người cô cũng lay chuyển theo, đôi chân cô gác trên vai hắn cũng run lên, lắc theo. Khoái cảm xâm chiếm khắp người khiến cô lại rên rỉ, đắm chìm trong đôi mắt mê dại của hắn...

Rồi hắn cắn lấy môi cô, tuôn trào trong cơ thể cô...

“Tư Đồ Thuần, anh yêu em!”

Hắn thả lỏng mình trên cơ thể ướt đầm mồ hôi của cô và hít thở khoan khoái, thế giới như tan chảy.

63. Chương 63: Tiểu An

Họ lại trải qua một buổi sáng với cảm xúc dâng trào mạnh mẽ.

Vừa lúc ấy, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Sau đó là tiếng gọi lo lắng, bồn chồn khiến cô hoàn toàn bình tĩnh.

“Mẹ! Mẹ có ở đây không? Mẹ ơi?”

“Là Tiểu An!” Giọng An Dĩ Phong đầy ngạc nhiên. “Mẹ ơi!”

Tư Đồ Thuần hoảng hốt đẩy hắn ra, tìm nội y của mình, nhưng bộ đồ đã “hy sinh oanh liệt” rồi. Cô không có thời gian để nghĩ thêm gì nữa, vội vã mặc chiếc váy vào rồi chạy ra khỏi phòng.

Cô hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, bước ra mở cửa, cười và hỏi Tiểu An đang đeo cặp sách đứng ngoài cửa: “Tiểu An, sao con lại chạy đến đây?”

“Mẹ!” Nó hưng phấn bước vào cửa và mở bức thư đang cầm trong tay ra trước mặt cô, nói to: “Mẹ, sao hôm qua mẹ không về nhà? Bố viết thư đấy! Bố nói là...”

Nó bỗng sững lại, người run lên, ngã vào cửa. Mắt nó tròn xoe nhìn về phía trước mặt.

Tư Đồ Thuần vội vã quay đầu lại, thấy An Dĩ Phong trong chiếc quần dài, khuy áo vẫn chưa kịp cài từ trong bước ra.

“Tiểu An, chú...” Hắn bước đến phía họ, lúng túng không biết bắt đầu từ đâu.

“Mẹ...” Bức thư trong tay Tiểu An rơi xuống đất. Nó dùng sức lắc lắc tay cô, nhìn cô với ánh mắt khẩn khoản, van nài.

“Mẹ... không đợi bố nữa à? Bố nói... nói bố trở về rồi, bố trở về tìm mẹ con mình rồi...”

Tư Đồ Thuần cúi xuống nhặt bức thư lên, gượng cười và nói: “Đúng vậy, bố trở về rồi!”

Tiểu An rom rớm nước mắt, nhưng nó cố gắng không để cho nước mắt rơi.

“Mẹ! Mẹ không được ở cùng chú An Dĩ Phong, mẹ cũng biết là chú ấy thay người yêu còn nhanh hơn cả chớp mắt!”

Tư Đồ Thuần không cười nữa. Cô cứ nghĩ rằng chỉ cần An Dĩ Phong xuất hiện, Tiểu An sẽ vui mừng sà vào vòng tay hắn, cất tiếng gọi to: “Bố ơi!”

Nhưng cô quên mất rằng... mỗi lần Tiểu An nhìn thấy An Dĩ Phong, bên cạnh hắn luôn có một người phụ nữ.

Đang lúc không biết giải thích như thế nào thì nó đã tức giận chạy đến bên cạnh An Dĩ Phong, cố gắng đẩy hắn, hai tay đánh vào ngực hắn không chút nể nang gì.

“Chú đi mau, cháu không cho phép chú quấy rầy mẹ cháu, chú mau đi đi!”

An Dĩ Phong cứ đứng bất động để nó đánh. Hơn ba mươi lăm năm qua hắn đã trải qua không biết bao lần đánh nhau, nhưng lần này hắn thấy ngay cả né tránh cũng cảm thấy thật nhục nhã. Kỳ thực, đối với hắn, những cú đấm ấy mới thực sự khiến hắn cảm nhận được... mười lăm năm qua, hắn đã mắc nợ người hắn yêu, mắc nợ con trai hắn!

“Không được như vậy!” Tư Đồ Thuần chạy đến nắm lấy tay nó. “Tiểu An, chú ấy chính là bố con.”

Sự thật là khi cởi lớp áo khoác hoa lệ, dối trá, sẽ thấy những chiếc gai còn sắc nhọn hơn cả một cây gai.

Sắc mặt Tiểu An đang đỏ bừng phần nộ trong nháy mắt trở nên tái nhợt như không còn giọt máu. Nó hoảng hốt nhìn An Dĩ Phong rồi lại nhìn Tư Đồ Thuần, giống như đang mong chờ sẽ có người nói cho nó biết đâu mới là sự thật.

An Dĩ Phong hít một hơi thật sâu, rồi nói: “Xin lỗi con! Bố không phải là người bố tốt...”

Giọng của hắn tựa như âm thanh của một cây đàn cổ bụi bám lâu ngày, trầm thấp, lặng âm.

Trong ánh nắng buổi sớm, ánh mắt hắn rất dịu dàng, bên trong sự dịu dàng ấy ánh lên những giọt long lanh.

Tiểu An khẽ rùng mình lùi ra sau, rồi lại lùi tiếp, sắc mặt nó càng trở nên nhợt nhạt, ngay cả đôi môi đang run run cũng tái đi.

“Chú nói dối! Chú không phải là bố cháu, chú không phải, chú là An Dĩ Phong...”

“Bố không nói dối con đâu!” Tư Đồ Thuần nói.

“Không phải mẹ đã nói với con, bố là một người đàn ông giỏi như An Dĩ Phong sao?”

Cô bước đến bên bàn, cầm lấy tập thư.

“Con hãy nhìn những bức thư này, đều là do con viết cho bố.”

Nó vội vã cầm lấy những bức thư. Khi nó nhìn rõ những chữ viết trên đó, tay nó run lên, từng lá thư rơi lả tả xuống đất.

Tư Đồ Thuần cầm tay nó, cố vỗ về bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể: “Tiểu An, con vẫn còn nhỏ, có những việc con chưa hiểu được, đợi khi lớn lên, con sẽ hiểu nỗi khổ tâm của bố!”

“Giờ con đã lớn rồi, con mười bốn tuổi rồi!”

Cô bước đến bên Tiểu An, vỗ nhẹ lên lưng nó.

“Mẹ và ông ngoại đều là cảnh sát, nhưng bố con là ông trùm xã hội đen, cảnh sát và xã hội đen mà có dính líu đến nhau thì sẽ bị cách chức để điều tra, nghiêm trọng thì sẽ bị ngồi tù. Quan trọng hơn, bên cạnh bố đều là người xấu, bố sợ sẽ có người làm hại mẹ con mình, bố hy vọng con được lớn lên trong một môi trường tốt nhất...” Thấy vẻ mặt Tiểu An có vẻ đã bớt tức giận, cô nói tiếp: “Tiểu An, bố con thực sự rất yêu con. Vì muốn gia đình mình được đoàn tụ nên bố đã nghĩ mọi cách, từ bỏ tất cả không tiếc nuôi. Bố giả chết, thay đổi tên tuổi để đến Australia cũng là để tìm mẹ con mình.”

Vài câu nói ngắn gọn đó có lẽ không thể hoá giải được mười lăm năm “gặp mà không quen”, có lẽ không thể khiến một cậu bé đã mất đi tình yêu của bố từ nhỏ dễ dàng, vui vẻ chấp nhận một ông bố “tình cờ gặp”, nhưng đối với một cậu bé mới mười bốn tuổi, từng câu, từng chữ đó cũng đã đủ gieo một hạt giống vào trong tâm hồn non nớt của nó - đó là tình cha vĩ đại.

Tiểu An liếc nhìn An Dĩ Phong, ánh mắt ấy cũng chứa đựng biết bao tình cảm.

Tư Đồ Thuần đẩy đẩy lưng nó.

“Không phải là con luôn mong được gặp bố sao? Mau gọi bố đi!”

Nó cắn môi, nhất định không nói. Tư Đồ Thuần lại đẩy đẩy nó, thúc giục: “Con còn nhớ đã hứa gì với mẹ không? Khi gặp bố thì phải nói những gì?”

Tiểu An ngập ngừng bước lên trước một bước, đôi môi khẽ động đậy.

Đột nhiên, nó quay người lại, chạy ra ngoài...

Những cơn gió nhẹ buổi sớm thổi phồng chiếc áo đồng phục màu hồng nhạt trên người nó, thổi phồng tính cách ngang bướng vốn có của nó.

“Tiểu An!” An Dĩ Phong định đuổi theo nó, nhưng Tư Đồ Thuần ngăn lại.

“Hãy cho con một chút thời gian, chỉ là nó chưa có cách nào coi anh là người bố như trong tưởng tượng của nó.”

“Nhưng...”

“Không sao, em biết nó sẽ đi đâu.”

Một cậu bé mười bốn tuổi, vừa ngang bướng vừa nhạy cảm.

Rõ ràng là rất yếu đuối, nhưng lại luôn muốn tỏ ra là mình mạnh mẽ.

Trên một triền núi nhỏ bên cạnh sông Yara nước chảy êm đềm có một cây ngân hạnh, thời gian khiến nó sum sê, xanh tốt và cứng cáp, thân cây thô chắc với những lớp vỏ xù xì.

Tiểu An ngồi trên thảm cỏ, dựa vào gốc cây, nó mở cặp sách và lấy ra một tập thư dày.

Từ bé nó đã sợ cô đơn. Nó thích nhất là có người ở bên cạnh, nghe nó nói chuyện. Nhưng không biết từ khi nào, nó thích ngồi trên cỏ, dựa vào gốc cây, đọc những bức thư này, đọc đi đọc lại, giống như đang dựa vào tấm lưng vững chãi của bố và nói chuyện với bố.

Nó chưa bao giờ gặp bố, nhưng nó có thể “đọc” được sự ấm áp, trìu mến yêu thương của bố trong từng bức thư, khoan dung và chân thành.

Vì thế nó phác hoạ ra một người bố trong đầu từ lâu rồi. Bố rất đẹp trai, lưng rất thẳng, khuôn mặt phóng khoáng, vẻ mặt tràn đầy tình yêu thương.

Nó không biết vì sao bố phải ra đi, theo đuổi những ước mơ như thế nào. Nó đoán bố nó là cảnh sát quốc tế, đi đuổi bắt những tội phạm nguy hiểm nhất. Nó còn nghĩ bố nó là một nhà khảo cổ, đi đến những sa mạc mênh mông để tìm kiếm dấu vết lịch sử...

Nó từng suy đoán rất nhiều lần, nhưng điều duy nhất không ngờ đến đó là, bố nó chính là An Dĩ Phong. Người đàn ông đó luôn khoác trên mình một màu đen u ám, lạnh lẽo, làm cho rất nhiều người sợ hãi, người đàn ông mà nó được nghe đồn rằng từng có vô số phụ nữ và có nụ cười rất phóng đãng.

An Dĩ Phong là bố nó!

Sự thật này làm nó kinh ngạc, sợ hãi, không thể chấp nhận, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, tận sâu trong đáy lòng nó vẫn có một chút vui mừng.

Dù sao... người ấy cũng là bố nó!

Một chiếc bánh ga tô dâu tây xuất hiện trước mặt. Nó không ngạc nhiên, bởi vì mỗi lần mẹ đến tìm nó đều dùng bánh ga tô dâu tây để dỗ nó về nhà.

Khi đưa tay nhận lấy chiếc bánh, nó mới phát hiện ra đang cầm chiếc bánh ấy không phải là bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại mà là một bàn tay rất thô và to.

Nó ngẩng đầu lên, hình dáng của An Dĩ Phong vô cùng cao lớn, che khuất cả ánh mặt trời phía đông. Mặc dù không còn là ông trùm xã hội đen, không có đệ tử vây quanh, nhưng An Dĩ Phong vẫn có một khí phách hút hồn như vậy.

Tiểu An cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Bố làm con thất vọng rồi...” An Dĩ Phong ngồi xuống bên cạnh nó, giọng điệu không giống một người bố cho lắm. “Có phải bố không nên xuất hiện?”

“Một chút.” Tiểu An nghĩ thầm.

“Bố đúng là thay phụ nữ nhanh hơn cả chớp mắt. Bởi vì mỗi khi bố chớp mắt nhìn rõ họ, phát hiện ra rằng đó không phải là mẹ con nên bố không muốn nhìn họ lần thứ hai...”

“...”

Nó không hiểu, ít nhất là bây giờ không hiểu.

Tiểu An không nói thêm gì nữa.

Bầu không khí yên lặng đến trầm uất. Một cơn gió lạ thổi qua, vài quả ngân hạnh rơi xuống đất. Tiếng lộp bộp càng khiến người ta ngệt thở.

“Trong lớp có ai bắt nạt con không? Có ai mắng con không?”

Nó muốn gật đầu, nhưng sự bướng bỉnh lại bảo nó lắc đầu.

Một quả ngân hạnh rơi hướng về phía vai nó, sắp rơi trúng thì An Dĩ Phong bắt lấy, tốc độ nhanh như gió.

Cảnh tượng ấy khiến Tiểu An nhớ lại một cao thủ giang hồ trên ti vi, nó chợt cảm thấy có chút hưng phấn.

“Con có muốn bố đưa con đến bờ biển thả diều không?”

Nó lắc đầu.

“Đưa con đến khu vui chơi?”

Nó lắc đầu.

“Đưa con đến Madrid xem bóng đá.”

Nó vẫn lắc đầu.

“Đến Chicago xem NBA[1]?”

[1] NBA: Giải bóng rổ nhà nghề Mỹ.

Nó muốn nói: “Con muốn được học “võ công” của bố.”

An Dĩ Phong bỗng cười và nói: “Con thật giống mẹ con. Lúc bố còn đang theo đuổi mẹ con, mẹ con cũng y như vậy, cho dù bố có nói gì, mẹ con cũng không thềm trả lời một câu.”

Nó ngẩn người một chút, rồi hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì bố mẹ không cùng một thế giới, mẹ là cảnh sát, còn bố là tội phạm.”

“Bố mẹ có yêu nhau không?”

An Dĩ Phong thở dài, xoa xoa đầu nó nói: “Đương nhiên rồi! Nếu không thì sao có con được?!”

“À!”

Nó hơi buồn, sao lại phải thở dài như vậy?

“À, tên tiếng Anh của con là gì?”

“Anthony ạ!”

“Anthony...”

An Dĩ Phong nhắc lại một lần nữa và suy nghĩ, ánh mắt thất thần hướng ra xa.

“Mẹ gọi là Anthony, tiếng Trung là An Đông Ni.”

Từ trước đến giờ nó không biết nó có tên tiếng Trung, hôm nay khi biết điều ấy, nó mới hiểu nỗi khổ tâm trong lòng mẹ.

“Tiểu An, những năm qua, hai mẹ con sống có tốt không?”

Nó cố gắng rất nhiều lần, cuối cùng cũng bật ra thành tiếng: “Bố... con và mẹ sống rất tốt.”

An Dĩ Phong ngậy người nhìn nó.

Nó nghĩ một lúc, rồi nói thêm: “Mẹ bảo khi nào gặp bố, nhất định con phải nói như vậy.”

An Dĩ Phong xoa xoa đầu nó, bàn tay hần rất to, lòng bàn tay tràn đầy sức mạnh.

Tay của bố, nó thầm ghi nhớ cảm giác này trong lòng!

64. Chương 64: Phần Kết

Trong lúc An Dĩ Phong đi đón Tiểu An, Tư Đồ Thuần dọn dẹp căn phòng lộn xộn đó, rồi về nhà thay quần áo.

Cô vừa bước vào phòng, Tư Đồ Nhiều liền đi ra hỏi: “Đêm qua con ở cùng An Dĩ Phong à?”

Cô cúi xuống để che đi vết môi hôn hằn trên cổ, nhanh chóng bước vào phòng mình.

“Thuần, mới sáng hôm qua con còn nói sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa cơ mà, sao tối qua lại...”

“Bố!” Cô giải thích. “Đó là do hiểu nhầm, bây giờ chúng con đã giải thích với nhau rõ ràng rồi!”

“Vậy... con bảo nói khi nào rảnh rồi thì đến nhà chơi.”

“Bố?”

Tư Đồ Thuần có chút lưỡng lự. Vẫn biết là phải gặp phụ huynh, nhưng ông trùm xã hội đen và cực cực trưởng cục cảnh sát gặp nhau, liệu có được không?! Sẽ không đến mức lửa gặp băng chứ?

“Con yên tâm, dù thế nào đi nữa thì nó cũng là bố của Tiểu An, bố biết chừng mực.”

Cô gật gật đầu, vào trong phòng thay đồ.

Một tủ đầy quần áo, cô thử hết cái này đến cái khác rồi mới chọn inh được một chiếc váy ngắn màu tro nhạt cô thích nhất. Nhưng phải đeo chuỗi vòng nào cho hợp? Vòng ngọc, bạch kim, hay vòng thời trang... Màu son thì chọn màu nào, màu cà phê đậm, hay màu anh đào trong suốt, hay là màu tím nhạt quyến rũ?

Lại còn nội y nữa, bộ nào gợi cảm nhất...

Cuối cùng cô cũng thay xong quần áo, ngồi trước gương, nụ cười ngọt ngào nở trên môi. Cô vỗ vỗ lên khuôn mặt ửng hồng của mình và lắc đầu: “Ồi, Tư Đồ Thuần, mày toại rồi! Đứng trước mặt anh ấy mày luôn luôn đánh mất lý trí!”

Gần trưa, cô lại đến quán. Vẫn như thường ngày, khách không đông. Vì thế vừa bước vào cửa, cô đã nhìn thấy ngay An Dĩ Phong và Tiểu An đang ngồi nói chuyện.

An Dĩ Phong nhìn thấy cô liền đứng dậy, không nói câu gì, kéo tay cô bước ra ngoài.

“Anh muốn đưa em đi đâu?”

Hắn bế cô, đặt vào xe.

“Đến rồi em sẽ biết.”

Hắn phóng xe rất nhanh, rồi cuối cùng cũng dừng lại.

Hắn kéo tay cô, đi đến trước một nhà thờ trang nghiêm.

Tư Đồ Thuần đứng giữa dòng người đông đúc trước cửa nhà thờ...

An Dĩ Phong gập đầu gối, quỳ xuống trước mặt cô...

“Tư Đồ Thuần, anh yêu em!” An Dĩ Phong nói rất to, giọng của hắn khiến đàn bò câu trước nhà thờ giật mình vỗ cánh bay, và cũng khiến rất nhiều người đứng lại nhìn.

Bầu trời xanh trong, những cánh chim bồ câu trắng tung bay, tiếng chuông từ xa vọng lại.

Tay phải hắn lấy ra một chiếc nhẫn dang lên trước mặt cô. Viên kim cương màu đen trên chiếc nhẫn được khảm thành hình ngôi sao. Viên kim cương chỉ vài carat thôi nhưng lại vô cùng xa xỉ bởi hiện nó đang là chiếc nhẫn kim cương đẹp nhất trên thế giới với cái tên Sao Chổi Đêm!

“Lấy anh nhé!”

Cô cười, cùng với nụ cười ấy là giọt nước mắt rơi trên chiếc nhẫn đẹp đẽ.

Cô chậm chậm đưa tay ra và đặt vào trong lòng bàn tay hắn.

Chiếc nhẫn Sao Chổi Đêm được đeo lên tay cô, mười lăm năm chờ đợi trở nên thật nhỏ bé.

Bởi lúc hai mươi tuổi, họ đã từ bỏ tình yêu để theo đuổi ước mơ. Sau biết bao sóng gió cuộc đời, họ chợt quay đầu lại, thì ra tình yêu vẫn luôn luôn ở bên họ, chưa bao giờ biến mất...

Và giờ đây họ vẫn có thể ngồi tựa lưng vào nhau trên bờ biển, ngắm ánh cầu vồng phía chân trời và bên nhau đến cuối cuộc đời!

65. Chương 65: Ngoại Truyện 1: An Dĩ Phong Vẫn Mà Là An Dĩ Phong

Tuổi mười tám, người đàn ông nào chẳng có những năm tháng ngông cuồng, người đàn ông nào chẳng có khát khao làm nên những thành tích huy hoàng. Nhưng liệu có người đàn ông nào có thể như An Dĩ Phong, sau một thời “làm mưa làm gió” ở Hồng Kông, nay lại tạo nên truyền kỳ trong giới xã hội đen ở Australia?

Ngồi giữa thiên đường và địa ngục mà chẳng khác nào đang ngồi ở chính vương quốc của mình, hắn không nói gì, mọi người run rẩy bầy đứng một bên, thậm chí còn không dám thở mạnh.

“Tin này có đáng tin không?” An Dĩ Phong dập tắt điều thuốc.

“Đáng tin, hiện giờ họ đang trên đường đến phòng sauna rồi ạ...” Giọng của người quản gia run run. “An thiếu gia hình như cũng đang ở đó.”

An Dĩ Phong bật dậy, bước nhanh ra phía ngoài cửa, mang theo một luồng gió lạnh lẽo.

“Lập tức chuẩn bị năm triệu đô, tiền mặt.” An Dĩ Phong vừa đi vừa nói. “Liên hệ với Thái, bảo anh ta là tôi không muốn nhìn thấy một xác chết toàn thân...”

“Dạ!”

An Dĩ Phong đem theo mấy chục người đến vây kín phòng sauna, nhưng hắn chưa vội ra tay, nhìn tên đại ca kiêu căng, ngạo mạn trước mặt với ánh mắt rất thành khẩn: “Anh tha cho nó, tôi đảm bảo sau này sẽ không để anh phải nhìn thấy mặt nó nữa!”

Tên kia hống hách hỏi hắn bằng tiếng Anh: “Mày là ai?”

“Tôi là bố của Anthony.” An Dĩ Phong lấy hai va li tiền đặt lên mặt bàn. “Tôi chỉ có mỗi một thằng con trai, cho dù có thể nào đi nữa thì hôm nay tôi nhất định phải đưa nó đi.”

Tên kia quan sát tình hình lúc đó, rồi lại cầm va li lên, nhắc nhắc lên ước lượng số tiền. “Được, sau này hãy dạy dỗ nó cho tốt, lần sau mà để tao nhìn thấy nữa thì nó sẽ không gặp may như hôm nay đâu.”

“Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không như thế.”

Lúc rời khỏi đó, Anthony nằm trong xe cấp cứu, ấn chặt vết thương trên người, máu không ngừng chảy ra.

“Xã hội đen, không huy hoàng như con nghĩ đâu...” An Dĩ Phong không biết lấy từ đâu ra một cuộn vải xô, khéo léo quấn lên vết thương cho Anthony. “Con muốn sống thì phải để người khác chết không có chỗ chôn...”

Ngày thứ hai, trên các trang báo là tin gây chấn động: Một đại ca của bang nhóm nào đó bị bắn chết, trên người có hàng trăm phát đạn, toàn thân bê bết máu. Theo điều tra của phía cảnh sát thì hung thủ là một sát thủ chuyên nghiệp, mục tiêu nhằm vào hai va li tiền trong tay nạn nhân...

Từ đó, Anthony ngoan ngoãn quay trở lại trường học.

Nhưng Anthony đã ghi nhớ một đạo lý: Không thể nhân từ với kẻ thù của mình, càng không thể tàn nhẫn với người yêu thương mình!

66. Chương 66: Ngoại Truyện 2: Sự Quyến Rũ Của Cảnh Phục (đầu)

Australia bước vào tháng Tư, cây cối đâm chồi nảy lộc, nước chảy róc rách, mưa cũng nồng ẩm. Hạt mưa tí tách rơi trên cửa kính, phong cảnh ấy đủ để khiến cho những đôi tình nhân phải “sinh tình” với mùa xuân.

Ngôi biệt thự mờ mờ ảo ảo trong mưa gió, tất cả như đang tan chảy trong hạnh phúc.

Hôm nay, Tư Đồ Thuần chính thức trong thân phận là An phu nhân chuyển đến nhà của An Dĩ Phong.

Trong ngôi biệt thự mới, An Dĩ Phong giúp Tư Đồ Thuần thu xếp đồ đạc, bỏ từng bộ quần áo vào trong tủ. Vô tình An Dĩ Phong nhìn thấy bộ cảnh phục màu xanh trong va li.

Dưới ánh nắng tươi đẹp, ngôi sao cảnh hàm màu bạc đính trên vai áo sáng lấp lánh.

“Giám sát cấp cao?” An Dĩ Phong có chút ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn Tư Đồ Thuần đang xếp quần áo. “Cấp bậc của em cao thật đấy!”

Hắn nhớ lần đầu tiên họ gặp nhau, cô vẫn là một nữ cảnh sát bình thường, không ngờ rằng mười năm sau, cô đã được thăng chức thành giám sát cấp cao rồi.

“Cũng được, không phải là cao lắm.” Tư Đồ Thuần bình thản nói.

Đúng thế, con gái cục trưởng cục cảnh sát mà, đương nhiên là thăng cấp dễ dàng hơn người khác rồi.

An Dĩ Phong lôi bộ cảnh phục ra, nhìn đi nhìn lại. Rất nhiều ký ức xa xưa hiện về trước mắt. Hắn nhớ đến con phố cũ đổ nát, bầu trời u ám, Tư Đồ Thuần mặc bộ cảnh phục, lạnh lùng đi qua hắn...

Khi ấy, hắn thường quay lại nhìn cô, bộ cảnh phục màu xanh ánh lên sự cao quý và thiêng liêng mà hắn không bao giờ có thể chạm tới.

“Có thể mặc cho anh ngắm được không?” An Dĩ Phong nói.

“Có gì đáng xem chứ?”

“Anh rất nhớ hình ảnh của em trong bộ cảnh phục.”

Nhìn khuôn mặt chờ đợi của hắn, Tư Đồ Thuần mỉm cười, cầm lấy bộ cảnh phục, đi vào phòng thay đồ.

Vài phút sau, cô đi ra, bộ cảnh phục của giám sát cấp cao thật cao quý, thiêng liêng. Đó là bộ cảnh phục mùa hè, áo sơ mi màu lam ngấn tay, những đường may tinh tế của chiếc áo làm toát lên khí chất riêng chỉ có ở nữ cảnh sát, cao quý mà không thể xâm phạm được, còn chiếc váy ngắn màu xanh ngọc lại làm toát lên vẻ đoan trang, chính trực, nhưng vẫn làm tôn lên đôi chân nhỏ nhắn, trắng ngần, một sức hấp dẫn mê người không thể diễn tả bằng lời...

An Dĩ Phong cứ ngẩn nhìn, một dòng máu nóng sôi sục lại trào dâng, không nhìn được chữ thầm một tiếng: “Bộ cảnh sát này ai thiết kế vậy? Mẹ kiếp, gợi cảm chết người!”

“Anh nói gì vậy?” Tư Đồ Thuần không nghe rõ, nghi hoặc nhìn hần.

An Dĩ Phong bước đến, một tay đặt lên vai cô, ngón tay chạm vào cảnh hàm: “Madame! Mang còng tay chưa?”

“Anh muốn làm gì?” Tư Đồ Thuần có dự cảm chẳng lành.

Không biết là vì giọng cô có phần đề phòng hay vì bộ cảnh phục chói mắt trên người kia khiến những tà ý trong hần bỗng trở dậy, hần muốn làm cái điều đáng ra không nên làm.

Hần cười gian tà, nhẹ nhàng hôn lên cảnh hàm trên vai cô, ghé sát vào tai cô nói: “Madame... em có biết không, cứ mỗi lần nhìn thấy em mặc cảnh phục... là anh lại rất muốn phạm tội!”

Cảm nhận hơi thở của Tư Đồ Thuần có chút bất ổn, hần ghé sát hơn, môi hần dường như đã chạm đến vành tai cô. “Anh không chỉ một lần nghĩ rằng, nếu anh cởi bỏ bộ cảnh phục của em... thì ở trước mặt anh, em còn lạnh lùng, kiêu ngạo như vậy không?”

Cơ thể cô run lên tựa như bị ý nghĩ xấu xa trong lời nói và ánh mắt rực lửa của hần làm cho giật mình.

Hần đưa một tay ôm lấy thắt lưng cô, ôm cô thật chặt, tay kia vuốt ve khuôn mặt thanh tú: “Sợ rồi? Không phải em muốn chơi trò kích thích một chút sao?”

Cô quay mặt, đẩy hần ra. “Đừng làm loạn!”

An Dĩ Phong hoàn toàn không cho cô cơ hội cự tuyệt, nắm chặt hai tay cô, dùng một tay để giữ, còn tay kia lôi chiếc váy lụa trong đồng quần áo rồi buộc hai tay cô ra sau lưng. “Anh, đừng như vậy...” Về bối rối của cô vô cùng thú vị! Cô nhìn hần khiến từng chỗ trên cơ thể hần sôi trào nhiệt huyết.

Hần cởi từng chiếc cúc áo của cô, làn da trắng ngần từ từ hé lộ, cởi đến chiếc thứ ba thì áo ngực màu tím lúc ẩn lúc hiện. Hần ngược nhìn khuôn mặt cô, đôi mắt trong sáng và sâu thẳm đang nhìn hần. Mỗi lần đối diện với cặp mắt này, hần đều như tê dại, bị cô nhấn chìm trong đó. “Tư Đồ Thuần! Anh muốn em!” Hần hôn lên mắt cô, môi cô một cách cuồng nhiệt... Tay hần di chuyển khắp cơ thể cô, tháo nút áo ngực, vuốt ve nhũ hoa mềm mại. Tư Đồ Thuần chưa bao giờ trải qua cảm giác đó, hai tay bị buộc chặt, bàn tay của hần cứ vuốt ve điên cuồng, đôi môi như lửa khiến cô có cảm giác bị xâm phạm nhưng không thể kháng cự. Cứ nghĩ đến người đàn ông đang ôm cô là An Dĩ Phong, người đã từng khiến cô bất chấp tất cả để yêu, cô lại cảm thấy tim đập nhanh, cơ thể bỗng nóng bừng...

Cô nhắm mắt, nhớ lại cái ngõ nhỏ đầy rêu mốc đó, nụ hôn đầu tiên đầy mâu thuẫn và mãnh liệt. Khi ấy, An Dĩ Phong không phóng đảng như bây giờ, nếu lúc đó hần mạnh mẽ hơn một chút thì sợ rằng cô cũng không chống đỡ được.

Nhưng hần không như vậy, một kẻ ngang ngạnh, kiêu ngạo như hần đã chọn cách tôn trọng cô. Cũng từ lúc đó, trong nụ cười bất cần đời của hần, cô nhìn thấy một người đàn ông chân chính và được trải nghiệm một tình yêu chân chính. Vì người đàn ông này, vì tình yêu này, có phải chờ đợi bao lâu đi nữa cũng xứng đáng. Bỗng nhiên cô thấy người nhẹ bẫng, mở mắt ra thì đã bị hần bế lên rồi đặt xuống giường. Còn hần đang nhanh chóng cởi bỏ quần áo, những bắp thịt săn chắc giống như một bức phù điêu không tì vết.

Đúng là người hần rất đẹp!

“Madame, anh phát hiện em có một thân hình chữ S cực kỳ hoàn mỹ!”

Không kìm nén được, cô nuốt nước miếng, cúi đầu nhìn cơ thể đang bị trời của mình. Chiếc áo sơ mi bị xé không thương tiếc, bờ vai trần lộ ra, dây áo ngực tuột xuống cánh tay. Chiếc váy đoan trang bị kéo lên bên

hông, cặp chân thon dài hiện ra...

Nhìn người đàn ông đang trào dâng dục vọng trước mặt, Tư Đồ Thuần bỗng co rúm người lại...

“Cảnh phục quyền rũ” thêm vào “dáng người chữ S hoàn hảo” này, ngay cả bậc chính nhân quân tử cũng muốn phạm tội, huống hồ là một người đàn ông ngang ngạnh không chịu khuất phục như An Dĩ Phong. “Em biết không...” Hắn lên giường, đè lên người cô, vừa lướt trên đôi môi và hai gò má ửng hồng của cô vừa nói: “Khí chất và hương vị trên người em, không cô gái nào có được!”

“Hương vị gì?”

“Một kiểu cứng cõi...” Lưỡi hắn di chuyển xuống cổ cô, xương hàm, rồi xương sườn. “Mặc dù bị đàn ông đối xử như thế này, em vẫn lạnh lùng!”

“Cũng còn phải xem người đàn ông đó là ai...” Cô co người, giọng yếu ớt. “A?”

Đầu lưỡi di chuyển đến ngực cô, hai tay hắn cũng không chịu buông tha.

Da thịt mẫn cảm của cô làm sao có thể chịu được sự đùa nghịch như vậy chứ, cơ thể bị trói của cô bắt đầu vận vẹo, cô khẽ rên lên: “Không... em xin... xin anh...”

An Dĩ Phong nâng cằm cô, nụ cười vô cùng gian tà. “Em đừng cầu xin anh, em cầu xin là anh lại càng thấy hưng phấn...”

Cô nghiêng chặt răng, ánh mắt có chút tức giận nhưng vẻ tình tứ trong đôi mắt ấy thì khiến người khác không khỏi rung động.

“Giận rồi à?”

“Đừng động vào người em!”

Lưỡi hắn uốn lượn trên ngực cô. “Anh cử động đấy, em làm gì được nào?”

Thấy hai tay cô bị buộc chặt phía sau lưng có vẻ đã lỏng ra, An Dĩ Phong liền kéo tay cô lên trên đầu, buộc lại cho chặt hơn một chút, đồng thời tháo dây buộc tóc của cô, những lọn tóc xoắn rối tung rơi xuống đôi vai trần trắng nõn khiến cô trông thật đáng thương.

Cảnh tượng ấy thực sự là quá đẹp! Đẹp đến say lòng!

Tư Đồ Thuần nghĩ hắn đi lấy condom nên có chút chờ đợi. Nhưng cô không thể ngờ được rằng An Dĩ Phong cầm vào một chiếc máy quay.

Cô vô cùng hốt hoảng, xoay người lại. “Không được! Anh thật quá đáng!”

“Đừng sợ!”

“Biến thái! An Dĩ Phong, anh là tên biến thái!”

“Giờ mới biết thì đã quá muộn!”

67. Chương 67: Ngoại Truyện 2: Sự Quyến Rũ Của Cảnh Phục (kết)

An Dĩ Phong chỉnh góc máy quay rồi trèo lên giường, tóm chặt lấy cơ thể đang làm hắn sôi sục. Bất kể là cô đá mạnh thế nào, hắn đều không né tránh, thích thú nhìn dáng vẻ phản kháng kịch liệt, bộ cảnh phục trên người cô bị xé rách, hoàn toàn mất đi sự tôn nghiêm vốn có, cảm giác đó cũng giống như luật pháp đang bị hắn giẫm đạp vậy! Thị giác mang đến khoái cảm. Hắn nắm lấy đôi chân đang giãy đạp của cô, ấn hai đầu gối, tiến gần hơn...

“Không được!” Cô phản ứng kịch liệt. “Anh muốn em thế nào cũng được, tắt máy quay đi!”

“Madame, em đừng lo, chứng cứ “phạm tội” quan trọng như thế này, anh tuyệt đối không cho bất kỳ ai xem, anh sẽ chỉ cho em xem... vào lúc đêm khuya thanh vắng thôi!”

“Nhưng em không quen, cảm giác như có ai nhìn trộm!”

“Em có cảm giác như vậy là đúng rồi!”

“Anh!!!”

“Madame, phạm tội là một cảm giác cực kỳ hấp dẫn, em cứ thử rồi sẽ biết!”

Tay hắn di chuyển đến giữa hai chân cô, ngón tay giật mạnh, mảnh vải cuối cùng che đầy cơ thể cô cũng đã bị xé rách không thương tiếc...

Cơ thể cô lộ lợ trước ống kính. Cô cố thu chân lại nhưng hắn giữ chặt hai đầu gối khiến cô không thể cử động được.

“Em xin anh...” Cuối cùng thì giọng của Tư Đồ Thuần cũng mềm nhũn, sự mềm yếu của phụ nữ thật khiến người khác động lòng.

An Dĩ Phong có chút thương xót, vỗ về cô bằng một nụ hôn, giọng nói cũng mềm mại hơn: “Nhắm mắt lại, thử một chút, anh là An Dĩ Phong...”

“Em còn nhớ không, ở cái góc tối tăm đó, vào buổi tối hôm đó, lúc anh hôn em, anh đã nghĩ... Nếu anh đưa em về nhà, trói chặt em trên giường, giống như bây giờ, cho dù có bị khép vào tội cưỡng hiếp, tấn công cảnh sát thì anh cũng xin nhận... cho dù bị ngồi tù cả đời, anh cũng xin nhận!”

Tư Đồ Thuần nhìn đôi mắt đóng đầy tình cảm của An Dĩ Phong, nhớ lại đêm hôm đó. “Vậy tại sao anh không làm như thế?”

“Anh sợ em sẽ khóc...”

Cô cứ nghĩ rằng trên đời này An Dĩ Phong không sợ trời, không sợ đất, hòng súng đặt trước trán hắn vẫn có thể nói cười vui vẻ. Hoá ra, hắn cũng có thứ để sợ. Hắn sợ cô khóc!

Tư Đồ Thuần nhắm mắt, bất lực nằm trên giường, không phản kháng thêm nữa.

Vậy cứ để hắn quay trở lại đêm hôm đó đi, để hắn chiếm hữu cô, để hắn thử một lần cảm giác muốn làm gì thì làm.

Ngón tay thon dài chạm nhẹ vào chỗ sâu kín nhất của cô...

Cơ thể mẫn cảm của cô run lên, từng dòng nóng ấm trào ra, cảm giác thẹn thùng làm cô thấy khó chịu, muốn trốn nhưng không thể trốn được. Lý trí và tình cảm đấu tranh, sự thẹn thùng và dục vọng đan xen, một khoái cảm kỳ lạ giống như dòng điện tác động vào thần kinh của cô.

An Dĩ Phong nói đúng, càng mâu thuẫn càng có sức hấp dẫn mãnh liệt! Cô muốn kêu mà không được, dưới những nụ hôn của hắn, cơ thể cô cũng nóng lên. Trời đất như điên đảo, cơ thể đang chìm đắm, lý trí đang mất dần, cô bắt đầu đáp lại hắn, không ngừng rên rỉ.

“Có muốn không?” Hắn hỏi.

Cô vẫn lắc đầu nguây nguẩy.

An Dĩ Phong cười, ngón tay tiến sâu hơn.

“A!” Cơ thể cô bật lên như chiếc lò xo, đôi chân bị hắn giữ chặt và hai tay bị hắn trói chặt không thể giãy giụa.

“Thế này là không muốn sao?”

Cô biết mình không thể che giấu cảm xúc trước hắn nữa rồi, chỉ có thể im lặng.

Hắn cúi xuống, lần này không dùng tay nữa mà dùng đôi môi để chiếm hữu cô, khoái cảm cực độ khiến cô thấy tê dại.

“... Em muốn, em muốn. Đừng giày vò em nữa, được không?”

Hắn thích sự thông minh của cô, luôn luôn biết khi nào thì nên cứng rắn, khi nào thì nên nhượng bộ.

Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, giọng nói khàn khàn vang lên: “Nhưng anh không muốn thì làm thế nào?”

Tư Đồ Thuần mở to mắt nhìn hắn, ngây người nhìn cơ thể đang bồng bồng dục vọng của hắn. Không muốn? Hắn như vậy mà nói là không muốn? Hắn nghĩ cô là thiếu nữ chưa trải đời à?

Nhìn kỹ ánh mắt chờ đợi của hắn, cô đã hiểu, cô hít một hơi thật sâu, cổ ngồi dậy.

Vì hai tay bị trói chặt nên cô chỉ có thể dùng đôi môi để vỗ về hắn.

Hắn ôm cô, vừa vuốt ve nơi mềm mại của cô vừa để môi cô chạm đến cơ thể hắn.

“Phong, xin anh đẩy, em thật sự rất muốn...” Dưới sự đùa nghịch của hắn, cơ thể cô càng lúc càng mềm nhũn, bắt đầu run lên, từng cơn co giật xa lạ mà quen thuộc xâm chiếm cơ thể.

“Em muốn...” Giọng cô có chút bất ổn, cảm xúc mãnh liệt đang trào dâng.

Hắn ngậm chặt môi cô, hôn thật sâu. Môi và lưỡi hoà quyện, hai tâm hồn giao hoà, sự giao thoa giữa tình yêu và dục vọng khiến cô quên đi tất cả.

“Ừ... a...” Cô không thể kiềm chế được nữa, khoái cảm xâm chiếm toàn bộ cơ thể, từng dây thần kinh trên người như bị co rút, còn hắn cứ nhịp nhàng chạm vào nơi sâu kín đó.

Ngọn lửa chưa kịp tắt lại bùng cháy, thiêu đốt lý trí của cô. Những giọt mồ hôi trên trán lăn xuống, cơ thể run lên trong sự co giật nhịp nhàng.

Đau, là nỗi đau cắt da cắt thịt!

Khoái lạc, là khoái lạc cực độ!

Trời đất đang đảo điên, cơ thể đang chìm đắm, lý trí đang mất dần, cô hoà cùng hắn với những tiếng kêu rên và nhịp thở gấp gáp...

An Dĩ Phong cảm nhận được từng cơn run rẩy ở phần dưới cơ thể hắn, nghe tiếng rên khe khẽ của cô, nhìn cô giãy giụa, cô lúc đó, mềm yếu đến mức chỉ một cơn gió thổi qua thôi cũng có thể tan vỡ.

Hắn không nỡ, rời khỏi cơ thể cô, tháo dây trói, lau mồ hôi trên trán cô, ôm cơ thể yếu đuối của cô vào lòng.

“Tiểu Thuần... Anh không phải người tốt.”

“Em biết, tội của anh rất lớn, không bằng cảm thú...” Cô ngẩng lên, nhìn hắn. “Nhưng em yêu anh.”

Cánh tay rắn chắc của hắn ôm chặt lấy cô.

“Việc làm đúng đắn duy nhất của anh trong cuộc đời này chính là chinh phục được em.”

Cô cười, nhẹ nhàng trèo lên đùi hắn, ngồi trên người hắn, đỡ vai hắn, hoà quyện vào hắn... Cô đã hoàn toàn quên mất ánh đèn nhấp nháy từ chiếc ống kính máy quay, chỉ muốn lấy lòng hắn, khiến hắn mãn nguyện.

Gió biển ẩm áp cuốn theo những tiếng rên rỉ của họ...

Sau này, cứ mỗi lần cô cự tuyệt An Dĩ Phong là hắn lại lôi đoạn clip đó ra cho cô xem, cuối cùng cô chỉ còn cách khuất phục, cam tâm tình nguyện phục vụ hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cua-soi>